Dr. Pavel Kocek a Petr Mutinský:

Historické kořeny současného judaizmu

Obsah

Obsah 2
Historické kořeny současného judaismu 3
Vliv judaismu na svobodné zednářství 12
Dr. Theodor Herzl a počátky novodobého sionismu 16
Basilejský kongres z roku 1897 - řídící politický program světového Židovstva 18
Německo a židovská otázka 33
Japonsko 40
Španělsko 49
Jižní Afrika 57
Islám a jeho úloha ve vztahu k judaismu 69
Judaismus, křesťanství, islám a ostatní náboženství z pohledu filosoficko-politického 78
Skandinávie 80
Balkán. 88
Maďarsko a Uherský stát 105
Monarchie v judaistickém pojetí 118

Historické kořeny současného judaismu

Dr. Pavel Kocek

I. část

V současné době se otázka judaismu (tj. česky židovství) stává opět středem kritické pozornosti. Bohužel ve velmi zkreslené podobě. Stejně jako v mnoha jiných oblastech, je u většiny článků, ale i odborných publikací, na první pohled patrná absence znalostí a zejména hlubšího pochopení historických kořenů.

Minimální pozornost bývá věnována náboženské, nebo lépe řečeno ideové podstatě talmudu; naopak je jednostranně akcentována otázka hospodářská (přes svoji nepopíratelnou důležitost), která do věci vnáší ze strany odpůrců judaismu často zavádějící princip rasismu. Dochází pak i k takovým absurditám, že se např. píše o "arabském antisemitismu!" Z chronologického hlediska se pak český čtenář v posledních desetiletích seznamoval s judaismem obvykle jen v souvislosti s arabsko-izraelským konfliktem. Zatímco v nedávné minulosti sdělovací prostředky nešetřily odsouzení sionismu (bez hlubšího objasnění) tohoto "nástroje světového, zejména amerického imperialismu", v dnešní době jsme svědky jevu právě opačného. Výše uvedené skutečnosti jsou ještě umocněny - vedle obtížného přístupu k pramenům - rostoucí neznalostí klasických jazyků: latiny, řečtiny, o hebrejštině ani nemluvě.

Rozhodli jsme se proto o publikování studie o tom, jak se projevoval vliv judaismu ve "skrytých dějinách". Naší snahou je pouze upozornit na tento závažný problém. Závěr ať si udělá každý sám, dle možnosti na základě nejlépe dalšího samostatného studia o této problematice.

Jedním z charakteristických a velmi nápadných rysů dějin židovského národa je skutečnost, že se většinou neodehrávaly na určitém území, v určité vlasti. Pobyt Židů v Palestině tvoří pouze kratší chronologické období celé historie judaismu. Podle biblického podání sídlili na počátku v Palestině pouze první tři patriarchové, počínaje Abrahamem (okolo r. 2000 př. Kr.). Následovalo několik staletí pobytu v Egyptě. Zde se Židé stávají národem, který byl později nazýván po Abrahamově vzniku Jakubovi Israelovi jako izraelským. Z náboženského hlediska měl klíčový význam zejména Mojžíš (hebrejsky Móše). Jeho život bývá různými autory datován odlišně (16.- 13. století př. Kr.). Také změna původně příznivého postoje egyptských faraónů k Židům je někdy dávána do souvislosti s ukončením nadvlády Hyksů nebo Hyksosů v Egyptě a s nástupem národní egyptské XVIII. dynastie - zakladatelů tzv. nové říše egyptské.

Podle biblického podání vyvedl Mojžíš svůj národ z Egypta a na hoře Sinaj přijal od Hospodina známé Desatero. Aby Mojžíš zabránil smíšení náboženských pravd, které Hospodin zjevil vyvolenému národu, s náboženskými naukami ostatních národů pohanů, uložil mu 613 snadno pochopitelných předpisů s tím, že jejich dodržováním prokáží svoji příslušnost k vyvolenému národu. Tyto předpisy jsou obsaženy v pěti knihách Mojžíšových, kterým Židé říkají Thóra, tj. učení nebo zákon (v křesťanském prostředí též Pentateuch, tj. pět knih).

Po Mojžíšově smrti dobyli Židé "zaslíbené země" - Palestiny a vyvraždili většinu původních obyvatel. V 11. století př. Kr. se palestinský židovský stát stává královstvím, které dosáhlo vrcholu za Davida a jeho syna Šalamouna. Po Šalamounově smrti se dosud jednotný židovský stát rozpadl na dvě části: severní Izrael a jižní Judeu (s hlavním městem Jerusalemem). Izrael byl definitivně zlikvidován Asyřany r. 722 př. Kr., zatímco jižní Judea se udržela až do roku 586 př. Kr., kdy byli tamní Židé deportováni do Babylonu králem Nabuchodonosorem (hebrejsky Nabúkudurriussur).

Babylon (báb-ili, tj. brána Boží) byl největším městem tehdejšího světa (některé odhady hovoří o několika milionech obyvatel). Byl sídlem tehdejších znamenitých učenců, ale také obchodníků, bankéřů a dopravců. Toto babylonské zajetí Židů tvoří důležitý předěl v dějinách celého národa. Většina příslušníků národa zde zapomněla svoji mateřštinu - hebrejštinu, která se postupně stává pouze jazykem liturgie a učenců, a nahradila ji příbuznou aramejštinou. Podobně bylo nahrazeno původní písmo fénického původu "kvadrátkou", dnes považovanou za typické židovské písmo. Vznikl-li během pobytu v Egyptě židovský národ, dal fakt babylonského zajetí počátek židovskému národu ve smyslu kosmopolitním - s jeho typickými diasporami. Když perský král Kyros (559 - 529 př. Kr., persky Kuruš) dobyl Babylon a dovolil Židům, aby se vrátili do Palestiny, využila této možnosti pouze menší část národa. Na území Palestiny pod perskou správou v oblasti obývané navrátivšími se Židy platilo dvojí právo: perské a Thora, která se vlastně opět stala zákonem státním.

Z hlediska židovského náboženství znamenalo babylonské zajetí jistý positivní přínos. Od této doby židovský národ neinklinuje v masovém měřítku k polyteismu (mnohobožství, na což si tolik stěžují proroci předchozího období. Naopak židovský monotheismus (tj. víra v jediného Boha) se zradikalizoval, což vedlo k opovrhování ostatními národy. Pod perskou vládou zůstala Palestina až do doby Alexandra Velikého (356 - 323 př. Kr., vládl do r. 336).

Zásah tohoto panovníka do tehdejších světových dějin byl obrovský. Helénistická kultura ovládla značnou část známého světa a řečtina se stala na dlouhá staletí řečí vzdělanců. Jestliže se Židé jako celek ubránili vlivu helénistických kultů, jinak vypadala situace po stránce jazykové - zejména v Egyptě. 72 překladatelů zde podle tradice přežilo Thóru do řečtiny (tomuto překladu se v odborné literatuře říká Septuaginta, tj. sedmdesát podle zaokrouhleného počtu překladatelů). Je zajímavé, jak negativně hodnotí tento překlad pozdější židovská tradice, zpřístupnění Starého zákona neobřezaným.

V předmluvě k německému překladu "Babylonského talmudu" uvádí Lazar Goldschmidt (Jüdischer Verlag Berlin 1930, p. VI.): "Zapsané učení, inspirované izraelským Bohem, vzniklé na izraelské půdě, sepsané izraelskými muži k poučení a povzbuzení národa izraelského, bylo původně národním vlastnictvím Izraele. A tu bylo přeloženo do západního jazyka a stalo se hodnotou všeobecnou, stalo se dílem literatury světové. Hluboký zármutek zmocnil se lidu izraelského nad ztrátou tohoto vlastnictví a rozhněval se nad ní i Otec nebeský ...Půda izraelská zachvěla se v den, kdy přeloženy byly prorocké knihy a hněvivě zvolal nebeský hlas: "Kdo jest ten, jenž prozrazuje moje tajemství ?"

Od té doby střežil Izrael žárlivě svoje ústní učení; mělo se stát výkladem učení psaného, neboť rovněž pocházelo z úst Všeotce, ale výkladem rozšiřujícím, zaměřeným na skutečnost, výkladem přizpůsobeným dobovým změnám. I byl vydán naprostý zákaz zápisu; ústní učení mělo být přenášeno od úst k ústům, aby tajemství Thóry nebylo svěřeno každému uchu".

Helénistické kultuře byla i v samotné Palestině nakloněna židovská vyšší vrstva, zastoupená knězem, ale též statkáři, obchodníky a finančníky. Tyto vrstvy, jak známo, bývají i v dějinách ostatních národů často v náboženském ohledu dost vlažní. V palestinském prostředí se pro ně vžilo postupně označení saduceové. Název byl odvozen od Sádoka, velekněze z doby králů Davida a Šalamouna (2 S., 8, 17), za jehož syny prohlásil prorok Ezechiel všechny levitské kněze. Mezi širokými vrstvami nebyli příliš oblíbeni.

"Saduceové mají málo přívržen̈ců, ale ti náležejí k nejvyšším třídám" (Iosephus Flavius, Židovské starožitnosti XVIII,1).

Proti hellenismu však povstala silná reakce. Předními představiteli tohoto směru se stali farizejové (hebr. perúšim, aramejsky perišaja = odloučení, oddělení). Jejich záměrem bylo odloučit Židy od pohanů. Ve 2. stol. př. Kr. se již stali silnou stranou, k níž patřili zejména nižší kněží a střední i nižší vrstvy. Věřili v nesmrtelnost duše a vzkříšení mrtvých. Pro další vývoj bylo důležité, že za rovnocennou psanému Zákonu považovali ústní tradici. Svým důrazem na formální plnění povinností se v Novém zákoně oprávněně stali symbolem pokrytectví. (Např. podle Thóry je muži dovoleno propustit manželku, jakmile u ní shledá něco hanebného. Farizejové si kladli otázku! Je to hanebné, když manželka připálila oběd, stačí to za důvod rozluky? Nebo: Má se děkovat Bohu po každém jídle? I po snědení jahody? atd.)

Za nejduchovnější směr mezi Židy v této době je možno označit assény (asi od aramejského ásja - lékař, protože se zabývali také léčením). Tvořili uzavřená asketická společenství, jejich členové se vzdalovali politiky. Jedním z jejich sídel byl Kumrán, objevený v roce 1947. Tento směr byl relativně málo početný a zanikl asi ve 2. pol.1. stol. po Kr.

Roku 63. př. Kr. se Palestina dostala pod římskou nadvládu. Herodes, zvaný Veliký, byl Římany dosazen za krále r. 37 př. Kr. Římskou okupaci nesli Židé velmi těžce. Zesílila touha po příchodu slíbeného Vykupitele-Mesiáše. Netoužili však po duchovním Vykupiteli, ale po příchodu pozemského krále - despoty, který všechny ostatní národy podrobí Židům jako otroky. Jeruzalém se podle těchto představ měl stát hlavním městem světa v politickém smyslu. Na toto tvrzení by bylo možno uvést mnoho dokladů ze soudobé rabínské literatury, k tomuto názoru se však přikláněli i Židé blízcí antické kultuře, např. už zmíněný Iosephus Flavius (asi 37 - 95) nebo proslulý filosof Filon Alexandrijský (asi 25 př. Kr. - 50 po Kr.) i jiní.

Rozhodujícím mezníkem v dějinách světa bylo vystoupení Ježíše Krista a jeho krvavé oběti na Golgotě. Ta však byla svým způsobem "zákonitá" (odhlédneme-li od hlubší teologické analýzy). Je pochopitelné, že většina Židů, která byla ovlivněna shora uvedenými falešnými (v podstatě materialistickými) představami, neuznala Ježíše jako Mesiáše (tj. Krista - Vykupitele) a fysicky ho likvidovala prostřednictvím římské okupační správy. Samolibosti a ješitnosti farizejů se velmi dotkla slova Kristova: "Nebude-li spravedlnost vaše daleko dokonalejší než spravedlnost zákoníků a farizejů, nevejdete do království nebeského." (Matoušovo evangelium, 5, 20). Před Veleradou otevřeně vyhlásil, že je Mesiáš (Mat. 26, 64) a o Židech, kteří mu nevěří, že neslyší Boží slova. V rámci falešného ekumenismu se nepřipomínají slova Kristova: "Vy z otce ďábla jste a žádosti otce svého chcete činiti" (Jan, 8, 44). Z tohoto výroku ovšem logicky vyplývá pouze jediný závěr v návaznosti na Thóru: Židé, kteří neuznávají Ježíše jako Mesiáše, neslyší Boží slovo. Ten, kdo neposlouchá Boží slovo, bude ovšem stižen kletbami, vypočítanými v Mojžíšově Deuteronomitu

28, 16 - 68. Tehdejší představitelé židovského národa správně pochopili význam Kristových slov: Kdo nevěří Ježíši Kristu, propadá prokletí, které vyslovil Mojžíš. Přímo do nekritické zuřivosti uvádělo také tehdejší židovské představitele Kristovo popření pojmu "bližní ve smyslu jeho redukce pouze na Židy: Tím Kristus popírá základní nauku pozdějšího Talmudu o vyvolenosti a jedinečnosti židovské rasy (Lukáš 10, 29 - 37).

Proto přinutili římského prokurátora Pontského Piláta (Pontius Pilatus zastával v Palestině tento úřad v letech 26 - 36) hrozbou vzpoury a obžaloby v Římě, aby vynesl nespravedlivý rozsudek. Vlastní zásady popřeli slovy: "Nemáme krále; jenom císaře (roz. římského)". (Jan 19,15).

Ke křesťanství se připojila pouze menší část Židů. Je nutné ocenit jejich odvahu, protože od samého počátku byli vystaveni těžkému pronásledování (počínaje ukamenováním jáhna Štěpána).

Vzniku Talmudu a rabínské oligarchie se budeme věnovat v dalším pokračování.

II. část

V úvodním dílu jsme se seznámili s historickými kořeny judaismu ve starověku až do doby Kristovy. Thora- pět knih Mojžíšových a ostatní knihy Starého zákona (v křesťanském pojetí) obsahují základní rysy judaismu, ale nikoli v jeho současné podobě. Posuzovat současné učení judaismu pouze na základě Starého zákona by bylo nepřesné. Kdy dochází k vytvoření základních pramenů současného židovského učení? Z chronologického hlediska se jedná o období vrcholu a konce starověku (od 1. stol. po Kr. do počátku 6.stol.), kterému budeme v této části věnovat hlavní pozornost.

Důležitým mezníkem bylo židovské povstání proti římským okupantům v letech 66 - 73 po Kr. v Palestině, které je ve světových dějinách známé jako "židovská válka". (Název pochází od citovaného Iosepha Flavia). Toto povstání skončilo pro Židy katastrofou, již v roce 70 byl Římany pod vedením syna císaře Vespasiana (69 - 79) Tita dobyt Jeruzalém a velechrám, byl zbořen. Neúspěšné povstání zaplatilo životem okolo milionu Židů. Podle zpráv z pramenů bylo např. denně křižováno takové množství zajatců, že se nedostávalo dřeva na kříže!

Tato pohroma dolehla ovšem pouze na palestinské Židy. Je zajímavou skutečností, že např. mnozí tehdejší bohatí Židé v římské říši poskytovali peníze Římanům - vlastně proti svým povstalým souvěrcům. S ohledem na další - vývoj bylo však nejpodstatnější, že ještě před obležením Jeruzaléma opustila město židovská Velerada a usadila se v přímořské Jamnii. Zde po svém vítězství dovolil Titus (syn císaře Vespasiána) zřídit rabínskou školu. Titus byl císařem v letech 79 - 81 a je považován za čítankově skvělého panovníka, za jehož vlády nebylo v Římě politických procesů, natož rozsudků smrti. Rabínská škoda potom sehrála klíčovou úlohu. S dobytím Jeruzaléma zanikl totiž úřad velekněžský. Představený jamnijské školy převzal postavení předsedajícího velerady a stal se de facto představitelem poraženého židovského národa. Za povstání zanikají i strany saduceů a essénů (esejců). Nová rabínská profese nahradila tak starou kněžskou a zákonickou. Ve svých dějinách Židů, které vyšly v Londýně v roce 1913 to charakterizuje H. Hilman (str. 120): "Tak povstal podivuhodný zjev nadvlády, odlišný od kněžství ...tak vrostla do myslí a srdcí lidu, že nakonec byla veřejně vyhlášena zásada: Hlas rabína = hlas Boží."

Tento směr vývoje byl ještě posílen dalším neúspěšným povstáním Židů v Palestině v letech 132 - 135 pod vedením Bar Kochby (aramejsky - Syn hvězdy). Jeruzalém byl Římany přejmenován na Aelia Capitolina a žádný Žid se od té doby nesměl přiblížit k Jeruzalému ani na dohled. Místo, na němž stával velechrám, bylo rozoráno a posypáno solí. Toto období bylo z hlediska Židů (kteří se nestali křesťany) kritické: Pro zmíněnou školu v Jamnii a její stoupence se naléhavě vynořila otázka dalšího postupu. V tomto směru se mohutným kvasem mohlo stát pouze tajné učení farizejů.

Překladatel Babylonského talmudu do němčiny Lazar Goldschmidt, kterého jsme citovali v předchozí části hodnotí tehdejší situaci následujícími slovy: "Tu vystoupil jeden muž, zvaný rabbi Jehuda (155 - 217), byl to izraelský hakaddoš přibližně - svatý muž, patriarcha a říkali mu svatý... V moudré předvídavosti podrobil se nevyhnutelnému: lépe jest překročit zákaz ...Ústní nauky byly sebrány a uspořádány, celé ústní podání přehlédnuto v šesti knihách zvaných sekce (sederin)... bylo kodifikováno celé ústní učení a po římském způsobu rozděleno na traktáty, oddíly o odstavce." Tak byla okolo r. 200 po Kr. jako první písemně zachycena Mišna (přibližný překlad - "Učení" nebo též Druhý zákon vedle Prvního Mojžíšova, sr. J. P. Migne, Encyelopédie théologique, Paris 1857, str. 679). Text Mišny se stal dokonalým výrazem nového směru - rabínismu. Navazoval na proud farizejský, který kritizoval Kristus.

Proslulý Talmud (Poučení) vlastně ohromným rozšířením a doplněním tajných pokynů Mišny. Po staletí byla Mišna komentována. Souhrnu těchto komentářů se říká Gemara. Postupné byla provedena kodifikace Gemary a ve spojení s textem Mišny vznikl kalem r. 300 jednosvazkový tzv. Jeruzalémský talmud. Daleko větší počet ústních podání však shromáždily rabínské školy v oblasti Mezopotámie (tj. dnešního Iráku). Zde byl koncem 5. století po Kr. vytvořen druhý Talmud, mnohem většího rozsahu. Říká se mu Talmud babylonský.

Pokud se hovoří o talmudu bez bližšího upřesnění, rozumí se jím tento druhý rozsáhlejší Talmud babylonský. Z historického hlediska vzniká v době zániku říše západořímské (r. 476 po Kr.), na přelomu starověku a středověku. Abychom si vytvořili přibližnou představu o ohromném rozsahu tohoto druhého - babylonského Talmudu: zmíněný překlad do němčiny od L. Goldschmidta má 14 svazků o téměř 10 tisících stranách. Bylo zachováno stejné dělení jako u Mišny, tj. na šest knih. Každý odstavec obsahuje text Mišny a je k němu připojen text Gemary. Talmud je (po vlastní Mišně) předním zdrojem současných judaistických nauk.

Vědecké studium Talmudu v originále naráží na téměř nepřekonatelné obtíže, protože pouze ten, kdo se jeho studiu věnoval doslova celý život, je schopen text běžně číst a opravdu mu rozumět, všichni ostatní jej musí luštit. Nejtěžším problémem z tohoto hlediska je interpretace nepunktovaných textů (tj. bez doplnění samohlásek), kdy je možno většinu slov chápal v úplně jiném smyslu. Vokalizace může být libovolně vykládána a přitom z filosofického hlediska zcela správně! Uveďme si malý příklad. Hebrejská aramejská slova se obvykle skládají ze tři souhlásek: tzv. kořenů, ke kterým se připojují rozdílné samohlásky. Tím vznikají nové vztahy a vlastně celé časování sloves (chápání času je vůbec v hebrejštině značně odlišné od času v jazycích indoevropských). Např. slovo "matan" (kořen: mtn) možno číst následujícími odlišnými způsoby:

a) matan=pomalu

b) matun=býti opatrný

c) motan=změknout

d) metan=býti mokrý

e) maton=dar

f) meten=očekávati

Pokud jsou v původním textu Talmudu tato obsahem velmi rozdílná slova označena pouze uvedenými třemi souhláskami (mtn), mohou být čtena a vykládána podle libosti. Další obtíží je celá řada předpon a přípon hebrejských a aramejských sloves. To vyžaduje opravdu mimořádnou zkušenost, odborné znalosti a zběhlost k tomu, aby text byl vůbec správně přečten, natož aby mu bylo opravdu důkladně porozuměno. K tomu přistupuje (z hlediska např. klasické biblické hebrejštiny Thóry) celá řada cizích slov původu perského, arabského, ale i řeckého, latinského aj.

Tato slova musejí být ovšem správně pochopena a interpretována se správným zřetelem ke svému historickému pozadí.

K ohromnému rozsahu Talmudu je nutné dodat, že kodifikovaný text je opět pouze rámcem, ve kterém byly rabínské dodatky rozvedeny v dalších komentářích. Každý slavný rabín v minulosti považoval za svou povinnost napsat komentář alespoň k některým traktátům Talmudu.

Hlavní principy Talmudu byly zpřístupněny zejména díky neúnavné práci a velké píli profesora biblistiky a semitské filologie dr. Augustina Rohlinga (1839 - 1931), jehož základní dílo vyšlo v Lipsku právě před 100 lety (Talmudský Žid 1891).

III. část

Vedle citované německé práce prof. A. Rohlinga má český čtenář možnost seznámit se s autentickými výroky Talmudu, také ve starším českém překladu knihy dr. K. Eckera, "Židovské zrcadlo ve světle pravdy", Praha 1907. Je zajímavé připomenout, že autor knihy (tehdy docent semitské teologie v německém Münsteru) byl německými Židy obžalován z plagiátu. Před soudem se však skvěle obhájil. Vydal autentický hebrejský text citací Talmudu, pokud se týkaly výpadů proti křesťanům, zároveň s německým překladem. Netřeba dodávat, že citované práce jsou v současné době širší veřejnosti prakticky nedostupné. Shrneme ve zkratce názory Talmudu ohledně vztahů k nežidovským národům, tak jak je podal v citované knize prof. Rohling (str.141):

1. Žid není vázán povinnostmi lásky k bližšímu vůči příslušníkům jiných národů (nežidům).

2. Je právem Židů a dokonce povinností, aby nežidům škodili.

3. Je-li Žid soudcem, musí nechat vyhrát Židy ve všech sporech s nežidy. Musí však postupovat opatrně, aby z toho nevznikla pro Židy naopak škoda.

4. Žid pokládá příslušníky ostatních národů za zvířata; proto přísaha Židů ve sporu s nežidem k ničemu nezavazuje.

5. Žid je božské podstaty, jakožto syn svého Otce. Příslušnost k Židovstvu vše promíjí.

V zájmu vědecké objektivity musíme však upřesnit: Bylo by zkreslující představou, že v Talmudu je například 95 % obsahu věnováno doslovným instrukcím a rozvedením výše uvedených pěti zásad, jak je podal prof. Rohling. Opak

je pravdou. Text Talmudu představuje četbu doslova ubíjející. Vedle hluboké zbožnosti a dovolávání se jména Božího, se zde objevují příběhy, které bychom téměř mohli označit za pornografické. Na každý citát Talmudu s negativním obsahem např. proti nežidům možno bez problému najít jiný citát s obsahem opačným. Zde se nejlépe objevuje dvojí tvář rabínské morálky. Biblické znalosti protestantských pastorů, katolických kněží (zejména v současné době a dokonce i Svědků Jehovových jsou téměř ničím proti této virtuozitě rabínů, která dokáže pro každé tvrzení najít příslušný citát.

Na tomto místě je rovněž vhodné připomenout význam, studia Bible Mišny a Talmudu, který mu přikládají rabíni. Talmud Erubin 21 b o tom praví : "Můj synu, dbej více slov písařů (tj. rabínů, autorů Talmudu), než slov Bible. Neboť v slovech Bible je pouze příkaz a zákaz ale každý, kdo přestoupí slova rabínů, je vhoden smrti. Kdo se slovům rabínů posmívá, bude usmrcen ve vařícím bahně."

Talmud Sota 22 a: "Bezbožný je ten, kdo čte Bibli a Mišnu, ale nepoužívá mudrců..."

Talmud není běžně studován obyčejnými Židy. Bývá pouze vykládán rabíny některým členům Židovské náboženské společnosti. V talmudistické diskusi pak žáci odpovídají na ožehavé otázky.

Ani Jeruzalémský a Babylonský talmud nejsou ovšem jedinými prameny židovského práva a judaistické nauky jako celku. Jako vedlejší prameny bývají používána i jiná starší díla sepsaná mezi obdobím ukončení Mišny a Gemary (tj. přibližně 200 - 300 po Kr.). Mezi tyto knihy patří např. Tosephtha (Tosefta - dodatky k Mišně), Siphra (Sifra - výklad k Levitiku) aj.

Vzhledem ohromnému rozsahu Talmudu bylo ovšem nutné již praktických důvodů sestavit ucelený logický výtah.

a) Proto brzy po ukončení Gemary přikročili rabíni k jejímu výkladu a sestavili tzv. Tosephot (Tosefot - tj. dodatky),

b) čím více vzrůstal materiál, tím více vyvstávala potřeba kompendia. Toto kompendium sestavil roku 1032 rabín Izák ben Jaqúb Alphasi (tj. Izák syn Jakuba Alfasiho) pod názvem Hilchoth (tj. asi "zákony"). Tento tzv. "malý talmud" sestavený roku 1032 byl sice pohodlnější ke studiu, avšak jeho nevýhodou byla nesystematičnost; proto nemohl natrvalo opanovat pole.

c) první systematický, výklad židovského práva sepsal známý židovský filozof Móše ben (aramejsky bar) Maimon, který je v dějinách filosofie znám pod latinskou formou jména Maimonides (zemřel 1204). Roku 1169 vyšly čtyři rukopisné folianty pod názvem "Mišna thora" (tj. Opakovaní zákona),

d) nejproslulejším dílem judaismu (až do tzv. Basilejského kongresu) je však "Šulchan aruch" (doslova: Prostřený stůl), jehož první vydání se objevilo roku 1565 v Benátkách tj. časově v době krátce po skončeni tridentského koncilu (1545 až 1563), který proti protestantismu jasně vymezil nauku katolické církve. Autorem Šulchan aruchu je rabín Josef Quaro (též Josef Kara nebo i v jiných transkripcích, asi 1488 až 1577). Šulchan aruch výborně vyhovoval požadavkům nové doby. Vynechal některé zastaralé předpisy a naopak obsahoval všechny platné předpisy judaismu ve formě -přehledných paragrafů. Dělí se na čtyři části:

- předpisy denního domácího a synagogálního života Židů
- zákony o potravinách, o čištění rituálním, o smutku
- o rozmnožování pokolení a o manželství
- občanský a trestní zákoník judaismu.

Šulchan aruch se těšil veliké úctě a je prakticky dosud jediným zákoníkem věřících Židů, kteří dbají pouze těch předpisů, které jsou v něm obsaženy.

Například, podle zákona č. 71 je přísně zakázáno pokloniti se před křesťanskými panovníky a kněžími, kteří mají kříž na prsou. Z tohoto zákona, jakož i zákona č.59 a 85 vyplývá, že ctění kříže je modlářství a že křesťané, kteří uctívají kříž jsou proto "akumové" (modláři).

Pro ilustraci si uvedeme několik autentických citátů:

Zákon 6: Žid, jenž se stal akumem je do té míry proklet, že kdyby chtěl darovati synagoze svíce..., je zakázáno je přijmout.

Zákon 9: Každý Žid, jde-li kolem rozbořeného chrámu akumů, je povinen říci: "Buď pochválen Pán, jenž vykořenil odsud tento dům modlářský".

Zákon 11: V sobotu je Židovi přísně zakázáno prodávat nebo kupovat, je však dovoleno od akuma v Palestině koupit dům, ano i psáti je v tomto případě dovoleno, aby v Palestině bylo o akuma méně a o Žida více.

Zákon 13: Židovské porodní bábě je nejen dovoleno, ale nařízeno židovské ženě v sobotu pomoci... Akumské ženě naopak pomoci je zakázáno... ježto musí na ni býti pohlíženo jako na zvíře.

Zákon 31: Židovi je přísně zakázáno podvésti svého bližního... akuma však podvésti je mu dovoleno.

Zákon 69: Židovi je vždy zakázáno odpovídati akumovi pozdravem: Pokoj s tebou. Radí se Židovi, aby "jakmile vidí akuma, aby ho první pozdravil, tak aby akum nezdravil první a Žid mu nemusel odpovídati a aby tak - čehož chraň Bůh - nepřispěl k tomu, že by akum byl požehnán.

Zákon 88: Sňatky mezi akumy nemají žádné závaznosti, soužití jich je rovno soužití koní... Stanou-li se rodiče a děti Židy, syn např. svou matku může pojmouti za manželku.

Domnívám se, že tyto ukázky prozatím stačí.

V příštím pokračování uvedeme některé "náhody", jak se projevoval skrytý vliv judaismu ve světových dějinách.

IV. část

V minulých částech jsem se pokusili objasnit teoretické zdroje současného rabínismu - judaismu, jak se projevují v Talmudu a Šulchan aruchu. V tomto článku poukážeme na některé skryté projevy judaismu ve světových dějinách v období konce starověku a středověku.

Požár Říma ze dne 19. července r. 64 po Kr. je poměrně známým faktem díky beletristickému zpracování (H. Sienkiewicz a jeho román "Quo vadis?", za který autor obdržel Nobelovu cenu za literaturu jako jeden z prvních laureátů).

Ze žhářství byli obviňováni křesťané a začalo krvavé pronásledování, kterému mimo jiné podlehli sv. Petr a sv. Pavel (podle církevní tradice byli oba popraveni dne 29. června r. 67). Že za tímto prvním rozsáhlým pronásledováním křesťanů stáli římští Židé, je možno důvodně předpokládat. J. Holzner ve své knize "Apoštol Pavel" (Praha 1939, str. 586) to nazývá: " ..strašlivým podezřením, které se takřka stalo historickou jistotou". Je nutno také připomenout, ze manželka císaře Nerona byla tzv. židovskou proselytkou (konvertitkou). O událostech spojených s válkou židovskou a vznikem rabínské oligarchie v Jamnii jsem se již zmínili.

Navzdory, deseti velkým pronásledováním, v průběhu přibližně tří století, křesťanství nepodlehlo. Přes dokonale fungující římský státní aparát, bez ohledu na rozsáhlou síť špehů a udavačů... Za císaře Konstantina I. Velikého (306-337) se proslulým ediktem milánským z února r. 313 stává z křesťanství náboženství tolerované (i když ještě nikoliv převládající). Jednalo se však o to, jakou podobu a hlavně jakou podstatu bude křesťanství v nových podmínkách mít. Právě v této době vystoupil alexandrijský presbyter Arius s naukou, která v podstatné míře oslabovala teoretické základy, jimiž se křesťanství odlišovalo od judaismu. Tvrdil totiž, že Ježíš Kristus jako Druhá Božská Osoba zde nebyl od počátku. Byl stvořen Bohem Otcem (nikoli zplozen) a je mu podřízen. Do jisté míry zastávají v současnosti podobné stanovisko Svědkové Jehovovi. Je však poměrně málo známou skutečností, že Arius - tento hlavní ideolog učení, popírající ve svých důsledcích Nejsv. trojici - byl židovského původu. Zájemce odkazujeme na knihu bývalého řezenského biskupa dr. Rudolfa Grabera, velkého obhájce katolické tradice: "Athanasius a Církev naší doby" (Athanasius und die Kirche unserer Zeit, Regensburg 1973).

Sám císař Konstantin byl na smrtelné posteli pokřtěn od ariána! V období mezi I. nicejským (r. 325) a I. cařihradským koncilem (r. 381) se zdálo, že arianismus definitivně ovládne pole. Až na výjimky (např. zmíněného alexandrijského biskupa sv. Athanasia 295-373, který byl několikrát deportován) se naprostá většina biskupů a kléru stala stoupenci ariánství. Kolísavé stanovisko zastával dokonce papež Liberius.

K radikální změně v tomto směru dochází až za vlády císaře Theodosia I. Velikého (379-395). V letošním roce (tj. 1991-L.K.) uplynulo 1600 let od proslulého dekretu tohoto císaře, kterým se katolicismus stal v římské říši v pravém slova smyslu státním náboženstvím (391).

Ariánství však ještě přežívalo několik století. Díky biskupovi gótského původu Wulfilovi se rozšířilo mezi germánskými národy. Z celkem 38 germánských kmenu a národů, které útočily na konci starověku na římskou říši, pouze tři přešly bezprostředně na katolicismus (Frankové, Bavoři a Anglosasové), ostatní prodělali svoji ariánskou periodu. Wulfila přeložil zároveň Bibli do gótštiny, která má z filologického hlediska pro germánské národy podobný význam jako má staroslověnština pro národy slovanské.

Nicméně zenit ariánství byl překonán a postupně byla tato hereze opuštěna i zbývajícími Germány (Visigoty, Langobardy aj.).

Překonání ariánství a vítězství katolicismu mělo mimo jiné velký význam z hlediska dalšího vývoje evropské civilizace. Po smrti Theodosia I. Velikého (zemř. 17.1.395) se totiž dosud jednotná říše rozpadá na část východní (východořímskou, byzantskou) a západní (západořímskou). V 5. století říše západořímská zaniká pod náporem tzv. barbarských (převážně germánských) národů.

Nedocenitelnou skutečností byla existence katolické Církve s latinou jako liturgickou řečí. Její zásluhou nedošlo k úplnému přerušení kontinuity s antickou kulturou v oblastech dočasně ovládaných Germány. Po překonání ariánství pak došlo k romanizaci Germánů na většině území bývalé západořímské říše a ke vzniku nových románských jazyků (francouzštiny, italštiny, španělštiny aj.). Mnozí autoři si kladou v této souvislosti hypothetickou otázku jaký by asi byl vývoj, v případě vítězství arianismu s gótštinou jako liturgickou řečí ?

Na první pohled zůstávali Židé uprostřed těchto hlubokých změn stranou (nepočítáme-li předpokládané ideové ovlivňování a podporu ariánů). Židé utvářeli své drobné obce, zvané kahaly. Již tehdy ovládali značnou část obchodu a peněžnictví. Židé cestovali za postupujícími vojenskými jednotkami a kupovali válečnou kořist. H. H. Milman říká ve svých "Dějinách Židů" str. 214 (které jsme již citovali minule): "Máme dostatek důkazů, že jedno obchodní odvětví padlo téměř výhradně do rukou Židů - evropský vnitrozemský trh s otroky... zatímco jejich dřívější křesťanští páni naříkali nad zpustošenými poli, zbořenými chrámy a vyloupenými kláštery, on (tj. Žid) uprostřed obecné zkázy bohatl...".

Z hlediska celkového cíle judaismu však situace nevypadala na počátku 7. století příliš uspokojivě. S výjimkou jižní Arábie v 6. století (kde krvavé pronásledování křesťanů ze strany Židů ostatně vyvolalo zásah křesťanské Etiopie) se nikde nepodařilo prosadit judaismus jako státní náboženství. Přes určité oslabení vnější i vnitřní nadále existovala mocná východořímská říše (čili byzantská) jako křesťanský stát, který právě v této době dosáhl úspěchu nad Avary a Peršany. (Na tomto místě se bohužel nemůžeme věnovat zajímavému vývoji, na Východě z hlediska obecných dějin ani dějin církevních.) Na Západě pak byl zánik zbytku arianismu pouze otázkou krátkého času. .

Tehdy vstoupil do světových dějin nový fenomén - islám! Jeho zakladatel Mohamed (Muhammad, asi 570-632) vystoupil se svým učením okolo r. 610. Z obecných dějin je známou skutečností, že na počátku se svým učením přísného monotheismu v rodné Mekce příliš neuspěl, byl dokonce vyloučen z kmene (pro tehdejšího Araba katastrofa rovnající se zániku). Také se všeobecně ví, že našel útulek v severnějším Jathribu (pozdější Medině či Madině). Prakticky neznámou skutečnosti je však okolnost, že se ho ujala židovská náboženská obec v tomto městě, která jeho stoupence vyzbrojila a seznámila s tehdy nejmodernější válečnou taktikou (tzv. příkopová válka), která umožnila v krátké době vítězství nad arabskými soukmenovci Sjednocením Arábie a vítězstvím islámu se podařilo vymýtit nadějně se rozvíjející křesťanství (arabského původu byli např. známí světci - lékaři Kosma a Damián). Rovněž kodifikovaný text koránu z r. 661 dává tušit vedle nestoriánských (heterodoxní křesťanský směr, rozšířený tehdy zejména mezi semitskými Syřany) přímé judaistické vlivy. Lze namítnout, že občas docházelo k pronásledování židovských komunit ze strany muslimů i v nejstarších dobách, jenže to byla z hlediska celkových cílů judaismu zanedbatelná věc.

Arabové využili celkového oslabení Persie a Byzance dlouholetou vzájemnou válkou. Persii (přibl. dnešní Irán) zlikvidovali jako stát definitivně v letech 633-651 a připojili ji k arabské říši. Byzanc sice nepodlehla, ale ztratila veškerá území v severní Africe a většinu území v Asii. Je velmi nápadné, že Arabové měli největší úspěch tam, kde byly silné židovské obce (např. v Egyptě aj.). Arabové překročili rovněž Gibraltar (název pochází právě do arabského vojevůdce Džebel al-Tárika a v bitvě u Xeres de la Frontera porazili visigotského krále Rodericha (Rodriga)). To se stalo v roce 711. Zde byla židovská zrada křesťanského krále tak nápadná, že se to nepodařilo utajit. Existuje svědectví, že zvláštní židovský oddíl pod vedením vojevůdce jménem Jahudi táhl vstříc Arabům a spojil se s nimi již v severní Africe. Naprosto jisté je také to, že Židé v oblasti Pyrenejského poloostrova se dali muslimským dobyvatelům okamžitě k dispozici. Arabové pochopitelně této nabídky využili s největší radostí, protože Židé dokonale znali reálie nově dobyté země, ovládali její jazyk a navíc představovali činitele hospodářsky velmi aktivního.

Židovský historik Joachim Prinz ve svých "Židovských dějinách" (Berlin 1931, str. 105) ostatně tuto zradu obhajuje (z hlediska principu talmudu ovšem nelze mluvit o zradě vůči "zvířatům", jak označuje nežidovské národy): "Je možno Židům zazlívat, že s touhou čekali na osvobozeni a že mezi nimi zazněl radostný jásot, když r. 711 bitva u Xeres de la Frontera přinesla arabské vítězství a zahájila novou éru židovských dějin?"

V. část

Arabskými muslimy okupovaný Pyrenejský poloostrov (v historické literatuře "Maurové") se tak svým způsobem stal zároveň významnou židovskou državou v Evropě. Židé zde zaujali významné postavení ve vědách (zejména v medicíně, právu a filosofii, ale pochopitelně též v obchodě, peněžnictví a ve státní správě. Odtud vyráželi do křesťanských států Evropy, kde se snažili získat obdobné postavení. Zde však byl vliv judaismu přece jen zprostředkovanější. Je nápadné, že prakticky ti samí arabští bojovníci, kteří r. 711 zvítězili nad obávanými Visigóty, utrpěli r. 732 neúspěch proti Frankům, vedenými dědem Karla Velikého, majordomem Karlem Martellem u Poitiers. Zde totiž nebyla židovská zrada, ani pomocný židovský oddíl, jako v případě Visigótů. Toto rozhodné vítězství zachránilo křesťanskou Evropu od další muslimské expanze. Neúspěch zaznamenal judaismus i ve východní části

Evropy. Říše Chazarů v oblasti při Černém a Kaspickém moři) se r.965 zhroutila pod úderem ruských vojsk v čele s otcem sv. Vladimíra, knížetem Svjatoslavem. V říši Chazarů byl judaismus oficiálním náboženstvím.

Judaismus proto musel hledat nové formy uplatnění v křesťanských státech. Pro existenci po celé Evropě rozšířených židovských kahalů (osad, společenství) měli ve středověku největší význam tzv. dvorští Židé. Byli to finanční poradci vladařů, kterým poskytovali značné peněžní částky. Za to se jim dostávalo právní ochrany a byli podřízeni přímo vladařům. Ve Svaté říši římské byla zásada, že Židé požívají panovníkovy ochrany, vyslovena již r. 1103 za vlády Jindřicha IV. (1056-1105), proslulého odpůrce papeže sv. Řehoře VII. Privilegium z r. 1236 za vlády Friedricha II. Barbarossy (1212-1250) říká o Židech, že jsou "servi camerae nostrae" (tj.. služebníci naší komory). Silnou nevoli budili Židé svojí lichevní praxí. Lichva (lat. usura) je přijímání úroků z neproduktivních půjček; jednalo se zejména o půjčky v peněžní tísni, ale i o půjčky na stavbu hradů; křesťanských chrámů aj. Katolická Církev ve shodě se stanoviskem církevních Otců lichvu přísně odsuzovala jako hřích. Podle Církevního učení znamená lichva zneužívání nouze bližního k vlastnímu obohacení.

Katoličtí vladaři však bohužel většinou nebrali ohled na toto církevní stanovisko a dovolovali Židům přijímání úroků i z prostých půjček. Z hlediska, principu Talmudu si Židé pochopitelně nedělali svědomí z např. 50-80% úroků žádaných od "akumů". (Cizinci můžeš půjčiti za lichevní peníz, nikoli však bližnímu svému.) Aby ovšem tato sazba nebyla výslovně "do očí bijící" stanovovali jí Židé ve středověku často "per septimanam" (tj.. týdně): 1% per septimanam se tedy rovnalo 52% "per annum" (tj.. za rok).

Ve svých kahalech a školách (základní škola se nazývala "cheder", tj.. místnost, vyšší talmudské učiliště pak "ješiva" tj.. zasedání nebo bydlení) se pak Židé utvrzovali ve víře, že Ježíš Kristus není pravý Mesiáš, nýbrž podvodník, že pravý Mesiáš přijde a z Jeruzaléma bude řídit světové židovské impérium. Opatřovali si zároveň velké peněžní prostředky pomocí zmíněného lichevního vydírání k pronikání na panovnické dvory, které by je současně ochránily před hněvem lidu, popř. i judaismu nepřátelských panovníků,

Tento hněv křesťanského lidu mnohdy vybuchl, ať již "kontrolovaně" nebo "nekontrolovaně". Např. v době první křížové výpravy do Svaté země (1096-1099) pokládali při svém tažení její účastníci za svoji samozřejmou povinnost, provést úder proti nepřátelům Krista, usazeným v Porýní - v Kolíně n. Rýnem, Mohuči, Wormsu, ve Strassburgu a jinde. Tato vlna zasáhla i české země. Tehdejší český panovník kníže Břetislav II. (1092-1100) si nechal k sobě povolat představitele českých Židů a pronesl k nim podle kronikáře Kosmy následující slova: "Zplozený z kurvých synů, ty národe ismahelitský... Bez groše jste přišli k nám, nuž bez groše jděte kam, chcete! Vy že jste přijali křest - ať Bůh jest mi toho svědkem - že se to nikoliv mým, nýbrž Božským příkazem stalo!" (v souvislosti s násilným nucením Židů ke křtu křižáky).

Tehdy začala zejména z Porýní ona mohutná emigrace Židů do Polska, kde je tamní panovníci bez překážek přijímali, zejména v období feudálního rozdrobení Polska (1138-1295). V Čechách vydal velké privilegium pro Židy král Přemysl Otakar II. (1253-1295). V té době vydal jeho současník, legendární francouzský král Ludvík IX. Svatý (1226- 1270), který má pro katolické Francouze význam srovnatelný s naším sv. Václavem, ostrá protijudaistická nařízení. Za jeho vlády byla v roce 1242 provedena konfiskace všech dostupných exemplářů Talmudu, které pak byly veřejně páleny na hranicích.

Roku 1278 byli zatčeni všichni Židé na území anglického království a v roce 1290 vyhoštěni ze země. Dekret krále Eduarda I. to zdůvodňuje slovy: "Na odplatu za spáchané zločiny a ke cti Ukřižovaného jsme je jako zrádce vyhostili z naší země." Zmíněný vypovídací dekret zůstal v platnosti až do října r. 1655, kdy v období Anglické revoluce docílila delegace nizozemských rabínů v čele s Menasschem (Menašem) ben Israelem od Olivera Cromwella dovolení, aby se Židé opět mohli v Anglii usazovat.

Pro nedostatek místa se zde nemůžeme podrobně věnovat dějinám Židů ve všech evropských zemích. Nastíníme proto pouze některé základní otázky, resp. tzv. problémy. Jak již naznačeno, získali Židé v českých zemích významné pozice zejména za Přemysla Otakara II. Tradice pražského vysokého talmudského učení je ovšem mnohem starší. Jeho počátky spadají nejméně do 11. století. Zmíněné události v období vlády Břetislava II. nezlikvidovaly posice judaismu. Již ve 12.-13. století patřily pražské "ješivy" (viz. výše) k nejvýznamnějším židovským školám v celé Evropě.

Některé zajímavé podrobnosti uvádí F. Weiner ve svém článku "Hebrejští autoři v českých zemích" (Střední Evropa r. 15,1990 str.130-153). V době vlády Václava IV. (1378-1419) působil v Praze jako rabín známý kabalista rabi Avigdor. Podle tradice byl přijímán - samotným králem a měl jisty vliv u dvora. Také názor, že měly některé jeho ideje vliv nejen na M. Jana Husa, není nepravděpodobný. Tento rabín Avigdor Kara (zemř. asi 1439) také údajně přeložil do staročeštiny několik svých básní, např. hymnus na jednoho Boha, který zpívali husité. Již v šedesátých letech našeho století poukazoval S. Segert na vliv hebrejské punktace při Husově reformě českého pravopisu.

Zajímavý je rovněž mnohostranný vliv (přímý i nepřímý) judaismu na vznik evropského protestantismu. Je známou skutečnosti, že mnohé směry protestantství kladly zvýšený důraz na Starý zákon, počínaje radikální odnoží husitství - Tábority. Josef Pekař ve své monumentální práci "Žižka a jeho doba" poukázal na fakt. že tento důraz na Starý zákon nemálo přispěl k proměně ideových představitelů Táboritů v "kněze krvavé". U luterství a kalvinismu je pak mimo jiné nutno upozornit na jednoho společného jmenovatele: totiž likvidaci chápání náboženství jako oběti, a důraz na "pouhou víru" (iustificatio sola fide - sola gratia), a na "slovo", což je typické rovněž pro judaismus od zničení jeruzalémského chrámu r. 70. (Synagogy jsou pouhým "shromážděním", doslovný překlad je "sbornice", nepřináší se zde oběť.). U J. Kalvína (1509-1564) je pak charakteristická striktní nauka o predestinaci (před- určení). V tomto smyslu se také mnozí národové, kteří přijali kalvinismus (např. Holanďane nebo jihoafričtí Burové) chápali jako "Nový Izrael".

V době historického vzniku evropského protestantství měla rovněž klíčový význam účast židovského kapitálu na mnohých akcích. Tak např. roku 1519 podpořil volbu Karla V. za císaře Svaté říše římské proti francouzskému králi Františkovi I. z obavy, aby se po staletích Francie opět nespojila s Německem. Aby však Karel V. příliš nezesílil, podporoval tento židovský kapitál proti němu luteránská knížata. Na této skutečnosti nic nemění fakt že sám M. Luther na konci svého života ostře verbálně napadal Židy.

Největší podpory se však ze strany judaismu dostalo nově vzniklému Holandsku (Nizozemí - Spojené provincie, jehož nejvýznamnější části byla provincie Holland - odtud Holandsko), kde vznikla odbojem proti Španělům kalvínská republika. (Tento odboj proti Španělsku trval zhruba 80 let, od 1566 do 1648, s přerušením v letech 1609- 1621.) Právě v Nizozemí byly položeny základy židovské "haute finance" (vysokých financi). Významným mezníkem bylo založení amsterodamské bursy roku 1613. Zvláštním druhem židovských finančních zdrojů se postupně stávají spekulace s akciemi. Není také náhodné, že první tištěný Talmud pochází z Nizozemí. Dalším významným úspěchem judaismu bylo získání silného vlivu v Anglii a jejich amerických koloniích v 17. a 18. století. Po svržení katolického krále Jakuba II. z rodu Stuartovců v r. 1688 nastoupil Vilém II. Oranžský, který uskutečnil dočasnou personální unii nizozemsko- anglickou. Zákon ze 16. prosince r.1689 proměnil Anglii (od r. 1707 oficiálně Velkou Británii) de facto v plutokracii a anglického krále v loutku. Slovo plutokracie je odvozeno od řeckého boha bohatství Pluta. Znamená tedy takové státní zřízení; v němž o výběru vykonavatelů vládní moci rozhoduje skupina bohatých lidí, kteří pomocí svého majetku mají moc fakticky v rukou. S Vilémem III. přišli do Anglie mnozí nizozemští Židé, kteří přinesli vyspělou techniku bursovních obchodů. Např. Menasseh (Menaše) Lopes nabyl velkého jmění tím, že využil paniky, kterou způsobil falešným poplachem "Královna je mrtvá!" (Anna 1702-1714 , nástupkyně Viléma III). Skoupil všechny statní papíry, jejichž kursy rychle klesly. V r. 1694 byla uzavřena první anglická státní půjčka ve výši 1,2 milionu liber na 8% úrok. Za účelem realizace půjčky byla tehdy založena Bank of England. V této době pak již máme první bezpečné zprávy o svobodných zednářích. Dne 24. června 1717 se sešli zástupci tří londýnských lóží a založili Velkou lóži anglickou (Grand Lodge of England).

Vliv judaismu na svobodné zednářství

Petr Mutinský

I. část

V současné době se opět vynořuje s novou naléhavostí otázka svobodného zednářství. O zednářství byla již napsána řada článků i původních prací. Klíčový význam má však zejména otázka vztahu a vzájemného ovlivňování svobodného zednářství a judaismu. Ve svých příspěvcích se pokusím tento problém podat a objasnit širší čtenářské veřejnosti. Předesílám, že se nehodlám zabývat "prehistorií" zednářství (stavitelé chrámů ve středověku a pod.). Předmětem našeho zájmu bude svobodné zednářstvo od okamžiku, kdy se stává reálnou politickou silou s nepopiratelnými vlivy judaismu.

Na otázku, co je to vlastně svobodné zednářství a co je jeho podstatou, nám nejlepší odpověď dávají tzv. "Protokoly sionských mudrců". (Odborný název je však "Basilejský kongres konaný r.1897 za předsednictví dr. Theodora Herzla", kterým se budu podrobněji zabývat v dalších článcích.)

V protokolu 15 zmíněného Basilejského kongresu se doslova uvádí: "Námi vytvořené přečetné zednářské lóže, jež inteligentní gojímové nazývají politickými stranami, a jež jsme vytvořili po způsobu projevových schopností a charakterových vlastností seberealizujících se gojímů (rozuměj: Nežidů), sloužily nám a slouží za tím účelem, že do jejich stavu pochytáme všechny poddajné a prodejné gaunery, jak gojímského, tak židovského druhu, jež by proti nám a principu světové řídící politiky mohli do budoucna vystoupiti."

K bližšímu vysvětlení uvedeného citátu: svobodné zednářství vzniklo původně jako tajná organizace na duchovních principech judaismu a křesťanství a jejich vzájemné symbolice. Hlavním účelem bylo přivábit přední vědce, lidi toužící po poznání, ale také politiky, panovníky o šlechtice. Judaismus, který stál v pozadí těchto snah, vytvořil organizaci za účelem dokonalého zmapování společenských vrstev daného národa, kde zednářské lóže působily (a působí). Vedle toho se zednářské lóže staly důležitým zdrojem informací pro světové židovstvo o národech, kde působily.

Blíže informovaný čtenář může ovšem oprávněně v této souvislosti namítnout: "Jak to, že v čele většiny zednářských lóží nebyli příslušnici židovského původu, ale naopak evangeličtí pastoři, šlechtici, liberální katolické duchovenstvo a další?" Odpověď logicky vyplývá z uvedeného citátu. Jedním z nezanedbatelných důvodů tohoto stavu byla okolnost, aby: "...nebyl vyvolán hněv a nenávist křesťanských národů."

Zařaďme si nyní vznik svobodného zednářství do historických souvislostí. První naprosto bezpečné zprávy o svobodném zednářství "nového" typu máme z anglického prostředí. Dne 24. června r.1717 byla založena Velká lóže anglická (Grand Lodge of England). Přední postavení ji získala zejména proslulá zednářská konstituce, jejímž autorem byl presbyteriánský (tj. kalvinistický) pastor James Anderson. Lóžoví bratři, pracující v britských diplomatických službách, pak rychle rozšířili zednářské lóže po celé Evropě i po koloniích. Například r. 1721 vzniká zednářská lóže v Gentu, 1726 v Madridu, 1728 v Paříži, 1731 v americké Philadelphii a v Moskvě, 1735 v Lisabonu a podobně. Půl roku po založení hamburské lóže se stal jejím členem pruský korunní princ, pozdější proslulý panovník Bedřich II. Veliký (1740- 1788).

Zcela na místě je otázka, zde tyto lóže byly navzájem izolované. Na to dává nejlepší odpověď opět Basilejský kongres. V tzv. sezení patnáctém, odst. 6 se praví: "Všechny tyto lóže budou soustředěny pod jedno ústřední vedení jen nám známé a budou spravovány pouze našimi mudrci..." Tomuto cíli výborně posloužila mj. svérázná organizace svobodného zednářství: zednáři jsou rozděleni do různých stupňů (např. u nejznámějšího skotského obřadu je těchto stupňů zasvěcení 33, u egyptského dokonce 90 apod.). Zásadou je, že zednáři nižších stupňů nesmějí znát své bratry ze stupňů vyšších, tzv. zdokonalených. Řadový příslušník lóže často ani netušil, za jakým skutečným účelem byla organizace založena.

Velkého rozšíření nabyly zednářské lóže mimo Evropu, zejména v tehdejších amerických koloniích Velké Británie. Předními členy amerického zednářství byli pozdější prezident USA George Washington a Benjamin Franklin. V květnu r.1775 se v sídle první zednářské lóže ve Philadelphii sešel tzv. Druhý kontinentální kongres, který 4. července 1776 vyhlásil utvoření USA. Boje o nezávislost trvaly až do roku 1783. Je nápadné, že hlavní principy Deklarace nezávislosti jsou vysloveně zednářské. Důležitým bodem judaistického plánu na převzetí světovlády bylo odstranění dědičných křesťanských panovníků a šlechty. Víme, že např. anglický král byl sice již v této době bez skutečné výkonné moci, ale v Americe byl nepříjemný i jako symbol - proto byl odstraněn. Podobně byla v USA zlikvidována šlechta.

Dalším důležitým úspěchem cílů judaismu a svobodného zednářství byla tzv. Velká francouzská revoluce z roku 1789, která "liberalizovala" francouzskou společnost natolik, že tamní Židé mohli vyjít ze svých staletých ghet. Zaujali pak čelné postavení ve francouzské společnosti a nejenom francouzské. V souvislosti s touto zmiňovanou a dosud halasně oslavovanou revolucí si uveďme několik šokujících faktů: v předvečer revoluce působilo ve Francii celkem 612 lóží: z toho 65 v Paříži, 442 na francouzském venkově a menších městech, 35 v koloniích, 69 v armádě a 17 v zahraničí pod francouzským vlivem (např. vyslanectví a pod.). Po celé Francii vykonávaly zednářské lóže účinnou propagandu proti monarchii- zejména proti "Rakušance", tj. Marii Antoinettě. Hrůzy Velké francouzské revoluce jsou dostatečně známy. Pravou podstatou francouzské revoluce a likvidace královské rodiny byla duchovní i projevová odveta za vyvraždění řádu Templářů (křesťanských židovských rytířů, bankéřů a finančníků v době vlády Filipa N. Sličného na počátku 14. století. Velkým úspěchem judaismu a jím řízeného svobodného zednářství bylo velké omezení přirozeného společenského vlivu katolické Církve na území Francie.

Mnoho liberálních katolických duchovních bylo sice tajnými členy zednářských lóží (mnohdy z čistého úmyslu po skutečné nápravě poměrů ve struktuře katolické Církve v tehdejší době), papežové však od samého počátku svobodné zednářství ostře odsuzovali - počínaje Klementem XII. v r. 1738. Z ideových důvodů, i organizačních, viděli představitelé svobodného zednářství Církev jako mocenskou a společenskou organizaci, která by mohla být nebezpečnou překážkou pro uskutečnění pravých cílů svobodného zednářství. Katolickou Církev se sice v průběhu Velké francouzské revoluce nepodařilo zcela zlikvidovat, ale její politický a mocenský vliv byl značně omezen.

Upozorním ještě na jednu zajímavou skutečnost: vítězství francouzských revolučních armád po r. 1792 nebylo způsobeno mimořádnou statečností republikánských vojsk, ani nadprůměrnou genialitou novopečených republikánských důstojníků, ale vzájemnou informovaností zednářských lóži z obou znepřátelených táborů - tj. revoluční Francie a intervenčních armád monarchistické Evropy. Každý ví, kdo to byl Napoleon. Už méně se ví o tom, že Napoleon byl významným představitelem zednářství, které mu dopomohlo k jeho kariéře. Vliv světového Židovstva byl v té době již tak veliký, že na území francouzského státu rozšířeného o výboje, vytvořilo centralizovanou říši na nových právních základech pod názvem Francouzské císařství (r.1804).

K působení svobodného zednářství na vývoj v ostatní Evropě včetně naší vlasti, se vrátíme příště.

II. část: *Vliv svobodného zednářství v zemích střední a východní Evropy v 18. a 19. století*

V minulé části jsem nastínil vznik svobodného zednářství od okamžiku, kdy se stává reálnou politickou silou, tj. od počátku 18. století.

Zajímavý byl průnik svobodného zednářství do oblasti dvou předních velmocí střední a východní Evropy, tj. habsburské monarchie a carského Ruska.

Velkou nadějí pro cíle svobodného zednářstva byla zejména vláda pověstného cara Petra I. Velikého (1689-1725). Určité indicie nasvědčují tomu, že svobodné zednářství podpořilo bouřlivý hospodářský rozmach Ruska na počátku 18. století jako prvořadé velmoci. Mám zde na mysli celou řadu reforem charakteru hospodářského, vojenského i společenského, které měly "Evropeisovat" starou tradiční pravoslavnou Rus. Nápadným faktem je pobyt Petra Velikého v Holandsku- Mekce tehdejšího evropského judaismu. Po návratu do Ruska přistupuje panovník ke svým reformám. Svobodní zednáři extrémně prosazovali západoevropskou kulturu (zpočátku spíše holandskou a německou, brzy však jednoznačně francouzskou) mezi ruskou šlechtou, čímž jí isolovali od ruského lidu. V době úmrtí Petra Velikého, tj. r. 1725 se zdálo, že Rusko má nejlepší předpoklady stát se baštou svobodného zednářství. Tyto plány však v plném rozsahu nevyšly za nástupců Petra Velikého (Anny Ivanovny 1730- 1740, a zejména Jelizavety Petrovny 1741-1761, velké odpůrkyně Pruska, která význačné zednářské představitele nechala deportovat na Sibiř). Navíc zde byl jeden důležitý faktor - ruská pravoslavná církev přes veškeré oslabení za Petrových reforem (např. r. 1721 byl zrušen patriarchát a nahrazen tzv. Nejsvětějším synodem, kde rozhodovali lidé často pod vlivem protestantského smýšlení) si udržela významný duchovní vliv a zabránila úplnému odcizení ruské šlechty a lidu. V podmínkách samoděržaví bylo přece jen obtížnější získat přímý vliv, než např. v podmínkách republik nebo konstitučních monarchií. O úpornosti zápasu svědčí již to, že úplnou likvidaci pravoslavné ruské monarchie s jejím sakrálním nimbem se podařilo odstranit až za úplně odlišných podmínek v roce 1917, tj. zhruba po dvou stoletích.

Kromě Ruska a západoevropských zemí došlo k velkému rozšíření zednářských lóží rovněž na území habsburské monarchie. Např. v Čechách vznikla první zednářská lóže právě před 250 lety - r. 1741. Jak k tomu došlo? Po přísně katolické vládě posledního Habsburka "po meči" Karla IV. (1711-1740), do jehož období nikoli náhodou A. Jirásek situuje děj svého románu "Temno", následovala dlouhá, čtyřicetiletá vláda Marie Terezie (1740- 1780). Právě do její vlády je možno historicky bezpečně datovat vznik a rozšíření vlivu svobodných zednářů. Je to dosti paradoxní. Víme

dobře z dějin, že Marie Teresie vydala na počátku své vlády vypovídací dekret pro pražské Židy. Obviňovala je totiž nikoli bezdůvodně z kolaborace z Prusy. Tento dekret však nakonec nebyl realizován.

Ve vztahu k zednářům pak zde existoval přísný dekret papeže Klementa XII. (1730-1740) z roku 1738, kterým byla panovnice jako přísná katolička ve svém svědomí vázána. Paradoxně zde přispěly k tolerování zednářství rodinné vztahy. Manželem Marie Terezie byl totiž František Lotrinský (zemřel 1765) - odtud můžeme hovořit o dynastii Habsbursko -Lotrinské. S Marií Terezií žil ve šťastném manželství (pověsti o jejím nezřízeném životě patří do říše bajek; byly do značné míry rozšiřovány mezi lidem právě zednářskými lóžemi o panovnici, která nebyla dosti "spolehlivá"). Manžel Marie Terezie byl naopak členem zednářské lóže a pod jeho záštitou získali u vídeňského dvora čelné postavení mnozí domácí i zahraniční svobodní zednáři (nejznámější z nich byl nizozemský lékař van Swieten). Svého manžela Marie Terezie upřímně milovala, proto mu dokonce tolerovala i toto členství v zednářské lóži. František Lotrinský, který měl více méně formální titul císaře svaté říše římské národa německého (zanikl definitivně v roce 1806), věnoval značnou část své energie ekonomickému podnikání - s podporou židovského kapitálu. V jeho režii vznikla vlnařská manufaktura v Kladrubech, plátenická manufaktura na potštejnském panství i významná bavlnářská manufaktura v Šaštíně v tehdejších Horních Uhrách (srovnej Dějiny Československa II., Praha 1990, str. 53). Jako kuriositu možno uvést, že Marie Terezie si často vypůjčovala peníze od svého manžela. Závažnou překážkou vlivu svobodných zednářů i židovské emancipace představoval ovšem tehdy mocný řád Tovaryšstva Ježíšova, tj. jezuitů. Na nátlak tehdejších osvícených evropských vlád byl tento řád r. 1773 papežem dočasně zrušen (roku 1814 opět obnoven).

Emancipaci Židů - jeden z cílů svobodného zednářstva, prosadil syn Marie Teresie Josef II. (od r. 1765 císařem sv. říše římské, od roku l780 též panovník dědičných zemí. 18. května 1781 vydal známý vlastnoruční list, kterým nařizoval zlepšení situace Židů v celé své říši. Otevřel rovněž Židům brány univerzit. 24.10. 1787 byl k promoci připuštěn první židovský doktor medicíny a v roce 1790 první židovský doktor práv (doctor juris civilis), přes protesty pražského arcibiskupství. Do josefínské doby lze také datovat prosazení formální germanizace Židů v bývalé dunajské monarchii. Josef II. byl veden ideou vytvoření jednotné rakouské národnosti, jejímž jazykem měla být němčina. V té době žil v Německu Moses Mendelssohn (původně Mosche ben Menachem), který je někdy nazýván otcem reformního Židovstva. Židé v tehdejší Evropě (alespoň určitá část) k němu vzhlíželi jako ke svému přednímu bojovníku. Mendelssohn hlásal, že Židé si mají osvojit německou kulturu, čemuž osvícenecká doba samozřejmě přála. V berlínských domech byly zavedeny společenské schůzky, kterých se zúčastňovali mnozí tehdejší němečtí vzdělanci, jako bratři Humboldtové, ale též Mirabeau aj. Židům se tak podařilo získat část tehdejších německých vzdělanců - opět především prostřednictvím zednářských lóží. Josef II. pohlížel na Židy jako na významné pomocníky při uskutečňování svých ideálů. Byla jim v té době přisuzována německá jména. Na území bývalé dunajské monarchie se pro tuto germanizaci významně angažovali mnozí známí pražští rabíni.

Zájemce odkazuji na zajímavou studii Františka Weinera "Hebrejští autoři v českých zemích", která byla uveřejněna ve sborníku "Střední Evropa" (SE 15/1990, str. 130-153). Zejména v českém prostředí působili Židé od té doby jako nástroj tvrdé germanizace a zatížili nejednu stránku česko-německých vztahů v minulosti.

III. část: *Vliv judaismu na česko - německé vztahy v 19. století*

V českém prostředí se prakticky do konce první třetiny 19. století ani ze strany české, ani židovské nepočítalo se vzájemnou spoluprací českých národních snah. Připomeňme si známou skutečnost, že např. patriarcha slavistiky Josef Dobrovský (1753-1829) - rovněž člen zednářské lóže - nepočítal s budoucností českého národa a češtinu studoval v podstatě jako kuriozitu. Jak jsem se o tom již zmínil, většina Židů se stala za josefínské doby nadšenými propagátory germanizace a jakéhosi jednotného rakouského národa na území podunajské monarchie. Horlivým propagátorem tohoto směru byl v Praze zejména libeňský rodák Naftali Hert Homberg (1749-1841), který horoval pro možnosti, jež Židovstvu otevřel osvícenecký josefinismus. Na úřední objednávku sepsal také dvě reformně pojaté učebnice: mravouky a židovského katechismu, které vyšly jak hebrejsky, tak německy.

Se zesílením národního hnutí hledali Židé možnost, jak proniknout i do českého prostředí a mít tak proslulé "želízko ve dvou ohních". Nesmíme zapomínat, že navzdory značným úlevám i privilegiím, jichž se Židovstvu dostalo v habsburské monarchii, zůstávala přece jen konečným cílem likvidace všech nežidovských křesťanských monarchií (vedle Rakouska zejména pravoslavného Ruska). Pro tyto cíle - oslabení nežidovské státní moci - se jevil nacionalismus 19. století jako neobyčejně výhodný. Z hlediska celkových zájmů Židovstva bylo ovšem nutné nacionalistická hnutí jednotlivých národů vhodně usměrňovat, nebo mít alespoň "přehled".

Kontakty Židů s českým národním obrozením byly navázány ve čtyřicátých letech 19. století prostřednictvím významného českého básníka Václava Bolemíra Nebeského (1818-1882), který navštěvoval univerzitu ve Vídni (studium medicíny). Při této příležitosti se seznámil se Samuelem Kapperem, který tam rovněž studoval lékařství. K

jejich seznámení došlo v roce 1843, Samuel Kapper se narodil 21.3. 1820 v Praze na Smíchově (který tehdy ještě nebyl ovšem součástí Prahy). V mládí navštěvoval židovskou školu ve dvoře Klausovy synagogy, kde se zdokonalil v hebrejštině. V roce 1837 pak vstoupil do prvního ročníku filosofie v pražském Klementinu. V Praze v Celetné ulici navštěvoval často hospůdku "U červené věže". Zde se scházela tehdejší pražská židovská mládež, propagující hesla Velké francouzské revoluce. Z významných osobností, které zmíněnou hospodu navštěvovaly, je třeba se zmínit alespoň o Morici Hartmannovi (básník), o Alfredu Meissnerovi (syn lékaře z Teplic) a Isidoru Hellerovi (básník).

V. B. Nebeský usiloval o podporu Židovstva obrozené české literatuře. V tomto směru se jeho snaha setkala s příznivým ohlasem. V roce 1846 vydal zmíněný již Samuel Kapper první sbírku básní, psaných česky. Sbírka se příznačně nazývala "České listy". S. Kapper si stěžoval na nedůvěru Židům z české strany: "I mou vlastí je vlast vltavská drahá!" Je pozoruhodné, že K. H. Borovský v "České včele" (v roce 1846) podrobil Kappera kritice, kde mu vytýká, že jeho vlastenectví není upřímné a nechtěl ho vůbec uznati Čechem. Až do zániku habsburské monarchie byl ovšem "český směr" mezi Židy v naprosté menšině. Ve školním roce 1889-1890 bylo např. z židovských dětí v Praze na českých školách pouze 2,6 % a ještě ve školním roce 1913-1914 jen 19,1 %. Ještě menší bylo toto procento na Moravě, kde navíc byly chudé vrstvy zbídačovány zejména židovským kapitálem. Významným mezníkem z hlediska naší problematiky byl i rok 1848. Poučné je hodnocení revolučních událostí tohoto roku, které napsal tehdejší zemský rabín Hirsch z Mikulova svým souvěrcům do Brna:

"Milí bratři! Západní souvěrci dovedli za vedení mezinárodních proletářů vyvolati dlouho očekávanou a žádanou bouři. Politický účel této revoluce je nám Židům lhostejný, jde nám spíše o to, aby se tato bouře skutečně rozpoutala... Milí bratři, bouře se přenese i sem. A na nás je, abychom se ji snažili učiniti co nejbouřlivější. Nešetřete penězi a pamatujte, že tam, kde se bije Němec s Čechem, vítězí Žid!"

Třebaže v roce 1848 dostali Židé politická práva, přece jen v Rakousku existovala některá omezení, která znemožňovala nejhrubší formy podvodů a vykořisťování. Tato právní omezení se Židé snažili obejít "via facti". Ve Vídni byl již tehdy pevně konstituován Rothschildův bankovní dům se silným mezinárodním vlivem. Když žádal císař František Josef I. po porážce u Solferina (kde zvítězila francouzská a piemontská armáda nad Rakušany v zápase o Milánsko) Rothschilda o půjčku, ten prohlásil, že půjčí rakouskému státu peníze pouze tehdy, když se zaručí všichni rakouští národové! Je málo známou skutečností, že právě tento fakt byl hlavním důvodem, proč byla svolána říšská rada a proč byl vydán říjnový diplom roku 1860, který absolutní monarchii změnil ve stát konstituční a omezil pravomoc panovníka. Židům bylo dovoleno provozovat živnost a usazovat se všude, kde se jim to zdálo výhodné. Např. na Ostravsko přicházeli od té doby mimo jiné Židé z Haliče.

Vraťme se k otázce vztahu Židovstva k českému národnímu hnutí. Před spojením tohoto hnutí s Židy varoval mj. Jan Neruda (1834-1891) ve své studii "Pro strach židovský". Poukazoval na to, že "...Židé jsou zcela určitě národem, přesto však žijí všude co národ cizí a v Čechách nejcizejší..." V tomto stanovisku mu dal mj. za pravdu Basilejský kongres, který se sešel šest let po smrti básníka. Otázku basilejského kongresu a životopisu dr. Theodora Herzla budu řešit v dalších příspěvcích, protože mají pro pochopení dějin 20. století a světové řídící politiky nezastupitelný význam.

Dr. Theodor Herzl a počátky novodobého sionismu

Petr Mutinský

Jedním z nejpodstatnějších činitelů, který ovlivňuje politické dění současného světa, je bez jakýchkoli pochyb sionismus. V tomto smyslu se pokusím podat vysvětlení vzniku, cílů a projevu tohoto hnutí.

Název pochází od proslulého pahorku Sion v Jeruzalémě. Symbolizuje tedy staletou touhu Židovstva po návratu z diaspory do zaslíbené země, tj.. do Palestiny. V tomto smyslu je pozoruhodná obnova hebrejštiny jako živého jazyka, tzv. "ivritu" (po jazykové stránce možno zhruba srovnat s úsilím českých národních obrozenců o oživení češtiny a o její přizpůsobení požadavkům moderní doby).

Počátky sionismu jsou neodmyslitelně spojeny s výraznou osobností dr. Theodora Herzla. Narodil se roku 1860 v Budapešti ze staré sefardské rodiny (tj.. španělských Židů). Vystudoval práva; po skončení studií na sebe poprvé výrazněji upozornil jako dopisovatel významných listů, zejména Neue Freie Presse. Byl znám také jako autor románů a divadelních her. Zpočátku byl horlivým přívržencem asimilace Židů. K obratu u něj dochází v polovině 90. let 19. století, v souvislosti se známou Dreyfusovou aférou ve Francii. Na počátku roku 1896 vychází Herzlova kniha "Der Judenstaat" (Židovský stát). Původně byla koncipována jako memorandum bankéřské rodině Rothschildů s cílem, varovat ji před nebezpečím asimilačního procesu. Jediným řešením židovské otázky je podle knihy dr. T. Herzla zřízení nezávislého židovského státu. Žádal proto rozvinutí mohutné politické aktivity s konečným cílem dosáhnout mezinárodního uznání budoucího židovského státu. K tomu mělo sloužit také založení akciové společnosti, která by financovala výkup vhodné půdy, pro přechodné stadium třeba i mimo původní vlast Palestinu. Z hlediska organizace budoucího státu usiloval dr. Herzl o aristokratickou monarchii (byl ostře proti republikánskému zřízení a poukazoval na jeho závažné slabiny), v níž bude vládnout nová šlechta. Dělnictvo chtěl organizovat na základě profesních tříd a skupin podle vojenské disciplíny.

Bezprostředním úkolem ovšem pro dr. Herzla bylo zřízení celosvětové sionistické organizace, která by byla uznána jako jediný reprezentační orgán pro Židy všemi mocnostmi. V tomto směru vyvíjel dr. Herzl neobyčejnou aktivitu a vstoupil v jednání se sionisty prakticky z celé Evropy. Již v srpnu roku 1897 se mu podařilo zorganizovat I. sionistický kongres v Basileji (pro jeho závažnost se mu budu věnovat speciálně v příštím článku). Zde byl mimo jiné přijat program, který požadoval vytvoření židovské domoviny v Palestině. K tomuto cíli měly být použity následující, prostředky: a) podpora kolonizace Palestiny Židy, b) stmelení všeho Židovstva pomoci vhodných místních i mezinárodních institucí, c) posilování a podpora židovského národního cítění, d) podnikáni příslušných kroků k získání souhlasu gójských (nežidovských) vlád k dosažení konečného cíle sionismu.

V Basileji byla rovněž založena Světová sionistická organizace. Dr. Herzl se stal jejím prvním předsedou. (Vedle něho zde hrál významnou úlohu např. Max Nordau 1849-1923, původem rovněž z Uher.) Sionistická organizace založila pobočky prakticky ve všech zemích; za sionistu byl uznán každý, kdo souhlasil s cíli organizace a platil tzv. šekel- příspěvek ve výši asi tehdejší 1 německé marky.

V následujících sedmi letech až do své smrti (1904) vyvíjel dr. Herzl neobyčejnou aktivitu, aby pro své ideje získal souhlas velmocí včetně tureckého sultána. Ten však odepřel dát povolení ke zřízení autonomní židovské domoviny v Palestině. Vydal naopak nařízení, které silně omezovalo židovské přistěhovalectví do této oblasti. Sionistické hnutí se setkalo s jistým odporem i ze židovské strany - jak mezi asimilantskými Židy v západní, tak mezi ortodoxními židovskými obcemi ve střední a východní Evropě. Shromáždění Židů v Palestině mělo totiž podle názoru ortodoxních Židů nastat až po příchodu Mesiáše. Zpočátku nebyli sionismu přímo nakloněni ani Rothschildové, kteří byli pro myšlenku získáni teprve krátce před smrtí dr. Herzla. Z velmocí podporovala sionisty otevřeně jedině Velká Británie. Pro kolonizaci nabídla Sinaj (součást Egypta) nebo území ve východní Africe. To bylo ovšem příčinou dalších sporů mezi stoupenci a odpůrci dr. T. Herzla.

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že Židé uznávali všeobecně dr. Herzla jako významnou osobnost. Na druhé straně mu však poskytli jen velmi málo podpory pro realizaci jeho ideálů. Jednou z příčin byl nesouhlas dr. Herzla s neodpovědným jednáním s nežidovskými národy ohledně bezostyšného zacházení v obchodní, finanční i politické oblasti.

Zmíněný návrh na kolonizaci východní Afriky (Uganda) měl širší dopad než je na první pohled zřejmé. Kdyby se podařilo uskutečnit tyto plány, mělo by to znamenat nebývalý rozvoj afrického kontinentu (jeho sjednocení pod vedením Židů). Toto ovšem jeho souvěrci nepochopili a stalo se to hlavní příčinou odmítnutí vědeckého a politického názoru dr. T. Herzla, který de facto podával nový světový názor. Jeho uskutečnění by znamenalo rozhodující obrat v

celých dosavadních světových dějinách. Vytvoření centralizované africké monarchie by mimo jiné znamenalo citelnou ránu islámu.

V roce 1904 dr. Theodor Herzl umírá ve věku pouhých 44 let, nepochopen svými souvěrci. Jeho idea byla znovu významným způsobem oživena až po 2. světové válce, kdy byl na základě rozhodnuti OSN z 29.11. 1947 vytvořen v květnu 1948 stát Izrael.

Díla dr. T. Herzla:

- Der Judenstaat (Židovský stát) 1896
- Altneuland (Staronová země - román) 1902
- Zionistische schriften (Dva sv.) posmrtně 1905
- Tagebücher 1895-1904 (Tři sv.) posmrtně 1922
- divadelní hry, cestopisy, drobné studie

Basilejský kongres z roku 1897 - řídící politický program světového Židovstva

Petr Mutinský

I. část

V týdeníku "Politika" číslo 33 se objevila na titulní straně pod názvem "Sionistické protokoly" krátká zpráva. Správnější název je Sionské protokoly, oficiální název je uveden v podtitulku mého článku.

O Basilejském kongresu se po Listopadu 89 opět hodně píše, bohužel však většinou nekvalifikovaně, což přispívá spíše k zmatení, než k poučení čtenářské veřejnosti. Převažují tendence vydávat tento základní dokument za "padělek carské ochranky" (tj. tajné policie carského Ruska). Jsou tyto názory oprávněné? - Vzhledem k tomu, že se touto problematikou zabývám patnáct let, pokusím se podat zde objektivní informace. Vede mne k tomu touha po Pravdě a snaha o usmíření mezi národem židovským a ostatními národy.

Na Basilejský kongres nutno nahlížet ze stanoviska přísně vědeckého; jakýkoliv pokus o interpretaci v čistě nacionalistickém nebo emocionálním duchu by byl zavádějící.

V předchozím článku jsem nastínil životopis dr. Theodora Herzla, který byl jedním z duchovních otců zmíněného kongresu. V úvodu si připomeňme základní fakta. V srpnu r. 1897 se ve švýcarské Basileji sešli přední představitelé světového Židovstva z řad filosofů, historiků, právníků, politiků, průmyslníků, finančníků aj. Podle dochovaných materiálů se první část Basilejského kongresu konala dne 12. srpna 1897 (pro usnadnění orientace uvádím běžný křesťanský, nikoliv židovský letopočet). Byla určena pouze úzkému kruhu zasvěcenců z řad židovské šlechty, zejména potomků královského rodu Davidova. Druhá část pro širší "veřejnost" z řad vynikajících představitelů světového Židovstva se konala 29.-31. srpna 1897. Tato druhá část je právě známá pod názvem "Protokoly sionských mudrců".

Vynikající úroveň prvního - tajného zasedání - částečně naznačují soukromé deníky dr. Theodora Herzla (Tagebücher 1895-1904, 3 svazky, které vyšly v knižní podobě počátkem 20. let v Německu a ve Francii).

Dříve než podám rozbor Basilejského, kongresu, rád bych objasnil, jakým způsobem se tyto odborné texty dostaly do rukou nežidovských kulturních národů. Sám dr. Herzl přeložil původní hebrejský dokument do francouzského i německého jazyka. Tento francouzský překlad se již v roce 1897 dostal prostřednictvím šéfa ruské zahraniční policie (ochranky působící v cizině) Račkovského do rukou ruského ministerstva vnitra v Petrohradě. Musím ovšem blíže vysvětlit, jak k tomu došlo. Francouzský překlad písemného záznamu Basilejského kongresu byl převážen krátce po jeho skončení do Frankfurtu nad Mohanem do velké zednářské lóže "Zur aufgehen den Sonne" (U vycházejícího slunce). Cestou byl text opsán agentem ruské zahraniční policie (ochranky) za úplatu 132 tisíc švýcarských franků ve zlatě. Na první pohled snad mnohému čtenáři může být podezřelý způsob získání "za pouhou úplatu". Je však vysoce pravděpodobné, že schopný agent Račkovskij měl blízké kontakty s významnými představiteli světového Židovstva. Navíc Račkovskij uvedl, že text Basilejského kongresu bude použit pouze pro vnitřní potřebu carské vlády a nedojde k jeho masovému zveřejnění.

V Rusku dal Alexandr Nikolajevič Suchotin (přední představitel ruské šlechty) jeden z opisů k posouzení profesorovi Sergěji Alexandroviči Nilusovi. O zcizení textu se dozvěděl dr. Theodor Herzl, který si oficiálně stěžoval tehdejšímu ruskému vyslanci v Bernu.

Jaká byla situace v tehdejším carském Rusku? Jak jsem již uvedl v předchozích článcích, byla oficiální politika tehdejšího Ruska snad nejméně nakloněna cílům judaismu ze všech tehdejších vlád. Na druhé straně však byly nižší složky ruské státní správy již silně infiltrovány německou židovskou šlechtou, která měla po mém soudu eminentní zájem, tento významný, dokument vlastnit. Vlivem překladu hebrejského originálu do živých jazyků došlo pochopitelně k určitému posunu významu z obecné roviny k úzce nacionalistickému pohledu (zejména u pozdějších vydání). K nedávnému slovenskému vydání Sionských protokolů autora R. Helebranta pod názvem "Kniežata zloby" mám osobně mnohé výhrady, - především k úvodnímu komentáři, ale i k mnohým nepřesnostem vlastního textu. Zavádějící je u tohoto vydání rovněž fakt, že slovenský přehled je pouze menší částí původního materiálu.

Vlivem známých revolučních událostí v Rusku z let 1905-1907 dochází zároveň k jistému rozkolu v dosud jednotných řídících složkách carského Ruska, a k zveřejnění tohoto tajného textu. Jeden exemplář ruského překladu, který pořídil profesor Nilus, byl uložen také v Britském museu v Londýně (British Museum) s datem uložení 10. srpna 1906. . Zpřístupnění tohoto odborného textu se pochopitelně jevilo většině představitelů tehdejšího Židovstva jako nežádoucí. Proto byla uměle vyvolána dezinformační kampaň s cílem vyvolat dojem, že se jedná o důmyslný padělek carské ochranky. Toto povědomí bylo udržováno po celá desetiletí. Na závěr uvádím fakt, že II. instance

švýcarského soudu dne 27: října 1937 rozhodla s konečnou platností, že "Sionské protokoly" nejsou literárním brakem (jak zněla žaloba na vydavatele) a že je nutno zprostit obžalované obvinění z rozšiřování literárního braku. (K žalobě došlo roku 1935 na základě iniciativy Židovské náboženské obce v Bernu.) Je však příznačné, že k otázce, zda jsou Sionské protokoly pravé či nepravé, se odvolací senát nevyslovil.

Na závěr tohoto článku mohu konstatovat, že "Basilejský kongres" je uceleným vědecko-politickým dílem, které svojí obsahovou stránkou pomáhá realizovat koncepci světové řídící politiky. Důkaz o tom podám podrobným rozborem v příštím pokračování.

II. část

V minulém příspěvku jsem nastínil základní fakta o konání Basilejského kongresu, jakož i cesty, jakými se text tohoto shromáždění dostal do rukou nežidovských národů. V následujících řádcích se budu věnovat detailnějšímu rozboru vlastní ho textu.

Podle dochovaných materiálů se kompletní text Basilejského kongresu skládá z 24 částí (sezení). V těchto sezeních jsou analyzovány poměry hospodářské, finanční, sociální, společenské a jiné tehdejšího světa s výhledem do budoucnosti. Bližší prognóza tohoto programu byla koncipována přibližně na sto let dopředu - tedy do konce 20. století. Při hlubším studiu dějin našeho století můžeme konstatovat, že obsahová stránka Basilejského kongresu dosáhla svého společenského i politického naplnění: Jako důkaz významu tohoto programu předkládám čtenáři autentické citace finanční části (sezení dvacáté):

"...Půjčka je jen znamením slabosti gojímské (nežidovské) vlády. Důkazem, že nedovede použít svého přirozeného práva! Nad hlavami existujících vznešených gojímských vlád visí Damoklův meč v podobě zahraničních půjček. Místo, aby uložili daně svým poddaným, a to nanejvýš zodpovědným způsobem podle neustálé potřeby, natahují ruce a žebrají o peníze u našich mezinárodních bankéřů! Zahraniční půjčky jsou jen pijavicemi, jež se nedají střásti s těla státu, ledaže odpadnou samy, nebo se jich stát zbaví opravdu radikálními prostředky. Existující nezodpovědné vlády gojímů však místo toho, aby je hleděli omeziti, je naopak rozmnožují a tím si samy pouštějí žilou a páší sebevraždu." (§ 29))

"Nedbalost vznešených gojímských panovníků ve věcech, státních, úplatnost jejich ješitných a neschopných ministrů, celková neznalost finančních problémů v peněžním hospodářství, je zadlužily u našich bankéřů do té míry, že se nás už nikdy nezbaví! Ledaže by státní instituce a úřady obsadili skutečně schopnými lidmi! To však při námi našeptané liberální projevové tendenci není z jejich řad uskutečnitelné."(§ 33)

"Existující neschopné gojímské vlády, které jsme naučili o okázalých representacích, slavnostech, zábavách i v radovánkách zanedbávati povinnosti ke státu, neboť ony zábavy, jak už bylo výše řečeno, jsou odnímajícím časem pro kteroukoliv zodpovědnou vládu..." (§ 39)

Úmyslně jsem začal citací až z 20. sezení. V samotném Basilejském kongresu se toto sezení, pojednávající o finančním programu, kvalifikuje jako "závěrečný a nejdůležitější bod naší vládní soustavy". (§ 1) Není vůbec náhodné, že během 42 leté komunistické diktatury v Československu, kdy byly žákům a studentům doslova vtloukány do hlavy nejrůznější poučky marxismu-leninismu, jehož jednou z nejdůležitějších součástí byla "politická ekonomie", panovalo o finančnictví buď hluboké mlčení, nebo bylo vysvětlováno lektory politické ekonomie velice mlhavě.

"Je zřejmé, že peníze jsou hnacím motorem celé naší materiálně technické civilizace, a tudíž i světové řídící politiky. Ten, kdo chce moudrým a zodpovědným způsobem ovládati a říditi materiálně technickou civilizaci, musí tudíž dokonale znát především soustavu financí."

Uvedu zde několik zajímavých příkladů o důležitosti financí ve světových dějinách. V červenci roku 1830 vypukla ve Francii revoluce, která zbavila trůnu Karla X. V rámci Svaté aliance chtělo provést tehdejší Rakousko intervenci. Je málo známou skutečností, že právě odřeknutí půjček tyto plán zhatilo: Intervenovat chtělo rovněž Rusko cara Mikuláše I., které však bylo neutralizováno polským povstáním v tehdejší "Kongresovce" v letech 1830- 1831.

Významné finanční kruhy židovské aristokracie udržovaly rakouskou monarchii "nad vodou" v podstatě až do vypuknutí první světové války v roce 1914. Je velmi nápadné, že krátce před jejím začátkem byly stahovány z oběhu zlaté a stříbrné mince. Pro ilustraci - na počátku 20. století obíhalo 12.760 tun zlata a stříbra v kovových mincích (V Evropě, zejména v Rakousko-Uhersku, v Německu, Rusku - zde i v platině), i jinde. Je velmi zajímavé, že toto množství drahých kovů se objevilo po roce 1945 jako "reservní fondy" členských zemí OSN!-

Rád bych nyní obrátil pozornost čtenáře ke světovému řídícímu programu. Cílem světové židovské šlechty je podle Basilejského kongresu stabilizovat poměry v materiálně technické společnosti takovým způsobem, aby bylo dosaženo harmonie v oblasti hospodářské, ekonomické, finanční i socialní. To předpokládá konečné odbourání

antagonismů v naznačených oblastech. Jako doklad uvádím opět příslušný citát z 20. sezení : "Tuto socialní reformu musíme provésti především, protože je velmi rozumná a žádoucí, a zaručuje, především veřejný mír v oblasti sociální a společenské působnosti daného státu či regionu." (§ 4)

V současné době je, všeobecně známá hrozící ekologická katastrofa mnohých regionů, omezenost surovinové základny aj. Je pozoruhodné, že tuto situaci Basilejský kongres v roce 1897 zřetelně předvídá.

Na závěr této stati uvádí m citát z 22. sezení, který výstižně charakterizuje celkové cíle:

"Prokážeme, že my jsme těmi dobrodinci, kteří jsme zmučenému světu dali pravý blahobyt a individuální svobodu - nezávislost, že jsme současně zajistili mír, klid a důstojnost vzájemných vztahů lidí mezi sebou, ovšem - abychom si jednou pro vždy rozuměli- za té podmínky a toho předpokladu, že se bude poslouchati námi vydaných, nanejvýš zodpovědných zákonů! Ukážeme jim (nežidovským národům) současně, že svobodu, nezávislost nelze chápat jako stav libovůle a nemravnosti, že jejím základem není to, že si každý dělá co chce, stejně jako důstojnost a moc člověka neskrývají v sobě právo rozšiřovati podvratné učení, jako například svobodu svědomí, rovnost a jiné podobné pošetilosti."

III. část

V předchozí části jsem objasnil finanční program Basilejského kongresu, který byl projednáván v jeho dvacátém sezení. Poukázal jsem na autentičnost tohoto programu a snažil jsem se zároveň dokázat, že se jedná o universálně platný program, který v původním znění nebyl apriorně zatížen nacionalistickými ani jinými předsudky. Jak známo, s financemi velice úzce souvisí politika. V tomto pojednání se pokusím podat objektivní analýzu hodnoty Basilejského kongresu v kontextu se světovými politickými dějinami.

Konkrétním politickým programem s prognosou do budoucnosti se zabývalo páté sezení, které mimo jiné anticipovalo budoucí společnost národů i OSN: nápadná je zde myšlenka vytvoření jednotné světové organizace, která by "zastřešovala" zájmy jednotlivých členů a vzájemně je koordinovala. To ovšem nebylo proveditelné do té doby, pokud existovala v mnoha státech tradiční společenská struktura i povaha daných národů. Mám zde na mysli zejména hájení tradičních společenských a náboženských hodnot, které byly v mnoha případech oficiálně podporovány tradičními monarchistickými režimy (zejména carské Rusko, ale také Rakousko-Uhersko, Německo, Turecko apod.). ,

Pokud chceme objektivně pochopit skryté mechanismy dějin 20. století, musíme se rozejít se "školními osnovami", ve kterých jsme byli a dosud jsme vychováváni.

Pokusíme se podívat v tomto světle na rozhodující dějinné události, které měly za následek radikální změnu dosavadní mapy světa. Prvním vážným pokusem o skutečnou likvidaci carského Ruska byly, jak známo události z let 1905-1907. Je nápadné, že k nim dochází v době rusko-japonské války (1904-1905). Válečných událostí na Dálném Východě mělo být zneužito k zásadnímu vnitřnímu oslabení dosud relativně pevného společenského řádu. Přímo do očí bijící je podpora, kterou tehdejší Velká Británie, ovládaná zednáři, poskytovala na mezinárodním poli Japonsku. Nicméně v letech 1905-1907 se nepodařilo carský režim zlikvidovat. Díky reformám ministra Stolypina (na jeho význam a zásluhy poukazuje např. A. Solženicyn) se naopak zdálo, že carské Rusko čeká skvělá budoucnost. Jaká byla podstata jeho reforem? V Rusku ještě do počátku 20. století stále přežíval ekonomicky neproduktivní tzv. občinový systém. Zatím co např. v Rakousku sedlák předával svůj majetek zpravidla nejstaršímu synovi, v Rusku byla zvyklost odlišná. Ruská občina ("mir", popř. "verv") mohla například ruského rolníka po letech práce zbavit úrodné půdy, a přidělit mu méně hodnotnou. Že to příliš nepodporovalo iniciativu, je zřejmé. Ministr Stolypin se pokusil tento systém svými reformami odstranit. Vytvořil silnou vrstvu středních rolníků (tzv. kulaků), kteří dodávali na trh kolem 50% tržního obilí. Tento nadaný ministr byl přesvědčen, že takto saturovaný střední rolník s právní jistotou držení půdy bude nejpevnější oporou carského Ruska.

Na ministra Stolypina však byl v říjnu 1911 spáchán atentát, a podstatnou část reforem se nepodařilo do roku 1914 zcela realizovat.

Objektivní studie mnoha historiků však svědčí o tom, že carské Rusko prožívalo v posledních letech před první světovou válkou nebývalý rozvoj zemědělství i průmyslu (velká koncentrace dělnictva aj.), což budilo velké obavy nejenom Německa, ale i "spojenců" z Dohody - Francie a Velké Británie. Značná, nadprodukce obilí byla hlavním důvodem úsilí Ruska o ovládnutí Bosporu a Dardanel, aby mohlo vyvážet obilí do západní Evropy. (Jaký paradox proti současnosti!).

Roku 1914 však začíná první světová válka. Tato dosud nejstrašnější válka v dějinách lidstva byla dílem amerického a evropského zednářstva za účelem likvidace monarchií na území Evropy a Asie. To byla skutečná příčina, nikoliv "imperialistické rozpory" mezi jednotlivými mocnostmi. Velkým "úspěchem" bylo znepřátelení Ruska a

Rakouska - Uherska. Tyto státy, které z hlediska společenské struktury a hájení tradičních hodnot, měly k sobě přece jen nejblíže, bojovaly nyní proti sobě za cizí zájmy. Válku s Ruskem nechtěl za žádnou cenu připustit následník rakousko-uherského trůnu František Ferdinand d'Este, který byl zlikvidován atentátem v Sarajevu svobodnými zednáři, G. Principem a dalšími. Následník trůnu byl nepohodlný i z jiného důvodu. Chtěl totiž reformovat dosavadní dualistickou monarchii na spravedlivějším národnostním základě. Velký vliv měla na následníka trůnu jeho manželka Žofie, rozená hraběnka Chotková, která bohužel 28. 6. téhož roku 1916 následkům atentátu rovněž podlehla.

Pro pochopení klíčových souvislostí je nezbytné se zmínit o velkém vlivu německo-židovských obchodních a politických kruhů. Tyto skupiny usilovaly po celá desetiletí o plné ovládnutí německého národa: Příznivou situaci pro ně vytvářelo politické rozdrobení Německa před rokem 1870. Je známou skutečností, že poradci mnohých drobných německých panovníků byli právě dvorští Židé. K tomu je potřeba vysvětlit, že tehdy vznikla specifická skupina, která měla zájem na zachování rozdrobenosti Německa. Existují závažné indicie, že právě v období šedesátých let minulého století dochází v německém prostředí k závažnému rozporu mezi německo-židovskou plutokracií a křesťanskou stavovskou (původní) německou šlechtou. Nakonec tato křesťanská stavovská šlechta svůj zápas o německý národ vyhrává a dociluje (18. 1. 1871) jeho sjednocení pod názvem "německé císařství' nebo "německá říše" (1871-1918), v čele s pruským králem, který získává titul císaře. V silném německém císařství se přes silný vliv židovského kapitálu nepodařilo odstranit určitá omezení (např. Židé nesměli být důstojníky v armádě). Německo-židovské politické a obchodní kruhy ještě více "znejistěly" po roce 1890, kdy byl odvolán kancléř Otto von Bismarck (1815-1898), který svého času silně spolupracoval s liberálními a zednářskými kruhy - například v proslulém zápase s katolickou Církví v sedmdesátých letech minulého století (tzv. Kulturkampf): Z tohoto důvodu usilovaly přemístit těžiště své politické moci a vlivu do oslabeného Ruska. Není náhodné, že se na počátku 20. století přenáší do Ruska také těžiště "mezinárodního dělnického hnutí". První světová válka byla v tomto směru ideální příležitostí. Zmíněné německo-židovské politické a obchodní kruhy si velmi dobře uvědomovaly, že vyvlastněním carského Ruska získají stabilní mocensko-politickou základnu na uskutečnění svých globálních cílů.

Veškeré nezměrné utrpení ruského lidu (v posledním období carského Ruska a pak Sovětského svazu) má na svědomí tato německo-židovská mafie,- která pod různými názvy (Čeka, GPU, NKVD, KGB) terorizovala a fysicky ničila tradiční společnost. Tato německo - židovská mafie řídila osud národů Sovětského svazu od roku 1917 až do našich dnů.

IV. část

V minulém čísle jsem podal objasnění pojmu "německo-židovská mafie" a nastínil negativní úlohu, kterou sehrála v dějinách 19. a 20. století - zejména v Německu a v carském Rusku. Pro bližší pochopení si v následujících řádcích připomeneme problematiku průniku zmíněné německo-židovské mafie a její podíl na likvidaci tradičního ruského státu.

Po mém soudu se vedoucí představitelé německo-židovské mafie dostali k materiálům Basilejského kongresu dr. Theodora Herzla, jehož skutečnou podstatu bohužel nepochopili. Z kompletního textu vytrhli pouze onu část, která popisuje negativa vývoje společnosti gojímských národů. Tuto selektivní část pak použili (resp. zneužili) pro dosažení svých egoistických cílů bez ohledu na oběti. Je pochopitelné, že vyzdvihovali zejména následující citát z Basilejského kongresu:

"Po svržení samovlády vznešených gojímských panovníků a po vytvoření zcela bezvýznamných a přechodných republikánských soustav, nikoho nepřipustíme k politice, k umění a ke sdělovacím prostředkům, pokud jeho osobní život nebude obsahovati nějakou tu ostudnou ránu nebo šrám, neboť pomocí těchto námi vytýčených prostředků i programů si do budoucna zajistíme bezpodmínečné poslušnosti těchto námi nově dosazených kreatur, protože v případě neposlušnosti jim bude hroziti káznice nebo smrt. Proto budou věrnými vykonavateli naší vůle ze strachu před pranýřováním z přirozené touhy každého člověka, který se dostal k moci, aby si zachoval výsady i výhody spojené s postavením, jež jsme mu pouze dočasně propůjčili."

Domnívám se, že ve světle tohoto citátu se vývoj v Rusku v období tzv. dvojvládí (tj. od "únorové" revoluce do VŘSR), období "válečného komunismu" (do roku 1921) i NEPu (20. léta) jeví zcela jinak, než jak jsme na to byli zvyklí z oficiálních příruček a dějin historie. A pochopitelně nejenom Ruska, ale prakticky celé Evropy, ba možno říci celého světa.

Obraťme nyní pozornost na nejtypičtějšího představitele německo-židovské mafie. Musíme si ovšem uvědomit, že se jedná pouze o pověstný vrcholek ledovce. Skuteční a nejvlivnější představitelé zůstávají pochopitelně skryti.

Po celá desetiletí nám byl oficiální propagandou stavěn před oči jako ideál (vlastně skutečný "bůh") zakladatel sovětského státu Vladimír Iljič Lenin. Prakticky neznámou skutečností je jeho židovský původ (je mnohdy popírán dokonce i částí odborné antijudaistické literatury). V oficiálních pramenech se uvádí, že se narodil 22. 4. 1870 ve městě Simbirsku (později Uljanovsk) v rodině Uljanovových. Jaká je však skutečnost? Pozdější V. I. Lenin byl synem rabína Elizara jeho původní hebrejské jméno bylo Uljach ben Elizar, tj. Uljach syn Elizarův. Zmíněný rabín Elizar byl za svoji protistátní činnost v carském Rusku, spolu s ostatními odsouzenci, deportován na Sibiř. U sebe měl svého přibližně tříletého syna, kterého pro jeho slabost zanechal v Simbirsku na zápraží jednoho bohatého měšťanského domu. Byl to právě dům Uljanovových, kteří se odloženého dítěte ujali a dali mu křesťanské, pravoslavné vychování i kvalitní školy. Jako důkaz uvádím fakt, že ještě v druhé polovině 50. let existoval v tajném vědeckém archívu ÚV KSSS dopis, v němž rabín Elizar děkuje manželům Uljanovovým za výchovu svého syna.

Budoucí V.I. Lenin nezapřel ovšem svůj původ, pro který byl vyhledáván onou skupinou "souvěrců" z řad německo -židovské mafie, která měla eminentní zájem na vyvlastnění Ruska. K těmto cílům se Lenin ukázal být vhodným nástrojem pro své organizační schopnosti a jazykové nadání. Přímo do očí bijící skutečností je ona okolnost, že po svém prvním sibiřském vyhnanství (kde rozhodně nestrádal jako klasický trestanec) měl V.I. Lenin nejpozději od roku 1900 velmi živý kontakt právě s německým prostředím; z Německa byla do Ruska počátkem 20. století rovněž tajně kolportována "Jiskra" - tiskový orgán nově vzniklé bolševické strany. Je zřejmé, že bez přímé podpory určitých "skrytých sil" by se mladému Leninovi nikdy nepodařilo získat na II. sjezdu RSDDS (Ruské sociálně demokratické dělnické strany) v Londýně pro své názory většinu delegátů (rusky "bolšinstvo"- odtud bolševici). Revoluční události z let 1905 - 1907 nepřinesly v konečném důsledku úspěch - tj. likvidaci carského Ruska. To se podařilo až v období 1. světové války.

Navzdory skutečnosti, o které jsem se zmínil v předchozím článku, totiž že v Německu neměli Židé oficiálně možnost přístupu k důstojnickým hodnostem, podařilo se nicméně německo-židovské mafii částečně infiltrovat dokonce generální štáb císařské německé armády (resp. pruský generální štáb). Zmíněné "páté" koloně v německé armádě se nakonec v roce 1917 (krátce po "únorové revolucí") podařilo v zapečetěném vagónu propašovat V. I. Lenina ze Švýcarska přes německé území do válkou rozvráceného Ruska. S tímto převozem ovšem souhlasili i Němci v generálním štábu, uspokojeni předpokladem že to přispěje ke konečnému vítězství Německa na východní frontě. Je evidentní, že Lenin do Ruska přinesl konkrétní program na totální ovládnutí Ruska v období tzv. dvojvládí. Většina těchto materiálů pochopitelně stále ještě čeká na zveřejnění. Je také nutné poněkud zpochybnit Leninovu "genialitu" ohledně perfektní znalosti místních reálií v Rusku, které údajně získal během několika hodin po návratu (vychvalované "Dubnové these").

Je nutno připomenout, že nejméně dva roky před Leninovým návratem do Ruska se zde začaly nově organizovat zárodky pozdějších bolševických teroristických organizací (Čeky apod.), čemuž neobyčejně napomáhala válečná situace, kdy 14 miliónů ruských vojáků carské armády bylo vázáno bojem s centrálními mocnostmi, padlo mnoho zkušených důstojníků, a kdy v zázemí se rozmáhaly zásobovací potíže, které byly "skrytými silami" úmyslně, prohlubovány. To vytvářelo pochopitelně latentní nespokojenost, která nakonec vedla i k pádu cara.

Pro úplnost musím ovšem dodat, že známky odporu proti carismu byly zřetelné i na straně některých kruhů tehdejších spojenců Ruska - zejména v Anglii a Francii, které pád carského režimu uvítaly. Podle mého názoru však rozhodující roli sehrála zmíněná německo-židovská mafie, která tímto způsobem rozhodla o budoucnosti ruského státu na dlouhá desetiletí. .

Toto tvrzení je mimo jiné možno doložit skutečností, že klasický bolševismus zvítězil bezprostředně po roce 1917 pouze v Rusku. Pokusy mechanicky přenést tento model do nově vzniklého Československa (v červnu až v červenci 1919 tzv. Slovenská republika rad), do Bavorska (duben 1919), nebo do Maďarska (březen - srpen 1921), skončily zákonitě neúspěchem, protože křesťanský kapitál působící v těchto zemích byl i přes své oslabení vlivem 1. světové války i po rozpadu monarchií ještě natolik silný, že komunistickou diktaturu, ustavenou a přímo řízenou německo-židovskou mafií nebylo ještě tehdy možné prosadit. Bylo třeba hledat jiné metody, které objasním v příštím pokračování.

V. část

V návaznosti na předchozí část bych chtěl objasnit situaci v Evropě po 1. světové válce ve světle Basilejského kongresu. Vysvětlil jsem, proč bolševická diktatura ve své nejhrubší podobě nemohla bezprostředně po roce 1917 zvítězit jinde než v Rusku (odhlédneme-li od specifického vývoje v Mongolsku v letech 1921-1924).

Vraťme se však k situaci nešťastného Ruska v období mezi dvěma světovými válkami. Po vítězství ve válce občanské v letech 1918-1920 (resp.1918-1922), kdy byla zlikvidována tzv. republika Dálný východ a 25.10. 1922

obsazen Vladivostok), představovala ovládnutá šestina obyvatelného světa (21.910.000 km^2 v hranicích SSSR před r. 1939) pro vítěznou německo-židovskou mafii opravdový "ráj". Vítězové nestrpěli sebemenší náznak jakékoliv opozice. Jakým způsobem se vlastně podařilo "revoluční menšině" dosáhnout tak rozhodujícího a překvapivého vítězství v občanské válce? Analyse tohoto jevu byla v odborné literatuře věnována velká pozornost, např. i naši televizní diváci měli možnost sledovat zajímavý rakouský dokument k této problematice a pod. Podle mého názoru však vždy chybí skutečné vysvětlení podstaty revolučních událostí, zejména známé účasti čtrnácti intervenčních armád proti Rusku. Bolševický teror byl zřejmě pro západní veřejné mínění natolik neúnosný, že velmoci Dohody (Francie, Anglie, USA aj.) byly nuceny podniknout nějakou akci. Není tajemstvím, že již od samého počátku této akce se ostře projevily rozpory jednotlivých států ohledně intervence samé i její formy a rozsahu. Zatímco např. Francie byla v otázce intervence poměrně důsledná, v případě Velké Británie se jednalo spíše o symbolické akce. Postoj Francie možná vycházel mj. z předcházejících úzkých vztahů francouzsko-ruských, stejně jako ze skutečnosti, že nejmohutnější proud ruské emigrace směřoval právě tam - nehledě již na rozpory mezi vedoucími kruhy německo - židovské mafie a částí zednářských lóží ve Francii.

"Vlažný" postoj Anglie měl své příčiny mj. v rozporech tehdejšího anglického parlamentu, kdy rozhodující síly v Horní sněmovně (tj. sněmovně lordů) sestavené z největší části z křesťanské židovské šlechty, sice prosadily alespoň symbolickou britskou účast na intervenci proti bolševikům, proti však ostře vystoupila většina dolní sněmovny, ovládaná v té době de facto levicovým, smýšlením a trendy.

Dodnes je u nás málo známou skutečností rozpor mezi Japonskem, které na začátku dvacátých let ovládlo značnou část Sibiře (severní Sachalin dokonce až do r. 1925), a USA, které se na tuto japonskou aktivitu dívaly se značným znepokojením. Zatímco tedy Japoncům a rozhodující části britské horní sněmovny šlo alespoň o symbolický protest proti bolševické hrůzovládě (čímž pochopitelně nepopírám jejich vlastní zájmy, které v Rusku sledovaly), USA na intervenci participovaly pouze za účelem získání surovinových zdrojů válkou rozvráceného Ruska.

Pro naše čtenáře je pochopitelně nejzajímavější otázka účasti československých legií (kolem 50.000 mužů) na protibolševické intervenci. Známou skutečností je profrancouzská orientace (aspoň zpočátku i neoficiální, vyjádřená například účastí generála Janina. I počátek konfliktu mezi čs. legiemi a bolševiky je v současné době poměrně dobře znám. Mezi mnohými legionáři vládlo velké nadšení a ochota pomáhat Rusku svrhnout bolševiky (gen. Gajda, Čeček, Medek a jiní). Více by se mělo poukazovat na roli T. G. Masaryka, který svojí politikou "neintervence" reálně pomohl bolševikům přežít nejkritičtější chvíle. Velkého vděku se za to nedočkal - viz. literatura padesátých let.

Páteří protibolševického postoje byly pochopitelně vlastní ruské, tzv. bělogvardějské armády (admirál Kolčak, generál Děnikin, Wrangel, Krasnov, někteří kozáci aj.). K moci se chtěla navrátit i část bývalé ruské důstojnické elity, která se po revoluci orientovala na bolševiky. Nesmíme zapomínat, že názorová dělící čára probíhala také uvnitř samotné německo-židovské mafie , a že nebyla pro bolševiky jako celek. Někteří její představitelé (ač byli v menšině) se pokoušeli o svržení bolševické vlády a snažili se k tomu využít bělogvardějských armád, zejména jednotek generála Děnikina, který byl smýšlením republikán, na rozdíl od monarchisty Kolčaka. Zásadní rozdíly mezi jednotlivými bělogvardějskými armádami, ať už přirozené nebo vyvolané, byly jednou z hlavních příčin neúspěchu protibolševického boje.

Po jeho zlikvidování mohli konečně bolševici v Rusku nerušeně realizovat svůj "experiment". Od samého počátku své vlády zřizovali koncentrační tábory. Zdokumentování celé jejich zrůdnosti brání fakt, že navzdory hlásané glasnosti jsou sovětské archivy badatelům dosud nepřístupné, nebo pečlivě vyprázdněné. V těchto lágrech byla v krátkém období zlikvidována rozhodující část dosavadní ruské duchovní elity - kněžstvo, inteligence, střední městský a rolnický stav, ale také socialisté, a vůbec lidé s odlišnými názory, včetně samotných členů strany.

Bolševický teror s jeho vyhlazovacími tábory smrti nebyl samoúčelný. V jeho pozadí stál ďábelský plán na likvidaci všech věkových kategorií ruského obyvatelstva, vychovaného poměry carského Ruska a jeho pravoslavnou státotvornou ideou.

Vedoucí špičky německo-ruské mafie bolševického zaměření pro tuto zrůdnou myšlenku a její realizaci použili pasáže z Basilejského kongresu (sezení 1., § 7): "Vysiluje-li se stát svými vnitřními křečovitými zápasy, ať už jsou rázu sociálního, společenského, hospodářského či politického, nebo jej občanské vlády vydávají do rukou vnějších nepřátel, je tento národ naprosto ztracen."

Jak však vysvětlit zdánlivá matoucí fakta, že spolu s touto vedoucí vrstvou národů carského Ruska, zahynulo v bolševických táborech SSSR také nejméně 320 tisíc příslušníků židovského národa, narozených převážně v období carského Ruska. Byli to především představitelé židovské inteligence (lékaři, právníci a pod.), kteří v úděsných podmínkách bolševických táborů se snažili zachraňovat podle možností, mnohdy i za cenu sebezničení, své

nežidovské spoluvězně. Pravděpodobné u těchto židovských vězňů spolupůsobilo vědomí, že oni sami jsou vlastně první obětí zrůdného systému.

To je ovšem obecně velmi málo známo, a v povědomí je J. V. Stalin považován za jeden ze symbolů "antisemitismu". Ještě méně je známo, jakého byl Stalin vlastně původu. Navzdory tradovanému podání nebyl etnickým Gruzíncem. Víme, že jeho skutečné jméno je Džugašvilli. Hodně napovídá fakt, že v gruzínském prostředí mělo toto jméno podobný zvuk, jako v českém prostředí např. jméno Kohn. V 15. století byli totiž Židé vyhnáni ze Španělska a Portugalska. Část židovských uprchlíků se vystěhovala do oblasti východního Středomoří a Černomoří. V Gruzii se pro příchozí židovského původu ustálilo příjmení "Džuga", "villi" je gruzínská jmenná přípona. I to je nepřímým důkazem Stalinova židovského původu.

J. V. Stalin (vlastně Džugašvilli) se ovšem ke svým židovským předkům příliš nehlásil. To mělo několik důvodů. Jeho otec byl tzv. osetinským Židem. V Gruzii tehdejší doby patřili Osetinci k společensky a sociálně nižším vrstvám. I mnozí nežidovští Osetinci se z pochopitelných důvodů hlásili ke Gruzíncům, podobně jako třeba v minulém století Slováci k Maďarům. Zajímavé podrobnosti se zvídavý čtenář dočte v díle autorů Fishmana a Hurtona "Soukromý život Stalina", která před několika lety vyšla v české samizdatové podobě.

J. V. Stalin se oprávněně obával generace židovské inteligence, kterou znal z autopsie. Oprávněně odhadoval, že by se mohla stát významnou silou opozice proti jeho diktátorskému režimu.

Lenin a zejména Stalin, měli usnadněnou "práci" i z jiného důvodu. Nemuseli se obávat kritiky západní levicové inteligence (L. Aragon a jiní), která měla značnou autoritu a vliv na utváření veřejného mínění v západních zemích prostřednictvím obdivu pro "novou spravedlivou společnost" v SSSR. Úloha této levicové inteligence vystupuje v tom smutnějším světle, že její představitelé ve své naprosté většině dobře znali skutečné sovětské poměry a vědomě je zatajovali.

Až neuvěřitelně pravdivou se ukázala these Basilejského kongresu, uvedená v 6. sezení, § 2: "Všemi existujícími prostředky nám dostupnými musíme prokázat nutnost nadvlády nad nimi (tj. gojímskými národy) tím, že ji budeme označovati za ochránce a dobrodince všech těch, kteří se nám dobrovolně podrobí."

Této věty bylo použito k zdůvodnění všech neuvěřitelných a nepochopitelných zločinů vládnoucích kruhů bolševiků - výtvoru německo-židovské šlechty, jejímž nástrojem byl i sám Stalin.

VI. část

V minulém článku jsem vysvětlil situaci v SSSR do druhé světové války. V následujících řádcích se pokusím osvětlit z hlediska naší tématiky situaci v ostatních evropských zemích a USA v meziválečném období.

Nejprve je nutno specifikovat záhadný termín, který se občas vyskytuje v odborné literatuře. Říkáme mu anglickým slovem "establišment". Tento pojem znamená skupinu lidí zorganizovanou za určitým cílem. Příslušníci severoamerického židovského establishmentu se často nazývají "insidři". Jak vyplývá z etymologie tohoto slova - jestliže pod známým termínem "outsidři" (v počeštěné podobě) rozumíme osoby, které stojí stranou určitého dění, pak "insidři" znamenají protiklad, tj. osoby, které působí v ohnisku určitého dění. S ohledem na naši tématiku se tedy jedná o osoby, které jsou v centru světové politiky a jsou zasvěceni do jejích tajemství. Bližší zájemce odkazuji na anglickou práci prof. Carolla. Quigeyho, Tregédie naděje, která vyšla v roce 1966 v New Yorku a v Londýně. Zmíněný prof. Quigey přednášel na Škole pro zahraniční službu při Georgestownské universitě ve Washingtonu D.C.

Zajímavé je, že myšlenka establishmentu nebyla poprvé vyslovena až na Basilejském kongresu, tj. roku 1897, ale za jejího autora je pokládán britský zlatý a diamantový magnát - zednář Cecil Rhodes (1853-1902), známý ze světových dějin tím, že pro britské impérium získal rozsáhlá jihoafrická území. Až do roku 1980 se dnešní Zimbabwe oficiálně nazývala po něm Rhodesie. Jeho bankéři byli nám už známí Rothschildové. Již roku 1888 odkázal C. Rhodes značnou část svého jmění, ale především svoje plány Rothschildům, kteří pověřili jejich realizací svého agenta Alfréda Milnera. Příslušná organizace byla založena právě před 100 lety v roce 1891 a nazývala se "Kulatý stůl" (the Round Table). Jejím cílem bylo ovlivňování britské zahraniční politiky. V souvislosti s jedním ze svých předchozích článků věnovaných životopisu dr. Theodora Herzla (TP č. 40) připomínám, že jediný C. Rhodes usiloval podpořit myšlenky dr. Herzla v jeho africké politice. K tomu už nedošlo pro předčasné úmrtí C. Rhodese.

V tehdejší době prožívaly USA bouřlivý rozmach průmyslu. To pochopitelně neušlo pozornosti Rothschildů. Již v 90. letech minulého století zde působili dva významní spolupracovníci těchto bankéřů. Jedním z nich byl plukovník House, který vymohl v březnu 1917 propuštění Trockého -Bronsteina z dočasné pětidenní kanadské internace před jeho rozvratnou misí v Rusku. Druhým ze zmíněných spolupracovníků byl Jacob Schiff. K nim se přidali významní představitelé židovské "haute finance", bratři Warburgové (původem z Hamburku). Vydatným pomocníkem zmíněných snah byl rovněž všeobecně známý pozdější americký prezident Woodrow Wilson. Mohutné podpory pro

jeho obě prezidentské kandidatury (prezidentem USA byl v letech 1913-1921) se mu dostalo právě z těchto kruhů. Plukovník House se stal prvním Wilsonovým osobním poradcem; Paul Warburg se stal předsedou Federálního reservního úřadu.

V předposledním čísle jsem uvedl, že 1. světová válka byla vyvolána americkými a evropskými zednáři za účelem likvidací křesťanských monarchií na území Evropy (a částečně Asie). Všimněme si v tomto světle mírových smluv po 1. světové válce. Uvedený "Kulatý stůl" se opravdu náležitě uplatnil při jejich sjednávání. Přímo do oči bijící je fakt, že členem delegace Dohody (tj. vítězných mocností) byl Felis Warburg a členem delegace poraženého Německa Mas Warburg - jeho bratr! Není snad potřeba jasnějšího důkazu o tom, že celý systém Versailských mírových smluv (Trianon aj.) v letech 1919-1920 byl de facto zednářským kongresem, který rozhodoval o budoucnosti poválečné Evropy. Na věci nic nemění fakt, že USA se tehdy z Evropy stáhly (mimo jiné pro velký vnitřní odpor v USA samotných) a zvítězil zde tzv. isolacionistický směr.

Dějiny se však nevyvíjejí přímočaře navzdory sebelépe propracovaným plánům. Mnozí insideři se tehdy rozhodli rozšířit z praktických důvodů svůj establishment o významné nežidovské účastníky, kteří by jinak mohli být dost silní k tomu, aby křížili - aspoň některé jejich plány. Jedná se zejména o Johna P. Morgana (jeho předek byl anglickým pirátem v 17. století a dále o Johna D. Rockefellera, pokládaného tehdy za jednoho z nejbohatších mužů na světě. K nim se pak přidali také významní politici např. Walter Lippman, John Foster Dulles (známý "zuřivý antikomunista" uváděný u nás v 50. letech jako krvavý zločinec), A. Dulles, Ch. Herter aj.

V roce 1921 byl založen vlastní americký establishment pod názvem "Rada pro zahraniční styky" (Council on Foreign Relations - CFR) se sídlem v New Yorku. Velkou akci insiderů, zejména amerických, bylo posléze založení OSN v červnu 1945- průkazným faktem toho je účast 47 členů CFR v severoamerické delegaci.

K zapojení významných nežidovských členů establishmentu možno uvést příslušný článek z Basilejského kongresu (Sezení VIII, § 6): "Než budeme moci svěřiti zodpovědná vládní místa bez nebezpečí "přirozeného antisemitismu" židovským spolubratřím, obsadíme prozatím tato zodpovědná vládní místa lidmi, jejichž minulost a povaha jsou tak špatné, že vznikne propast mezi nimi a lidem..."

Další pozoruhodnou "náhodou" je skutečnost, že např. Od nástupu F. D. Roosevelta do funkce prezidenta (tj. 4. 3. 1933) byla naprostá většina státních tajemníků, tj. ministrů zahraničí, členy CFR. Mohutné bylo zejména tiskové zázemí insiderů. Basilejský kongres o tom praví (Sezení VIII, § 2}: "Naše zodpovědná vláda se musí obklopiti všemi složkami civilizace v tom prostředí, ve kterém má působiti. Obklopí se novináři, zkušenými a zodpovědnými právníky, správními úředníky, diplomaty a lidmi vychovávanými podle našich zásad ve zvláštních odborných školách , budovaných podle našeho světového politického programu.

Insidři např. tehdy přímo kontrolovali tyto americké listy: Time, Life, Fortune, Look, New York Times, Newsweek, Washington Post, Los Angeles Times, New York Post, Denver Post, Saturday Review, Business Week aj. Nepřímo pak kontrolovali a kontrolují (až na řídké výjimky) prakticky všechen ostatní tisk, protože tiskový magnáti stlačili ceny preferovaného periodického tisku na tak nízkou úroveň, že výnos z prodeje kryl a kryje jen zlomek skutečných výrobních nákladů. Jestliže některý list píše způsobem, který se "nelíbí", brzy zpravidla shledá pokles inzertních objednávek a musí svůj styl psaní změnit - nebo z finančních důvodů prostě zkrachovat. O účasti CFR se zpravidla ve světovém tisku mlčí, ačkoli např. kolem roku 1970 měla přibližně 1500 oficiálních členů. Nejpádnějším svědectvím o moci establishmentu je případ amerického automobilového krále Henry Forda (1863-1949), což také svědčí o "americké absolutní svobodě". Ve svém časopise "Dearborn Indenpendent" vydat sérii článků o judaismu, které v roce 1920 vyšly souborně v knižním zpracováni pod názvem "Mezinárodní Žid" (Český překlad z roku 1924 přetiskujeme v našem listě na pokračování- pozn. red.). Proti Fordovi bylo zahájeno několik soudních procesů. Když touto cestou Fordovi odpůrci neuspěli (H. Ford byl jedním z nejbohatších lidí, který byl do značné míry finančně nezávislý), byly mu okleštěny úvěry, úmyslně byla přeháněna propaganda ve Foxových filmových týdenících o poruchovosti automobilů jeho firmy, a v mnoha zemích byl zahájen faktický bojkot Fordových automobilů. Jsou důvodná podezření i o přípravách atentátu na jeho osobu (málem přišel o život při autonehodě, která nesla všechny znaky atentátu). Henry Ford byl přinucen přistoupit na "přijatelný kompromis", de facto však musel "opustit bojiště" a podnikal pak i v SSSR (Stalingradský závod na traktory aj.). Mnohému čtenáři by se snad mohlo zdát absurdní, spojovat jméno jako Rothschild nebo Rockefeller se socialismem a komunismem. Samozřejmě měli oba stejně daleko k rovnostářství, jako Uljach ben Elizar-Lenin a Bronstein-Trockij. Obě ideologie jim sloužily pouze jako prostředek k vyvlastnění cizího majetku. Je zajímavé, že horlivým propagátorem socialismu byl zmíněný plukovník House. V roce 1912 vyšla jeho kniha, v níž se vyslovuje "pro socialismus, o kterém snil Marx". Za dva nejdůležitější kroky na cestě k socialismu pokládá House zavedení progresivní daně z důchodu, a zřízení Ústřední státní banky. Basilejský kongres (Sezení XX, § 14) o tom uvádí: "Státní banka bude chovati rezervní fond až do námi stanovené

výše! Vše, co bude nad toto množství, musí se vrátiti do oběhu. Náklady na veřejné práce se pak budou bráti z tohoto přebytku. Jelikož podnikání těchto prací bude příslušeti jen vládě, vzbudí jejich provádění zájem dělníků o stát v podobě poctivě odvedené práce! Část těchto finančních fondů bude také určena na ceny pro vynálezce a pro zdokonalení společenské výroby."

Stačilo tedy v meziválečném období stáhnout z oběhu peníze, aby propukly obrovské hospodářské krize. (Černý pátek na newyorské burze 24. října 1929).

Německo-židovská mafie v Rusku to měla jednodušší. V letech 1918-1921 zde byly "znárodněny" všechny soukromé banky a založena Gosbanka (Státní banka - pozn. TP). Tím byla jediným škrtnutím pera soustředěna téměř veškerá finanční síla tehdejšího Ruska do bolševických rukou, řízených z pozadí německo -židovskou mafií.

Obdobný vývoj jako v USA, probíhal i v ostatních státech "kapitalistického" světa, s některými specifiky. V příštím pokračováni se pokusím objasnit vývoj v době prezidentského úřadu F. D. Roosevelta. Na závěr tohoto článku pouze dodávám, že bez pomoci insiderů by se SSSR zhroutil během krátké doby. Předtím byli bolševici uchráněni zásluhou člena CFR Herberta Hoovera (prezidenta USA v letech 1929-1933), který opatřil peníze na potraviny; obojího Lenin a jeho lidé využili pro své cíle. Do akce pomoci SSSR se zapojili také Rockefellerové, Harrimanové a jiní. Prof. Antony Sutton ve svém třísvazkovém díle Západní technologie a sovětský hospodářský rozvoj (Standford University 1968) uvádí ve II. svazku citované práce, str. 340: "V aktech ministerstva zahraničí (státního departementu) je hlášení, které uvádí firmu Kuhn, Loeb and Co. jako financiéra první sovětské pětiletky)." Připomeňme si, že přitom neměly USA až do roku 1933 se Sovětským svazem oficiální diplomatické styky! Před vojenskou likvidací vznikající sovětské moci ji "uchránil" také T. G. Masaryk svým prosazováním požadavku neutrality československých legií v Rusku. Pro toto konstatování je k dispozici množství historických dokumentů (např. A. S. Kalina "Krví a železem" , "Paměti gen. Gajdy" a jiné).

VII. část

V minulém příspěvku jsem objasnil pojmy "establishment" a "insidři", jakož i situaci ve Spojených státech amerických do nástupu F. D. Roosevelta. Franklinem Delano Rooseveltem (1882-1945, prezidentem 1933-1945) začíná nová "insidrovská" etapa. Tento nejdéle úřadující americký prezident byl židovského původu. Jeho předkové pocházeli z Holandska: To se mimo jiné projevuje na americké výslovnosti jeho jména (Američané ho často vyslovují jako "Rouzevel" místo "Růzvelt"). F. D. Roosevelt se obklopil blízkými poradci z insidrovských kruhů. Byli to např. Henry Morgenthau, který obdržel ministerstvo financí, dále Felix Frankfurter (narozený ve Vídni), který se stal členem Federálního nejvyššího soudu. Důležitou osobností byl také Samuel J. Rosenmann, který se stal faktickou hlavou Rooseveltova "mozkového trustu". Zmíněný S. J. Rosenmann spolu s generálem Johnsonem, Adolfem A. Berlem a Raymondem Moleyem tvořili "velkou čtyřku". Z dalších osobností připomínám např. Harolda Nathana, náměstka ředitele FBI a Davida E. Lilienthala, vedoucího regulace údolí řeky Tennessee.

Jak známo, F. D. Roosevelt nastoupil svůj prezidentský úřad dne 4.3.1933. Už 16. listopadu téhož roku USA uznaly SSSR. Prvním americkým vyslancem v Moskvě se stal William C. Bullit. V roce 1936 odešel do Paříže a po porážce Francie Němci v roce 1940 do Vichy. Posléze působil jako spojka prezidenta USA na Blízkém východě. Roku 1948 reagoval rovněž na komunistický únorový puč v ČSR. 27. 9.1948 napsal Bullit do časopisu Life obsáhlý článek o Jaltské konferenci s titulkem: "Jak jsme vyhráli válku a prohráli mír." Ve svém článku mj. uvádí: "J. E. Davies, který byl v letech 1936-1938 vyslancem v SSSR, byl podnícen k napsání knihy s názvem Poslání v Moskvě a také k natočení filmu na stejný námět..." Pan Davies předložil americké veřejnosti luzné vylíčení SSSR... Prezident a jeho poradce Hopkins byli pozvolna zachvacováni propagační vlnou, kterou sami rozpoutali... Po Washingtonu se rozprostřela sít komunistických přívrženců a obhájců sovětské politiky, kteří jako poradci byli rozesíláni nejen po Latinské Americe, ale i k čínské vládě! Dnes je jen málo Američanů, kteří by nevěděli, co se stane, když je některá vláda donucena přijmout spolupráci s komunisty.

Řádkami z krve a otroctví byly napsány příslušné listy dějin Estonska, Lotyšska, Litvy, Polska, Rumunska, Jugoslávie, Albánie, Maďarska a Československa.

Řídící insidři byli ovšem opačného mínění. V minulém článku jsem již poukázal na to, že bez jejich podpory by se SSSR již tehdy zhroutil. Příslušný citát z Basilejského kongresu (tzn. z Protokolů sionských mudrců- pozn. TP), Sezení 1, § 15: "Vlivem nynější nestálosti veškeré vládní moci bude naše moc méně exponována, než kterákoli jiná, neboť zůstane ve skrytu na tak dlouho, dokud nezakotví tak mocně, aby ji žádný umělý zásah již nemohl poraziti."

Podívejme se z tohoto zorného úhlu na mezinárodně politickou situaci před II. světovou válkou. Ta byla ve 30. letech 20. století z hlediska světové politiky složitá. V Evropě i v Asii byly na vzestupu tzv. autoritativní režimy, které představovaly značnou překážku pro konečné cíle amerických insidrů i světového komunismu. Bylo by ovšem

hrubým omylem domnívat se, že např. nacionálně-socialistický režim v Německu byl "poctivě" protižidovský. Všechny indicie nasvědčují tomu, že nacismus v Německu byl výtvorem "opoziční" zednářské lóže, jak ,o tom mj. svědčí tajemné rituály SS. Bouřlivý rozmach tehdejšího nacistického Německa s jeho vnitro i zahraničně-politickými úspěchy byl ovšem do značné míry naplánován řídícími insidry. Velká Británie a Francie prakticky do poslední chvíle Německu ustupovaly, a mj. mu zajistily zisk československé výzbroje a zbrojní výroby pro jeho válečné plány. Konečným cílem mělo být rozšíření komunismu ve značné části Evropy, a na druhé straně posílení amerického vlivu v západní Evropě i značné části ostatního světa. V konečných důsledcích na to doplatily především dosavadní evropské velmoci. Opakovala se zde situace ze 17. a 18. století, kdy došlo k přesunutí "těžiště" z Holandska do Anglie. Nyní mělo být především dosavadní britské impérium jako "vymáčknutý citrón" odhozeno nebo alespoň odsunuto na vedlejší kolej. V hlášení prezidentu H. Trumanovi (1945-1953) - nástupci F. D. Roosevelta v prezidentském úřadě - o výsledcích konference v San Franciscu (publikace ministerstva zahraničí USA, resp. Státního departementu č. 2349), jehož autorem byl sám ministr zahraničí Eduard R. Stettinius (v civilu prezidentem, tj. předsedou U. S. Steel Corporation) se uvádí: "Když vypukla evropská válka, bylo jasné, že USA budou muset čelit mimořádným problémům..." Proto již před koncem roku 1939 byl na návrh CFR ustanoven výbor pro, poválečné problémy. Výsledky práce tohoto výboru zahrnuje mj. tajný dopis prezidenta Roosevelta z 20. února 1943 jistému "souvěrci" jménem Zabrusky. Přes veškerou opatrnost se tento dopis dostal do rukou španělského ministerstva zahraničních věcí a byl zveřejněn ve frankistickém Španělsku v roce 1949 v knize "Španělsko mělo pravdu". Tajemný Zabrusky fungoval jako spojka mezi Rooseveltem a J. V. Stalinem. V citovaném dopise se mj. dále praví: "Sovětskému svazu poskytneme přístup ke Středozemnímu moři, vyhovíme jeho přáním pokud jde o Finsko a Pobaltí a budeme od Polska požadovat rozšafný postoj porozumění a kompromisů. Stalin si podrží široké pole expanze v nevědomých, malých státech východoevropských..."

Zkoumáme-li hlouběji dějiny II. světové války, nemůžeme se při nejlepší vůli ubránit závěru, že se jednalo o apriorní, předem připravené divadlo. V dějinách II. světové války je mnoho prapodivných "záhad". Například, proč Němci na konci května 1940 nezlikvidovali u Dunkerque 300 tisíc mužů elitní britské armády? Bez ní by byla Británie prakticky bezbranná. Proč nebyla podniknuta invaze do Británie? Proč v září téhož roku, kdy britské letecké síly prožívaly smrtelnou krizi, byl náhle vydán rozkaz k bombardování britských civilních cílů? Podobně v SSSR: Proč po velkém vítězství německých vojsk u Smolenska v červenci a v srpnu 1941 nevyrazila německá armáda přímo na Moskvu, ale zdržela se tažením na Ukrajinu, která by stejně padla do německých rukou? (Pro vysvětlení: v původním plánu Rudé armády bylo zastavit Němce na tzv. Stalinově linii na Dněpru.) Proč byla vůbec podstoupena bitva u Stalingradu, když zde terén není příhodný pro tankové operace? atd... Podobně v Pacifiku. Mezi odborníky je široce diskutována otázka japonského útoku na Pearl Harbor, jehož 50. výročí si v těchto dnech připomínáme (7.12.1941). USA v čele s prezidentem Rooseveltem dělaly tehdy všechno možné i nemožné, aby odvrátily Japonce od útoku na SSSR. Pro bolševiky by v tomto případě byla situace prakticky beznadějná (připomeňme si, že Němci tehdy stáli pod Moskvou). Prezident F. D. Roosevelt však vděčil za své třetí zvolení slibu (můžeme to nazvat méně diplomaticky - vědomé lži), že USA zachrání od války!

Veřejné mínění v USA bylo v tehdejší době silně nakloněno isolacionismu, a vyhlásit válku "o své újmě" bylo pro Roosevelta politicky neúnosné. Proto "lákal" Japonce k útoku na americkou základnu a vědomě zavinil smrt mnoha amerických vojáků a námořníků. Účel však byl splněn. Podařilo se! V Japonsku zvítězil směr "jižní expanze", proti "severní" a F. D. Rooseveltovi se podařilo získat americké veřejné mínění pro válku. Výsledky II. světové války a jejich dopad jsou všeobecně známé. Prakticky všechny země bývalé Rakousko-Uherské monarchie (včetně části vlastního Rakouska okupované v letech 1945-55) se dostaly pod bolševickou krutovládu. Podobně jako v Rusku, byla i zde zlikvidována opozice, která mohla být dalším plánům insidrů nebezpečná. Západní Evropa si sice zdánlivě uhájila svobodu, propadla však zcela americkému vlivu.

Pátého března 1946 byla projevem W. Churchila ve Fultonu. oficiálně zahájena "studená válka", která byla 12. 3.1947 podpořena tzv. "Trumanovou doktrinou". Ve skutečnosti se jednalo o nepřátelství stínového charakteru, záměrně vyvolané. Národy světa a zejména Evropy měly být tímto programem udržovány ve stavu neustálého napětí. Přímo jako "technický návod k použití" zní pro situaci v období studené války (zejména v komunistických státech) citát z Basilejského kongresu: "Usilovná zbrojení a rozmnožování policejních orgánů jsou základním předpokladem pro splnění námi vytýčených cílů. Je třeba docíliti, aby v daných existujících lokalitách s přechodným názvem "republika" nebyli jiní lidé, než národohospodáři, nám oddaní milionáři, straničtí funkcionáři, policie, vojsko a pracující proletariát." (Sezení VII, § 1)

VIII. část

V minulém článku jsem nastínil poměry v období prezidentského úřadu F. D. Roosevelta na pozadí událostí před a v průběhu II. světové války. Ukázal jsem úlohu insidrů a establishmentu v zákulisí světové politiky. Po mém soudu došlo po I. světové válce k rozkolu uvnitř rozhodujících složek zednářského hnutí. Skupina, která vyvolala v život nacistické hnutí, utrpěla v roce 1945 rozhodnou porážku. Nebyla však zlikvidována úplně. Mnozí významní nacisté uprchli "různými kanály" zejména do Latinské Ameriky, která se stala na desítky let mohutnou základnou diktátorských režimů, podporovaných touto "opoziční " zednářskou skupinou.

Širší veřejnost mýlí zejména skutečnost, že část zednářů vystupovala "důsledně" antikomunisticky. Musíme si však uvědomit, že se jedná pouze o "nižší složku" zednářského hnutí, která je také nejvíce patrná.

Podle klasické dělení rozlišujeme zednáře na čtyři základní "barvy" (podle skotského obřadu):

1. Modrá (stupeň 1- 3 zasvěcení s úkolem propagovat liberalismus a lidská práva.

2 Červená (rudá) (stupeň zasvěcení 4 - 18), která má na "starosti" revoluce a činnost s tím související.

3. Černá (stupeň zasvěcení 19 - 30), filosofové, ideologové, politici a jiní.

4. Bílá (stupeň zasvěcení 30 - 33), nejvyšší a nejtajnější osobnosti. ,

Basilejský kongres (Sezení 10, § 3) k tomu dodává následující: "Naším hlavním úmyslem jest, aby všichni národové byli účastni při kladení základů pro novou budovu, námi navrženou! Proto si musíme především získati na smrt oddané, statečné, podnikavé a silné náhončí, kteří jsou s to odkliditi všechny možné překážky, jež se nám doposud staví v cestu."

Po první světové válce, kdy došlo k zániku křesťanských monarchií (Rakousko-Uherska a pravoslavného Ruska, ještě předtím např. Portugalska v roce 1910 aj.), přestaly mít "klasické" úkoly do jisté míry svůj smysl. Část nižších zednářů se přežila a byla určena k likvidaci. Jednalo se zejména o modrou lóži a nižší stupně lóží červených (rudých). Protiváhou byl obranný reflex, který podpořil vznik nacismu. Situace byla ovšem mnohem složitější, než se na první pohled zdá. V minulých článcích jsem naznačil, že i "tento obranný reflex", nacismus aj. byl zakalkulován ve světových globálních plánech řídícího centra, jak o tom svědčí neklamné indicie, např. podpora Německa ve třicátých letech ze strany západních velmocí. K této problematice se podrobněji vyjádřím v následujících pokračováních, které budou objasňovat situaci posledních 10 - 15 let v souvislosti se zednářskou lóží P2 a celým komplexem problémů, s ní souvisejících.

Vraťme se nyní do roku 1945. F. D. Roosevelt zemřel dne 12. dubna toho roku. Jeho nástupcem se stal dosavadní viceprezident Harry Truman (prezidentský úřad zastával v letech 1945-53). Byl to zatím poslední americký prezident, který neměl vysokoškolské vzdělání. Podobně jako jeho předchůdce, i Truman byl židovského původu. Teprve on mohl v plném slova smyslu využít výsledků práce svého předchůdce a jeho teamu.

Za jeho vlády byly svrženy atomové bomby na Hirošimu (6. 8.) a Nagasaki (9. 8. 1945). Tato demonstrace síly byla velmi nápadná - mimo jiné na to poukazují ve své knize "Jitro kouzelníků" L. Pauwels a J. Bergier. Existují velmi závažné indicie, že nemocný F. D. Roosevelt byl zednáři fyzicky zlikvidován, protože ke svržení atomových bomb na Japonsko se zdráhal dát svůj souhlas. Je historickou fikcí vinit ze svržení bomb americkou vojenskou generalitu; nebyla do demonstrace americké vojenské síly vůči Sovětskému svazu, jak to prezentovala oficiální propaganda, ale skutečným cílem bylo záměrné zničení samovlády japonského panovníka. Japonsko bylo nuceno přistoupit 15. 8. 1945 na bezpodmínečnou kapitulaci. Na věci nic nemění skutečnost, že jako jedinou podmínku si kladlo zachování monarchie. Skutečný smysl (božsky nimbus japonského monarchy) byl prakticky eliminován novou ústavou z roku 1946, která umožnila "amerikanizaci" Japonska.

Svět byl nyní zcela ovládán jedinou silou v podvojné podobě (americké demokracie a komunismu sovětského typu). Uveďme si příklad z matematiky: jedna a jedna jsou dvě, ale také je možno tento fakt vyjádřit, že jedna se skládá ze dvou polovin!

O počátcích studené války a o stínovém nepřátelství obou tehdejších supervelmocí jsem se zmínil již předešle. Součástí dohodnutého scénáře bylo vítězství komunismu v mnoha zemích světa, a to nejen evropských (Jaltská konference). Určité korektury původního plánu však byly prováděny i v tomto období. Nejnápadnějším příkladem je podle mého názoru korejská válka v letech 1950-53. Starší lidé u nás mají dosud v živé paměti oficiální komunistickou propagandu, která tvrdila, že jihokorejští imperialisté napadli Korejskou lidově demokratickou republiku. O několik hodin později se mohli překvapeně dozvědět, že lidová armáda stojí již u Soulu! Američané by bývali podle všech předpokladů vyjádřili pouze "hluboké znepokojení", jenže díky iniciativě místního amerického velitele, který nepožádal Washington o souhlas a zahájil protiofenzívu, nevypadala situace pro severokorejské komunisty příznivě. Aby USA neztratily tvář, musely se do konfliktu výrazně angažovat a do Koreje byla později

vyslána i vojska OSN. Byly však rázně zamítnuty návrhy, použít proti vměšující se komunistické Číně atomových zbraní. Jednotlivé etapy tohoto konfliktu nás v našem krátkém přehledu nemusejí zajímat. Podstatný je fakt, že byla "zachráněna" jižní Korea, a severní obětována komunistické tyranii. Z hlediska dějin Židovstva i světové řídící politiky však byla nejpodstatnější jiná událost. Mám na mysli zřízení státu Izrael 14. května 1948 na základě rozhodnutí OSN z 29. 11. 1947. Pro závažnost tématiky tuto událost vylíčím v širších historických souvislostech v dalším článku.

IX. část

V následujících řádcích si přiblížíme okolnosti vzniku novodobého státu Izrael. Jak jsem již naznačil v životopisu Dr. Theodora Herzla, usilovala tato velká osobnost svého národa o koncepci židovského národního domova v Palestině. Ve vztahu k tomuto cíli můžeme shrnout hlavní principy sionismu do těchto bodů; Sionismus usiluje o vytvoření právně zajištěného domova, a pro dosažení tohoto cíle předvídá následující prostředky:

a) Účelnou podporu osídlení Palestiny židovskými řemeslníky, živnostníky a rolníky.

b) Rozčlenění a sdružení veškerého Židovstva vhodnými místními i světovými akcemi.

c) Posílení židovského sebevědomí a národního uvědomění.

d) Přípravné kroky k získání souhlasu vlád s akcemi, které jsou nutné k dosažení těchto cílů.

V této souvislosti znovu připomínám, že slovo "sionismus" pochází od Sionu - pahorku v jihovýchodním Jeruzalémě. Obsah tohoto pojmu byl postupně rozšířen na celý Jeruzalém jakožto město, z něhož bude Hospodin skrze svůj vyvolený národ vládnout ostatním národům světa.

V osídlování Palestiny židovskými přistěhovalci bylo na počátku 20.století dosaženo značného pokroku. Od 2.století, tj. od časů povstání Bar Káchby (hebr. Syn Hvězdy) Židé v Palestině nebyli buď vůbec, nebo tvořili nepatrnou menšinu. V 7.století byla Palestina dobyta muslimskými Araby, kteří zemi násilím vnutili islám i jazyk dobyvatelů - Arabštinu. Od roku 1516 do 1917 byla Palestina pod vládou Osmanských Turků.

Zatímco v roce 1880 bylo v Palestině pouze 5% Židů (v absolutních číslech 25 tisíc) a 95% Arabů, Turků a ostatních (v absolutních číslech 460 tisíc), v roce 1918, tj. na konci první světové války zde bylo již 9% Židů (v absolutních číslech 70 tisíc) a 91 % ostatních (v absolutních číslech 730 tisíc).

Již v roce 1901 byl založen Židovský národní fond, do kterého přispívali Židé z celého světa. Za získané peníze byla vykupována půda od tureckých a arabských statkářů, kteří většinou žili mimo své usedlosti ve městech. Do vzniku státu Izrael, tj. 1948 měli Židé ve vlastnictví již 22% palestinské orné půdy.

Během první světové války závazně přislíbil židovský establishment Velké Británii, že prosadí vstup USA do války na straně Dohody. Žádal ovšem protislužbu: bezvýhradnou podporu Spojeného království Velké Británie a Irska (resp. Britského impéria) snahám sionistů o vybudování národního domova židovského. V dubnu 1917 vstoupily USA do války. 2.listopadu 1917, tj. pět dní před VŘSR odeslal britský ministerský předseda Arthur James Balfour synovi pařížského Rothschilda, Edmundovi, dopis následujícího znění:

"Drahý lorde Rothschilde!

Jménem vlády Jeho Veličenstva mám čest tlumočiti Vám tato prohlášení, vyjadřující sympatie s úsilím sionistů židovských. Prohlášení předloženo bylo vládě, která je schválila.

Vláda Jeho Veličenstva posuzuje příznivě zřízení národního domova lidu židovského v Palestině a vyvine nejlepší své úsilí k dosažení tohoto cíle, přičemž dává jasně na srozuměnou, že nepodnikne se nic, co by mohlo dotknout se občanských a náboženských práv dosavadních nežidovských skupin obyvatelstva v Palestině či práv a politického postavení, jaké mají Židé v kterékoliv jiné zemi. Byl bych rád, kdybyste s prohlášením tímto seznámil Federaci sionistickou.

Váš oddaný Arthur James Balfaur"

Z tohoto nápadně vysvítá postoj k "nežidovským skupinám obyvatelstva" - tj. přes 90% obyvatel tehdejší Palestiny, jakož i závazek, že Židé v ostatních zemích podrží v neztenčené míře svá práva, resp. nadpráví.

Jak známo, nebylo válčení Velké Británie proti Turecku vždy nejslavnější (vzpomeňme jen britsko-francouzské katastrofy v roce 1915 v bitvě o Dardanelly, nebo kapitulaci Angličanů u Kut-el-Amarny v roce 1916). Na konci roku 1917 se však již zřetelně projevovala materiální, a zejména lidská převaha Dohody. Angličané obsadili Jeruzalém.

V předchozích článcích jsem se již zmínil, že dne 28.6.1919 byla podepsána Versailleská mírová smlouva s Německem, a že později byly uzavřeny smlouvy s Rakouskem, Maďarskem, Tureckem aj. Zároveň po první světové válce byla vytvořena Společnost národů. Všechny tyto "výtvory" se uskutečnily pod rozhodujícím vlivem světového Židovstva a svobodných zednářů. Podle článku 22 smlouvy o Společnosti národů byla Palestina svěřena jako

mandát Velké Británii. V preambuli mandátu je text Balfourovy deklarace, a v článku č.2 byla zdůrazněna odpovědnost Velké Británie za takové "politické, správní a ekonomické uspořádání Palestiny, které zabezpečí vytvoření židovského domova." V r.1939 žilo v Palestině již kolem půl miliónu Židů a okolo miliónu nežidovských obyvatel.

Vývojem situace bylo pochopitelně velmi zneklidněno místní, zejména palestinské arabské obyvatelstvo, kterému bylo jasné, že je čeká úplné vytlačení ze země, ne-li fyzická likvidace. Již na velikonoční pondělí r.1920 dochází k prudkým srážkám mezi Židy a Araby. Do r.1939 dosáhly ztráty na životech již tisíců!

Nový mezník znamenala 2.světová válka. Po porážce nacismu rozpoutali sionisté kampaň mimořádných rozměrů proti nacismu (i proti Němcům jako národu). V rámci této kampaně se jim podařilo zlikvidovat i mnoho svých odpůrců z řad Němců i antifašistů. Další "výhodou" pak bylo konečné vyřešení palestinských plánů. Je zarážející, že tyto plány se podařilo realizovat způsobem nápadně podobným nacistickým plánům o "získání životního prostoru". Každý, kdo si všimne této podobnosti, je dnes ovšem automaticky vykřičen jako hitlerovec, nacista apod.

Již 11.5.1942 se v newyorském hotelu Baltimore konala mimořádná konference představitelů amerických, evropských a palestinských sionistů, na níž bylo učiněno rozhodnutí o okamžitém vytvoření židovského státu v hranicích celé Palestiny a neomezeném přistěhovalectví Židů. Zároveň bylo také rozhodnuto o vytvoření židovské armády "išuv". Podobně jako nacisté, i extremistická část sionistů se vychloubá tím, že na půdě zanedbané línými gojímy vybuduje kvetoucí hospodářství!

Zárodky budoucí židovské armády byly vytvořeny již v r.1920. Jako první vznikla masová složka Haganah (Obrana). Roku 1937 k ní přistoupila druhá, teroristická Irgun Zwai Leumi (Národní obranná organizace), a roku 1940 založil Abraham Stern profesionální likvidační skupinu, nazvanou po něm "sternovci". V případě německého úspěchu ovšem těmto skupinám hrozila likvidace. V říjnu 1942 stály německé tanky maršála E. Rommela sto kilometrů od Alexandrie a 600 km od Jaffy (Tel Aviv). Porážkou nacistů se toto nebezpečí podařilo eliminovat. V letech 1939-45 se přistěhovalo do Palestiny přes 55 tisíc Židů.

22.5. předložila Mezinárodní sionistická organizace britské vládě tyto požadavky:

a) vyhlásit celou Palestinu za židovský stát,

b) předat přistěhovalectví do Palestiny židovské agentuře,

c) pomocí mezinárodní půjčky přesídlit nejméně milión Židů,

d) německé reparace dát k dispozici na přebudování Palestiny,

e) mezinárodní dohodou zabezpečit imigraci Židů z celého světa.

Přestože britská vláda tyto požadavky nepřijala zcela za své, prosadili sionisté velkorysou imigraci Židů, a i vzdor konfliktům s britskou mandátní správou přijelo v letech 1945-47 do Palestiny dalších 45 tisíc Židů. Britská vláda byla donucena se vzdát svého mandátu. Na základě rezoluce OSN z 29.11.1947 měly vzniknout dva státy - palestinský a židovský. Sionisté se s tím nespokojili. Pět týdnů před vyhlášením státu Izrael bylo zmasakrováno 245 Palestinců (včetně těhotných žen). Masakry vyvolaly útěk 650 tisíc Arabů. Krátce po r.1948 uprchlo asi 900 tisíc Arabů.

Dne l4.května 1948 ukončila Anglie svůj mandát nad Palestinou, (tohoto názvu Židé neradi užívají, protože etymologicky vznikl od Filištínů), a téhož dne předseda SŽO, polský Žid Ben Gurion vyhlásil v Tel Avivu stát Izrael v čele s prozatímní vládou. Sám stanul v čele vlády a ministerstva obrany.

Je nezměrnou tragédií bohem vyvoleného národa, tj. Izraele, že po stoletích státní neexistence byl obnoven Izrael za cenu utrpení a krve gojímských národů, zejména pak arabského lidu Palestiny.

X. část

V minulém čísle jsem podal přehled úspěchů sionistického hnutí ve vztahu k dobytí Palestiny a zřízení novodobého izraelského státu. Připomeňme si klíčová data: dne 29. 11. 1947 přijalo Valné shromáždění OSN usnesení, kterým se ruší mandát Velké Británie v Palestině (ke dni 14. května 1948). Země měla být rozdělena na dva samostatné státy: arabský a židovský. Vedle toho mělo vzniknout autonomní území s mezinárodním statutem, které zahrnovalo Jeruzalém.

Pro orientaci podávám přehled počtu obyvatel na počátku roku 1948 v dosavadním britském mandátním území:

rozdělení území	*plocha v km²*	*Židé*	*Arabové*	**Celkem**
předpokládaný arabský palestinský stát	11 100	10 000	725 000	735 000
židovský stát	14 100	498 000	497 000	995 000
navrhované autonomní území	250	100 000	105 000	205 000
Celkem	*25 750*	*608 000*	*1 327 000*	*1 935 000*

Ještě před oficiálním skončením britského mandátu v Palestině došlo dne 5. dubna 1948 k masakru arabského obyvatelstva ve vesnici Deir Yassin (několik kilometrů západně od Jeruzaléma). Tato osada měla tehdy asi 2 tisíce obyvatel, většina mužů pracovala zmíněného dne na poli. Izraelské přepadové komando pod vedením pozdějšího ministerského předsedy Menachema Begina vesnici přepadlo a zavraždilo 250 starců, žen a dětí. Mrtvoly byly naházeny do studní a vesnice srovnána se zemí (podobně jako Lidice). Menachem Begin později cynicky prohlásil, že: "bez Deir Yassinu by nebylo státu Izrael." Následkem zmíněného masakru byl panický útěk 650 tisíc palestinských Arabů. Neblahé události předvídal a komentoval dr. Theodor Herzl. na Basilejském kongresu v roce 1897, kde prohlásil: "A co dělají naši bratři v Palestině? Pravý opak. Byli zcela bezvýznamnými pacholky v zemi svého vyhnanství a najednou jsou bezmezně svobodni, majíce neomezenou svobodu, kterou lze spatřiti jen v námi ovládaném Turecku. Tato náhlá změna vyvolala v nich náchylnost k nezodpovědnosti a nezodpovědnému despotismu, který však nemá zhola nic společného se samovládou vznešených gojímských panovníků, jak se to vždy stává, když nějaký ten zcela bezvýznamný pacholek se stane pánem. A jednají s arabským obyvatelstvem nepřátelsky i surově, zkracují jej v jeho právech nanejvýš nezodpovědným způsobem a urážejí jej bez podstatného důvodu. A ještě se takovými hanebnými a primitivními činy bezmezně vychloubají. A nikdy nevystoupí proti této nanejvýš opovržlivé a nebezpečné náklonnosti."

(Sionské protokoly, par. 3, sezení 9)

Po vzniku státu Izrael nesnesly špičky sionistů v Palestině sebemenší odpor ve vztahu k jejich řešení palestinské otázky. Dne 16. září 1948 zavraždil Sternův gang dokonce oficiálního prostředníka OSN pro Palestinu švédského hraběte Bernadotta.

Zajímavá je otázka mezinárodního uznání nově vzniklého židovského státu. Jako jeden z prvních uznal stát Izrael Sovětský svaz. Je. to pochopitelné. Protože tradiční sovětskou společnost ovládala německo-židovská mafie (jak jsem to vysvětlil v předchozích článcích), měla přirozený zájem mít rozhodující vliv v této oblasti. Oficiální sovětská propaganda to navíc vysvětlovala tím, že arabské státy jsou pod silným vlivem anglo-francouzského imperialismu. Velmi brzy však nastává obrat. Ke konci života J. V. Stalina dochází v SSSR a v satelitních státech podřízených Moskvě (tj. mimo jiné v tehdejší ČSR) k ostré kampani proti sionismu, jakožto nástroji mezinárodního imperialismu". Můžeme to mimo jiné vysvětlit (a to i přes dohodu uzavřenou mezi Stalinem, Kaganovičem a G. Meirovou - viz. TP č. 49, 50) obavou J. V. Stalina, aby z nově vzniklého Izraele nepronikala na území SSSR židovská inteligence, která by mohla ovlivňovat vnitřní sovětský vývoj "nežádoucím směrem" (připomeňme si v této souvislosti chystaný proces se židovskými lékaři v SSSR v roce 1953).

Vraťme se však do oblasti Palestiny. Od 50. let v Izraeli čím dále tím více jednoznačně převažoval vliv USA, resp. jeho řídících kruhů. Anglo-francouzský vliv v oblasti Blízkého východu byl eliminován působením amerického kapitálu. Jednoznačně se to projevilo v období tzv. Suezské krize v roce 1956 (intervence Velké Británie, Francie a Izraele proti Násirovskému Egyptu), kdy USA anglo-francouzskou politiku nepodpořily.

Ve vlastním Izraeli pokračoval úbytek původního arabského obyvatelstva Palestiny. Například 15. října 1953 zmasakrovala izraelská armáda palestinské obyvatelstvo v jordánské vesnici Kibich, zbořila 40 domů a zastřelila 50 obyvatel. Dne 29. října 1956 bylo na okraji vesnice Kafr Kasem zmasakrováno dalších 47 palestinských Arabů, kteří se vraceli z pole.

Významný předěl v novodobých dějinách Izraele znamenala zejména tzv. šestidenní válka v červnu 1967. Měla být názornou demonstrací oficiálních sionistických nároků na co nejširší oblast (od Nilu po Damašek), tj. historických oblastí starověkého židovského státu v době jeho největšího rozkvětu za králů Davida a Šalamouna. Izraelská armáda obsadila třikrát větší území, než zaujímala dosavadní výměra státu Izrael (tj. 63 tisíc km² území tří arabských států- Jordánska, Libanonu a Egypta - proti 20 700 km² dosavadního území). Z našeho pohledu bylo de facto tragédií židovského národa (navzdory zvýšení nacionálního sebevědomí), že válčil zejména s Egyptem na život a na smrt. Právě Egypt byl totiž ze všech islamizovaných států relativně nejtolerantnější k židovskému obyvatelstvu (nepočítaje

určité výkyvy) v celé historii. Dějinná zákonitost ostatně tento stav, poněkud napravila. Po Násirově smrti (1970) a po válce v roce 1973 došlo "zásluhou" H. Kissingera k navázání diplomatických styků mezi Izraelem a Egyptem; Izrael po té vyklidil část okupovaných území. Tato iniciativa vzešla ovšem i z některých vedoucích izraelských kruhů, které si jasně uvědomovaly nezbytnost rozložení jednotné rabské fronty a nutnosti mít v Egyptu když ne přítele, tak alespoň snesitelného souseda.

Nesmiřitelný však zůstal poměr mezi státem Izrael a Organizací pro osvobození Palestiny (J. Arafat), která byla financována sovětskými subvencemi. Arafat byl chápán jak nástroj sovětského vlivu v této oblasti. Máme-li analyzovat nejnovější situaci ve státu Izrael, můžeme konstatovat, že na rozdíl od doby před 20-30 lety dochází k výraznější vnitřní diferenciaci mezi židovským obyvatelstvem státu Izrael. Viditelné je to zvláště mezi vyššími a středními vrstvami, které posílají své děti do USA a Evropy s tím, aby později působily mimo Izrael a nikdy se tam nevrátily. Odliv těchto obyvatel je částečně nahrazován reemigrací židů z území bývalého SSSR a jeho satelitů.

Z Basilejského kongresu jasně vyplývá, že novodobý státní útvar Izrael byl uměle vytvořen za účelem "staženi nižších nežádoucích spolubratrů, kteří neodpovídají zcela úkolům světové řídící politiky. Můžeme pociťovat lítost nad většinou židovského obyvatelstva ve státě Izrael, které žije v neustálém stresu z války a je patrně určeno ke společenskému zániku. Pro potvrzení tohoto zdánlivě šokujícího názoru si dovoluji předložit čtenářům příslušný citát z Protokolů sionských mudrců:

"S dosažením našeho všeobecného vlivu ve světových událostech svých níže ustanovených spolubratrů nemilosrdně potrestáme. Vzpomeňme jen námi vytýčeného antisemitismu; tzv. antisemitismus rozšíříme ve všech státech světa, v nich počíná působiti naše výkonná i řídící moc, za účelem docílení bezpodmínečné poslušnosti našich nižších nežádoucích spolubratrů, jež jsou hlavní příčinou utrpení krásných, ušlechtilých a ve své tvůrčí činnosti inteligentních národů gojímských, v nichž po celá staletí tak neblaze působili."

Německo a židovská otázka

Petr Mutinský

I. část

V tomto článku se pokusím čtenářské veřejnosti přiblížit diskutovanou otázku nacismu a skrytých sil, které stály v pozadí. Navazují tím zároveň na objasnění úlohy judaismu v politice USA a německé židovské mafie v bývalém SSSR.

Skryté síly vyvolaly po 1. světové válce v život nový myšlenkový útvar, který hrál v následujících desetiletích ve světové politice dominantní roli. Mám na mysli fašismus a zejména německý nacismus.

Tento myšlenkový útvar zde byl k dispozici, ale sám o sobě nestačil. Bylo zapotřebí jej implantovat mezi národy, získat "masovou základnu". O hospodářských i společenských kořenech vzniku fašismu a nacismu bylo již napsáno mnoho původních prací. Domnívám se však, že v naprosté většině nevystihují pravou příčinu, skutečné kořeny - účel, pro který byl vytvořen. Basilejský kongres o tom říká již v roce 1897!:

"Monarchisty, anarchisty, nihilisty, pacifisty, fašisty, demagogy, socialisty, komunisty i jiné nezpůsobilé utopisty jsme pro sebe zapřáhli! Každý po svém podrývá poslední zbytky vládní moci a autority - pokouší se převrátit existující panující řád. Všechny státy světa jsou rozvráceny těmito počiny - touto smrtelnou chorobou. Chtějí mír a pořádek; aby toho dosáhly, jsou ochotny ke všem obětem. Ale mi jim nedáme ani míru ani pokoje, dokud neuznají zjevně a pokorně naši mezinárodní nadvládu!" (Sezení 9, § 6)

Fašismus se nejdříve objevil, jak známo, v Itálii, a to bezprostředně po 1. světové válce. Fašismus byl přímým produktem zednářské lóže. Vyvinul se zdánlivě z nacionalismu, který zase navazoval na národností hnutí 19. století. Fašismus byl tedy pouze logickým pokračováním tohoto myšlenkového trendu. Jak jsem již uvedl v předchozích částech, nacionalismus měl především rozbít mnohonárodnostní rakousko-uherskou monarchii. Národní buditelství u různých národů čím dále tím více přecházelo v nacionalismus, resp. šovinismus. Nacionalismus se pak často přeměnil ve fašismus. Byl to nový myšlenkový produkt, který skryté síly počaly formovat podle svých konečných cílů. Analyzujeme-li fašismus a nacismus, můžeme odkrýt neklamné známky jejich působení (stejně jako byl tímto působením zřetelně poznamenán bolševismus). Není náhodné, že mezi nacismem a bolševismem nacházíme tolik shodných znaků! Uveďme si příklady: v obou případech se jedná o stát, resp. režim totalitní; v obou případech byly rozpuštěny nebo rozehnány organizace, které se odmítly zcela podřídit vládě jedné strany. Byly vytvořeny státní odborové organizace a potlačovány stávky; společenský život byl rozdělen do nových organizací pod naprostou státní kontrolou: politika, propaganda, politický a náboženský názor, tisk i veškerá kultura byly totálně "zglajchšaltovány".

Dochází k organizování mládeže v mládežnických organizacích zcela podléhajících vládnoucí straně, pro odpůrce režimu jsou zřizovány koncentrační tábory, je zavedeno centrální řízení hospodářství atd. Domnívám se, že jako příklad to prozatím postačí. Našlo by se pochopitelné i mnoho rétoriky o dělnictvu, o vykořisťování kapitálem. Benito Mussolini svádí například "bitvu o zrno" apod.

Jedním z důležitých úkolů italského fašismu a později německého nacismu bylo soustředit kolem sebe potencionální nepřátele zednářství, aby mohli být zdiskreditováni a později rozdrceni vítězným komunismem. Z tohoto důvodu musela myšlenka fašismu v sobě obsahovat (alespoň verbálně) jasně protikomunistický charakter. Jisté zednářské stupně se na popud anonymních vůdců s nadšením chopili práce na organizování a rozvoji fašismu. Fašismus a nacismus byly spolu s bolševismem bez jakékoli pochyby na počátku pokračujícího neštěstí a strádání většiny světa, zejména však Evropy.

Proč se však nový myšlenkový útvar fašismu prosadil nejdříve v Itálii? Právě pro Itálii mluvilo několik důvodů. Itálie navenek patřila k vítězným mocnostem Dohody, nebyla však spokojena s výsledky 1. světové války a cítila se nimi podvedena. Navíc byla pro fašismus v Itálii příznivá půda i z jiného důvodu. V Itálii bylo centrum světového katolicismu - který pro zednářské plány stále představoval hlavní překážku. Kvůli jeho diskreditaci bylo tedy nutno zařídit kontakty mezi fašismem a papežským stolcem (známé lateránské dohody z 11. února 1929, na jejichž základě byl v Římě symbolicky obnoven papežský stát - Vatikán - na ploše 44 hektarů).

Do společnosti byl fašismus prosazován, jak již řečeno, a pomocí vlivu nižších zednářských skupin. Tím došlo zákonitě k propojení mezi fašismem a zednářstvím, na jistých úrovních. Nenechme se mýlit verbálním odsuzováním zednářství ze strany fašismu.

Kamenem úrazu v dalším vývoji italského fašismu (moci se chopil již v říjnu 1922) se ovšem staly rozpory, které vyvolalo poválečné rozdělení Evropy. Zřetelně se to ovšem projevilo až tehdy, kdy se "vlak italského fašismu již příliš rozjel a nešlo ho bez války zastavit.

Zajímavé je používání "černých košil" italskými fašisty. Vlastně to měly být symbolické košile rudé, ale tato barva zednářské revoluce byla pro slovně protikomunistickou orientaci fašismu nepřijatelná.

Jak jsem naznačil v jednom ze svých předchozích článků, projevoval se u řadových členů modrého a nižších stupňů svobodného zednářství odpor vůči bolševismu. Tito členové instinktivně poznali, že právě bolševismus vznikl mimo jiné za účelem likvidace nižších stupňů zednářství. (Na konci 1. světové války byly totiž splněny staleté plány svobodného zednářství, které se týkaly likvidace křesťanských monarchií, (tj. především katolického Rakousko-Uherska a pravoslavného Ruska). Tento instinktivní odpor řadových členů nízkých stupňů svobodného zednářství je již předem určoval jako potenciální stoupence fašismu. Z tohoto důvodu se tyto zednářské stupně s nadšením chopily práce v organizování fašismu na popud svých anonymních vůdců jak již uvedeno. Nízkostupňoví zednáři ovšem nepostřehli, že tím vlastně mezi ně vstoupila hluboká zrada. Nepoznali také, že jsou jako již nepohodlné elementy, (které splnily svoji "historickou úlohu") vedeni během několika let, maximálně desetiletí, ke zkáze. Je zajímavé, že první ránu dostalo zmíněné nižší zednářství již od fašismu samotného, když bylo ideologicky napadáno "židozednářství" (již v samotné Itálii, ve vystupňované formě pak později v nacistickém Německu). V začátcích fašismu nechaly tedy vysoké zednářské lóže nižším stupňům svobodného zednářství sehrát roli mouřenína. Rozhodující podmínkou ovšem bylo, aby podle zaběhnutého schématu myšlenka fašismu infikovala masy.

Pro italský fašismus byla z výše uvedených důvodů místo rudé použita jiná zednářská barva - černá!

Zde jsme u počátku pravé, skutečné, nikoli stínové války. Odehrávala se v oblasti mocenské politiky a šlo především o zničení již nepotřebných zednářských struktur. Totalitní moc, kterou B. Mussolini (mimochodem původně socialista tzv. pokrokového ražení, který své křestní jméno obdržel po mexickém revolučním prezidentovi 19. století Benito Juarezovi) získal, začala ho svádět k přecenění vlastních sil. Zájmy Itálie v Rakousku, Jugoslávii, Maďarsku a Středomoří záhy zkalily poměr k Velké Británii a Francii. Mussolini se postupně dostává do rozporu se zájmy neviditelných sil, kterými byl dosazen k moci. Osudným mezníkem se v tomto směru stala válka v Habeši (Etiopii) v letech 1935-36. Obsazení Habeše vážně ohrozilo především britské zájmy. Není proto náhodné, že právě v těchto letech byl Mussolini čím dále tím více zbavován vedoucího postavení v pokračujícím vývoji fašistického hnutí a důraz a těžiště se viditelně přesouvá na německý nacismus.

II. část

Velká světová hospodářská krize na počátku 3O. let 20. století mimo jiné urychlila vývoj v tehdejším Výmarském Německu směrem k fašismu, resp. nacismu. Podle mého názoru byl tento proces urychlen také tím, že italský fašismus (o kterém jsem pojednal v předešlé části) se skrytým silám do značné míry vymkl z rukou. Italský fašismus začal ve 30. letech nepříjemně ohrožovat zejména britskou politiku.

Podíváme-li se v tomto světle na tehdejší situaci, můžeme konstatovat, že velká hospodářská krize byla součástí příprav výměny "vedoucí úlohy" Itálie za Německo ve světovém fašistickém hnutí. Tehdejší Výmarské Německo se jen pomalu vzpamatovávalo ze šoku první světové války a kromě toho bylo daleko citelněji, zasaženo důsledky "amerického šílenství" (Černý pátek na burse, bankroty) než ostatní státy. Inflace v Německu dosáhla neuvěřitelných rozměrů. Krize následně vyvolávala lavinu bankrotů. Následovala vlna nepokojů a násilností, kterým tehdejší vlády Výmarské republiky ani nemohly důsledně čelit. Bylo hlasitě voláno po vládě "silné ruky". Hnědý (a částečně rudý) teror rozvrátil Výmarskou republiku.

Basilejský kongres říká o podobných situacích:

"Vysiluje-li se stát svými vnitřními křečovitými zápasy ať už rázu sociálního, společenského, hospodářského či politického, nebo jej občanské války vydávají do rukou vnějších nepřátel, je tento národ naprosto ztracen: Je v naši moci! Nadvláda kapitálu, který je nyní úplně v našich rukou, jeví se této zúčastněné straně jakožto záchranný člun, jehož se musí i proti své vůli zachytit, aby neutonul."

(Sezení 1, § 7)

Nacismus (nacionální socialismus) se tak měl stát lékem neuspokojivé situace v Německu. Opravdu se jako spasitel a zachránce německého národa všude ostentativně deklaroval. Bylo ovšem ještě třeba ozbrojené moci. Nacismus potřeboval údernou sílu, před kterou by bylo možno ustupovat. Tuto úlohu sehrály v Itálii "černé košile", v Německu pak úderné oddíly v košilích hnědých - známé SA (Sturm Abteilung). Oddíly SA dopomohly významným dílem Hitlerovi k jeho uchopení se moci.

Dne 30. ledna 1933 se Adolf Hitler (nar. 20. 4.1889) stává říšským kancléřem. Jeho převzetí moci ovšem nastaly určité "potíže". Nacionální socialismus totiž vůbec neměl v úmyslu důsledně plnit své sliby, dané v bodě, kdy usiloval o moc. Podobné "potíže" jsou ovšem v mezích moci skrytých sil světového programu skutečnou "maličkostí". (Vzpomeňme jen na demagogické sliby komunistů v ČSR před volbami roku 1946). Problém byl vyřešen v intencích sil, které vládnou světu. Byly založeny nové oddíly SS (Schutz Staffel), které byly formovány již ve zcela jiném duchu. Proti sociální demagogii při vzniku SA vystupuje u SS evidentně na povrch složka "mystická". Nebojme se to nazvat černou magií. Dne 14. července 1933 se v Německu stává nacistická strana NSDAP (česky: Národně socialistická německá dělnická strana) podle zákona o politických stranách jedinou vládnoucí - politickou stranou. Následovalo 12 leté období vlády jedné strany.

Přibližně za rok nato, dne 30.června 1934 se v "Noci dlouhých nožů" uskutečnila akce proti nepohodlným předákům z řad SA. Po tomto datu ztratily SA své monopolní postavení ve prospěch SS a armády.

Po mém soudu došlo k Noci dlouhých nožů mimo jiné proto, aby bylo zničeno hnutí, které poctivě usilovalo nejenom o sociální program. Připomínám čtenářům svůj názor, vyjádřený v jednom z předchozích článků, že německé nacionální hnutí vyvolala německá stavovská šlechta, která s nikdy nesmířila se zánikem II. říše (tj. německého císařství 1871-1918) a monarchií v Evropě.

Nazíráme-li historická fakta v tomto světle, je zřejmé, že v případě tehdejších SA se jednalo o programově uzavřené hnutí, které mělo za cíl vytlačit vliv židovského kapitálu z německého prostředí a vliv Židovstva v ostatních sférách. Hnutí SA podporovala zmíněná stavovská německá šlechta navzdory plebejskému charakteru hnědokošiláčů. Je ovšem evidentní, že takto uzavřený program nemohl vyhovovat "širším plánům" sil v pozadí.

Hvězda německého nacismu začala neuvěřitelně rychle stoupat na poli vnitřní i zahraniční politiky (doma odstranění nezaměstnanosti a pod.). Mocenská struktura mezi tehdejšími evropskými státy začala být rychle "přeorávána". Adolf Hitler dostával čím dále tím více aureolu politického génia. Pro skryté síly to ovšem nebyl žádný vážnější problém, měly v tom své bohaté zkušenosti s vyráběním věhlasu vytypovaných osobností v rámci zednářských lóží. V tomto konkrétním případě se o to postaraly prostřednictvím tehdejších evropských mocností pod svým vlivem - Francie a Velká Británie. Forma byla na první pohled jednoduchá, ale o to účinnější.

Dne 2. srpna 1934 umírá poslední prezident Výmarské republiky Paul von Hindenburg (1857-1934). Postava tohoto starého maršála - hrdiny první světové války může mimo jiné sloužit jako potvrzení uvedené these o vlivu programu německé stavovské šlechty. Je známou skutečností, že tento představitel německé šlechty Adolfem Hitlerem pohrdal jako plebejcem. Skutečnou příčinu smrti P. von Hindenburga se asi již stěží dozvíme.

V každém případě uzavřela jeho smrti jednu etapu německých dějin. A. Hitler již presidentský úřad neobnovil, ale sám sebe prohlásil za hlavu nového Německa (Vůdce a říšský kancléř). Nacisté začali Německo nazývat III. říší (I. říše: Svatá říše římského národa německého, která zanikla r.1806, II. říše v letech 1871-1918).

V lednu 1935 získali nacisté významný zahraničně politický úspěch v souvislosti se sárským plebiscitem. Zdrcující většina obyvatelstva rozhodla pro připojení sárského území k nacistickému Německu. V březnu 1935 zavedl Hitler všeobecnou brannou povinnost, 7. března 1936 obsadil demilitarizované pásmo v Porýní.

Všechny tyto úspěchy jednoznačně potvrzovaly Hitlerovu politickou genialitu před širší veřejností. Přitom logicky domýšleno - požadavky A. Hitlera byly politicky vlastně nesmyslné. Nesmyslné pochopitelně pouze z hlediska profesionálních politiků. Tím větší údiv vzbuzoval úspěch jeho "politických" kombinací.

Podpora fašismu a nacismu v meziválečném období je důležitým faktorem celého dějinného úseku. Markantně se to projevilo také v kapitálové oblasti. Ukáži to čtenářům na propojení mezi kapitálem a nacismem v Německu, čímž, ještě, více vynikne vzájemné propojení obou, navenek nepřátelsky se tvářících seskupení. Finanční podpora nacistického Německa nebyla jednoduchou záležitostí. Zmínil jsem se již o tom, jaké komplikace skrytým silám způsobila fašistická Itálie svými některými zahraničně-politickými akcemi (Habeš aj.). Když začalo býti jasné, že se Benito Mussolini vymyká striktní kontrole, bylo přijato alternativní řešení. Tím bylo Německo. Je ovšem velice pravděpodobné, že by Německo "přišlo na řadu" tak či tak.

K postaveni Německa na nohy bylo evidentně třeba masivní finanční podpory. K tomu účelu byla již v roce 1930 založena "Banka pro vyrovnávání mezinárodních plateb" (zkratka: BIS). Tato banka byla podnikem největších světových bank, včetně newyorské Federální reservní banky. Úkolem této federální reservní banky v USA bylo ovládnout bankovní oblast a tím i peněžní trh. Název Federální reservní banka byl použit proto, že se její zakladatelé snažili vyhnout názvu Ústřední banka", který by byl adekvátní. Jaká byla podstata? Až do založení FRB měla právo vydávat bankovky celá řada národních bank, které podléhaly zákonodárství jednotlivých států. FRB byla zřízena mimo jiné proto, aby pouze u ní byly soustředěny emise bankovek. V případě papírového oběživa je to nezanedbatelná výhoda. Tímto způsobem Federální reservní systém kontroloval opatřování peněz a úrokové sazby. Tím získával možnost manipulovat, veškeré hospodářské dění. Mohl vyvolat inflaci nebo deflaci, rozvoj nebo krizi - podle vlastního uvážení. Podle vlastních potřeb mohl také určovat cenu papírů na burse. Federální reservní systém se tak stal mocnou organizací. V praxi to znamenalo, že v USA existovaly de facto nejméně dvě vlády. Jedna viditelná, řádně zvolená- a druhá, nezávislá a nekontrolovatelná, která vládla finanční silou bez ohledu na Kongres a Ústavu. (Připomeňme si, že USA se v meziválečném období do politiky Evropy viditelně neangažovaly, převládla politika isolacionismu).

U zrodu Federálního reservního systému stáli Židé (Warburgové, Rothschildové, J. Schiff a pluk. House).

Velice důležitou roli v BIS sehrál mimo jiné i Hjalmar Schacht, který se později stal nacistickým ministrem hospodářství a presidentem Říšské banky. Ocitujme si příslušnou pasáž z Basilejského kongresu:

"Brzy počneme zřizovati obrovské monopoly, koncerny i národní majetky, jakožto obrovské sběrače nesmírného jmění. Na těchto nádržích peněz námi uměle vytvořených bude závislý veškerý majetek seberealizujících se gojímských národů takovým způsobem, který jej pohltí stejně jako úvěr státní v den námi předem připravené politické katastrofy! Zde přítomní národohospodáři a ekonomové, kteří jste zde, uvažte pečlivě smysl tohoto již zmíněného plánu!"

(Sezení 6; § 1)

Už před nastoupením Hitlera do úřadu říšského kancléře se H. Schacht postaral o zřízení BIS v Německu, tedy finančního orgánu, jehož bylo možno používat k transakcím bez ohledu na momentální stav mezinárodní politiky. Stanovy byly podepsány se souhlasem vlád příslušných zemí a byly zastoupeny tyto peněžní ústavy: Bank of England, Říšská německá banka, Francouzská banka, Italská banka, Belgická banka aj. K tomu přistoupila i soukromá banka "First National Bank of New York", patřící Morganovu kapitálovému klanu.

Oficiálně byla banka BIS založena jako finanční organizace, jejímž hlavním posláním bylo přijímat a vyplácet reparace podle tvrdých podmínek Versailleské smlouvy. Hlavní účel byl jiný - tj. podpora nastupujícího nacismu v Německu. V březnu 1938, když se Rakousko spojilo s Německem (tzv. Anschlus), se většina rakouského zlata přestěhovala do sejfů BIS: Podobně bylo naloženo se zlatem ostatních evropských států po německých vítězstvích. BIS tak plnila funkci finančního i politického nástroje nacistického Německa. Mohla ji plnit pouze s aktivní, podporou (zejména Velké Británie) a to dokonce i v době, kdy již Anglie vstoupila oficiálně do války s Německem 3. září 1939.

Celý systém finančního propojeni mezi nacistickým Německem a mezinárodním kapitálem, tj. opět převážně židovským, byl jedním z hlavních zdrojů růstu nacistické moci v Německu i v Evropě. Na tento systém byl,

pochopitelně napojen i stalinský bolševický Sovětský svaz. Jak bolševici, tak i nacisté byli podporováni ze stejného zdroje.

V tom je možno spatřovat samotnou podstatu celého politicko-mocenského komplotu proti tehdejší Evropě i světu.

Se specifickými rysy formy vztahu nacistického Německa k židovské otázce seznámím čtenáře v dalším článku.

III. část

Souběžnou otázkou 2. světové války byl judaismus. Hodnotíme-li obecně cestu k této zatím nejstrašnější válce v dějinách lidstva, můžeme poukázat na dva vrcholy.

Jak jsem se zmínil v předposledním příspěvku, byl jedním z těchto vrcholů nástup italského fašismu, který z pohledu skrytých sil nakonec zklamal. Druhým, úspěšnějším vrcholem byl nástup Hitlerova nacismu.

Oba tyto vrcholy budoucích válečných příprav byly provázeny hromadným útěkem Židů z Evropy. První vlna židovského exodu již ve 20. letech byla o to podivnější, že italský fašismus se na rozdíl od německého nacismu choval k Židům relativně přátelsky. Zejména v letech 1933-35 italský fašismus se Židy čile spolupracoval; pochopitelně především v otázce finanční.

S nástupem Adolfa Hitlera do úřadu říšského kancléře (30.1.1933) nastává silná vlna židovského vystěhovalectví mimo Evropu - a to nejen pouze z Německa. (V roce 1933 představovali Židé z celkového počtu 66 miliónů obyvatel Německa necelé jedno procento, jejich počet bývá oficiálními statistikami odhadován na 500-600 tisíc). Jakoby určité skupiny židovského obyvatelstva "tušily" 2. světovou válku, a to přesto, že Adolf Hitler si v tehdejší době hrál na velkého mírotvorce (podobně jako L.I. Brežněv v období nedávno minulém). Analyzujeme-li tehdejší projevy nacistických předáků, překvapuje nás, že jejich ústa byla přímo přeplněna slovy o míru. Nebo snad určité skupiny židovského obyvatelstva věděly, co ostatní ne? Teprve když příprava války přechází do druhé fáze, až potom se vyostřují i v Německu protižidovské nálady ad absurdum. Připomeňme si, že "proslulé" norimberské rasové zákony byly vydány až v listopadu 1935, tedy téměř 3 roky po uchopení moci nacisty, a ke "křišťálové noci" došlo dokonce až v listopadu 1938! (Jednalo se o oficiální akci nacistického režimu proti Židům v Německu. Tehdy bylo zničeno množství synagog a hřbitovů. Jako záminka posloužil atentát na německého diplomata v Paříži.) Protižidovské akce v Německu jako by neměly za účel nic jiného, než i málo důvtipné souvěrce upozornit na to, že je zapotřebí utéci z Německa do bezpečí. Bylo to jakési "plašení koroptví". Mám-li se vyjádřiti objektivně, je nápadný relativně velmi malý počet obětí u těchto prvních protižidovských akci.

Vlastním účelem bylo přesunout progresivní kádry - především židovskou inteligenci - do bezpečí.

V Evropě zůstali především ti Židé, kteří byli určeni k likvidaci. Toto počínání můžeme výstižně označit jako předběžnou selekci židovského národa, protože v té době bylo jisté, že válka je již neodvratná. Proto vedení světového Židovstva nepřímo upozorňovalo svým postupem na hrozící nebezpečí. Významné špičky židovského národa byly upozorněny přímo, ostatní dostaly na vybranou podle vlastní prozíravosti, resp. Podle "předurčení k likvidaci". Před běsněním chystané války bylo prostě nemožno zachránit všechny Židy. Odhlédneme-li od naznačeného plánu skrytých sil "vyčistit si rasu", byla tato stoprocentní ochrana všech Židů nemožná již z toho důvodu, že by to příliš evidentně upozornilo na informovanost Židů o počátku, průběhu a výsledcích příští světové katastrofální války. Stalo by se veřejným tajemstvím, že existuje očividná souvislost mezi válkou a židovským vystěhovalectvím z Evropy. Již z těchto důvodů "konspirace" bylo nezbytné, aby jistá část Židů uvízla v sítích války. Veřejná publicita, která byla rozpoutána kolem (bezesporu tragického) údělu Židů za 2. světové války, dovolila i jistou manipulaci se skutečným počtem židovských obětí. Je nápadné, že současná propaganda udělala z utrpení Židů za války něco výjimečného ve srovnání s údělem jiných národů - gójů. Nechci vůbec snižovat lidské utrpení postižených Židů (tím spíše, že se jedná o můj vlastní národ!) Toto utrpení si jisté zaslouží účast a úctu všech bez ohledu na politické nebo náboženské přesvědčení. Odmítám však onu zmíněnou "výjimečnost", která byla z utrpení Židů za 2.světové války vytvořena. Je možno svým způsobem dokonce říci, že osud židovského národa jako celku byl z určitého aspektu méně tragický než osud většiny evropských národů. Který z národů Evropy, postižených válkou, měl možnost včas ukrýt do bezpečí vybrané kádry své inteligence? Právě inteligence a schopní lidé jsou totiž nenahraditelným národním kapitálem. Nejenom pro přítomný okamžik, ale i pro budoucnost, pro zdravý a expanzivní vývoj národních schopností. Likvidace inteligence v kterémkoli národě má za následek nenahraditelné ztráty s dopadem na další vývoj příslušného národa po všech stránkách. (Připomeňme si ruskou inteligenci po roce 1917, částečně naši situaci po roce 1948 a extrémní případ z nedávné minulosti Kambodže v letech 1975-79.) Všeobecně známou skutečností je i to, že hlavně v českém prostředí nacistický a komunistický teror postihoval především inteligenci a všeobecně jedince s vůlí k odporu, tzn. ty, kteří odmítali býti stádem.

Nežidovské národy Evropy neměly možnost učinit předem výběr, kdo bude uchráněn před sítem smrti v koncentračních táborech. Navíc v určitém období (na rozdíl od situace na počátku století) USA přijímaly téměř výhradně jen emigranty židovského původu. Oficiálně se sice hovořilo o "Němcích, Polácích atd.", ale ve skutečnosti to byli opět pouze Židé.

Připomínám to mj. z toho důvodu, že v určitých obdobích po 2. světové válce se stala otázka židovského původu vyloženě "kacířskou". Židé jakoby přestali existovat jako národ. Ve vhodný okamžik se ovšem otázka židovského původu opět objevila (např. proces se skupinou Rudolfa Slánského v roce 1952).

Nejde samozřejmé jen o počty mrtvých a umučených v koncentračních táborech. Nutno také přihlédnout k miliónům mrtvých na frontách a v zázemí a k obrovským materiálním ztrátám. I zde se setkáváme s opatřeními, kterými Židé svůj majetek zabezpečovali. Existuje mnoho oficiálních publikací o zabaveném židovském majetku. Méně se ovšem už ví, že majetek zabavený evropským Židům na území obsazeném německou armádou byl převáděn do "Banky pro vyrovnání mezinárodních plateb", která byla pod přímou kontrolou světového kapitálu, jež představovali opět především židovští finančníci! O této bance pod zkratkou "BIS" jsem se již zmínil v minulém článku. Zároveň mnozí Židé již dlouho před válkou předávali některé své podniky do tzv. cizích rukou; pracovali pak dále pod cizím jménem. Propojení německé Říšské banky s ostatním finančním světem přes BIS dával mnoho možností, jak předat zisky původním majitelům. Po skončení 2. světové války pak tyto podniky buď přímo přecházely zpět k tehdejším majitelům, nebo dále pracovaly pod cizím jménem, ale pro původního majitele, nebo nově utvořený velkokapitálový koncern.

Různými cestami přecházely původní židovské podniky z velké části zpět do ekonomického mechanismu skrytých sil. Můžeme konstatovat, že vlastně z tohoto mechanismu nebyly nikdy vyjmuty. Je samozřejmé, že na mnohých závodech napáchala 2. světová válka velké škody. To se vyřešilo jednoduchým způsobem. Po válce bylo jen bývalým západním Německem vyplaceno Židovstvu 40 miliard DM odškodného.

Ani lidské utrpení židovských jednotlivců nezůstalo bez patřičného využití. Posloužilo k získání nezanedbatelného politického kapitálu. Kritický pohled nežidovských národů na židovskou podvratnou činnost proti hospodářství, morálce a politice států, v nichž Židé žili (tento pohled byl typický v našich podmínkách u starších generací, které absolvovaly školy za staré monarchie), byl po 2. světové válce tímto zdiskreditován jako fašistický rasismus. Každý, kdo se od té doby odváží zmínit se o podivných souvislostech židovského konání, je napadán jako "pohrobek nacismu" a v další fázi umlčen tím nebo oním způsobem. Tak se podařilo téměř absolutně smazat podvratnou činnost v minulosti. Mluvit o tom veřejně se stalo "tabu".

Vraťme se ještě k jedné podivuhodné okolnosti. Je známou skutečností, že sami němečtí nacisté neurčovali konkrétně, kdo z příslušníků židovského národa bude transportován do vyhlazovacích táborů. Seznamy určených k transportu sestavovala vždy židovská samospráva.

Mezi Židy byly dva hlavni směry:

a) asimilanté - tvrdili, že jsou členy českého, polského, německého a jiného národa. Liší se od ostatních příslušníků daného národa pouze tím, že vyznávají židovskou konfesi.

b) sionisté - (o tom směru jsem se zmínil v souvislosti s dr. T. Herzlem), kteří trvají na tom, že Židé jsou zvláštním národem.

V českém prostředí naprostá většina asimilantů zahynula, zatímco sionisté, kteří obsadili židovskou samosprávu, až na nepatrné výjimky přežili. Typický je v tomto směru příklad středočeského Kolína, kde z asimilantů nepřežil prakticky nikdo, zatímco sionisté měli ztráty 10-15%. Vznik státu Izrael dal ovšem záhy vědět o pokračující podivné politice v neprospěch ostatních národů. Je to ovšem nepochopitelné bez znalosti minulé činnosti talmudského Židovstva a svobodného zednářství. Jak jsem již uvedl- nad obojím se po 2. světové válce "zavřela voda".

Vraťme se ještě k původnímu tématu příprav 2. světové války a podílu Židovstva na nich. Válku bylo zapotřebí politicky připravit také v samotném Sovětském svazu. Zasvěcení lidé věděli, že v nejbližších letech bude zapotřebí navázat úzkou spolupráci se západním světem - a to veřejně. Bylo evidentní, že nebude možné odmítnou spolupráci zejména s anglosaským světem. Byla zde však určitá potíž. Bolševická propaganda vynesla na mnohá klíčová místa v SSSR lidi s agresivně protikapitalistickým zaměřením. Tito lidé dělali potíž skrytým silám již na konci 20. let (např. Armandu Hammerovi, multimilionáři, i americkým společnostem, spolupracujícím s bolševiky po první světové válce). Nakonec se to stalo politicky neúnosným a většina západních podnikatelů musela Sovětský svaz opustit. Nyní mělo být staré spojení nejenom znovu navázáno, ale navíc neobyčejně rozšířeno po mnoha stránkách. Nešlo již pouze o hospodářskou pomoc, ale o politickou a vojenskou spolupráci. Skryté síly si byly ovšem vědomy, že takový radikální myšlenkový obrat nejsou mnozí schopni akceptovat. Takoví lidé museli proto být odstraněni. Na druhé straně je ovšem nepochybné, že připravované stalinské čistky způsobily mnoho nepříjemností přímo těmto skrytým silám.

Musíme si ovšem uvědomit, že ve zlu není jiné svornosti než v nenávisti. To tedy znamenalo, že kádrová skladba na mnoha důležitých a mnohdy vysloveně klíčových místech byla v sovětském státu nevhodná. Vzhledem k dočasné, ale nutné spolupráci mezi SSSR a anglosaským světem. Kádry byly tudíž vyměněny, a akce byla provedena po pečlivé přípravě organizovaně. Nešlo vůbec o žádnou živelnou akci (i když nepopírám vyřizování si osobních účtů). Naopak stalinské čistky 30. let byly připravovány a prováděny konkrétně, jmenovitě. Podezřelá je zde úloha dr. E. Beneše, tehdejšího československého prezidenta, významného člena evropského zednářství. Beneš předal sovětské straně seznam údajně nespolehlivých lidi a špiónů německého wehrmachtu (nejznámějším z nich byl asi maršál Tuchačevskij). Sovětská společnost opravdu prošla rozsáhlými čistkami. Kádrové změny těsně před druhou světovou válkou byly zásadního charakteru. Můžeme dokonce říci, že před vypuknutím 2. světové války se Sovětský svaz stal vzhledem k vnitřním politickým strukturám zcela jiným státem, než byl na počátku 30. let, i když z vnějšího pohledu zůstávalo všechno při starém.

Vzhledem k připravované smlouvě s nacistickým Německem byly v SSSR odsunuty do pozadí osoby, jejichž židovský původ "přímo bil do očí" (např. M.M.Litvínov - vlast. jm. Mayer Henoch Finklstein byl nahrazen Vjačeslavem Molotovem ve funkci lidového komisaře zahraničních věcí).

Tímto nezbytným exkurzem do poměrů v SSSR je zároveň vysvětleno to, že 2.světová válka mohla začít přesně podle scénářů sestavených skrytými silami. Představení plné krve a utrpení v Evropě, Africe a Asii začalo.

Japonsko

Petr Mutinský

I. část

Abych podal čtenářům pokud možno komplexní pohled na dějiny 20. století (a zvláště 2. světové války), je nezbytné zmínit se rovněž i o situaci mimo Evropu a Ameriku - na Dálném Východě. Čtenář může logicky namítnout: Jak to souvisí s naší problematikou? Vždyť v oblasti Dálného Východu (konkrétně v Japonsku) nelze vysledovat rozsáhlejší židovské komunity a také celý historický vývoj Japonska se po staletí ubíral jinými cestami než v oblasti evropské civilizace!

Objasnit vliv skrytých sil na japonskou politiku bude tedy úkolem následujících řádků.

Jak již řečeno, ubíral se historický vývoj Japonska po staletí jinými cestami než v okruhu civilizace židovsko-křesťanské, ale též islámské nebo indické. Po stránce mocenské ale zejména kulturní Japonci zaostávali dlouho i za ostatními národy Dálného Východu. Číňané, vedoucí národ tohoto regionu, dlouho pohlíželi na Japonce jako na "ostrovní barbary". Je známou skutečností, že Čínština hrála v oblasti Dálného Východu obdobnou kulturní roli jako ve středověké Evropě latina, nebo v oblasti islámu arabština a v Indii sanskrt. Vliv čínštiny v Japonsku neobyčejně zesílil s rozšířením buddhismu (zejména od 6. století n.l.). Podstatnou stopu v mentalitě Japonců zanechalo rovněž konfuciánství, které do Japonska proniklo přes Koreu již ve 4.-5. století. Ve vrcholném středověku se vlivem příznivých okolností Japonsko zachránilo před mongolskou okupací. (Podrobnostmi se zde nemohu zabývat, zájemce odkazuji na monografii Z. Vasiljevové, Dějiny Japonska, Praha 1986).

V období vrcholného evropského středověku a začátku novověku jsou dějiny Japonska charakterizovány oslabením císařské moci - země byla pod silným vlivem samurajské vojenské šlechty. V tradiční japonské historické periodizaci je zdůrazňován rok 1603, kdy byl obnoven "šogunát" jako systém vlády zmíněné vojenské šlechty. Padle šogúnova sídelního města je toto období někdy nazýváno též "Eío". Tato periada trvala přes 250 let do roku 1867, kdy abdikoval poslední šogún Keiki. (V části odborné literatury je toto období nazýváno též Tokugawa, podle rodového jména této šogunské dynastie).

Od 16. století začínají také intenzivní styky Japonska s pronikajícími Evropany (z počátku zejména s katolickými Portugalci a Španěly, kteří měli od roku 1580 společného panovníka, později i s protestantskými Holanďany). K roku 1582 bylo v Japonsku asi 150 tisíc křesťanů a na 200 kostelů. Současně však dochází k masovému pronásledování křesťanů a k izolování Japonska až do 19. století.

K zásadnímu obratu a ke konci japonského izolacionismu dochází v polovině minulého století. Roku 1853 připlula do Japonska flotila čtyř severoamerických válečných lodí pod velením komodora M. Perryho. Ten přivezl dopis od prezidenta USA Fillmorea, navrhující uzavření smlouvy o vzájemném obchodu. Následujícího roku (1854) byla v dnešní Jokohamě (tehdy Kanagawa) podepsána smlouva mezi Japonskem a USA o přátelství. Podobné smlouvy Japonsko podepsalo později i s Velkou Británií, Holandskem a Ruskem. Jak je vidět, americký židovský kapitál si vynutil jako první přístup na japonské trhy. Dobře odhadl jeho perspektivy pro následující léta.

Rozhodujícím mezníkem v japonských dějinách 19. století bylo období let 1866-1868, kdy byl svržen šogunát a tím současně posílena císařská moc. V odborné literatuře se hovoří o reformách "Meidži" (japonský Meidži išin, tj. restaurace Meidži). Název je odvozen od posmrtného jména císaře Mucuhity (1868-1912). Reformy Meidži vedly k základním přeměnám japonského hospodářství, politiky i kultury. Skutečným začátkem viditelného rozmachu Japonska však bylo zapojení této země skrytými silami do komplotu proti carskému Rusku. Lví podíl na tom vykonávala Velká Británie, která začala v Japonsku investovat velké částky do rozvoje průmyslu a především obchodu. Jak známo, Japonsko bylo a je relativně velmi chudou zemí (mám ovšem na mysli přírodní bohatství, odhlédneme-li od rybářství. Naproti tomu carské Rusko bylo odedávna důležitou evropskou a asijskou velmocí, která svojí protizednářskou politikou působila skrytým silám mnoho těžkostí (srovnej např. předchozí články). Vyřazení carského Ruska a uchvácení jeho obrovských materiálních a lidských zdrojů bylo těmito silami připravováno po dlouhá desetiletí. kdyby se jim podařilo carské Rusko alespoň neutralizovat, byl by pak úder proti ostatním evropským monarchiím podstatně jednodušší. Proto svobodné zednářstvo stupňovalo svoje úsilí o vnitřní destrukci carského státu. Kromě války byla detailně připravována i revoluce, která měla ruské monarchii zasadit rozhodující ránu již na počátku 20. století. Bude vhodné připomenout v této souvislosti opět příslušný citát z Basilejského kongresu:

"V době, kdy národ pokládal své vůdce za přirozené vtělení vůle boží, podroboval se bez reptání samovládě vznešených gojímských panovníků. Ale od té chvíle, co jsme jim našeptali pomocí svých placených agentů, nastrčených do lidu, myšlenku osobního "práva", počal se tento nevědomý lid dívati na své zodpovědné panovníky

jako na obyčejné smrtelníky! Lid, jemuž byla odňata víra v boha pomocí námi vytýčených pro gojímy nepochopitelných prostředků... přestal pokládati svatost božského pomazání gojímských panovníků za posvátnou. Tím dnem padla veškerá vládní autorita na smetiště, neboť přešla na nevědomý lid, jemuž jsme jí pak odňaly." (Sezení V., par. 4).

Pochopitelně takto bylo "zpracováváno" zatím pouze Rusko. Je jasné, že v případě Japonska by bylo podněcování protimonarchistických nálad ještě nežádoucí. Naopak, finanční půjčky a diplomatická pomoc poskytovaná Velkou Británií budovaly nejenom japonský válečný průmysl, ale pomáhaly zároveň posilovat nimbus japonského císaře.

V letech 1894-95 Japonsko zvítězilo v konfliktu s Čínou a získalo Formosu (Tchaj-wan). Již v roce 1875 dostalo Japonsko výměnou za jižní Sachalin od Ruska Kurilské ostrovy. Takto posíleno, nechalo se Japonsko pohnout k velmi riskantnímu činu: K úžasu celého světa zaútočilo v noci z 8. na 9. února 1904 japonské válečné loďstvo na ruskou flotilu v přístavu Port Arthur. Velitelem japonského loďstva byl admirál Heihačiró Tógó (1848-1934), který se už o 10 let dříve osvědčil ve válce s Čínou. Do bojů s Ruskem vrhlo Japonsko od samého počátku většinu svých ozbrojených sil, protože bez rychlého úspěchu by pro Japonsko válka skončila pravděpodobně katastrofou. Severně od Port Arthuru se vylodila japonská vojska. Invazní jednotky japonského císařství obsadily město a přístav Dalnyj. Poté se japonské pozemní síly rozdělily na dvě hlavní části. Jedna byla použita pro obležení Port Arthuru (padl do japonských rukou 2. 1. 1905), druhá část japonských sil postupovala územím severovýchodní Číny v Mandžusku, kde zvítězila 10. 3. 1905 po několikadenní krvavém bitvě u Mukdanu.

Výsledek války však byl navzdory japonským vojenským úspěchům a podvratné práci skrytých sil v carské armádě stále nejistý. Přímá britská pomoc Japonsku neustávala ani během války. Spojené království (tedy skryté síly) se na úspěchu japonských armád podílelo rozhodujícím způsobem, především dokonalým zpravodajstvím. Totéž dělala Velká Británie už před válkou, kdy zkreslenými informacemi o síle ruské armády "vyprovokovala" japonský útok na Port Arthur. Velká Británie, která se na jedné straně příliš netajila svojí podporou Japonsku, si na druhé straně dále hrála na oficiálního neutrála. To jí přineslo možnost ovlivňovat výsledek války mnohem efektivnějším způsobem. Velké Británii se totiž podařilo během válečných operací získávat množství cenných zpráv o ruské pozemní armádě i o loďstvu, které pak předávala Japonsku. Že se tím Rusko ocitlo ve velké nevýhodě, je zřejmé. Protože současně Velká Británie nedovolila proplutí ruské válečné flotily pod admirálem Rožestvenskim Suezským průplavem, byli Rusové nuceni přeplavit se z Evropy na vzdálené dálněvýchodní bojiště zdlouhavou cestou kolem Afriky. To mělo za přirozený důsledek rozhodující zdržení ruského loďstva a už zmíněný pád Port Arthuru do japonských rukou. Protože Angličané, jak už řečeno, dodávali Japoncům podrobné zprávy i o pohybu nepřátelských lodí, Japonci zaskočili ruskou flotilu u ostrova Cušimy a 27. 5. 1905 ji porazili i přes hrdinný boj ruských námořníků.

Třebaže Japonsko vyhrálo rozhodující bitvy a Rusko bylo oslabeno revolučními událostmi roku 1905 (to byl skutečný záměr skrytých sil v pozadí) bylo Japonsko značně vyčerpané. Válečné výdaje značně přesáhly jeho možnosti. Ztráty japonské armády činily okolo 230 tisíc padlých. Úbytek pracovních sil silně pocítil japonský průmysl a zejména zemědělství. Více než polovina válečných výdajů Japonska musela být proto hrazena skrytými silami, tj. navenek Velkou Británií a USA. Všechny tyto potíže Japonska znamenaly, že jeho vítězství nemohlo být využito do důsledku - tj. k úplné likvidaci carského Ruska (to se definitivně podařilo až v roce 1917). Japonská vláda naopak i přes mezinárodní podporu usilovala o co nejrychlejší uzavření míru s Ruskem. Podle mírové smlouvy ze dne 5. 9.1905 Japonsko získalo uznání svých zvláštních práv v Koreji (Japonsko anektovalo Koreu už roku 1910), jižní polovinu Sachalinu, pronájem Liao-tungu, včetně přístavů Port Arthur a Dalnyj, a tzv. Jihomandžuské dráhy. ...

Přes japonské vítězství nedošlo tedy k jeho nadměrnému posílení na prvořadou velmoc. Skryté síly prostřednictvím Velké Británie a USA již dohlédly na to, aby k něčemu podobnému nedošlo. Ovládání Japonska těmito skrytými silami se nakonec ukázalo mnohem složitější, než původně předpokládaly. Etnická odlišnost Japonců také znemožňovala nasadit do japonského politického a hlavně hospodářského života vlastní lidi, kteří by se tvářili jako "opravdoví japonští vlastenci" a přitom plnili na slovo vůli skrytých sil, jak tomu bylo prakticky všude v Evropě a v Americe.

Britská a americká pomoc poskytnutá Japonsku na konci 19. a na počátku 20. století se stala základem hospodářského a mocensko-politického posílení Japonska v období před I. světovou válkou. 30. července 1912 zemřel císař Mucuhito a na dalších 14 let se ujal vlády císař Jošihito (někdy též psáno Taišo). .

Za 1. světové války se Japonsko stalo spojencem Dohodových mocností a územně získalo na úkor Německa. Nové potíže nastaly skrytým silám s Japonskem na konci do té doby nejstrašnější války v dějinách lidstva, kdy se Japonsko pokusilo využít situace a těžit pro své národní zájmy z rozpadu carského Ruska, čímž začalo ohrožovat zdárný průběh bolševické revoluce. Tyto a jiné souvislosti se pokusím objasnit v dalším pokračování.

II. část

V minulém pokračování jsem se pokusil stručně analyzovat dějiny Japonska z hlediska zapojeni této země do plánů skrytých sil. Naznačil jsem také "první potíže", které jim posílené Japonsko začalo působit na konci 1. světové války. Japonci využili zmatků v Rusku v období bolševické revoluce a občanské války (do roku 1922), ovládli Vladivostok, část Sibiře i Amurskou oblast. Japonské oddíly pronikly až k Bajkalskému jezeru.

Tím se ovšem dostává Japonsko do zásadního rozporu zejména s USA. Ve světle naší problematiky si však musíme uvědomit, že se v tomto případě nejednalo o běžný rozpor "dvou národních zájmů". Na počátku 20. let ovládaly významné židovské finanční kruhy okolo 33% amerického průmyslu (přímou, viditelnou formou) a přibližně 56% financí.

V plánu skrytých sil rozhodně nebylo potlačit bolševickou revoluci v Rusku a je zřejmé, že v tom Japonsko představovalo nejvážnější překážku. K tomu přistupovala i ta okolnost, že posílená velmoc Japonsko se po 1. světové válce začala stále více vymykat jejich přímé kontrole.

Jak jsem předešle naznačil, Japonsko mělo pro USA a Velkou Británii nezastupitelný význam mimo jiné jako základna pro jejich lodě v severním Tichomoří. Obě anglosaské velmoci usilovaly o tyto základny tím více, čím intenzivněji se rozvíjel obchodní a vojenský provoz lodí poháněných parou, které byly odkázány na plynulé zásobování uhlím.

Vraťme se k tehdejší situaci. (Našeho čtenáře bude jistě zajímat málo známý fakt, že počátkem srpna 1918 vydalo Japonsko oficiální prohlášení na podporu československých legii v Rusku.) Pro bolševiky se situace stala kritická. Proto byla v dubnu 1920 (na Leninův návrh!) založena tzv. Republika Dálného Východu. Území tohoto státního útvaru "buržoasně-demokratického" charakteru sahalo od Vladivostoku po Bajkalské jezero. Japonci ovšem odmítli tento průhledný trik uznat a vojensky drželi nadále Přímoří, Amurskou oblast i Zabajkalsko. V roce 1921 poskytli Japonci ruským protibolševickým silám i významnou podporu ve zmíněné oblasti. Spojeným státům nezbývalo než odložit masku a uchýlit se k přímému nátlaku na Japonsko (od hospodářských sankcí až k polooficiálnímu vyhrožování válkou), aby se Japonci stáhli zpět. Ti se ovšem svých úmyslů tak lehce nevzdali. V roce 1922 sice byli nuceni vyklidit Vladivostok (25. října 1922), severní Sachalin však udrželi až do roku 1925. Japonci, poučeni neúspěchem a protijaponskou politikou USA si jasně uvědomovali, že bude nezbytné vybudovat vlastní zbrojní základnu na asijském kontinentě, o kterou by bylo možno se při další expanzi spolehlivě opřít.

Skryté síly ve 20. a 30. letech ovšem Japonsko pozorně sledovaly. Neváhaly prostřednictvím USA vybudovat bolševikům na Dálném Východě odpovídající zbrojní základnu na obranu proti možnému japonskému útoku.

Nepříjemnou hrozbou pro SSSR se Japonsko stalo zejména po roce 1931, kdy ovládlo Mandžusko, do jehož čela byl postaven známý Pchu-i, poslední císař Mandžuské dynastie svržené v Číně na přelomu let 1911-12.

Dne 15. září 1932, těsně před projednáváním zprávy Lyttonovy komise v tehdejší Společnosti národů, byl podepsán japonsko-mandžuský protokol. Zmíněným aktem Japonsko uznalo Mandžusko (Man-čou-kuo) jako nezávislý stát. Mandžusko naopak uznalo japonská práva na svém území a souhlasilo i s rozmístěním japonských posádek. Na jaře 1933 Valné shromážděni Společnosti národů Mandžusko jako stát odmítlo uznat. Japonsko odpovědělo demonstrativním odchodem z této organizace. V témže roce opustilo Společnost národů i Německo; naopak SSSR do ní vstoupil jako člen v roce 1934.

Japonská kontrola Mandžuska se pro bolševický SSSR stala velmi nepříjemnou hrozbou. Naopak pro japonské hospodářství byla kontrola nad Mandžuskem "k nezaplaceni", protože tato oblast je surovinově velmi bohatá, zejména na rudy a uhlí. Japonci pronikali i na území Mongolska a vážně ohrožovali Sověty u jezera Chasan a na řece Chalcingolu. Byli sice odraženi - nikoli poraženi! Pro Japonce to byl jakýsi průzkum sovětských sil bojem. Důkladní Japonci sázeli na jistotu a chtěli získat rozhodující převahu stupňováním průmyslového rozvoje. Nastává mohutný všestranný průmyslový rozmach Japonska.

V letech 1937-39 dosáhla japonská vojska důležité oblasti východní Číny. Již v červenci 1937 ovládli Japonci Tien-cin a Peking. V listopadu téhož roku pak dobyli Šanghaj, 12. prosince i Nanking. Ve vztahu k Číně sledovali Japonci podobnou politiku, jakou s úspěchem použili vůči Mandžusku. Třicátého března 1940 byla v Nankingu ustavena projaponská čínská vláda (tzv. "Národní Čína"), do jejíhož čela byl postaven Wang Ťing-wej.

Je pochopitelné, že skrytým silám působila japonská politika na Dálném Východě velké potíže. Něco podobného by se na evropském nebo americkém kontinentě v takovém rozsahu prostě nemohlo stát. V evropském a americkém prostředí (tj. včetně tehdejších afrických kolonii by skryté síly dokázaly hospodářské a vojenské úsilí neposlušného státu účinně paralyzovat. V Japonsku však byla pro skryté síly jistá potíž. Neexistovala zde žádná významná zednářská organizace, ani síť židovských finančníků v potřebném rozsahu. Hospodářský rozmach Japonska se ve

30. letech projevoval i na finančním trhu. Japonské banky se staly významným partnerem ve světovém obchodě. Pro ilustraci uvedu několik čísel: v roce 1929 bylo v Japonsku vyrobeno 2,3 mil. tun oceli v roce 1936 již 5,5 mil. tun, v roce 1932 byla tonáž japonských lodí spuštěných na vodu 54 tisíc BRT, v roce 1937 již 446 tisíc BRT!

V červnu 1937 vykazovalo Japonsko třetí největší na světě - o celkovém výtlaku 4,5 mil. BRT.

Doslova oslnivého úspěchu dosáhlo Japonsko v textilním průmyslu. V roce 1937 se produkcí 326 mil. liber stává největším producentem umělého hedvábí na světě.

Velkou osobní zásluhu na hospodářském vzestupu Japonska v letech 1931-35 měl zejména ministr financí K. Takahaši. Zahájil účinnou politiku reflace (zpevnění japonské měny oproti cizím valutám), vyznačující se zvýšením státních výdajů. Financovaných téměř úplně půjčkami s mírnými úvěrovými podmínkami. K návrhům ohledně zvýšení daní ze zisků se K. Takahaši stavěl odmítavě. Odůvodněně totiž předpokládal, že by taková opatření odrazovala podnikatele od obchodního a průmyslového oživení. Naopak uvědoměle prosazoval politiku zaměstnanosti, jakož i státních hospodářských a finančních intervencí. Osvědčil se také Průmyslový racionalizační úřad, který podléhal ministerstvu průmyslu a obchodu. Hlavní povinností zmíněného úřadu bylo dohlížet na provádění zákona o kontrole velkého průmyslu. V praxi to znamenalo vládní kontrolu - v zájmu národního celku- nad kartely, aby dodržovaly jednak stanovenou výši výroby, jednak rozsah prodeje a cen. Nejednalo se tedy o klasický liberalismus nebo "kapitalismus pro kapitalismus" bez ohledu na celek. Na jedné straně měla být podporována politika podnikatelů i kartelů, na druhé straně však měla být zaručena účinná kontrola nad nimi.

Japonské vládní intervenční politice a kontrole se nevyhnulo žádné průmyslové odvětví. Uvedené japonské vládní hospodářské politice se podařilo zvýšit produkci průmyslového zboží a investičních objemů. Přitom současně stoupala i produkce spotřebního zboží. Hospodářský růst se zákonitě odrazil také v japonském zahraničním obchodě, ve vývozu i v dovozu. (Zájemce o hospodářskou problematiku Japonska ve sledovaném období odkazuji zejména na práci V. Vondráka: "Hospodářský růst Japonska", ČTK - Redakce hospodářských informací, Praha 1969; popř. na německý překlad práce prof. tokijské university T. Akamury: "Wirtschaftliche Endwicklung des modernen Japan, Ministerium für Auswahrtige Angelegenheiten Japan; 1985).

Japonská hrozba na Dálném Východě se stávala stále intenzivnější a zákonitě poutala neustále více pozornosti skrytých sil. Byly donuceny prostřednictvím jimi ovládaných států věnovat Japonsku mimořádnou pozornost - jak politickou, tak vojenskou. USA měly na počátku 40. let plné ruce práce s pokusy jak odlákat Japonsko od útoku na bolševický SSSR. Už to je nápadné, že se tehdejší zahraniční politika USA stále více orientuje právě na Japonsko. Dochází ke stále větším komplikacím. Podle mého názoru USA imitovaly před Japonskem stále větší vojenskou slabost, aby se pro Japonsko zdály být snadnější kořistí než Sovětský svaz. Na druhé straně občas USA nastupují ostřejší politický kurs, vyvolávají občasné napětí s Japonskem a nepřirozeně rychle je stupňují. Jednou se staví slabými, na druhé straně svým způsobem provokují. Snaží se viditelně odlákat Japonsko od útoku na SSSR - doslova za každou cenu.

Všimněme si postoje druhé tehdejší anglosaské mocnosti, britského impéria, k Japonsku. Velká Británie se snažila využít maximálně svého přátelského poměru z minulých let (srovnej předchozí článek), aby se vetřela do japonské přízně a mohla kontrolovat politiku svého potencionálního rivala. Je velmi zajímavé sledovat, jak v meziválečném období ve vztahu k Japonsku Spojené státy a Velká Británie občas předstírají politické neshody a přerušují svůj tradiční jednotný postup. Je to pochopitelné! Velká Británie jako jednoznačný politický spojenec USA by nikdy nenašla cestu do "nitra" Japonska. K dokonalejšímu oklamání Japonska posloužilo i jednání již zmíněné Lyttonovy komise, která měla na místě vyšetřit japonsko-čínský spor. Z popudu této komise byly proti Japonsku vyhlášeny hospodářské sankce. Tím byla připravena Velké Británii jedinečná příležitost osvědčit své tradiční přátelství a náklonnost k Japonsku a zachovat si jeho důvěru. Britské impérium se k vyhlášeným hospodářským sankcím odmítlo připojit. Velká Británie se tak postavila do pózy přítele Japonska, aby ho ve vhodný okamžik mohla spolu s USA porazit.

Ještě zbývá vysvětlit obecně známé spojenectví s Německem. Japonsko vždy toužilo po východních územích SSSR a nacistické Německo stavělo okázale na odiv své protibolševické zaměření od samotného nástupu nacismu k moci (30. 1. 1933) až do uzavření sovětsko-německého paktu v srpnu 1939. Napadnout Sovětský svaz bylo zřejmým japonským úmyslem od samotného počátku bolševické revoluce. Svou protisovětskou politikou se tak Třetí říše stávala automaticky spojencem Japonska, a japonská politika se zcela přirozeně začala orientovat na Německo, s nímž začala navazovat stále užší spolupráci. (Známý Pakt proti Kominterně, k němuž se později připojila také Itálie).

Tehdejší mezinárodní situace se zdála být japonským snahám více než příznivá. Domnívám se, že v daném období se nedá jednoznačně hovořit pouze o politické chybě, z níž je některými historiky Japonsko obviňováno. Můžeme se oprávněně domnívat, že důvodem japonského postupu byla neznalost plánu zákulisní politiky skrytých

sil. Jinak se hodnotí situace s časovým odstupem a jinak v okamžiku rozhodování. (Jinými slovy - Japonsko spadlo do pasti...)

Nyní mohlo a vlastně "muselo" být Japonsko likvidováno jako "nejvěrnější spojenec německého nacismu". Za svou troufalost ohledně překážení plánům skrytých sil bylo Japonsko tvrdě potrestáno. Ocituji výrok J. Bergiera a L. Pauwelse ve známé knize Jitro kouzelníků: "Bylo nutné, aby tato bitva... skončila v Hirošimě jasným znamením moci, o níž se nediskutuje.

III. část

Rok 1945 znamenal pro Japonsko národní ponížení a válečnou porážku, jakou dosud ve svých dějinách nezažilo.

Zdálo se, že se Japonsko z traumatu 2. světové války nevzpamatuje po celá desetiletí. Např. v prvním poválečném roce 1946 byl celkový objem průmyslové výroby jen o málo vyšší než 30% z období let 1934-36. Pro úspěchy, kterých Japonsko dosáhlo v relativně krátké době dvou poválečných desetiletí, se začalo oprávněně hovořit o japonském hospodářském zázraku.

Jakými cestami svého pozoruhodného hospodářského růstu Japonsko dosáhlo? Analýza této skutečnosti ve světle světové řídící politiky bude námětem tohoto článku.

Proč vůbec skryté síly dovolily tento nebývalý rozmach? Nebylo by naopak logičtější, "postarat se" o totální úpadek Japonska a jeho zbídačení (např. pomocí nějaké formy komunistické diktatury?). USA jako přední vítězná velmoc 2. světové války a na druhé straně především spolehlivý nástroj zmíněných skrytých sil, si velmi dobře uvědomily, že je třeba Japonsko vybudovat jako jistou protiváhu Číně, které byl z hlediska "vyšších plánů" určen nezáviděníhodný osud bolševické diktatury. Je zarážející, že i tento plán je naznačen (byť nepřímo) v Protokolech sionských mudrců: "Musíme míti odvahu zničiti každý možný odpor proti nám, tím že podnítíme všechny sousedy, aby vyhlásili válku tomu státu, který by se opovážil postaviti se nám na odpor. Jestliže by se však tito sousedé spojili, proti nám, pak na to odpovíme odporujícím nám státům válkou světovou". (Sezení VII., 14). Připomínám čtenářů pokus Japonců 5

o vytvoření národní vlády Wang Ting-weje v Číně a v Mandžusku za 2. světové války.

Vyznat se ve složité problematice poválečného vývoje Japonska, vyžaduje ovšem prostudování obsáhlého materiálu, ale zejména odvahy nebát se jistých smělých "hypotéz". Po mém soudu dochází k zásadnímu zvratu politiky zejména USA vůči Japonsku ještě za období prezidentského úřadu H. Trumana (1945-1953), který sám byl židovského původu.

Národní hospodářství poraženého Japonska bylo v letech 1945 až do podepsáni mírové smlouvy v roce 1951 pod přímou kontrolou vrchního velitele spojeneckých mocností SCAP (Supreme Commander the Allied Powers). Jedním z hlavních zásahů SCAP do národní ekonomiky Japonska bylo rozpuštění Zaibacu - mocného průmyslově finančního seskupení národních japonských koncernů Micui, Micubiši, Sumitomo, Jasuda, Ajukawa, Asano, Furukawa, Okura, Nomura. Nemusím dodávat, že toto seskupení bylo pro další plány okupační mocnosti krajně nepřijatelné.

Dá se to ilustrovat na následujících číslech: zmíněné seskupení Zaibacu ovládalo ke konci srpna 1945 přibližně 53% veškerého kapitálu japonských bankovně finančních společností, 49% kapitálu společností těžkého průmyslu, 61 % kapitálu společností námořní dopravy a četná další japonská průmyslová odvětví. SCAP realizovalo decentralizaci velkých japonských soběstačných koncernů tím způsobem, že např. podnik těžkého průmyslu Mitsubiši, Dzjukoke, který v roce 1945 ovládal 32 závody s více než 200 tisíci zaměstnanci, byl direktivně rozdělen na 3 menší společnosti. Celkové bylo v krátkém časovém úseku na základě nařízení SCAP o likvidaci Zaibacu rozděleno celkem 85 velkých japonských koncernů a závodů.

V letech 1945-47 se rozvrat japonské národní ekonomiky projevil velmi kriticky dokonce i z hlediska SCAP!

Finance byly v dezolátním stavu, vládla silná inflace, neexistovaly pochopitelně ani zahraniční úvěry a zásoby deviz. Podle odhadu ztratilo Japonsko následkem války minimálně 25% svého národního bohatství. Je nutno dodat, že vzhledem k celkové kritické situaci japonského hospodářství v letech 1945-50 dosáhly výše reparací, které Japonsko zaplatilo USA, pouze symbolické výše 20 miliónů dolarů.

Podle mého názoru pomohl Japonsku v té době rozpor uvnitř skrytých sil. Křesťanská židovská šlechta působící v USA, Velké Británii i jinde v pozadí jejich oficiálních vlád, považovala kruté poválečné potrestání japonského národa jako celku za zcela neúnosné a z tohoto důvodu změnila dosavadní negativní trend protijaponské politiky USA v konečný prospěch Japonska. Značně tomu napomohla korejská válka, která začala 25. 6. 1950. Z běžné specializované literatury jednoznačně vyplývá, že k rozhodujícímu obratu dochází právě v této době. Japonsko tehdy prožívá první poválečnou konjunkturu, neboť se stálo dodavatelem amerických ozbrojených sil, které operovaly na

korejském poloostrově pod vlajkou OSN. (Podrobněji o korejské válce, TP č. 48). Tehdy dostávalo Japonsko od USA speciální vojenské zakázky, které se staly stimulem pro rozvoj a vzestup společenské i průmyslové výroby. Za první rok korejské války (tj. 1950-51) vzrostla japonská výroba o 46%. V roce 1951 byla pak překročena hranice předválečného maxima! Celková výše amerických vojenských zakázek v Japonsku činila v letech 1950-53 dvě miliardy tři sta sedmdesát čtyři milióny dolarů. Kapitál nahromaděný během této konjunktury byl využit v následujících letech k velmi rozsáhlým investicím v japonském průmyslu a ekonomice. Pro zajímavost podávám přehled japonské průmyslové produkce v letech 1945-51 (ve srovnání s rokem 1936):

rok 1936 =100%	
Rok	**Procenta**
1945	69,9
1946	31,0
1947	38,5
1948	50,1
1949	64,8
1950	78,5
1951	107,1

Dynamika japonského národního důchodu v letech 1946-52 (v porovnání s roky 1934-36) byla následující:

Národní důchod Japonska (v mld jenů)

Rok	v běžných cenách	v cenách let 1934-36
1946-47	360,9	8,2
1947-48	968,0	8,7
1948-49	1.960,6	10,2
1949-50	2.737,3	11,2
1950-51	3.381,5	14,0
1951-52	4.525,2	15,4

Národní důchod na jednoho obyvatele Japonska v cenách z let 1934-36 (=100%)

Rok	Počet obyv. v mil.	jeny	procenta
1946-47	75,8	108,0	51,4
1947-48	78,1	111,0	52,9
1948-49	80,0	128,0	61,0
1949-50	81,8	144,0	68,7
1950-51	83,2	168,0	80,0
1951-52	84,5	182,0	86,7

K příčinám, které jsem uvedl ohledně změny původně tvrdého postoje USA vůči Japonsku přistoupily i následující důvody:

Pro nejvyšší špičky židovské šlechty byla absolutně neúnosná primitivní metoda rozkladu tradiční japonské monarchistické společnosti přímým nátlakem.

Daleko účinnější metodou ovládání národů je totiž jejich dobrovolný souhlas se změnou dosavadního způsobu života i myšleni. Proto byla u Japonska (podobně jako u bývalého Západního Německa) zvolena cesta přirozeného rozvoje systému materiálně-technické civilizace, která se de facto stává nenásilným prostředkem na ovládání gojímských národů.

Ke konkrétní realizaci plánu se dá podle potřeby použít různých cest. Spíše jako kuriozitu uvádím, jakým způsobem byl "získán" prezident H. Truman ke změně svého dosavadního negativního postoje vůči Japonsku. Vybraní vysocí váleční zpravodajové USA prezidentovi ve vhodné chvíli předvedli otřesné záběry ze zničených měst Hirošimy a Nagasaki. Tímto způsobem se podařilo přimět amerického prezidenta k obratu v postoji vůči japonskému státu. Navíc mu byl zdůrazněn význam nové poválečné ústavy Japonska, která silně omezila tradiční postavení císaře.

V krátké době USA poskytují Japonsku rozsáhlé finanční půjčky ve výši 2 miliard dolarů (tj. stokrát více než činila výše japonských reparací!) Zároveň podstatně vzrostl dovoz surovin i základních potravin. Začal se podporovat také soukromý zahraniční obchod. Ve srovnání s předválečnou úrovní však byl jeho stupeň stále velmi nízký. Nemohl proto podstatně ohrozit převahu USA. O tom svědčí následující statistika:

Japonská bilance zahraničního obchodu v letech 1945-50

Rok	Dovoz (mild. USD)	Vývoz (mil. USD)
1945-46	306	103
1947	526	174
1948	684	258
1949	905	510
1950	974	820
Celkem	3395	1865

Zajímavá je také analýza skladby japonského dovozu ve sledovaném období. Nejvýznamnější místo zaujímal dovoz potravin (40-50%) a dovoz průmyslových surovin (30-40%). Toto složení odpovídalo situaci Japonska v letech před 1. světovou válkou, kdy dochází ke zintenzivnění hospodářské modernizace. Před rokem 1914 také nejdříve převažoval import potravin a surovin a teprve po vybudování průmyslu se radikálně změnila skladba dovozu. Tehdy činily hlavní položku polotovary a především hotové výrobky, pochopitelně kromě surovin, což byla vždy hlavní součást japonského importu.

Všechna opatření SCAP i nových japonských poválečných vlád byla prováděna pod oficiálním heslem "Restaurace národního hospodářství". Bylo ovšem nutné dosáhnout zejména finanční stabilizace. Hodnota jenu ve vztahu k americkému dolaru neustále klesala. V roce 1945 byl kurs 16 jenů za 1 USD a v roce 1949 dokonce 600 jenů za 1 USD.

Také množství oběživa se v období 1945-51 mnohonásobně zvětšilo, a to celkem třináctapůlnásobně (z 84 mld jenů na 1.132,4 miliardy). Zmíněný přírůstek oběživa v letech 1945-49 připadal hlavně na vrub investicí v oblasti státních půjček a státních úvěrů. Z celkové sumy bylo 79% použito na financování rozpočtového deficitu.

Takto index velkoobchodních cen silně stoupal. V dubnu 1946 činil 15 (1934 = 1), v březnu 1949 pak dosáhl čísla 197! Se vzestupem velkoobchodních cen rostly přirozeně také ceny maloobchodní.

Inflaci se podařilo zastavit až na samém konci čtyřicátých let. Tohoto úspěchu se podařilo docílit díky podpoře amerického stabilizačního programu, vedeného detroitským bankéřem J. M. Dodgem. V dubnu 1949 byl zaveden jednotný oficiální výměnný kurs 360 jenů za 1 USD. V prosinci 1949 pak vzniká Japonský úřad pro řízení devizového hospodářství, do jehož pravomoci přešla také celá správa japonského devizového trhu.

Vytvoření uvedeného úřadu mělo klíčový význam a nemělo by být přehlédnuto jako nějaká okrajová záležitost. Můžeme ho hodnotit jako jeden z prvních kroků, které později vedly k postupnému přebírání a samostatnému řízení hospodářství země znovuobnovenými japonskými úřady v plném rozsahu. Nápadné je rychlé skončení oficiálního okupačního režimu SCAP. To potvrdila mírová smlouva, která byla s Japonskem uzavřena na podzim roku 1951 v San Franciscu a vstoupila v platnost na jaře 1952. Po sedmi letech od skončení 2. světové války, kdy bylo Japonsko podrobeno cizí okupaci, nabývá tato země opět plné suverenity. Připomínám čtenářům, že v duchovní symbolice židovského národa je sedmička a její násobky posvátným číslem (srovnej např. 7x7, padesátý rok je tzv. "milostivé léto" ve Starém zákoně). Od tohoto roku lze dokumentovat rychlý a mimořádně úspěšný rozvoj japonské ekonomiky v následujícím období.

Idea skrytých sil na ovládnutí gojímských národů prostřednictvím materiálně-technické civilizace se mohla rozvinout v přímo modelové podobě.

IV. část

V minulém článku jsem objasnil příčiny, pro které skryté síly (manifestované navenek oficiální politikou USA) změnily svůj původně negativní postoj k poválečné obnově Japonska. Na konkrétních číslech jsem ukázal úpadek a jeho překonání v prvních sedmi poválečných letech. V následujících řádcích se pokusím analyzovat období, kdy je již možné hovořit o japonském hospodářském zázraku v plném smyslu slova. Japonci pochopili, že základem silného hospodářství je moderní průmysl. Kromě toho bylo jasné, že udržet stav japonského průmyslu na světové úrovni a obstát v ostré mezinárodní konkurenci znamená trvale modernizovat výrobu a maximálně využívat nejnovějších vědeckotechnických poznatků. V období od roku 1952 se posiloval důležitý rys japonské ekonomiky, která je výrazně marketingového (tj. obchodně-výrobního) typu. Japonské podniky určovaly a určují své obchodní programy na základě detailního průzkumu potřeb trhu na domácím i světovém trhu; z těchto obchodních programů se pak vyvozují programy výrobní.

Rozvoj japonského hospodářství od počátku padesátých let má s malými výkyvy trvale vzestupnou tendenci. Období 1945-1951 (o kterém jsem psal v předchozím článku) lze charakterizovat jako období poválečné

rekonstrukce. V roce 1951 byly hrubý národní důchod Japonska i jeho průmyslová produkce na úrovni předválečných let 1934-1936. Zároveň se začínají stabilizovat velkoobchodní ceny, resp. rostou pouze nepatrně - v průměru o 2 %! Od roku 1952 můžeme charakterizovat japonské hospodářství jako velmi rychle se rozvíjející ekonomiku prakticky ve všech směrech. Rozvoj byl provázen stabilitou cen jakož i rovnováhou v platební bilanci, která přispěla k vytvoření zlatých i devizových reserv. Pro ilustraci uvádím, že mezi lety 1950-1955 byla japonská platební bilance deficitní pouze v roce 1953, a to pouze 194 mil. dolarů při celkovém zisku 2 mld 120 mil. dolarů a výdajích 2 mld 314 mil. dolarů. Na pozoruhodném hospodářském růstu Japonska se lvím podílem zúčastnily americké platby, které v letech 1952-1956 činily v průměru 500-800 mil. dolarů ročně, celkem obdrželo Japonsko od USA během těchto čtyř let 3,3 mld. dolarů (přitom musíme mít na paměti vyšší hodnotu tehdejšího dolaru).

Z hlediska japonských moderních dějin bylo důležité období 1955-1961, které bývá neprávem opomíjeno často i odbornými kruhy. V tomto období se za vlády ministerského předsedy Hatojamy uskutečnil tzv. Plán ekonomické nezávislosti, který byl čistě japonskou národní záležitostí. Mám-li charakterizovat toto období, je třeba poukázat zejména na silnou investiční činnost. Zatím co v roce 1955 investovaly japonské průmyslové společnosti 557 mld. jenů, v roce 1961 již činila celková suma investic 3,608 mild. jenů. V období 1950 -1965 se investice zvyšovaly ročně v průměru o 30 % (po roce 1965 došlo ke zpomalení a investice se zvyšovaly "pouze" o 20 % ročně).

Protože skryté síly nepočítaly s tak rychlým rozvojem, pokusily se s jistým úspěchem po roce 1962 o zbrzděni rozvoje japonské ekonomiky. Vytvořily tzv. Program rovnovážného vývoje národního hospodářství a oficiálně zdůvodnily jeho potřebu jistým "přehřátím" ekonomiky v letech 1960-1961. Podstatou tohoto nového programu bylo značné omezení investic (na 11 % proti dosavadním 30 %), průmyslová produkce se měla zvýšit pouze o 8 % a hrubý národní důchod o 7 %. Ke zpomalení investiční činnosti byly rovněž zvýšeny diskontní (úrokové) sazby. Došlo však k zajímavému jevu: přes snahu japonské vlády zpomalit růst národního hospodářství ve fiskálním roce 1962-1963 (což bylo v plánu skrytých sil), představuje následující fiskální rok 1963-1964 opět období vysoké konjunktury. Japonské národní síly se prosadily navzdory nevraživosti světového kapitálu. Představitelé světového židovského kapitálu nemohli oficiálně (viditelně) zakročit, protože jim v tom bránila tehdejší napjatá mezinárodně politická situace (válka ve Vietnamu, nástup maoismu v Číně, tzv. kubánská krize, tzv. berlínská krize). Proto bylo použito aspoň "náhradního" řešení, které spočívalo v tzv. "amerikanizaci" japonského způsobu života (pornografie, násilnosti; drogy a pod.), což se jim v Japonsku skutečné aspoň částečné podařilo - rozhodně však ne s tak naprostým úspěchem jako v západní Evropě.

Jak jsem se již předešle zmínil, hrál v ekonomickém životě Japonska důležitou (možno říci rozhodující úlohu zahraniční obchod, který v letech 1934-1936 představoval 20 % hrubého národního produktu. Jít tímto směrem, nebylo ovšem v plánu skrytých sil. Není divu, že této úrovně (na rozdíl od jiných odvětví ekonomiky) japonský zahraniční obchod nedosáhl. V letech 1960-1961 tvořil pouze 11 % hrubého národního produktu. Ani export a import nedosáhly z téhož důvodu předválečné úrovně. Jestliže v roce 1938 se Japonsko podílelo 4,6 % na celkovém světovém vývozu, činily tyto hodnoty v roce 1963 pouze 4 % (dovoz) a 4,3 % (vývoz). . V porovnání s předválečným stavem se zvýšil dovoz potravin. Bylo to způsobeno přirozeným přírůstkem obyvatelstva (v roce 1937 mělo Japonsko v dnešních hranicích přibližně 73 mil. obyvatel, v roce 1964 už 97 mil. a v roce 1990 téměř 124 milionů obyvatel a rovněž ztrátou rozsáhlých území (Korea, Čína, Pacifik), odkud Japonsko dováželo před válkou množství potravin. Tento dovoz nebyl obvykle vykazován jako položka v zahraničním obchodu.

Opravdu nápadným jevem je skutečnost, že od počátku padesátých let má průmyslová produkce trvale vzestupnou tendenci a při tom zahraniční obchod Japonska je ve sledovaném období trvale deficitní až do roku 1965-1966, kdy byl poprvé aktivní (280 mil. dolarů proti 255 mil. dolarů).

Přejdu nyní od analýzy k synthese. V předchozím článku jsem vysvětlil příčiny, které vedly ke změně politiky USA vůči Japonsku. Zbývá připomenout, že Spojenci nadiktovaná Ústava (datum zveřejnění 3.11. 1946), která vstoupila v platnost 3. 5. 1947 byla pro japonský národ ve své podstatě "nestravitelná" vzhledem k tradicím celého předchozího tisíciletého vývoje. Již ve svém novoročním projevu 1.1.1946 byl císař Hirohito donucen vzdát se svých dosavadních "božských práv". Podle čl. 1. zmíněné nové Ústavy se císař stává pouze "symbolem státu a jednoty národa a jeho postavení je odvozeno od vůle národa (resp. lidu), z něhož vychází suverénní moc". Není třeba připomínat, že tato Ústava byla vytvořena podle osvědčených amerických a západoevropských vzorů předními právníky židovského původu, kteří v souladu se Světovým řídícím programem byli maximálně zainteresováni na zásadních změnách v tradičním japonském způsobu života. Analyzujeme-li úlohu této nové japonské Ústavy, je evidentní, že tato měla svůj podíl na rozvoji materiálně-technického a civilizačního systému na území japonského státu.

Můžeme ovšem konstatovat, že ne všechny plány skrytých sil, které se týkaly Japonska, se podařilo realizovat do všech detailů, jak jsem již naznačil v předchozích řádcích. Dosavadní úzká rada kolem císaře (složená převážně z

tradiční šlechty) byla okupační správou donucena odstoupit od panovníka a stáhnout se z politického života do ústraní. Předpokládali bychom, že se k moci dostávají zcela noví lidé - vlastně loutky skrytých sil. Japonský poválečný vývoj má však jeden zajímavý rys. Po prvotním šoku z válečné porážky, který se dotkl zejména zmíněné tradiční šlechty kolem panovníka, dozrál u některých jejích příslušníků pohotový plán, jak se přizpůsobit nově vzniklým podmínkám. Mimo jiné se to konkrétně projevilo vysíláním mladých Japonců k dosavadnímu nepříteli na studia. Odtud mj. pozoruhodný vývoj Japonska, které opět začíná přerůstat přes hlavu svým dosavadním soupeřům - již ne vojensky, ale ekonomicky. Japonsko je dále jednou z mála zemi, kam Židé pro svoji rasovou odlišnost mohou těžko pronikat přímo - v daleko menší míře, než je tomu v Číně (v Číně byly silné muslimské obce, které do určité míry zprostředkovávaly židovský vliv na čínskou politiku). Židé nemohli v Japonsku ovlivňovat přímo ani křesťanství, protože křesťané tam tvoří asi jen 2 % obyvatelstva.

Japonsko je dobrým příkladem (i přes různá specifika) i pro země bývalého reálného socialismu, jak se co nejdříve dostat z "ekonomického marasmu".

V zemi vznikly po podepsání mírové smlouvy tři druhy moci, které se vzájemně doplňují: úřad předsedy vlády, ministerstvo zahraničního obchodu a průmyslu, a zaměstnavatelé (Keidanren, tj. Japonská federace hospodářských organizací). Odstoupivší šlechtická rada financovala ze svých peněžních zdrojů převážnou většinu japonských studentů a stážistů v zahraničí. Tato politika se ukázala jako velmi úspěšná. Během přibližně deseti let po válečné porážce zde byl vytvořen základní kádr (např. přibližně 12. tisíc pečlivě vybraných ekonomů). Ministerstvo zahraničního obchodu a průmyslu tvoří vlastně jakýsi stát ve státě, a je obsazeno z valné části těmito bývalými stážisty. Již desítky let řídí rozvoj země, kontroluje devizy, dovoz surovin, povolení k vývozu i subvence. Právě ono se vždy ve vhodný okamžik rozhodlo pro zásadní změnu kursu japonské ekonomiky. Bylo by proto omylem se domnívat, že se japonské poválečné hospodářství vyvíjelo klasickým směrem tzv. "tržní ekonomiky", což je dnes módní slovo v zemích bývalého reálného socialismu, ale zachovalo do jisté míry prvky centrálně řízené ekonomiky uvedeného Ministerstva zahraničního obchodu a průmyslu. Na rozdíl od bývalých komunistických zemí byla však japonská ekonomika řízena skutečně schopnými odborníky, kteří doporučujícím způsobem napomáhali řešit problematiku podle skutečného stavu hospodářského i politického.

Zájemce o tuto rozsáhlou a složitou tématiku odkazuji na příslušnou odbornou literaturu (vedle již zmíněné české studie V. Vondráka, Hospodářský růst Japonska, Praha 1969), je dobře poukázat zejména na vlastní japonské materiály, uveřejněné ve světových jazycích.

Pozoruhodné jsou v tomto směru materiály japonského Ministerstva zahraničních věcí - Fact about Japan - Japan's Economy, Tokio 1990; dále práce prof. T. Nakamury v německém překladu - Wirtschaftliche Entwicklung des modernen Japan, Tokio 1985, německý překlad japonské Ústavy v "Japan im Spiegel", vydané rovněž japonským Ministerstvem zahraničních věcí, a dále práce R. Hallorana, Japan Images and Realities, Tokio 1970, H. Icharo, Corporate Structure and Decision Making in Japan, Tokio 1982 a mnoho dalších.

Španělsko

Petr Mutinský

I. část

Ve svém pátrání po vztahu ke skrytým silám světové řídící politiky pod rozhodujícím vlivem světového Židovstva se vrátíme z Japonska na náš kontinent - konkrétně na jeho jihozápadní okraj.

Iberský poloostrov se v určitých dějinných obdobích stal centrem světového vývoje nebo alespoň právem poutal pozornost světové veřejnosti. Mám na mysli např. 30. léta 20. století v době španělské občanské války, která v žádném případě nebyla pouhou "španělskou vnitřní záležitostí". Protože na stránkách Týdeníku Politika se staršími dějinami Židovstva, včetně jeho úlohy na Pyrenejském poloostrově, zabývaly některé odborné články, připomeneme si pouze některé klíčové momenty španělských dějin, nutné k hlubšímu pochopení tematiky.

Málokterá oblast světa byla na konci starověku a v ranném středověku pod tak silným vlivem Židovstva jako právě Pyrenejský poloostrov. Vliv židovských kahalů zde vrcholil v době arabské (maurské) okupace poloostrova v letech 711-1492. Židé zastávali přední místa na dvorech maurských vládců, vynikali i ve vědách, zejména v lékařství, matematice, ale i filosofii, poesii a básnictví. Proto je například nejen mezi odborníky známo jméno Maimonides, který se narodil v Cordově roku 1135. Zejména v prvních dobách maurské okupace Španělska přispěla spolupráce mezi Židy a Araby k tomu, že Pyrenejský poloostrov se stává centrem světové řídící politiky. Svoji roli jistě sehrálo i to, že místní maurové vyznávali sunitský, nikoli šiitský směr islámu, který se díky Abbasovců zmocnil téměř celého tehdejšího islámského světa. Průkaznými podrobnostmi se zde nemůžeme zabývat; pouze připomínám, že všechny indicie nasvědčují tomu, že sunitský směr islámu měl být z hlediska zájmu Židovstva oním nástrojem, který zlikviduje nebezpečnou konkurenci křesťanství. Analyzujeme-li směr tehdejší vědy na Pyrenejském poloostrově, je velmi nápadný sklon k jakémusi "pozitivismu", teorii "dvojí pravdy", důraz na utilitární využití poznatků přírodních věd, což tehdejší křesťanská Evropa ze zásady odmítala. Někteří autoři jako zajímavost uvádějí, že v islámské části pozdějšího Španělska byly již dobře známé principy raketové techniky. Možná, že znovudobytí ztracených území křesťany zabránilo tomu, že první kosmonaut nebyl maurského původu z oblasti Pyrenejského poloostrova...

Zrelativnění všech zásadních hodnot bylo ovšem nebezpečné pro samotný islámský svět, který se s tímto problémem vyrovnává filosofii Al-Ghazzálího (zemřel 1111), svého času označovaného za islámského "dogmatika". V každém případě je zajímavé srovnávat názory některých tehdejších islámských učenců s názory pozdějších anglických empiriků 17. století, osvícenců 18. století nebo materialistů 19. a 20. století. Kdo stál v pozadí prvotního impulsu klíčových myšlenek směřujících k materialismu, není zapotřebí blíže specifikovat. Vyplývá to jednoznačně z nauky Talmudu, Šulchan-aruchu i Basilejského kongresu z roku 1897:

"Inteligentní gojímové však naproti tomu nejsou vedeni znalostí a nestranných pozorováním světových dějin, nýbrž jen teoretickými vědomostmi, jež postrádají kritického uvažování o výsledcích...! Nechť věří, že jsou pro ně nejdůležitější věcí teoretické zákony vědecké, které jsme jim pomocí našich námi placených vědeckých agentů předložili... Za tím účelem utvrdíme jejich slepou víru v tyto zákony pomocí našeho tisku a námi ovládaných všesvětových agentur! Inteligentní gojímové budou se pak chlubiti i honositi svými vědomostmi. A až si je logicky ověří, pak sami uvedou v praxi všechny vědecké nauky, jež sestavili naši náhončí z řad akademiků za tím účelem, aby vedli jejich tvůrčího ducha směrem, jakým my si přejeme!" (Sezení II., § 2).

Nesmíme ovšem podlehnout jednostrannosti. Vývoj světových dějin nešel vždy stoprocentně naplánovaným směrem. Přes nemalou podporu tehdejších židovských financí i primitivnějších islámských souvěrců z Afriky, ztrácel postupně islám na Pyrenejském poloostrově jednu pozici za druhou. Již ve 13. století padla do křesťanských rukou dvě důležitá centra - Cordova a Sevilla. Původně rozdrobené křesťanské státy se postupně spojovaly (např. roku 1230 Leon s Kastilií); tento proces byl dovršen sňatkem Ferdinanda Aragonského s Isabelou Kastilskou. I když se zpočátku jednalo pouze o personální unii, bylo jisté, že dny islámu ve Španělsku byly sečteny. 2. ledna 1492 padla do křesťanských rukou Granda a tím byl dovršen proces, kterému se ve španělských dějinách říká "reconquista" (tj. znovudobytí ztracených území).

V témže roce došlo k vypovězení statisíců Židů ze Španělska. Je zajímavé, že někteří první inkvisitoři byli židovského původu a vystupovali proti svým bývalým souvěrcům s mimořádnou přísností. Židovští emigranti se vystěhovali do nejrůznějších zemí. Ve vědě se Židům španělského původu říká též Sefardi nebo Sefardové, jejich výslovnost hebrejštiny je základem pro výuku na seminářích různých křesťanských církví.. Značná část španělských Židů se přestěhovala do Nizozemí, které se ovšem po smrti Ferdinanda Aragonského (1516) dostalo rovněž pod španělský vliv a později pod přímou nadvládu. Odtud pramení rozhodující podpora Židů nizozemské revoluci a její lví podíl při vytváření republiky "Spojených provincií", tj. Holandska.

Líčení dějin Španělska 16. až 19. století by si vyžádalo podrobnějšího rozboru a zatím přímo nesouvisí s naší tématikou. Proto pouze připomínám, že po velkém rozmachu v 16. století nastává postupný ústup Španělska ze slávy. S vymřením španělské větve Habsburků na počátku 18. století (Karel II. zemřel v roce 1700), nastupuje na španělský trůn rod Bourbonů a do Španělska začínají pronikat myšlenky osvícenectví i svobodného zednářství- přes neustávající činnost inkvizice. Svým způsobem bylo pro Španělsko nejhorším obdobím minulé století. V jeho průběhu ztrácí prakticky všechny své kolonie (např. 1821 Peru, Mexico aj.) a symbolicky se dostalo na samotné dno propasti, do které se propadalo od roku 1700 až do samotného konce 19. století. Roku 1898 ztrácí ve válce s USA Kubu a Filipíny (záminkou byl dodnes nevysvětlený incident s americkým křižníkem, který vyletěl do povětří).

Porážka vyvolala ve španělském národě velká trauma. V dílech tehdejších intelektuálů se často objevuje výraz "noluntad" (slovní hříčka z "voluntad", tedy přibližně "nemít vůli"). Zdálo se, že Španělsko bude během několika let ideální zemí pro skryté síly k sociálnímu experimentu a revoluci.

"Neustálý a intenzivní boj o nadvládu, "náhlé" otřesy v hospodářském životě působily anebo již vytvořily masy zklamaných, pasivních a odvahy zbavených lidí. Tito lidé budou projevovat stále více nechuti k politickým problémům a k náboženství. Jejich jedinou myšlenkou bude vypočítavost, zejména touha po penězích a zlatě, jemuž se budou klanět jen proto, že jim zajišťuje hmotné požitky. Tehdy pak půjdou za námi nižší třídy gojímů, ne však z vnitřního přesvědčení nebo ze ziskuchtivosti, nýbrž jen z nenávisti při pohledu na své privilegované soky v zápase o moc. Těmito privilegovanými soky míníme vlastní gojímskou inteligenci, jakožto jediného našeho konkurenta v boji o politickou moc." (Protokoly sionských mudrců, sezení IV., § 7).

Ukázalo se však, že skryté síly přece jen přecenily svůj vliv, nebo lépe řečeno podcenily katolickou tradici španělského národa. (Podobnou chybu udělaly podle mého názoru již ve vrcholném období Francouzské revoluce, kdy se jim nepodařil prosadit úplný atheismus.) Z předních španělských intelektuálů, kteří se postavili proti zmíněné nihilistické tendenci, připomínám alespoň Marcelina Menendéze Pelaya. Byl to skutečný polyhistor, který ve svých dílech (např. Heterodoxos espaňoles) dokazoval že svět vděčí Španělsku za mnoho. Zejména však připomíná, že Španělsko vytvořilo bohaté filosofické myšlenkové systémy - počínaje Senecou ve starověku (zemřel r. 65), sv. Isidorem (zemřel r. 636) a Suarezem v 17. století s jeho novoscholastikou. K tomuto dílu "věčného Španělska", k jeho duchovní podstatě, je pak podle Menendese y Pelaya třeba se vrátit, má-li španělský národ přežít jako národ.

Důležitým mezníkem byla koloniální válka v Maroku (Španělsko získalo jeho severní část, zatímco většinu okupovala Francie); zejména potlačení povstání Abd-el-Krima (1921-26), které bylo podporováno skrytými silami. Vzniká nová generace především španělských důstojníků, která se odvrací do nihilismu předchozí generace a pokládá za svoji povinnost obětovat se za Španělsko a jeho ideály. To mělo svoji nezastupitelnou hodnotu zejména v občanské válce 1936-39, kterou se budu zabývat v následujícím pokračování.

Španělsko se nezúčastnilo 1. světové války. Zvláštním obdobím v novodobých španělských dějinách byla 20. léta. V letech 1920-23 se ve Španělsku střídaly vlády v rychlém rytmu. Byly sice tvořeny mnohdy inteligentními muži, ale obvykle slabými. Skryté síly počítaly také s tím, že ani politici, kteří nestáli v jejich službách, nebudou následkem stranických zápasů schopni k uskutečnění díla, které by bylo nebezpečné světovému řídícímu politickému programu a plánům světového Židovstva. Pouze tradiční prestiž monarchie ještě zabraňovala totálnímu zhroucení; zdálo se však, že už i její dny budou brzy sečteny. Vyhlášení republiky zbrzdila na několik let diktatura Prima de Rivera. Don Miguel Primo de Rivera, markýz de Estella, který byl tehdy generálním kapitánem Katalonie, se ujal moci dne 13. září 1923. Toho dne vyhodil symbolicky svůj kord doprostřed "stáda partajníků" a projevil svou vůli k řízení osudu španělského státu. Riverova diktatura ovšem nebyla vládou totalitního typu. Její charakter odpovídal "liberálnímu" pojetí monarchie. Diktatura Prima de Rivera se dostala k moci nekrvavou cestou a nebyla vnucena politickou stranou nebo klanem, ale armádou.

Pochopitelně toto řešení nebylo pro skryté síly optimální. Svobodní zednáři se snažili šířit alespoň mezi částí důstojníků republikánské přesvědčení. K tomu se jim zdařil mistrný tah. Král Alfons XIII. nebyl totiž Primo de Riverovi také nakloněn - nejenom proto, že se nesplnilo jeho očekávání po samovládě, ale také tím, že všechny skutečné, ale především domnělé chyby, kterých se diktatura Primo de Rivery dopustila, byly připisovány králi. Proto 20. ledna 1930 zbavil král Prime de Riveru jeho úřadu. Svobodní zednáři a levicové síly, které byly dosud diktaturou brzděny, mohly přejít nerušeně k útoku. V prosinci 1930 vypuklo vojenské povstání v Jaca. Bylo sice ještě potlačeno (kapitáni Galán a Hernandez, oba členové zednářské lóže, byli postaveni před vojenský soud a zastřeleni), brzy se však připravoval nový pokus o převrat. Odbory, v nichž začíná vzrůstat vliv marxistů chystaly generální stávku. Neviditelný plán řídila činnost četných zednářských lóží. Je až neuvěřitelné, jak rychle ovládly republikánské ideje i tradiční madridskou universitu. Profesoři začínají přednášet o Leninovi a Stalinovi (jako svého času ve Švédsku) jako o nových spasitelích lidstva! Dokonce i tak významné osoby tehdejšího španělského intelektuálního života jako filosof

Ortega y Gasset nebo Unamono vydávají manifesty proti vládě a útočí na krále. (Oba se ovšem později snažili napravit důsledky svých iluzí, které skončily krvavou lázní španělské občanské války.) Zejména francouzská "Liga pro lidská práva" ze všech sil podporovala revoluční hnutí v sousedním Španělsku, a její předseda Viktor Basch (židovského původu) přijíždí do Madridu pořádat přednášky, které nás přímo odpuzují svým rudým fanatismem. Uvědomme si ovšem, že jsme v roce 1930!

Na 12. dubna 1931 byly ve Španělsku vypsány volby. K uklidnění váhavců pravicoví republikáni v čele s Alcalou Zamorou, který byl také židovského původu, chodili ostentativně na katolické bohoslužby. Volební výsledky byly následující: 22 tisíc zvolených členů obecních zastupitelstev bylo věrno monarchii, pouze 5 tisíc členů zastupitelstev bylo republikánů. Velká města (Madrid, Barcelona, Sevilla a Valencie), kde byly 13. dubna 1931 volební výsledky oznámeny jako první, měla však republikánskou většinu. Král propadl panice a abdikoval. V Paříži se mu dostalo od lidu vřelého přijetí což vyvolalo zděšení zednářských kruhů. Proti jeho, pobytu v ČSR na zámku Kynžvart štval ostrými slovy K. Gottwald, který tehdy mluvil o "monarchistické sebrance".

Ukázala se výhoda železné disciplíny skrytých sil a zejména jejich monopol na informace. Španělsko se stává republikou. Pokus o uskutečnění vlády "Lidové fronty" v této části Evropy mohl začít.

II. část: *Občanská válka*

V minulém čísle jsme podal obraz dějin Španělska až do svržení monarchie v dubnu 1931. Čím je možno vysvětlit ono "náhlé" zhroucení monarchie? Vezmeme-li v úvahu skutečnost, že přinejmenším španělský venkov byl v té době převážně royalistického smýšlení k čemu bylo vůbec třeba republikánské formy vlády, a také, k čemu vůbec revoluce. Nejsem z pochopitelných důvodů oficiálním historikem, ale protože se soustavně zabývám snahou, odhalit skutečné pozadí světových dějin bez marxistických nebo pozitivistických šablon, pokusím se zodpovědět i tuto otázku.

Po mém soudu je odpověď poměrně snadná, nebudeme-li se ovšem apriorně bránit uznání pravdivosti Basilejského kongresu a vlivu skrytých sil na světové dějiny a světovou řídící politiku.

Situace ve Španělsku v roce 1931 se nápadně podobala situaci Francie v roce 1789, Ruska 1917 a v určitém smyslu i situaci zemí bývalého reálného socialismu v roce 1989. Ke zhroucení dosavadní moci ve Španělsku přispěl rozhodující měrou (kromě chyb a omylů dosavadního zřízení útok mezinárodních tajných revolučních sil, z nichž první místo náleží bezesporu opět svobodným zednářům. Boj svobodných zednářů proti monarchiím trval již přes 200 let. Jejich rozhodujícím vítězstvím byla léta 1917-18, kdy došlo k odstranění monarchií v Rusku, Rakousko-Uhersku a v Německu.

Šest týdnů před soudným dubnovým pádem monarchie ve Španělsku uveřejnily známé pařížské noviny Le Figaro 2. 3. 1931 článek Francoise Cotyho. Pro jeho důležitost cituji několik úryvků v českém překladu: '...Řekli jsme, že chyby, kterých se dopustila španělská diktatura, nakonec kompromitovaly četné důležité výsledky, kterých počala dosahovat... nejvážnějším z nich bylo započetí špatně připraveného a neuspořádaného boje proti španělskému svobodnému zednářství... Primo de Rivera, který si byl jen nejasně vědom škodlivé práce lóží" dopustil se chyby útokem, znepokojováním a potíráním španělského zednářství, kterému však nakonec ponechal možnosti záškodnictví..."

V době diktatury Primo de Rivery byly sice v roce 1928 zabaveny četné zednářské dokumenty, ale vyšetřování neeliminovalo činnost španělských lóží. Naopak zesílil tlak ze zahraničí, zejména z anglosaských zemí. Rozhodující útok byl ekonomický - úder směřoval na kurs pesety, kterou Primo de Rivera nestabilizoval, protože doufal, že měnu převede na zlatou hodnotu. Bylo možno vyrukovat s důvodem (ve skutečnosti se záminkou) proti diktatuře Primo de Rivery - jako již v tolika jiných případech v dějinách. Ekonomické důvody se vždy týkají zájmů převážné většiny obyvatelstva a toho bylo a bývá proti politickým odpůrcům neúprosně využito - tehdy ve Španělsku i v jiných časových a prostorových dimenzích. O pádu Primo de Rivery v roce 1930 jsem se již zmínil v předešlé stati, stejně jako i o abdikaci krále Alfonse XIII. Ten věděl, že má oporu v armádě - zejména ve většině důstojnického sboru. Nechtěl však setrvat na trůnu za cenu krveprolití. Proto abdikoval.

Naznačená cesta k experimentu skrytých sil ve Španělsku mohla začít. Jako doklad k experimentu skrytých sil ve Španělsku mohla začít. Jako doklad reálného vlivu, který svobodní zednáři v popisovaných událostech měli, předkládám seznam členů první španělské republikánské vlády v roce 1931: prezident republiky: Alcala Zamora; členové vlády: Indalecio Prieto, Alejandro Lerroux, Fernando de Los Riso, Manuel Azaña, Alvaro de Albornoz, Largo Caballero, Martinez Barrio, Santiago Casares, Nicolas d'Olwer a Miguel Maura. Z vyjmenovaných členů vlády bylo osm prvních aktivními zednáři. Zbylí tři členové sloužili k navázání kontaktů se širší základnou španělské společnosti (Maura) s námořními důstojníky (Casares) a s katalánským nacionalistickým hnutím (d'Olwer). V opojení z prvních

úspěchů pronikly některé výroky zednářů neopatrně i do tisku. Například "El Liberal" otisk článek, převzatý z čísla 61 zednářských zpráv "Boletin oficial del Grand oriente espaňol" z 10. prosince 1931. Zde bylo tištěno: "Dnes vládnou zednáři a byl již také nejvyšší čas!" Toto prohlášení bylo ovšem ostře kritizováno v bulletinu Velkého Orientu, který jsem již citoval: "Tvrzeni našich přátel mohou způsobit zednářství více zla, než-li útoky všech jeho nepřátel dohromady!" Pochopitelně zednáři ani tehdy oficiálně nevládli jako instituce, ale všichni rozhodující členové vlády zednáři byli. To nám připomíná známý "rozdíl" mezi vládou ČSSR a KSČ, nebo ještě lépe mezi sovětskou vládou a III. Internacionálou (1919-1943).

Dvanáctiměsíční bilance republikánského režimu ve Španělsku byla následující: 300 mrtvých, 2125 raněných, nesčetné stávky, zastavování nepohodlných novin a zatýkání odpůrců. Španělsko se stává výzkumnou laboratoří pro přechod zemí k levicové diktatuře bolševického typu. V Basilejském kongresu se tato situace popisuje takto: "Tato všeobecná společenská nenávist se bude ještě stupňovati námi vytvořenými hospodářskými krizemi, které ochromí všechen obchod, řemesla a průmysl. Když pak způsobíme všemi tajnými a nám dostupnými prostředky a pomocí zlata, jež máme úplně ve svých rukou, všeobecnou hospodářskou tíseň, vrhneme nesmírné davy dělnictva do ulic současně ve všech státech Evropy. Tyto námi nastrčené davy dělnictva budou s rozkoší prolévati krev těch, proti nimž měli ve své prostoduché nevědomosti nenávist od dětství, a jejichž statky nyní budou moci drancovat." (Sez. III., § 13).

V listopadu 1933 se konaly nové volby, které však ke zděšení skrytých sil znamenaly významné posílení pravice. (Bylo zvoleno 210 poslanců pravice, 161 středu a pouze 89 poslanců levice). Socialisté pod vedením Indalecia Prieta a komunisté pod vedením Larga Caballera (ten přešel roku 1931 na krajní levici) se s tím ovšem nehodlali smířit. (Podobně jako komunisté v roce 1946 na Slovensku). Proto také bylo Španělsko rychle zachváceno vlnou stávek - přesně podle citovaného sezení Basilejského kongresu. V baskických provinciích se šířil separatismus za přímé podpory I. Prieta, zmobilizována byla i katalánská, levice. Je vyhlašováno oficiální heslo separatistů: "Pryč se Španělskem!"

Povstání v říjnu 1934 bylo ještě potlačeno. Tehdejší události v Oviedu odpovídají bolševickému povstání v Petrohradě v červenci 1917 - byla to vlastně generální zkouška na konečnou vítěznou revoluci. Poslední polosvobodné volby ve Španělsku se před občanskou válkou konaly 16. února 1936. Podle směrnic III. Internacionály (Kominterny) dochází k vytvoření co nejširšího bloku levice (Fronte Popular - Lidová fronta). Taktika přesně odpovídá tezi v bývalých zemích východní Evropy po roce 1945 o "přerůstání národní a demokratické revoluce v revoluci socialistickou". Nicméně levice nedosáhla nijak ohromujícího vítězství. Výsledky voleb byly následující: pravice 4,576.744 hlasy, Lidová fronta 4,356.559 hlasů, střed 340.073 hlasy a baskičtí nacionalisté 141.356 hlasů.

Stoupenci levice ovšem zaplavovali ulice velkých španělských měst. Podávám ukázky projevů, které pronesli při této příležitosti levicoví řečníci. Už zmíněný Largo Caballero "prorokoval" na táboru lidu v Zaragoze: "Nadešel den pomsty, kdy nenecháme kámen na kameni tohoto Španělska, které musíme zničiti, abychom si na jeho troskách vybudovali Španělsko naše." A poslankyně Nlekenová (emigrantka, která neměla v té době ani španělskou státní příslušnost!) vyzývala své stoupence: "Chceme revoluci, avšak není to ruská revoluce, která nám bude vzorem, my máme zapotřebí obrovských plamenů, viditelných z celé planety vln krve, od kterých zrudnou moře!' Dne 20. února 1936 byla ustanovena nová vláda v čele s ministerským předsedou Manuelem Azanou (1880-1940). Přes svoji zdánlivou "umírněnost" závisela jeho vláda výhradně na podpoře komunistů a socialistů, a měla výrazně sektářské rysy. Kominterna na svém zasedání 27. února 1936 se zabývala pouze "bolševizací" Španělska. K řízení rozmachu komunistického hnutí na Iberském poloostrově byli z Moskvy vysláni "odborníci" revolučního hnutí: Žid Béla Kuhn (vlastním jménem Kohn) známý z nechvalně proslulé Maďarské republiky rad, kteří byli vybaveni bohatými finančními prostředky.

"... k vedení všech stranických bojů je třeba značného množství peněz a my všechny tyto peníze ovládáme! K upřesnění tohoto bodu podotýkám, že k vytvoření jakéhokoli nového společenského řádu, války nebo revoluce, kterékoli moci se dožadující ambiciózní skupiny, jest třeba předem zaklepati na plné pokladny!" (Sez. IX., §7).

V březnu 1936 byli již Béla Kuhn a jeho soudruzi Losovskij, Primakov, Berzin a Naumann v Barceloně a pustili se "do práce". Založily Vojenský revoluční výbor, který měl být základnou budoucí Rudé armády. Jejich práce v armádě byla usnadněna "shovívavosti včas informované španělské vlády. Současně bylo do Španělska již v této době dopraveno velké množství zbraní ze SSSR. Např. počátkem března 1936 sovětská loď "Něva" vylodila v Seville deset velkých beden válečného materiálu, včetně chemikálií určených ke znehodnocení vody a potravin! Přibližně v téže době vylodil jiný sovětský parník v Algecirasu velké množství zbraní a střeliva, které bylo rozděleno komunistickým buňkám na různých místech Španělska (Cadiz, Sevilla, Bajadoz, Cordóba, Cacares a Jaen). Tyto

skutečnosti se nepodařilo utajit; napsal o nich soudobý francouzský tisk. Fondy, potřebné k financování revolučního hnutí, pak byly do Barcelony dováženy v diplomatických zavazadlech členů "Sovětské obchodní mise". Je zajímavým faktem, že ani Béla Kuhn patrně nepostačoval a do Španělska byl delegován N. I. Bucharin (1889-1938). Oba byli později, jak známo, zlikvidováni při stalinských čistkách. Bucharin z Moskvy odjel přes Prahu a Basilej do Paříže, odkud po konferenci s místními komunistickými předáky odcestoval do Madridu.

Organizováním teroristického hnutí byla ve Španělsku pověřena filiálka Kominterny tzv. Krestintern (Internacionála rolníků). Vrchním dozorem nad činností této organizace byl pověřen Renaud Jean, představitel Krestinternu pro západní Evropu; ve výkonném výboru byli následující členové: Garcia, Ankus Koritschoner, Fuchs a Thoman. Kvůli zajištění pomoci železničářů byli do Madridu vysláni tři specialisté z výboru tzv. Internacionály železničářů, soudruzi Ackerman, Wolfgang a Mironov. Po stránce technické urychlil přípravu rudých milicí "Mopr" (Rudá pomoc Internacionály) a "Vok" (Přátelé SSSR). Do psychologické propagandy byl zapojen i tehdy nejmodernější prostředek - film. "Výchovnými" filmy byly názorně předváděny pouliční boje a spravedlivá třídní nenávist, realizující se v potírání "zvířecí a zločinecké buržoasie". Náhodě nebyl ponechán ani rozhlas. Pro případ, že by se španělští komunisté nemohli alespoň v prvních hodinách a dnech spolehnout na španělské rozhlasové stanice, dala Kominterna prozíravě příkaz francouzským komunistům, aby za tímto účelem upravili svoji vysílací stanici v Paříži (rue Montmartre č.138).

Sovětským vyslancem v Madridu byl v té době jmenován Moses Rosenberg, kterému pomáhali soudruzi Sokolin, Bondarenko a Winter. Zmíněný Moses Rosenberg se v Madridu účastnil všech zasedání ministerské rady, což je opravdu vzácný případ v dějinách diplomacie. Jedním z jeho prvních činů bylo zařazení několika agentů Kominterny do španělského "Politbyra". Na tomto zasedání byl za ministerského předsedu vybrán Largo Caballero. Opravdu brzy na to padla dosavadní přechodná vláda Giraldova a Largo Caballero se dostal k moci.

Moses Rosenberg si přivedl opravdu vybraný personál: 140 osob- výhradně sovětských agentů, kteří měli španělským milicionářům vštípit kázeň (dosti nesnadný a nevděčný úkol) a nedostávající se organizaci. Vládu v katalánské Barceloně ovládl generální konzul SSSR Antonov - Ovsejenko, otcovrah. Pro českého čtenáře uvádím detail z jeho předchozího života - působil jako náčelník "obchodní mise" SSSR v Praze. Za své spolupracovníky si vybral jmenovitě proslulé teroristy: Krause, Mintze, Sibertzeva a Kolského.

Dne 10. května 1936 byl prezidentem španělské republiky zvolen Manuel Azaria a o dva dny později za marxistické pomoci sestavil Cassares Quiroga (1884-1950) novou vládu. Dochází k rozsáhlým čistkám v armádě. (Generál F. Franco byl de facto poslán do vyhnanství pod záminkou jeho jmenování vojenským guvernérem na Kanárských ostrovech.) Situace ve Španělsku byla v polovině roku 1936 velmi neklidná. V Asturii trvala revoluční stávka 14 tisíc horníků, v Madridu byly zavřeny všechny továrny a hotely, protože "prostí zaměstnanci" se dožadovali propuštění všech kolegů, kteří nebyli organizováni v marxistických odborech. Jenom v jednom směru bych situaci hodnotil z hlediska lidskosti kladně. V té době se totiž ve Španělsku nekonaly býčí zápasy. Příčina byla prostá: všichni nejslavnější toreádoři byli ve vězení!

V tomto období revolučního teroru mělo pouze několik politiků odvahu postavit se veřejně proti proudu. Nejznámější z nich byl Don José Calvo Sotelo - vynikající řečník, finanční odborník, autor mnoha knih a statí. Dne 17. 4. 1936 pronesl řeč, která vzbudila pozornost ve Španělsku i v zahraničí: Přednesl v ní detailní statistiku atentátů a ostatních zločinů Lidové fronty. Již 13. 5. 1936 se Španělsko dozvědělo o pomstě vlády. Na Východním hřbitově bylo nalezeno tělo zavražděného Dona Josého Calva Sotela. Poslanci "Renovación Espaňola" obvinili vládu z vraždy, spontánně opustili cortes (parlament), kde Gil Robles pronesl nebojácnou řeč, v níž obvinil vládu z odpovědnosti za spáchané činy. Tato statistika vypadá následovně: od 16. února do 18. července 1936 (tj. do počátku občanské války) bylo zničeno 170 kostelů úplně, 295 částečně, zavražděno bylo 330 osob, 1.511 osob zraněno, bylo provedeno 238 atentátů, 159 loupežných přepadení a vybuchlo 406 bomb. Takto tedy vypadal obrázek "demokratické" republiky ve Španělsku, která byla a vlastně ještě je předkládána jako vzor proti "fašistické diktatuře".

Situace byla neudržitelná. V pátek 17. července 1936 vypuklo povstání v Melille (Španělské Maroko), které se následující den rozšířilo na Iberský poloostrov. Do čela tohoto povstání se brzy postavil generál Francisco Franco y Bahamonde (1892-1975), protože generál José Sanjurijo Sacanell (1872-1936) tragicky zahynul tři dny po zahájení národního povstání. Generál Franco pak zvítězil v tříleté krvavé občanské válce (1936-1939), která navzdory opačné intenzivní propagandě znamenala pro Španělsko záchranu před diktaturou bolševického typu.

III. část

V minulém pokračování jsem vylíčil situaci ve Španělsku v letech 1931 - 1936 na pozadí činnosti skrytých sil, které prosazovaly svou vůli prostřednictvím zednářských lóží, a zejména Kominterny. Klíčové datum pro dějiny Španělska

20. století je 18. červenec 1936. Toto datum bylo do roku 1976 slaveno jako státní svátek španělského království. Současně znamenalo počátek téměř tříleté krvavé války, která co do rozsahu, počtu obětí materiálních a především lidských neměla obdoby od VŘSR a občanské války v Rusku.

Do čela povstání proti anarchistické vládě komunistů a socialistů se postavili generálové José Sanjurjo Sacanell (1872-1936), Emilio Mola (1887-1937) a Francisco Franco y Bahamonde (3. 12. 1892 - 20. 11. 1975). Protože se generál Sanjurjo zabil již tři dny po zahájení povstání, stanul v jeho čele generál Francisco Franco. Je nezbytné věnovat této vynikající osobnosti bližší pozornost.

Třetího prosince letošního roku uplyne 100 let od jeho nedožitých narozenin. Pocházel z El Ferollu v Galícii. Tato severozápadní oblast Španělska má slavné historické tradice. Dialekt tohoto regionu, podobný sousední Portugalštině, je mnohými autory pokládán za nejstarší formu románského jazyka na Pyrenejském poloostrově. Galicijským nářečím tvořili ve středověku mnozí "trovadores" (trubadůři). Samotný El Feroll má slavné námořní tradice. Pozdější generalissimo a vůdce španělského státu Franco se narodil v rodině námořního důstojníka Dona Nicolase Franca y Salgado Aranja, a Doni Pilar Pahamonde y Pardo. Pokřtěn byl v posádkovém chrámu jménem Francisco Paulino Hermenegildo Teódulo. Již od dětství chtěl být námořním důstojníkem jako jeho otec. Jako osmiletý prý prohlásil ke své. sestře: "Zemřít na loži je špatná věc - chci zemřít pro vlast. (Morir en la cama es una cosa malissirrra, quiero morir por la patria). Protože však později námořní akademie v El Ferollu přestala přijímat nové aspiranty (to souviselo se ztrátou posledních zámořských držav Španělska v r. 1898), vykonal mladý Franco přijímací zkoušky na Vojenskou akademii v Toledu (oddělení pro pěchotu). 13. července 1910 ukončil tuto Akademii a v hodnosti poručíka nastoupil službu u pěšího pluku. Zúčastnil se bojů v Maroku, kde na sebe upozornil svými nevšedními schopnostmi a velkou osobní odvahou. Ve svých čtyřiatřiceti letech se stává nejmladším generálem španělské královské armády.

Významnou etapou jeho vojenského života byla příprava budoucího důstojnického sboru. V období diktatury Primo de Rivery navštěvoval Franco mimo jiné i Německo, kde se seznámil s válečnými školami v Drážďanech a v Berlíně. Po návratu do Španělska byl Francisco Franco jmenován velitelem nově zřízené Všeobecné vojenské akademie v Zaragoze. (5. října 1928 pronesl slavnou uvítací řeč k dvěma stům patnácti kadetům). Na této Akademii osvědčil mimo jiné své pedagogické schopnosti a vypořádal se s dosavadními nepořádky. Stojí za zmínku, že např. přijímací zkoušky byly na zásadě anonymity, takže zkoušející posuzovali pouze výkon a neznali při tom jméno kandidáta důstojnického sboru. Kromě toho se Franco postaral o kvalitní moderní učebnice a využíval i tehdejší novinky naučných vojenských instruktážních filmů. Všeobecné vojenské akademii v Zaragoze se dostalo nejvyššího uznání ze strany tehdejších světových vojenských odborníků. Například proslulý francouzský ministr války André Maginot (1877-1932) po návštěvě Zaragozy a shlédnutí výcviku nových čekatelů důstojnické hodnosti prohlásil: Armáda, které budou veleti tito budoucí důstojníci, může dosáhnouti všeho!" Generálu Francovi odevzdal Maginot odznaky komandéra francouzské čestné legie. Je pochopitelné, že pro nové republikánské vlády Španělska po roce 1931 byla Všeobecná vojenská akademie v Zaragoze doslova trnem v oku. Získala si totiž pověst "hnízda monarchismu a tradice."

Zmíněný Manuel Azaña (nový ministr války v republikánské vládě) ji proto zrušil jediným škrtem pera. Generál Franco se o tomto rozhodnutí dozvěděl v Pyrenejích, kde právě probíhaly manévry. Na důležitost získání armády upozorňují Protokoly sionských mudrců slovy:

"Ve skutečnosti nemáme již žádných překážek. Naše nadvláda jest tu za tak nezákonných podmínek, že ji lze všeobecně označiti silným slovem DIKTATURA, kterou maskujeme všeobecnou frází Diktatura proletriátu! - V dobré víře mohu prohlásiti, že my nyní děláme zákony, my jsme soudci, my ukládáme tresty. Odsuzujeme i popravujeme i udílíme milost. A jako náčelníci všech našich existujících armád jsme my také jejich vrchními vojevůdci!"

(Sezení deváté, paragraf čtvrtý.)

Je až neuvěřitelné jak tato slova vystihují tehdejší situaci ve Španělsku.

Francesco Franco měl vysokou osobní zásluhu na potlačení povstání v roce 1934 (o těchto událostech jsem se blíže zmínil v minulém článku). Jako nepohodlný byl odsunut na Kanárské ostrovy (Santa Cruz de Tenerife). Byl si dobře vědom toho, že se jedná o faktické vyhnanství. Tímto způsobem chtěla Fronte Popular (Lidová fronta) isolovat nepohodlného vlastence a populárního generála. Zde byl vystaven intensivnímu sledování vládními špehy, kteří ho střežili doslova ve dne v noci. "Jsou tomu již dva roky, co mne Moskva odsoudila k smrti," řekl v té době svému pobočníkovi. Pokus o atentát na generála Franca se uskutečnil 13. července 1936. Atentátníci chtěli přelézt oplocení parku a proniknout k ústřednímu pavilónu, kde pobýval generál Franco. Byli však spatřeni důstojníkem, který byl ukryt na stráži a výstřely byli zahnáni na útěk.

F. Franco přesto dlouho váhal se zahájením povstání proti republikánské vládě. Rozhodujícím impulsem nakonec byla vražda Josého Calva Sotela. Španělští komunisté se v té době chystali k poslednímu rozhodujícímu úderu (vzdáleně se situace podobala událostem v Chile před 11. zářím i973).

Povstání proti levicové republikánské vládě vypuklo předčasně, v pátek 17. července v Melille - v tehdejším španělském Maroku. (Cauta a Melilla jsou dosud součástí Španělska, zatímco většina bývalého španělského Maroka se v roce 1956 sloučila s bývalým francouzským Marokem a mezinárodním přístavem Tanger v Království marockém). Do čela povstání proti posádkovému veliteli v Menille, svobodnému zednáři generálu Romeralesovi se postavili plukovník Solans a podplukovník Malin don Helio Rolando de Tella, který se vrátil z exilu. Rovněž ve vojenské posádce v Cestě panoval v té době velký neklid. Bylo slyšet hlasy: "Budeme-li otálet, marxisté nás zničí." Důležitá byla podpora, které se povstání dostalo ze strany místních muslimů. "Jsme šťastni, můžeme-li pomáhati svým bratřím potírati komunismus, který je negací víry." Zde Lidová fronta podcenila náboženské cítění muslimů a nechtěně spojila odvěké nepřátele - katolíky a muslimy.

Když prezident Azaña obdržel zprávy o událostech v Maroku, jeho první otázka zněla: "Co dělá Franco?" Byl uklidněn odpovědí ministerského předsedy Casarese Quirogy: "Ale ten je dobře střežen na Kanárských ostrovech." V té době se podařilo generálu Francovi v dvoumotorovém letadle OH-Rapide odletět k Tetuánu. Tam vydal své první prohlášení, vysílané rozhlasem: "...Začaté hnutí strhne celé Španělsko! Žádná lidská síla je nezadrží! Viva Espaňa!"

Během několika prvních dní získalo povstání značné územní zisky: 19. července byla obsazena Sevilla: (Za oficiální začátek povstání byl později vyhlášen 18. červenec, kdy se k povstání připojil generál Franco a vojenské akce se rozšířily z Maroka na evropské Španělsko). Po prvních úspěších se však zdálo, že povstání bude potlačeno. Na stranu levicové republiky přešlo téměř celé loďstvo, které bylo podle osvědčeného receptu bolševické revoluce v Rusku vystaveno zvláště silné indoktrinaci ze strany sovětských poradců. Proti povstání vystoupilo nejenom loďstvo, ale zvláště veřejná propaganda a oficiální diplomacie většiny států světa. Vláda v Madridu měla v držení zlaté zásoby Španělské banky a navíc generál Sanjurijo, který se vracel z Portugalska, se stal obětí leteckého neštěstí. Bez přehánění můžeme konstatovat, že rozhodující podíl na tom, že povstání hned v prvních dnech neztroskotalo, měl Francisco Franco.

Zdánlivě rozhodující výhoda, kterou levicová vláda měla v námořním loďstvu, se nakonec ukázala být Pyrrhovým vítězstvím. Aby se totiž definitivně zmocnili flotily, museli komunisté povraždit většinu schopných námořních důstojníků a tím bylo válečné loďstvo přivedeno do značně chaotického stavu. Nejlepším důkazem této skutečnosti je fakt, že námořní jednotky pověřené střežením úzkého Gibraltarského průlivu, nebyly schopny zabránit, přepravě posil Francovi z Maroka do evropského Španělska.

Kritickým okamžikem první etapy občanské války byly listopadové dny roku 1936. Francisco Franco měl tehdy pravděpodobně dost sil k ovládnutí hlavního města Madridu. Proč to tehdy neučinil? Konečné hodnocení vyznívá v jeho morální prospěch. Rozhodl se totiž nejdříve zachránit obránce Alcazáru v Toledu, kteří dlouho odolávali obležení republikánských vojsk. Tím ovšem došlo ke zdlouhavé poziční válce před Madridem, která trvala téměř 29 měsíců.

Tehdy také došlo k výraznému "zmezinárodnění" občanské války. Právě v říjnu se španělské republice dostává rozhodující pomoci ze strany SSSR. Francouzská hranice byla prakticky otevřena a do středomořských přístavů byl dodáván válečný materiál nejrůznějšího druhu. Do boje zasahují výrazným způsobem mezinárodní interbrigády. Čelné místo mezi interbirgadisty zaujímali Češi a Slováci. Nelze popírat skutečnost, že značná část z nich byla vedena opravdu nezištnými pohnutkami a touhou pomoci zákonné vládě proti fašismu. Navzdory vžitým názorům si však dovoluji tvrdit, že jejich účast nenáleží ke slavným stránkám československo-španělských vztahů.

Zajímavou pozici zaujímaly Velká Británie a Francie. Po mém soudu kalkulovaly s obojí možnosti - s vítězstvím levicové republiky (pro ně lepší varianta), nebo s vítězstvím generála Franca. V tomto případě si chtěly skryté síly, jejichž nástrojem byly vlády Velké Británie a Francie, "osladit" svůj neúspěch. Závažné důvody mě vedou k závěru, že Velká Británie svým způsobem vlastně chtěla "odkázat" Itálii, která se jí svojí politikou stávala krajně nepohodlná a hodlala ji nechat vykrvácet na španělských bojištích. Proto skutečně vyhlásily nakonec oficiální podporu povstaleckému Španělsku. V oficiální literatuře bývá zejména zdůrazňována podpora Německa (Legie Condor aj.), ale rozhodující lidské zdroje dodávala především Itálie.

Detailní popis občanské války by si ovšem sám vyžádal celou studii. Pro stručnost uvádím, že počátkem roku 1939 bylo jasné, že dny republikánské vlády jsou sečteny. 26. ledna 1939 byla dobyta Barcelona a 28. března padlo i hlavní město Madrid. Poslední "Ústřední zpráva z hlavního stanu generalissimova" z 1. dubna 1939 zněla:

"Dnes byla zajata a odzbrojena rudá armáda a národní vojsko tak dosáhlo svých posledních cílů. Válka je skončena!"

Ve III. roce vítězství, v Burgosu dne 1. dubna 1939

Nejvyšší velitel: Franco

Na pravou míru je nutné uvést ještě jednu okolnost. Bývá zdůrazňováno, že bojovníci republikánského Španělska byli internováni ve Francii. V únoru 1939 Léon Blum ve Francii a major Attlee v Londýně (pozdější ministerský předseda od roku 1945) ohlašovali velkou bitvu, kterou očekávali u Gerony, střediska interbrigád. Místo toho ustoupilo 300 tisíc interbrigadistů k francouzské hranici a žádalo o volný průchod. Francouzská republika jim poskytla azyl, ale jejich zbabělý postoj byl pro skryté síly nepochybně značným zklamáním. Nebylo snad internování interbrigadistů projevem jejich nelibosti, resp. pomsty? Zvěrstva, kterých se na území pod svojí kontrolou dopouštěli zejména sovětští poradci, jsou relativně dobře známa. Jako drobný detail uvádím fakt, že mnozí zastřelení Španělé (především v Barceloně) měli na krku cedulku s nápisem: "Byl zastřelen proto, že nevolal - ať žije Lenin!' K otázce ztráty mnohých vzácných památek jenom stručně: existují dokumentární snímky například rozřezaných obrazů El Greca s vyrytými komunistickými a anarchistickými značkami. Značná část španělského kléru a řeholníků byla doslova zmasakrována.

Podle mého názoru se jednalo o deformaci myšlenky židovské šlechty. Část souvěrců dokonce tyto masakry zdůvodňovala pomstou za vypovídací edikt pro Židy, který 31. 3. 1492 vydal král Fernando Aragonský (podobně jako byla "poprava" krále Ludvíka XVI. odůvodňována pomstou za zrušení řádu templářů za krále Filipa Sličného ve 14. století).

Protože dlouhou dobu studuji dějiny vlastního národa i národů gojímských, hodnotím Francisca Franca jako jednoho z tvůrců dějin. O Španělsko se zasloužil i tím, že nedopustil jeho zavlečení do krvavého dramatu 2. světové války, že povznesl zemi hospodářsky (oprávněně se mluví o španělském hospodářském zázraku). Francovo pojetí hospodářství vycházelo z korporativního systému spolupráce jednotlivých tříd a stavů (nikoli tedy z principů klasické tržní ekonomiky). Můžeme říci, že Španělsko dosud čerpá z jeho výsledků, nejenom vítězství v občanské válce.

Skryté síly ovšem počítají s dlouhými historickými úseky. Po smrti F. Franca 20. listopadu 1975 dochází k postupnému zvratu jeho politiky. V roce 1977 byla opět připuštěna činnost komunistické strany a od roku 1982 určují politiku Španělska socialisté. Španělsko se zapojilo (lépe: bylo zapojeno) do globálního celosvětového plánu. Jaká bude jeho budoucnost, je těžké odhadnout.

V každém případě se Francisco Franco zapsal do slavné tisícileté historie Španělska, které obohatilo kulturu Evropy i světa. Mechanické srovnávání Franca s Mussolinim nebo Hitlerem svědčí přinejmenším o nedostatečné znalosti faktů a souvislostí. Sedmnáct let po smrti této osobnosti je již vhodná doba ke zhodnocení přínosu velkého syna španělského národa. Pokud můj článek přispěje k probuzení zájmu o složitou problematiku moderního vývoje Španělska, pak splnil svůj účel.

Jižní Afrika

Petr Mutinský

I. část

V rámci volného seriálu článků o historických kořenech judaismu se zaměřím v následujících řádcích na dějiny oblasti, která ohledně strategického a hospodářského významu náleží ke klíčovým regionům světa. Mám zde na mysli Jižní Afriku, která v současné době přechází ze systému apartheidu k "demokracii" způsobem, který připomíná některé země střední a východní Evropy.

Zájem Židů o africký kontinent se dá datovat do skutečné prastarých dob. Jednalo se ovšem pouze o severovýchodní a severní část světadílu. O židovských diasporách v severní Africe a jejich účasti na rychlém vítězství mohamedánských Arabů v sedmém století jsem se již zmínil. Po téměř tisíciletém přerušení připadla severní Afrika po jazykové a kulturní stránce do semitské sféry. Po Karthagincích, jejich vztah k Féničanům (kteří byli zase sousedy starožidovského národa v Palestině a úzce s ním jazykově příbuzní) by se dal přirovnat ke vztahu Angličanů a dnešních Američanů -Yankeejů, nebo Holanďanů a jihoafrických Búrů. Arabové s významnou pomocí místních židovských kahalů sjednotili severní Afriku na semitském jazykovém základě. Daleko významnější však byla skutečnost, že celá tato oblast byla sjednocena na islámském náboženském základě; křesťanství, které zde předtím kvetlo (v historických zprávách máme potvrzenu existenci několika set biskupství) bylo prakticky zlikvidováno. Křesťanské Evropě byla Afrika uměle vytlačena z okruhu zájmů. Tento fakt nebyl způsoben nějakým "zápecnictvím" tehdejších Evropanů (proti tomu nejlépe svědčí křížové výpravy, tažení Vikingů-Normanů, jakož i misionářské cesty), ale byl cílevědomým řízeným procesem.

Křesťanským Evropanům bylo nejenom téměř nemožné vstupovat do muslimské Afriky, nýbrž bylo jim to často výslovně zakázáno. Proti tomu na druhé straně pozorujeme rozkvět židovských obcí v muslimském světě, tedy i v Africe. Se svými souvěrci pěstovali Židé čilé styky. Vzhledem k tomu, že Arabové již v desátém století znali podstatnou část východní Afriky - byli usazeni mimo jiné na takových místech jako Mombasa, Mosambik a Sofala, znali ostrovy Madagaskar a Komory, sahala již tehdy oblast vlivu a obchodních styků židovských obcí a křesťanské Evropy až po 20. stupeň jižní šířky.

Podobně jako u starověkých Féničanů, byly i u židovských obchodníků tyto informace přísně střeženy a tajeny. Jen tak se mohlo stát, že první, kdo v Evropě mohl podat spolehlivé zprávy o východní Africe na jih od rovníku, byl až známý Benátčan Marco Polo (asi 1254-1324). Od svých lodníků se dozvěděl na zpáteční cestě z Číny mnoho podrobností o těchto oblastech, mimo jiné o křesťanské habešské říši, i o tehdy ještě polokřesťanském ostrově Sokotra. Bylo to do značné míry zásluhou právě jeho knihy "Milion", že se na evropských mapách kolem roku 1350 začaly obrysy Afriky blížit skutečnému stavu.

Při svém vylíčení geneze občanské války ve Španělsku jsem objasnil skutečnost, že Pyrenejský poloostrov byl do značné míry "zemí zaslíbenou" pro židovské kahaly. To platí samozřejmě v první řadě pro ty oblasti Iberského poloostrova, které byly pod přímou vládou Maurů - tj. muslimů. Židé se však snažili maximálně uplatnit - pokud to místní podmínky jen trochu dovolovaly, i v křesťanských státech poloostrova - v Kastilii, Leonu, Aragonii a v Portugalsku. Nás bude v souvislosti s Afrikou nejvíce zajímat posledně jmenovaný stát. Portugalsko se postupně osvobozovalo od arabské nadvlády počínaje jedenáctým stoletím. Roku 1147 dobyli křesťané současné hlavní portugalské město Lisabon. Po vytlačení Maurů si Portugalsko uhájilo nezávislost i vůči sousední Kastilii pouze později v letech 1580-1640 bylo spojeno se Španělskem. Nejstaršími literárními památkami portugalské provenience jsou pozůstatky tzv. Gallicijsko-portugalské lyriky z konce 12. století. (Srovnej článek o původu generalissima Franca v TP č. 62 našeho seriálu.) Vzhledem k tomu, že gallicijské nářečí je portugalskému jazyku velmi blízké, můžeme politicko-jazykový vývoj s jistou reservou posuzovat jako "promarněnou šanci" na jednotný jazyk a stát (podobně jako Češi-Slováci nebo Němci-Holanďané, kde se v jistých historických obdobích jevila reálná naděje na jazykovou jednotu).

Portugalsko bylo prvním státem křesťanů na Iberském poloostrově, který změnil reconquistu (tj. znovudobytí ztracených území v conquistu (tj. dobytí, přešel tedy do útoku). Roku 1415 dobyli Portugalci Ceutu v Maroku (dnes součást Španělska jako jedna z jeho posledních držav). Nastává slavná éra portugalských námořních výbojů a velkých zeměpisných objevů. Tento malý národ (v 15. stol. se počet obyvatel Portugalska odhaduje na jeden až dva miliony) prokázal, že v jeho žilách je krev dávných Iberů, římských legionářů a germánských Suebů (Svávů). Za ideového původce portugalských zámořských objevů bývá považován portugalský princ Jindřich Plavec (+ 1460). Osobně sice nikdy nepodnikl větší plavby po moři, v dějinách je však zapsán zejména jako velmistr Kristova řádu, založeného k potírání muslimů a jiných heretiků z katolického hlediska. V této funkci věnoval maximum energie na

podněcování zámořských cest. Byl k tomu veden několika důvody. Dozvěděl se (patrně od židovských kupců), že se ze Senegalska provozuje živý obchod se zlatem do Maroka. Z tohoto důvodu se snažil o to, aby se Portugalsko pokusilo dosáhnout oné zlaté země, ležící za pouští. Další důvod byl "ideově-politický". Princ Jindřich totiž doufal, že Portugalci najdou západní pramen Nilu a získají spojenectví s říší křesťanského arcikněze Jana (víme, že Ethiopie-Habeš byla opravdu křesťanská), a tím spojence proti islámu. Roku 1433 obeplulo Jindřichovo loďstvo mys Bajador, roku 1443 zahlédl Don Fernandez Zelený mys (Cabo Verde). O něco později objevil Lancelot ústí řeky Senegal. Roku 1457 je již na jedné italské mapě zakreslen mys Palmas. Po dvou tisíci letech dosáhli tak Portugalci stop Karthaginců (Hannona), který první ve starověku spatřil tuto oblast. Tím byly zároveň vyvráceny všechny pověsti (není třeba dodávat, že uměle šířené), které vyprávěly v Evropě o nesnesitelném žáru slunce, o "vroucím moři" a o hořící zemi. V roce 1453 dobyli zatím Turci Konstantinopol a definitivně tak přerušili spojení mezi Dálným Východem a Západem. Ukazovala se stále naléhavější potřeba najít cestu do Indie po moři. V letech 1481-1495 panoval v Portugalsku činorodý král Jan II., který programově pokračoval ve snahách Jindřicha Plavce. Konečně roku 1482 byl vyslán Diego Cao podél západního pobřeží Afriky. Roku 1485 objevil ústí řeky Kongo, ve kterém marně hledal mořskou úžinu, vedoucí na východ. V příštím roce se dostal až k mysu Cross na severozápad od pozdějšího Svakopmundu. V srpnu dalšího roku (1486) opustil Portugalsko Bartolomeo Diaz. Před výpravou se hojně stýkal například s kartografem Martinem Behaimem (podle některých pramenů údajně původem z Čech) a měl na svou dobu vynikající teoretické znalosti zeměpisu. Asi u 25 st. 50 min. jižní šířky přistál u afrického pobřeží a obeplul odtamtud, zahnán prudkou bouří aniž to zpozoroval nebo jen tušil, jižní cíp Afriky. To bylo možné zjistit teprve z toho, že nové pobřeží šlo směrem severovýchodním. Když se dostal do zálivu Algoa, donutilo jej vzbouřené mužstvo obrátit se nazpět. Na tomto vynuceném návratu uviděl podél jihoafrického pobřeží, v blízkosti nejjižnějšího cípu Afrického předhoří, nazval nejjižnější mys Afriky "Mysem bouřlivým" (Cabo termentoso). Král Jan II. ovšem tento název změnil s pohledem na budoucí cestu do Indie na Mys Dobré Naděje. Při jedné z následujících výprav do Indie zahynul Bartolomeo Diaz dne 29. dubna 1500 v blízkosti mysu, který objevil. Portugalský básník Luis de Camoes (1524-1580) postavil tomuto objeviteli nejjižnější Afriky nesmrtelný literární pomník ve svých "Lusovcích", stejně jako Vasco da Gamovi. Ten pak splnil dávný sen a navázal spojení s Indii obeplutím Afriky.

Tato kapitola ze světových dějin, týkající se navazování spojení s Indií a s oblastí nynější Indonézie a ostatními zeměmi Dálného Východu, která je charakterizovaná i dočasnou portugalskou hegemonii nad oblastí Indického oceánu, je neobyčejně zajímavá a poučná (bez přehánění se čte jako nejnapínavější román), přesahuje však zlomenou thematiku tohoto příspěvku.

Vraťme se tedy k naší problematice. Je charakteristické, že ruku v ruce s portugalským vojákem a katolickým misionářem (nebo jen těsně za nimi) kráčel alespoň v první fázi portugalských výbojů také židovský kupec. "Židovští obchodníci byli v Jižní Americe sto let před přistáním Otců poutníků v Plymouth-Rocku. Židé otevřeli již roku 1492 cukrové továrny na sv. Tomáši. Byli v Brasilii již pevně usazeni, když stálo teprve několik vesnic na pobřeží dnešních Spojených států... Přítomnost Židů po celé zemi, jejich úzké kmenové souručenství zachovalo je jako národ mezi ostatními národy, jako spolek, jehož agenti byli všude k nalezení." (Srov. H. Ford, mezinárodní Žid - světový problém I., Praha 1924, str. 13.). Úzkou spoluprací židovských obchodníků a židovského kapitálu s portugalskou korunou (alespoň v nepřímé formě) se dá světlit také skutečnost, že úder proti Židům v Portugalsku a zavedení inkvisice se o několik desetiletí opozdil oproti sousednímu - již sjednocenému a konsolidovanému- Španělsku. Ve Španělsku došlo k vyhnání Židů již roku 1492, v Portugalsku až ve třicátých a čtyřicátých letech 16. století, tj. v době, kdy úspěchy protestantské reformace v celé Evropě byly přímo oslňující - až na Pyrenejský poloostrov. Vyhnaní portugalští Židé se vystěhovali - podobně jako jejich španělští krajané - do různých oblastí. Značná část z nich se však kromě Středomoří uchýlila do Nizozemí. Nejznámější z holandských Židů, kteří měli předky v Portugalsku, byl filosof Baruch Spinosa.(1632-1677). Se Španělskem sdílelo Portugalsko stejný osud. S vyhnáním Židů postupně ztrácelo finanční nadvládu. Vyhnaní Židé pak všemožně podporovali zejména stát, za jehož vznikem stálo Holandsko - čili Spojené provincie. Nepřekvapí nás také urputný zápas Holanďanů zejména o africké portugalské kolonie v Indickém oceáně.

Je zřejmé, kdo dával Holanďanům a Angličanům impulsy, eventuelně i předával tajné informace. (Přísné utajování zeměpisných znalostí v Portugalsku 15. století nemělo obdoby nikdy v celé tehdejší Evropě.) Vývoj v jižní Africe pod vládou holandských Búrů a Angličanů bude předmětem dalšího článku.

II. část

V minulé části jsem nastínil vývoj až k období přelomu středověku a novověku (podle klasického dělení, tj. na přelomu 15. a 16. století, kdy Portugalci dosáhli nejjižnějšího cípu Afriky a odtud objevili spojení do Indie.

V 16. století se však situace vyvíjela poněkud jiným směrem ve španělských koloniích v Jižní a Střední Americe, a jinak u portugalských kolonií. Portugalci nestačili ovládnout celé vnitrozemí Afriky, ale spokojili se se zajištěním

klíčových opěrných bodů. Zlikvidovali v Indickém oceánu několikrát silnější turecké loďstvo. Sultánovi zůstal pouze prázdný titul "vládce obou moří." Pro skryté síly byla situace nebezpečná zvláště za vlády Filipa II. (1556-1598), který se roku 1580 stává rovněž králem portugalským. Osud Holandska se v některých chvílích ocitá na vážkách, stejně jako Anglie Alžběty I. (1558-1603). Došlo tu totiž ke spojení dvou tehdy největších koloniálních říší formou personální unie. Jak už víme z předchozích částí, zejména Spojené provincie (tj. Holandsko) představovaly v tehdejší době největší oporu skrytých sil světového judaismu. Veškeré staleté zkušenosti i nastřádaný kapitál byly použity nejenom na obranu Holandska (a později Anglie), ale i na vytvoření obrovské koloniální říše. Připomeneme-li si skutečnost, že v počátcích portugalských zámořských výbojů v 15. století byl v první řadě silně zainteresován židovský kapitál, nedivíme se, že ztráta výhodných afroasijských trhů byla pro něj prostě nepřijatelná. Protože v daném okamžiku nešlo ještě zvrátit vnitřní politiku spojené španělsko-portugalské habsburské říše sobě výhodným směrem (o to se starala silná katolická víra v těchto státech a pevná absolutistická moc krále), bylo nutno za každou cenu podporovat nově vzniklý holandský stát, který byl někdy dokonce přímo chápán jako "nový Izrael". Není také náhodou, že striktní kalvinismus, který byl oficiální ideologií Holandska, zastával thesi predestinace (předurčení) v pravém slova smyslu "ad absurdum." Predestinace v kalvínském pojetí (podle J. Kalvína, 1509-1564, zakladatele tohoto směru, mimochodem rovněž židovského původu) znamenala, že Bůh předzvěděl ještě před stvořením světa, kdo bude zatracen a kdo spasen. K tomu člověk nemůže nic přidat ani ubrat. Je tedy pouze jenom jakýmsi automatem. Nepomáhají dobré skutky. Známkou vyvolení už na tomto světě je např. to, že se někomu dobře daří po materielní stránce. Odtud také schvalování lichvy, která byla katolickou Církví přísně zakázána, ideál tzv. levné církve, okázalá prostota v odívání (nejčastěji černá barva ap.). Není náhodou, že kalvinismus tolik zdůrazňuje Thoru (a obecně Starý zákon v křesťanském pojetí. Vlivy Talmudu je možno spatřovat v jistém náběhu k šovinismu u Holanďanů, kteří se začali v době nadvlády striktní kalvínské ideologie považovat za národ předurčený - predestinovaný - za nový Izrael!

V době války za uhájení své nezávislosti na pevnině (1566-1609 a 1621-1648) proti Španělsku kladli Holanďané velký důraz na loďstvo, které díky tajné podpoře Anglie nebylo zcela zničeno (na rozdíl od tzv. lesních geusů, kteří byli zlikvidováni vévodou z Alby). Z moře začíná také osazování vlastního holandského území, počínaje rokem 1572. Tento boj na pevnině však byl úspěšný pouze z části (jižní Nizozemí - pozdější Belgii - se podařilo Španělům uhájit).

Současně spolu s anglickým loďstvem pořádali Holanďané pirátské přepady španělských a portugalských lodí, a to i v době dvanáctiletého příměří (1609-1621).

V polovině 17. století se Holanďané pevně usadili v nynější jižní Africe. Roku 1652 založili poblíž mysu Dobré naděje zásobovací stanici pro lodě Východoindické společnosti. Z této stanice vzniklo později dnešní Kapské město. Do konce 18. století pak zabrali holandští kolonisté rozsáhlé území až k řece Vaal. Vyhladili při tom nebo zotročili zcela původní obyvatelstvo - Hotentoty a Křováky. V tomto světle je nutno přehodnotit dosavadní podání, které líčí pouze španělsko-portugalskou kolonizaci jako nepřetržitý řetěz útisku, úpadku a neslýchaných křivd, zatím co kolonizace anglickou a holandskou vydává za civilizační pokrok.

V 18. století však dochází k přesunu těžiště skrytých sil z Holandska na nově vzniklou Vel. Británii. Jako byli Holanďané vytlačeni ze Severní Ameriky (např. New York byl původně holandskou osadou s názvem Nový Amsterodam), ke stejnému procesu dochází i v jiných částech světa - jižní Afriku nevyjímajíc.

Jakoby byla "vybita baterie", Holandsko začíná upadat v politice zahraniční i vnitřní (ústup z industrializace k částečné reagrarizaci). K vytlačení Holanďanů z Kapska přichází na konci 18. století za zajímavé historické situace. Během Velké francouzské revoluce obsadila francouzská vojska mimo jiné Holandsko, ze kterého vytvořila vasalský stát- tzv. Batavskou republiku. Angličané využili této situace a zabrali novému spojenci Francie část území, mezi jiným právě Kapsko (r.1759). Ani po skončení napoleonských válek nemínili Britové vzdát se své kořisti. Jiného názoru byli ovšem Holanďané, usazení mnohdy již několik generací v jihoafrické kolonii. Pro tyto osadníky se vžil název Búrové (z holandského "Boer", tedy sedlák, rolník, což etymologicky souvisí s něm. Bauer). Nespokojenost s anglickou koloniální správou měla mnoho příčin - povýšení angličtiny na jedinou úřední řeč, zrušení místní samosprávy, zrušení otrocké práce v Kapsku a jiné důvody. Část Búrů se proto rozhodla opustit své farmy a najít si nový domov mimo oblast britské správy i anglikánských misionářů. V letech 1836-1840 dochází proto k tzv. velkému trecku, tj. tažení neboli stěhování. Odhaduje se, že se ho zúčastnilo asi 10 tisíc Búrů, pak následovali další. Búrové založili dva nové státy: mezi řekami Oranjí a Vaalem vznikl Svobodný stát oranžský, za řekou Vaalem až k řece Limpopo pak Transvaal (s oficiálním názvem "Jihoafrická republika"). Pro úplnost dodávám, že krátkodobě existovala ještě třetí búrská republika Natal. Vzhledem ke své jedinečné poloze (tato republika byla důležitá pro cestu do Indie) ji Britové anektovali již v roce 1843. Opět se ukázalo, že skryté síly neznají vděčnost vůči těm, kteří se o ně v minulosti tolik zasloužili.

Pokud jde o hospodářský význam, stálo Kapsko do šedesátých let 19. století daleko za britskými koloniemi Kanadou a Austrálií (o Indii nemluvě). Hlavními exportními artikly byly převážně vlna a kůže. V souvislosti se stavbou Suezského kanálu začal v Londýně dokonce převažovat názor, že význam Kapska logicky poklesne i z hlediska vojensko-strategického. Tehdy se zdálo, že búrské (tedy holandské) republiky přežijí nebo dokonce že dojde k zpětnému posunu.

Velký obrat situace přinesl rok 1867, kdy byly objeveny první diamanty v údolí řeky Oranje a Vaalu. Roku 1871 pak byla objevena diamantová pole u dnešního Kimberley. Začíná se rozvíjet i těžba zlata. Díky tomuto exportu z jihoafrických britských kolonií Kapsko a Natal získalo londýnské finanční a obchodní centrum (známé City of London pod kontrolou židovských bankéřů) prakticky monopol světového trhu.

Již v této době byly v oblasti jižní Afriky komplikované rasové vztahy, které se nevybíjely pouze v konfliktu mezi holandskými Búry a Angličany, případně mezi bělošskou menšinou obecně a černošskou většinou. Za prací sem byli dováženi i Indové, kteří lépe snášeli klimatické podmínky a při tom pracovními schopnostmi předčili černochy.

I v tomto rasistickém principu, který v tak ostrých formách neměl jinde ve světě obdoby, můžeme spatřovat vliv Talmudu. V jednom ze svých předchozích článků k osobě Dr. T. Herzla (TP č. 41 a 42) jsem se obšírněji zmínil o tom, jaký význam dr. Herzl přikládal právě Africe. Není také náhodné, že za druhé světové války jedna z umírněnějších variant nacistického řešení židovské otázky spočívala ve vystěhování evropských Židů na Madagaskar.

Zmíněné poměry vedly již v poslední třetině 19. století k častým národnostním i vysloveně rasovým třenicím. Roku 1893 zahájil mimo jiné svoji činnost v jižní Africe tehdy mladý právník Mahátma Gándhí (1869-t948). V rámci posilování britského impéria, které tehdy stále znamenalo (vedle nastupujících USA) hlavní základnu skrytých sil, stály v cestě obě jmenované republiky Búrů. V letech 1899-1902 došlo proto ke známé burské válce. Búrové bojovali hrdinně proti obrovské přesile (maximálně 60 tisíc Búrů proti půlmilionové britské armádě v závěru války).

Britové předpokládali, že válka s Búry bude v podstatě více méně pouhou policejní akcí. Těžce se však přepočítali. První fáze války byla charakteristická doslova pokořujícími neúspěchy britských expedičních vojsk. Porážky těžce otřásly sebevědomím Britů a vyvolaly také vlnu sympatií evropské veřejnosti vůči Búrům. 11. prosince 1899 byl poražen britský generál Methuen před Kimberley u Magerfonsteinu a o pět dní později dokonce i vrchní anglický velitel generál Buller. Anglická veřejnost byla na sklonku století, v prosinci 1899, doslova šokována, jak jednoznačně vyplývá z analýzy tehdejšího tisku.

Búrové však marně spoléhali na zahraniční pomoc. Jasně se znovu ukázalo, kdo ovládá světovou politiku. Je to přímo čítankový příklad toho, že právě v éře tzv. demokratizace zahraniční politiky mínění gójů neurčuje ani v nejmenším skutečnou politiku.

V Protokolech sionských mudrců čteme: "V přítomné době jsme jako mezinárodní moc nezranitelní. Budeme-li však napadeni jen jedním gojímským státem, zastanou se nás státy jiné."

(Sezení III., paragraf 18)

Kdo jenom trochu sleduje současné světové dění, jistě mi dá za pravdu, že tato slova z roku 1897 platí beze změny dodnes.

III. část

V předchozích dvou pokračováních cyklu o dějinách judaismu jsem podal nástin vývoje jižní Afriky až do počátku 20. století. Zdůraznil jsem zejména ty styčné body, kdy celosvětové politika skrytých sil akcentovala význam jižní Afriky - ať už z důvodů strategicko-geopolitických, nebo ekonomických. Jako by se názorně v jižní Africe manifestoval přesun těžiště podpory skrytých sil z prostředí holandského na britské impérium. Znovu se ukázalo, že skryté síly judaismu neznají vděčnost vůči těm, kdož jim ve své době poskytli cenné služby.

Zmínil jsem se již, jak surovými metodami dosáhli Britové svého konečného vítězství nad Búry. Schopní búrští velitelé (generál Borha, dále zejména de Wet, Smuts, de la Rey, Hertzog a další) vedli obratnou partyzánskou válku (guerillu) po období delší než 18 měsíců. Anglický generál Kitchener označil bojující Búry za "lupiče" se všemi z toho plynoucími právními důsledky. Vzpomeňme si na obdobnou terminologii sovětských okupantů např. v Afghánistánu vůči mudžahedinům. V britských koncentračních táborech zahynulo během několika málo měsíců přes deset tisíc búrských žen a kolem šestnácti tisíc dětí. Na bojištích ovšem ztráty Britů několikanásobně převyšovaly ztráty Búrů. (Podle některých pramenů se odhaduje, že za přímých bojů padlo v prvním roce války na bojištích deset tisíc Búrů proti asi dvaceti tisícům Britů.) Velká Británie byla nucena vynaložit na vedení války s Búry minimálně 220 milionů liber šterlinků, tedy částku na tehdejší dobu doslova obrovskou. Za tuto sumu se přímo čítankové naplnila these talmudu o vzájemném vybíjení gójských národů, vyjádřená v Protokolech sionských mudrců:

"V současné době jsme jako mezinárodní moc nezranitelní. Budeme-li napadeni jen jediným gojímským státem, zastanou se nás státy jiné..."

(Sezení druhé, paragraf 17.)

Datum a místo podepsání kapitulace (31. května na Vereenigingu) před devadesáti lety (psáno r.1992 - L.K.) nabylo v moderních dějinách jižní Afriky zvláštního, symbolické významu. Není náhodné, že o 59 let později bylo na tento den načasováno vyhlášení Jihoafrické republiky.

Búrové zažili krvavou lázeň; jejich úplná likvidace však za dané situace nemohla být programem skrytých sil. Jednak z důvodu velké mezinárodní sympatie (jak již byla zmínka v předchozím článku), kdy se zdálo, že Velká Británie upadne na desetiletí do úplné mezinárodní isolace, jednak z důvodů hospodářských. Hlavního c1e bylo stejně dosaženo. Připomínám slova Henryho Forda:

"Protože Všežid nemůže dodržovati stálou pozemní a námořní obranu, musí se o to postarati jiné státy. Jeho námořnictvo jest britské; to zajišťuje židovské světové hospodářství... Opačně zaručuje Všežid Británii nerušené politické a teritoriální panství. Kdekoli byla všežidovská pozemní moc - lhostejno ve kterém stejnokroji- pracovala ruku v ruce s britskou mocí námořní. Všežid rád ponechává správu různých světových pásem domorodým vládám; požaduje pro sebe pouze kontrolu nad těmito vládami. Židovstvo nenamítá naprosto ničeho proti trvalému národnostnímu rozčlenění nežidovského světa... "

(H. Ford: Mezinárodní Žid I., Praha 1924, str. 31.)

Je tedy logické, že muselo dojít k co nejrychlejšímu smíření mezi Búry a Angličany. Guvernéru Milnerovi, který se po skončení bojů v jižní Africe stal zdánlivě neomezeným pánem, jeho postavení poněkud "zhořklo". Bylo mu totiž uloženo, aby se neprodleně postaral o plynulý přísun pracovních sil pro těžbu zlata a diamantů. Během tříleté války doly pochopitelně stagnovaly a přes 100 tisíc afrických horníků se rozuteklo. Po válce pak většina z nich nejevila přílišnou ochotu vrátit se k těžké a nebezpečné práci. Situace byla téměř neřešitelná- alespoň v nejbližších měsících. Tehdy se ukázala výhoda světového britského impéria. Guvernér Milner se na radu svých poradců rozhodl, že pro doly na Randu a v Kimberley doveze horníky z Číny. Je zajímavé, že tento plán byl uskutečněn přes prudký odpor bělochů, Angličanů, Búrů i jiných, kteří se obávali dalšího rozrůstání neevropského obyvatelstva. Skryté judaistické síly opět prosadily svůj záměr, jako ostatně v naprosté většině podobných případů. Díky 23. tisíců čínských horníků a se od konce roku 1902 těžba začala rychle zvyšovat. Stejně tak je typické, že polootrokářský charakter práce budil obecné rozhořčení, ve veřejném mínění u lidí různého náboženského i politického přesvědčení daleko za hranicemi jižní Afriky i britského impéria.

Pro období před I. světovou válkou je charakteristická masivní propaganda ohledně demokratizace, lidských práv a pod., kterou prosazovala zejména "modrá lóže" svobodného zednářstva. Pro skryté síly bylo ostatně velmi výhodné mít své želízko ve více ohních, tj. kontrolovat činnost politických stran a proudů nejrůznějšího, často i zdánlivě přímo protikladného zaměření. (V Protokolech sionských mudrců je k tomu takové množství příslušných citátů, že je opravdu těžké vybírat). Proto ani poraženým Búrům nebyly v jižní Africe činěny překážky, aby se politicky organizovali. Představitelé Búrů v čele s J. Smutsem a L. Bothou v Transvaalu stranu Het Volk (Národ). V Oranžsku vznikla z podnětu M. Steyna a L. Hertzoga (oba částečně židovského původu) nacionalistická strana Oragnia Unia. Nejvýznamnější politickou osobností mezi Búry se stal Ian Smuts. Z bývalého hrdiny protibritského odboje a velitele partyzánských jednotek se stal "přesvědčeným" hlasatelem výhod britského impéria (v jeho pracech najdeme například prognosu toho, že skandinávské státy se v budoucnosti spíše připojí k okruhu anglosaské než německé kultury).

Jeho úloha je do jisté míry obdobná úloze H. P. Pétaina (1856-1951) za jiných historických okolností. Zatímco však za stejný postoj (s výhradami) zaplatil maršál Pétain doživotním vězením, Ian Christian Smuts zemřel v roce 1950 tak říkajíc na výsluní. (Náš divák se aspoň částečně mohl s touto postavou setkat v episodě z filmu "Gándhi").

Vedle zmíněných "statkářských" a "buržoasních" stran se od téhož roku 1902 začalo v hornických oblastech Witwatersrandu rozvíjet odborové hnutí bílých dělníků. V roce 1907 pak bylo potlačeno poslední velké povstání zulských kmenů, v jeho čele stál Dinizulu, syn Ceťwajův, posledního náčelníka Zulů.

Neobyčejně zajímavý je vývoj jižní Afriky po stránce státoprávní. K usnadnění chystaného přechodu k federaci jihoafrických kolonií poskytli Britové již v roce 1906 Transvaalu poměrně rozsáhlou samosprávu, a Oranžsku v roce 1908.

Po schválení příslušného zákona v londýnském parlamentu byla 31.5.1910 slavnostně vyhlášena Jihoafrická unie, která se stala dominiem, tj. členským státem britského impéria. Zástupcem hlavy státu (anglického krále) byl jmenován generální guvernér. Politická moc byla soustředěna do parlamentu o dvou komorách - senátu a

sněmovně. Senát tvořilo 32 nepřímo volených a 8 jmenovaných členů. Ve sněmovně zasedalo tehdy 121 poslanců. Jejich počet měl však postupně vzrůstat - úměrně s počtem obyvatelstva.

V souvislosti s našimi tzv. kompetenčními spory v ČSFR je zajímavé připomenout tehdejší řešení např. otázky hlavního města. Funkci správního střediska dostala hned tři města: Pretoria, Bloemfontein a Kapské Město s tím, že půl roku bude vláda sídlit v Kapském Městě, půl roku v Pretorii. V Bloemfonteinu měl sídlit Nejvyšší soud. Při zpracování ústavy se počítalo s budoucností - tj. s chystaným připojením britských protektorátů Bečuánska, Basutska a Swazijska.

Prvním ministerským předsedou Jihoafrické unie se stal již zmíněný Louis Botha (1862-1919). Jeho strana prošla během několika let rozsáhlou transformací a změnila jméno na Jihoafrickou národní stranu. Již v době svého vzniku byla v roce 1910 zavedena tzv. "barevná přehrada", černoši byli vyloučeni z kvalifikovanějších míst, roku 1913 byl vydán zákaz dalšího stěhování indických imigrantů.

V srpnu 1914 začal I. světová válka, které se od 4. srpna aktivně zúčastnila rovněž Velká Británie. Tato válka měla přinést zhodnocení staleté práce zednářských lóží na likvidaci křesťanských monarchií ve střední a východní Evropě. Vedle materiálních zdrojů zde hrál svoji roli pochopitelně i "lidský materiál". Z hlediska materiálových zásob nebyly problémy. Bezprostředně před válkou nakoupilo např. Německo ohromné množství americké bavlny, její obrovské zásoby ležely připraveny k vývozu. Když vypukla válka, přešlo právo majetnické za jedinou noc z židovského jména v Hamburku na židovské jméno v Londýně. (Srov. H. Ford, cit. dílo, str. 20). Jiná ovšem byla situace s lidskými zdroji. V tomto směru měly skryté síly oprávněné obavy - zejména ohledně poddaných britského impéria. Vedle muslimů se to týkalo zejména Búrů, kteří měli v živé paměti britské masakry před 12 lety.

Jako jeden z nepřímých důkazů faktu, že Velká Británie počítala najisto s vypuknutím války v roce 1914 (na rozdíl od marocké krize) uvádím skutečnost, že vyjádřila svoji zdánlivě naprostou důvěru ve spolehlivost Búrů tím, že z Jihoafrické unie odvolala všechny vojenské oddíly a ponechala pouze malou posádku v námořním opěrném bodě Simonstownu. L. Botha se snažil splnit očekávání svých pánů- Velké Británie a tím i skrytých sil. Dne 9. září 1914 přednesl návrh na vyhlášení války Německu. Je typické, že ho prosadil pouze nepatrnou většinou koupených hlasů. Ukázalo se jasně, že synkretismus Búrů a Angličanů není ještě zdaleka dokončen. Ve velké části búrského obyvatelstva se projevila opět ostrá protibritská nálada, neochota k válčení po boku anglických vojsk i obecný odpor vůči kolaborantské politice Bothovy vlády. Můžeme vůbec povšechně konstatovat, že Němci byli většině Búrů bližší - a to nejenom po stránce jazykové (vzdáleně to můžeme přirovnat k nechuti českých vojáků rakousko-uherské armády bojovat proti Rusům a Srbům). Německá tajná služba rozvinula velkou aktivitu mezi burskými kolonisty zejména v severním Transvaalu. Byly vypracovány důkladné přípravné práce k rozpoutání občanské války, která by pochopitelně přinesla velké odlehčení německým oddílům v Tanganjice a Jihozápadní Africe, a zvýšila jejich šance na vítězství. Do čela těchto příprav se postavili populární velitelé z anglo-búrské války. Zvítězila však dokonalejší zpravodajská služba a materiální reservy skrytých sil, které pro ně podporovaly Velkou Británii. Po několika srážkách bylo povstání potlačeno a jeho vůdcové padli v boji nebo byli zajati. L. Botha se poté osobně ujal řízení vojenských operací proti Němcům v Jihozápadní Africe, jež skončily německou kapitulací v červenci 1915. Je opět pozoruhodné, že vládní kruhy ani tímto vítězstvím nezískaly na popularitě. Ve volbách utrpěla Jihoafrická strana těžké ztráty, zatím co J. B. Hertzog (1866-1942), který nerealizoval probritskou politiku tak nápadně, zaznamenal mohutný přírůstek hlasů. Britská strana unionistů pochopitelně i nadále podporovala Bothu. Pouze v koalici s ní se podařilo vytvořit novou vládu ve "starých" probritských intencích. Unionisté a skryté síly dávali stále okázaleji najevo, že za svoji spolupráci očekávají větší odměnu. V Tanganjice totiž utrpěli Britové v bojích proti německým koloniálním oddílům nadaného německého generála von Lettow-Vrobecka překvapující neúspěchy. L. Botha ukázal svoji servilitu i tentokrát. Vrchním velitelem armády byl jmenován sám Ian Smuts. Do jeho armády byli zařazeni tentokrát i západoindičtí černoši a indické jednotky. Válečné tažení však nezaznamenalo valných úspěchů ani tentokrát - přes ohromný nepoměr britsko-německých sil téměř dvacet ku jedné ve prospěch Britů! Němci kapitulovali až dva týdny po skončení války v Evropě. Odhlédneme-li od morálního pozadí - náleží tato téměř neznámá kapitola bezesporu k nejslavnějším stránkám dějin německé armády!

Také na evropské bojiště byly vysílány pomocné jihoafrické jednotky. Osobní "zásluhou" Bothy a Smutse bylo například na francouzskou frontu vysláno přes 30 tisíc vojáků a 27 vojáků afrického původu v pomocných vojenských jednotkách, které utrpěly těžké ztráty. Za tyto zásluhy se I. Smust stal v roce 1916 členem britské vlády. V Jihoafrické unii však převládalo mezi Búry hodnocení diametrálně odlišné. V búrských opozičních kruzích se nijak nešetřilo přívlastky jako "zrádce" nebo "renegát". Začalo se zcela otevřené mluvit o odstranění probritských lokajů a poprvé se rovněž vynořila myšlenka na vyhlášení samostatné Jihoafrické republiky. Základním předpokladem bylo ovšem vítězství Německa ve válce. V roce 1917 se znovu objevovaly náznaky podzemního protibritského hnutí ve zvýšené míře.

Postavením Jihoafrické strany a jejích vůdců rovněž otřáslo vysoké zdanění obyvatelstva k úhradě ohromných válečných výdajů, pokles ceny zlata a diamantů, omezení vývozu, rostoucí nezaměstnanost a drahota. Ani po skončení války nedošlo k bezprostřednímu slibovanému obratu. Bylo naopak zřejmé, že země stojí před těžkou krizí. Na mírové konferencí v Paříži zastupovali Jihoafrickou unii Smuts a Botha. Toho po návratu domů udržela v křesle ministerského předsedy opět pouze masivní podpora britských unionistů. Přes velké osobní zásluhy a obratnost bývalého advokáta se Ianu Smutsovi nepodařila otevřená anexe bývalé německé Jihozápadní Afriky. K Jihoafrické unii byla připojena pouze volnou formou jako mandátní území Společnosti národů. L. Botha se vrátil domů s příslibem britských vládních míst, že Jihoafrická unie může i oficiálně počítat se statutem dominia (o tom se ovšem neoficiálně hovořilo do roku 1910 a také je tak často Jihoafrická unie označována).

Unie tak vstoupila do meziválečného období, které je charakterizováno splněním staletých cílů zednářství a zároveň i počínajícími rozpory uvnitř dosavadních lóží s dopadem na celosvětovou politiku.

IV. část

Minule jsme si zhruba vykreslili situaci v jižní Africe na počátku 20. století až do skončení I. světové války. Poukázal jsem na důležitou skutečnost, že pro skryté síly v pozadí nebylo možné zcela zlikvidovat nepotřebné Búry (tj. původní holandské kolonisty) jako etnikum, i z jakých příčin to nebylo uskutečnitelné. (Jiná byla situace např. u našich sudetských Němců po druhé světové válce.) V jižní Africe, jak jsem již uvedl, se téměř manifestoval počínající vývoj dvacátého století, který je charakteristický nebývalou akcelerací. Zatím co dříve bývalo "smíření etnik plánováno a systematicky prováděno po desítky (někdy i stovky let), v jižní Africe vidíme, že "uspěchaný" dvanáctiletý proces zdaleka nestačil na vytvoření symbiosy Angličanů a Búrů, což se mimo jiné projevilo vřelými sympatiemi Búrů pro Německo v průběhu první světové války.

Již v této etapě však měly skryté síly, dirigované rozhodující kruhy světového judaismu, ještě jedno "železko" v ohni. Tím bylo začínající socialistické hnutí a jeho vyvrcholení v podobě komunismu bolševického typu. Je opět typické, že v pozadí stály síly židovstva. (Můžeme si to ilustrovat např. u K. Marxe-Mardocheje, který se zpočátku myšlence socialismu jako utopii sociální rovnosti vysmíval, aby se najednou stal jejím nejhorlivějším teoretikem). Podobně jako v Rusku, měla být i v jižní Africe vybudována nová strana na bázi vyrovnání "třídních a rasových rozdílů" jako stínová oposice. Roku 1915 byla v Jihoafrické unii založena tzv. Mezinárodní socialistická liga, do které na tajuplný pokyn přešlo osm sekcí labouristické strany (Labour Party). Její vedení v čele s poslancem Williamem Andrewsem (vzhledem k zednářské zálibě v symbolice možná není čistě náhodná shoda jeho jména s příjmením autora pověstné Konstituce svobodného zednářství skotského ritu v 18. stol.) vystupovalo proti účasti "jihoafrických pracujících v imperialistickém konfliktu" a vyzývalo jihoafrický proletariát k jednotě a odporu proti monopolistickým vykořisťovatelům - pochopitelně "vykořisťovatelům" pouze křesťanského vyznání. Za účasti zástupců Mezinárodní socialistické společnosti (!), Kapské komunistické strany (spíše skupiny) a Durbanského komunistického klubu, byla na konferenci uspořádané 29. července 1921 založena vůbec první komunistická strana na africkém kontinentě- Komunistická strana Jižní Afriky. Využívala v maximální míře příkladů neúspěšných stávek bílých dělníků k vlastnímu prosazování idejí proletářského internacionalismu a odstranění barevných přehrad. Ne vždy ovšem všechny směry hnutí pracovaly podle předem daných instrukcí. Jako příklad uvádím Svaz průmyslových o obchodních zaměstnanců, který vznikl roku 1919 jako organizace afrických dělníků nejrůznějších povolání. Jeho zakladatelem byl njaský Afričan Clements Kadalie. Protože ne dost ochotně plnil směrnice skrytých sil, byl brzy vytlačen na okraj politického života Unie. A to ještě mohl mluvit o štěstí, protože za neposlušnost tyto síly trestají obvykle mnohem tvrději. Skryté síly si vždy velmi pečlivě hlídají oficiální vládnoucí osobnosti i opozici. V minulé části již několikrát zmíněný Ian Smuts ztratil popularitu tím, že v roce 1922 byl nucen sáhnout k vojensko-politickým prostředkům proti uměle vyvolané stávce na Witwatersrandu. Nelze se potom divit, že roku 1924 neuspěl ve volbách a byl nahrazen ve funkci Hertzogem.

Hertzogova strana vydala před volbami v roce 1929 heslo: "Jižní Afrika - země bílého člověka". Hertzog ve volbách přesvědčivě zvítězil (volební právo měli jen běloši) a zůstal nadále ministerským předsedou.

Světová hospodářská krize, vyvolaná uměle židovským kapitálem, se v první polovině třicátých let projevila i v Jižní Africe v plném rozsahu. K řešení kritické situace podal I. Smuts v parlamentě návrh, aby Jihoafrická unie opustila podle vzoru mateřské Velké Británie zlatý měnový standard. K prosazení svého návrhu nabídl Hertzogovi připojení Jihoafrické strany k Nacionalistům (Búrům) a předem projevil souhlas s druhým místem v pořadí společného vedení. Ke spojení obou stran skutečně došlo roku 1933. V nadcházejících volbách získala nová Sjednocená Jihoafrická strana 136 míst ve sněmovně (počet poslanců byl zvýšen na 150). Lobouristé úplně zmizeli z politického života. Projevilo se náhle opravdu ozdravění průmyslu i obchodu po opuštění zlatého standardu. Ceny zlata o něco stouply, bylo otevřeno několik nových výnosných dolů, a dividendy akcionářů (opět samozřejmě židovských) doznaly

podstatného zvýšení. Zato byla do značné míry potlačena nezávislá konkurence drobných producentů. Hertzog pověřil Smutse funkcí ministra financí, ministrem národní obrany byl jmenován Pirow, který bývá v marxistických příručkách charakterizován jako "vyslovený fašista". Sjednocená jihoafrická strana prodělala ve třicátých letech další proměnu. Bývalý pastor holandské reformované (tj. kalvinistické) církve dr. Malan založil očištěnou Nacionalistickou stranu, ke které se ve sněmovně hlásilo 21 poslanců. Nová strana vyjadřovala obdiv ke Třetí říši a k Itálii. K základnímu programu búrských nacionalistů patřilo vystoupení ze svazku britského impéria, dále vůdcovský princip a podobně. Strana rovněž vyjadřovala rasovou nadřazenost Holanďanů (Búrů) a Němců i vůči degenerovaným Angličanům. Britové- stoupenci impéria - bývalí členové Jihoafrické strany, kteří se cítili být Smutsem prodáni a dívali se na něho bezmála jako na zrádce, se seskupili kolem plukovníka Stallarde v organizaci s názvem "Strana dominia". Ve sněmovně však získali pouze pět poslaneckých míst. V roce 1937 přišla na pořad jednání ve sněmovně otázka státní hymny. Vyvolala nečekaně divoké diskuse, které svojí malicherností připomínají poněkud náš neslavně známý "spor o pomlčku". Angličtí osadníci obhajovali dosavadní britskou hymnu "God Save the King", Búrové zase píseň "Hlas Jižní Afriky". Po zdlouhavém jednání bylo usneseno, že Jihoafrická unie nebude mít státní hymnu! - Další projednávanou otázkou byl problém protektorátů Velké Británie - konkrétně Basutska, Bečuánska a Swazijska. Hertzog žádal připojení jmenovaných protektorátů k Jihoafrické unii.

Připomeneme-li si návrh dr. Theodora Herzla a na to, jaký význam v nich tento přední sionista přikládá Africe jako sjednocené hospodářské jednotce, jeví se nám tento požadavek v poněkud jiném světle, než jako pouhá regionální záležitost.

Britové ovšem tehdy ještě nejevili příliš ochoty vzdát se jmenovaných protektorátů. To ovšem vyvolalo opět mezi burským obyvatelstvem (a pochopitelně především německým) zvýšené sympatie k mocnostem Osy - tj. Německu, Itálii a jejich spojencům. Třetí říše počala i tentokrát s podporou búrského obyvatelstva stejně jako za první světové války. Německá vysílačka v Zeesenu vyhradila svůj program protibritské tematice v afrikaans (tj. v řeči Búrů, prakticky modifikované Holandštině). Vysílačka vychvalovala program búrské Národní (Nacionalistické) strany doktora Malana. Mimo jiné stanice vyzývala k boji proti Židům - zejména proti židovských uprchlíkům z Evropy.

Mnichovská dohoda byla u rozhodujících kruhů Jihoafrické unie přijata s hlasitými projevy uznání Nevillu Chamberleinovi. Pirow a Malan prosazovali přímé jednání se Třetí říší a zásadu odmítnutí jakékoliv pomoci Velké Británii v případě konfliktů v Evropě.

Koncem roku 1938 cestoval Pirow po Evropě. V Portugalsku navštívil A. Salazara, ve Španělsku generalissima F. Franca y Bahamonde, v Berlíně kancléře Hitlera. Zastavil se krátce i v Londýně. A. Hitler při návštěvě Pirowovi závazně přislíbil, že po vítězném skončení války bude zřízen jihoafrický autoritativní stát podle nacistických zásad a s pomocí německých instruktorů, kde budou rozhodovat Búrové. Vůdce rovněž přislíbil připojení už zmíněných britských protektorátů - navíc pak ještě i Rhodesie a Njaska. K těmto velice zajímavým otázkám je pochopitelně velice málo - aspoň pro nás - dostupných pramenů.

Tyto plány na nacistické přerozdělování klíčových oblastí připomínají nápadné např. Himmlerův plán na vyčlenění rozsáhlého území okupované Francie (zejména Burgundska), které měly být pod přímou správou SS a neměly zde platit obecně říšské zákony, nýbrž vnitřní zákony SS. Jižní Afrika měla být v tomto směru rovněž velikým experimentem.

Začátek světové války znamenal rovněž přelom ve vládnoucích kruzích Jižní Afriky. Ukázalo se, že jako vždy mají skryté síly "více želízek v ohni". Ministerský předseda Hertzog ve snaze nepřipustit diskusi o případné účasti Jihoafrické unie ve válce proti Německu, prohlásil resolutně ve sněmovně, že se rozhodl zachovat neutrální postoj a udržovat přátelské styky se všemi válčícími i neutrálními státy. Ocenil "sympatickou snahu německého národa rozbít pouta versailleského systému", proti němu však vystoupil nám známý Ian Smuts s prohlášením o věrnosti britskému impériu a s návrhem vyhlášení války nacistickému Německu. Pod neviditelným i nezakrytým tlakem sil v pozadí nakonec rozhodla sněmovna nepatrnou většinou (80 hlasů proti 67) ve prospěch Smutsova návrhu. Hertzog, Pirow a Malan byli donuceni podat demisi. Na klíčové místo v jihoafrické politice se tedy opět dostal po delší době probritský renegát I. Smuts. Znovu se tak ukázalo, že demokracie má své stanovené hranice. Smuts se obklopil téměř výhradně anglickými spolupracovníky, z Búrů si vybral pouze těch několik, kdož zachovávali servilní probritský postoj.

Smutsova posice však nebyla příliš pevná. Zejména v době německých válečných úspěchů, kdy se zdálo, že zánik britského státu je pouze otázkou krátkého času, vzrůstaly projevy sympatií k Německu. Zajímavá je v této souvislosti aktivita tajných a polotajných organizací. Již v roce 1914 byl založen "Broederbond" (Bratrský svaz), jehož cílem bylo osvobození od Britské nadvlády a založení búrské Jihoafrické republiky. Výkonný orgán zmíněného spolku "Uitvorende Raad" o dvanácti členech ovlivňoval soustavně politický život v zemi. Čilou aktivitu vyvíjela také

ozbrojená odnož "Ossewa Brandwag" (dosl. Stráž volských potahů), která si dokázala získat širší popularitu zejména navázáním na tradice 300 tisíc. Mezi mecenáši hnutí byly rovněž nejzámožnější osobnosti - a to nejen búrské! Celá organizace jasně ukazuje na zednářský původ. (Pro porovnání "rukopisu" - podobným způsobem pomáhal skauting rozvracet rakouskou monarchii v českém prostředí získáváním popularity tzv. návratem k přírodě a pod.) "Ossewa Brandwag" nelze pochopitelně srovnávat do podrobností se skautingem, až na základní ideové zednářské východisko. Jakékoli jiné srovnávání by bylo samozřejmě krajně nespravedlivé vůči naprosté většině poctivých skautů, kteří byli navíc drasticky postiženi komunistickým režimem. Nebudeme však daleko od skutečnosti, uvedeme-li, že organizace búrské ozbrojené odnože byla do detailů převzata od nacistických SS, včetně úderných oddílů "Stormjaers" a vlastní tajné služby na způsob Gestapa, GPU nebo FBI. Za budoucího vůdce Jižní Afriky byl předurčen velitel zmíněné organizace dr. van Rensburg. Celá situace v jižní Africe takto v malém provedení odrážela plány skrytých sil v Evropě i v celém světě, jak jsem již naznačil v částech věnovaných období II. světové války. Také zde můžeme zřetelně sledovat konflikt dvou zednářských lóží- modré, a nižších stupňů červené (rudé, které byly určeny k likvidaci v globálních plánech skutečných vládců světové politiky.

Vraťme se ke konkrétní situaci v Jihoafrické unii při vypuknutí II. světové války. Koncem roku 1939 spojili Malan a Hertzog své síly. Byla založena nová Sjednocená strana (Hereinigde Parti), jejíhož vedení se ujal dr. Malan. Ve sněmovně ji pak podle dohody zastupoval Hertzog, kde požadoval příměří s Německem, což se mu ale nepodařilo prosadit. Ian Smuts naopak vyslal v dubnu 1940 jihoafrické jednotky proti Italům do Habeše a ostře vystupoval proti demonstracím. (Jedna taková demonstrace Búrů a Němců se uskutečnila na protest proti příjezdu anglických dětí z bombardovaných oblastí britských ostrovů). Búrové a Němci v tom spatřovali rafinovaný pokus o posílení anglického a židovského vlivu v celku bílého obyvatelstva Jižní Afriky. Burští představitelé i přes opatření vlády veřejně vystupovali na podporu Německa. Například pozdější ministr práce Ben Schoemann ujišťoval koncem roku 1940 své příznivce, že celá budoucnost Búrů závisí na německém vítězství. Sám dr. Malan prohlásil, že "búrskou Jižní Afriku čeká skvělá budoucnost, neboť Německo si... bude přát vládu rasově příbuznou." (Srovnej J. Svoboda, Pět století bojů o Jižní Afriku, Praha 1962, str. 38). Ianu Smutsovi nezbylo než usilovně zvyšovat stav ozbrojených sil. V rozsáhlé míře byli do Domorodého vojenského sboru povolávání černoši. Pro africké vojáky té doby byla vydávána řada časopisů v domorodých jazycích, tedy věc nebývalá! Pomocné domorodé sbory čítaly okolo 122 tisíc mužů a na bojištích utrpěly značné ztráty.

Zkoumáme-li dějiny jižní Afriky, nemůžeme se zbavit dojmu detailního řízení událostí, např. vyvoláváním stínové oposice a jinými známými praktikami skrytých sil. Logicky by se dalo totiž předpokládat, že kolaborantská posice I. Smutse je neudržitelná - zejména v búrském prostředí. V této kritické době však se "náhodou" rozpadá Sjednocená strana, její vedoucí osobnosti k sobě začínají náhle cítit nesmiřitelný antagonismus. Hertzog založil novou stranu - "Stranu Afrikanderů" (tj. Búrů), která ovšem získala jen nepatrný vliv. Mám-li si dovolit přirovnání, pak asi jako třeba Strana přátel piva nebo NEI v našich podmínkách. Jen tak mohl Ian Smuts, povýšený mezitím na polního maršála, poslat ohroženým Angličanům do Egypta v roce 1941 již kolem 160 tisíc vojáků.

Jižní Afrika měla pro válečné úsilí opravdu klíčový význam, který není v odborné literatuře (asi nikoli náhodou) dostatečně zhodnocen. V celé zemi rostly překotným tempem zbrojní závody. V přístavech Durbanu a samotném Kapském Městě se doslova dnem i nocí pracovalo na opravách poškozených britských válečných lodí.

V předchozích příspěvcích jsem již popsal, proč skryté síly nemohly za žádnou cenu připustit pád britských ostrovů. Vzhledem k tehdejší úrovni dopravní techniky by se síly USA do Evropy v dostatečném množství bez anglické "základny" nedostaly, a celý chytře a nákladně vypracovaný a prováděný plán druhé světové války by byl tím doslova postaven na hlavu.

Skryté síly měly ostatně velké problémy již s tím, že se nepodařilo zastavit postup německých armád na tzv. Stalinově linii v SSSR, a hrozil reálně rozpad tohoto státu o půl století dříve, a co horší, neplánovaným způsobem. Z hlediska tehdejšího "veřejného míněni Jižní Afriky je možno konstatovat, že německý útok na Sovětský vaz byl v Unii chápán jako významné odlehčení britské frontě v Evropě a v severní Africe, na druhé straně se objevily oprávněné obavy z důsledků případných bolševických vojenských úspěchů, zejména s ohledem na vztahy mezi bílým a barevným obyvatelstvem v budoucnosti.

Zdánlivě velmi pevná organizace Ossewa Brandwag se rozpadla stejně hladce, jako o půl století později "věčný Sovětský svaz". Z některých vybraných příslušníků strany však Pirow vytvořil partaj, které dal název "Nový řád". Díky válečným událostem vyšel ve volbách vítězně Ian Smuts. Konaly se v červenci 1943 a jeho "vítězství" nápadně připomíná podobný úspěch F. D. Roosevelta v USA. Smuts získal v koalici s labouristy ve sněmovně 110 mandátů proti 43 Malanovým, Pirow volby bojkotoval.

Během druhé světové války stoupal rychle počet černých dělníků v průmyslových závodech. Na počátku roku 1945 jich byl registrováno kolem 1,4 milionu.

Vlastní válečné děje se území Jihoafrické republiky vyhnuly. Podél, břehů země však úspěšně operovaly německé ponorky, jejichž velitelé disponovali tajnými informacemi horlivých přívrženců Třetí říše, zejména z řad Búrů a koloniálních Němců.

V. část (dokončení)

V minulé části jsem se zabýval vývojem v Jihoafrické unii (s přihlédnutím k širším geopolitickým souvislostem) v období mezi oběma světovými válkami, stejně jako v čase války. Poukázal jsem na to, že vývoj v této oblasti poměrně zřetelně obráží předem určenou linii, kterou skryté síly vypracovaly pro vývoj světa ve 20. století.

V předchozích dvou částech jsme se velice často setkávali se jménem Iana Smutse (1g70-i950), původně hrdiny z časů búrské války, později probritského renegáta a poslušné loutky skrytých sil.

Jsme v prvním poválečném roce, v době začínající "studené války", která byla stínovou válkou mezi oběma supervelmocemi, ovládanými světovým judaismem s viditelným znamením pěticípé hvězdy na obou stranách. Zdánlivé napětí znemožňovalo sjednocení národů proti bolševismu, k čemuž by patrně došlo v případě ovládnutí světa tímto zrůdným režimem. Výsledek by byl pro skryté síly krajně nejistý. K úplnému cíli bylo zapotřebí ještě dalších kroků (zejména v konečném boji proti křesťanství, a i v případě nasazení tvrdého teroru bylo pro skryté síly risiko zvratu stále příliš vysoké. Takto mohly USA a jejich západní "demokratičtí" spojenci po desetiletí živit v národech falešné naděje na svobodu - a vždy se stáhnout, když situace vyžadovala konkrétní akci pomoci pod jakoukoli vhodnou záminkou (potřeba uchování světového míru atd.). Tak tomu bylo při maďarských událostech 1956, v NDR roku 1953, při nepokojích v Plzni, ve Vietnamu, v Afghanistánu a podobně.

V duchu studené války (v souvislosti s chystaným osamostatněním indického subkontinentu) vystoupil I. Smuts nejdříve proti Indům. Měl v tom ostatně dlouholetou praxi a spoléhal na protiindickou aversi v některých černošských kruzích. V roce 1946 prosadil vydání zákona, který podstatně omezoval vlastnická práva Indů a možnost jejich volného pobytu v celé řadě oblastí Jihoafrické unie. (The Asiatic Land Tenure and Indian Represetation Act. No 23 of 1946, A. D. - arv. K. L. Roskam, Apertheid and Discrimination, Leyden 1960, str. 58).

Politické demonstrace proti tomuto zákonu nechal tvrdě potlačit policejními metodami. Velké problémy způsobila jihoafrické vládě především stávka 50. tisíc horníků v srpnu 1946. Bílí dělníci se jí ovšem nezúčastnili. Rozhodující kruhy Unie se usnesly na zostřeném kursu vůči barevnému obyvatelstvu. Samozřejmé to odpovídalo celé tehdejší světové politice období tzv. studené války.

Zatím co v zemích komunistického (tehdy tzv. lidově-demokratického) bloku existovalo rozdělení obyvatelstva (velmi hrubě řečeno) na privilegované členy vládnoucích komunistických stran a prakticky méně právní zbytek, v Jižní Africe bylo použito obdobného klíče systémem rasové segregace.

Pro ilustraci zde uvádím statistiku rozložení obyvatelstva Jihoafrické unie k roku 1960. Bylo zde celkem 9,896.000 černých Afričanů, kteří tvořili přibližně dvě třetiny všeho obyvatelstva. Pocházeli z několika jazykových a národnostních skupin, z nichž nejvýznamnější byly čtyři: Xhosa (2,800.000)" Zulu (2,500.000), Sotho (severní a jižní dialekt 2,800.000) a Čwana (800.000). Druhou významnou složku jihoafrického obyvatelstva tvořili míšenci (asi 1,450.000). Hovořili už většinou anglicky, pouze menšina užívala jako svůj jazyk afrikaans řeč Búrů, téměř totožnou s holandštinou. Po dlouhou dobu tvořili značně uzavřený celek, po druhé světové válce však začali mnohem intensivněji spolupracovat s černochy. Indů žilo v zemi přibližně 461.000. V období po II. světové válce se zhruba devadesát procent obyvatel asijského původu narodilo již v jižní Africe, kterou považovali za svoji vlast.

Afričanů, Indů a míšenců byla tedy v době vzniku Jihoafrické republiky (1961) třikrát více než bílých kolonistů holandského, anglického nebo německého původu. Přistěhovalci z ostatních evropských zemí tvořili nepatrný zlomek bílého obyvatelstva. Nicméně bílí kolonisté představovali ve srovnání s ostatními složkami obyvatelstva výraznou menšinu, která byla schopna vtisknout státu převážné "bílý" charakter. Ve druhé polovině čtyřicátých let se začala mezi bělochy stále silněji prosazovat tendence změny "apartheidu" v pevný, uzákoněný systém. Program detailně vypracovala Národní (Nacionalistická) strana, vedená už dříve zmíněným dr. Malanem.

V souvislosti s naznačenou koncepcí druhé světové války (viz. předch. článek o rozporech uvnitř samotného zednářstva, kdy se nepodařilo zlikvidovat nižší stupně, podporující nacismus) je pozoruhodný postoj búrských nacionalistů. Je jistě symbolické, že jedna z prvních poválečných cest předáků Národní strany do zahraničí vedla k mezinárodnímu soudu do Norimberka. Přijeli žádat o milost pro H. Göringa (1892-1946), který rovněž pocházel z německého afrického koloniální prostředí, a označili ho za germánskou Jean d'Arc. Jak víme z historie, tato žádost nenalezla pochopení. Na stranické konferenci v Bloemfonteinu vydali tehdy pro jihoafrickou veřejnost prohlášení v

tom smyslu, že nacisté nebyli zločinci, a důrazně požadovali, aby Hitlerova busta byla odstraněna z johanesburgského musea kriminalistiky.

Před volbami v roce 1948 předstoupili nacionalisté před bílé obyvatelstvo s plánem reorganizace politického systému v Jižní Africe. Základ systému měl tvořit už zmíněný apartheid.

Slovo apartheid se z afrikaans rozšířilo do ostatních jazyků jako označení důsledné politiky segregace na rasovém základě. Cílem byla teritoriální segregace všech černochů a míšenců, jakož i hospodářské a politické podřízení barevného obyvatelstva.

Základní principy politiky apartheidu byly ve volebním programu Národní (nacionalistické) strany podrobně konkretizovány. Obyvatelstvo barevné pleti mělo být postupné vystěhováno do reservací a městských ghett, aby s ním bílé obyvatelstvo přicházelo do styku v nejmenší možné míře. Program byl zdůvodňován poukazem na nutnost záchrany bílé rasy. V tom zde navazoval program na teorie Oswalda Pirowa, který způsob řešení rasové otázky studoval ve třicátých letech v nacistickém Německu. Plán teritoriální segregace vypracoval Pirow již v roce 1938 po svém návratu ze Třetí říše. Již tehdy nacházel podporu u řady bílých jihoafrických politiků. Národní strana za podpory mocné reformované (kalvinistické) církve získala pro tento program především většinu búrského obyvatelstva. Aby si nacionalisté získali i hlasy Angličanů, zmírnili Búrové svůj starý požadavek na okamžité vyhlášení republiky a zpřetrhání těsných svazků s Velkou Británií. Dosáhli tak podpory mnoha dosavadních přívrženců Sjednocené strany, která sdružovala především anglicky hovořící část obyvatelstva.

Částečně v důsledku toho tak Sjednocená strana první poválečné volby prohrála. Nacionalisté získali po patnácti letech opět většinu v parlamentě. Zčásti tomu napomohl jihoafrický volební zákon, který preferoval venkovské volební okresy s převahou búrského obyvatelstva. Vítězná Národní (Nacionalistická) strana uzavřela po volbách koalici s Afrikánskou stranou průmyslového magnáta Havengy. Do čela státu byl postaven dr. Malan. Byli amnestováni stoupenci nacistického Německa, a byly opět legalizovány organizace Ossewa Brandwag a Broederbond (srv. předchozí část seriálu). Všem státním úředníkům bylo dovoleno účastnit se práce v těchto organizacích, které Ian Smuts označil za fašistické.

V systému apartheidu je možno zřetelně pozorovat judaistický vliv, přirozeně ve zprostředkované formě. Připomeneme-li si učení kalvínské reformované církve o striktním předurčení s jeho navazováním na Thoru a proroky, na ideu Búrů o "novém Izraeli", je podobnost učení Talmudu (Žid - člověk, goj - zvíře) s učením apartheidu (běloch - člověk, barevný - otrok) opravdu do očí bijící.

Můžeme konstatovat, že Národní (Nacionalistická) strana opravdu plnila své volební sliby z roku 1948. V politickém životě země získala nebývale silné politické posice. V padesátých letech její vliv ještě rostl. Pro porovnání - ve volbách v roce 1948 dostala 70 mandátů, o deset let později vzrostl počet jejích zástupců v parlamentě na 103 z celkového počtu 163 poslanců. Klíčovou osobou ve vedení Národní strany a předsedou vlády byl zmíněný dr. Malan až do roku 1954. Od roku 1958 (v přechodném období stál v čele strany Strydom) nastoupil tuto funkci Hendrik Verwoerd. K potvrzení předchozí these je možno dodat, že se pokládal za Boží nástroj, a považoval se za vyvoleného Prozřetelností k tomu aby vedl jihoafrické bělochy. V padesátých letech se v jižní Africe projevil ještě jeden zajímavý úkaz, totiž stále větší posilování afrikaans na úkor angličtiny, kterou mluvila v té době už většina černochů. Zajímavé podrobnosti v tomto směru poskytují knihy známých cestovatelů Hanzelky a Zikmunda, kteří byli v jihoafrických hotelích obsluhováni vždy jako poslední nikoli z rasových důvodů, ale pouze proto, že mluvili anglicky.

Tehdy nabyl apartheid klasické podoby (smím-li se tak vyjádřit), v níž byl tolik odsuzován sdělovacími médii na Východě i na Západě. Nejradikálnější z Búrů navrhovali vyřešit rasovou otázku vyhnáním černochů ze země po způsobu řešení sudetoněmecké otázky v našich zemích, i když pozadí celé problematiky je poněkud odlišné. Toto řešení bylo nerealizovatelné z hospodářských důvodů. V továrnách, dolech a na farmách totiž pracovalo někde až 90% černochů. Bylo tedy nutno přihlížet k hospodářským zájmům státu - a ovšem k plánům skrytých sil, aby zde byl vytvářen "odstrašující model". Nejvýznamnějším krokem k praktickému provedení segregačního systému bylo přijetí zákona o rozmístění obyvatelstva z roku 1950. (The Group Areas Act, No 41 of 1950, A. D.) a zákon o registraci obyvatelstva (The Population Registration Act, No 30 of 1950, A. D.).

Jihoafrická unie měla být rozdělena na několik oblastí, z nichž největší měla být vyhrazena obyvatelstvu bílému. Za území bělochů měla být vyhlášena zejména města, z nichž se v první etapě počítalo s vystěhováním přibližně 800 tisíc černochů. Do 21 měst (včetně Johannesburgu a Pretorie) měl být zakázán přístup všem barevným, pokud by nebyli zaměstnáni v důležitých průmyslových oborech s nedostatkem pracovních sil. Uskutečnění tohoto plánu v celém rozsahu však narazilo na silný odpor i v "západním veřejném mínění", nehledě už na zglajchšaltované sdělovací prostředky sovětského bloku. Podle vládních návrhů zákona, schválených posléze roku 1959 parlamentem, měli být černoši i míšenci považováni na jihoafrickém území za cizince. Pouze v černošské oblasti,

tzv. Bantustanu, měli černoši užívat politických práv (The Promotion of Bantu Selfgovarnment Act, 1959, A. D.). Zákon vymezoval pravomoc samosprávy a zplnomocňoval kmenové náčelníky k ukládání kázeňských trestů. Nebylo ovšem naprosté shody v otázce, které oblasti mají být černochům vymezeny. Polooficiální Tomlinsonova komise, podporovaná Jihoafrickým úřadem pro rasové záležitosti, přišla s následujícím návrhem: reservace mají být zřízeny v Bečuánsku, v Basutsku a ve Swazijsku (Report of the Commision for the Socio-economic Devolopment of the Bantu Areas within the Union of the S. Africa,1955, str. 106). Tehdejší vláda, vázaná členstvím v Britském společenství národů, musela ovšem tento projekt odmítnout. bylo zřejmé, že zde Búrové nevycházejí z "arijských principů". Hovořilo se o Indech jako o cizím elementu, který není možno asimilovat, přesto že o jejich arijství nepochybovali ani nacisté.

Důležitým krokem, který byl v příkrém rozporu s teorií křesťanského universalismu a zdá se přímo vycházet z Talmudu, byl zákaz smíšených sňatků (The Prohibition of Mixed Marriages Act, No 55 of 1949, A. D.). Pro dokreslení - v letech 1937 až 1946 tvořily smíšené sňatky více než deset procent z celkového počtu manželství, uzavíraných míšenci. Na jaře 1960 bylo zakázáno používat při transfúzích krve bílým pacientům krev černochů. Barevní obyvatelé byli separováni ve vlacích a ostatních dopravních prostředcích. Podobně byla segregována i školská politika. V oficiálním tisku byl termín domorodec nahrazován výrazem "bantu".

Ideové zdůvodnění poskytovala zejména reformovaná kalvínistická církev na velké konferenci, jež se konala v Jihoafrické unii v roce 1953. Postoj anglikánské církve byl zdánlivě diferencovanější. Anglikánská církev se oficiálně stavěla proti rasismu, někteří její duchovní však v praxi zastávali stejné stanovisko jako kalvinisté. Katolická Církev ani v nejmenším nepodporovala rasistická opatření, jak uznávají dokonce i marxistické příručky (J. Svoboda - M. Svoboda, cit. dílo, str. 65). Usilovala o to, aby v duchu svého učení o universalismu zemi uchránila před hnutím falešného rasistického nacionalismu. (Je jistě pozoruhodná sofistika těchto rudých příruček, které uvedený postoj Církve nehodnotí kladné. Tvrdí, že katolická Církev "školí proto množství černochů... o nichž se domnívá, že by... orientovali Jižní Afriku na západní kapitalistické velmoci a na reakční katolickou ideologii.") To už je jisté vrcholné pokrytectví a zatemňování!!

Podobné jako v SSSR a satelitních státech, kde ideologové hlásali zásadu "na věčné časy a nikdy jinak", stejné i v Jižní Africe Verwoerd tvrdil, že panství bělochů zde bude trvat na věky. A podobně jako ve východním bloku v roce 1960, kdy se Československo přejmenovalo na ČSSR a změnilo státní znak, došlo i v jižní Africe ke změně státního zřízení a oficiálního označení státu. Změna byla schválena hlasováním formou referenda. Stalo se tak 5. října 1960 většinou 74.500 hlasů. Je zajímavé, že proti zřízení republiky se vyslovili především anglicky mluvící běloši, mezi nimi početní Židé. K oficiálnímu vyhlášení Jihoafrické republiky pak došlo 31. května 1961. Byla zachována původní ústava Jihoafrické unie, zrušena byla funkce generálního guvernéra a zřízena funkce presidenta. Nepodařilo se udržet členství JAR v Britském společenství národů. Od té doby byla JAR v západních zemích podobným odstrašujícím pojmem, jako ve východním bloku například Albánie nebo Severní Korea. Antipropaganda proti ní byla ovšem nesrovnatelně intenzivnější ve všech tzv. nezávislých sdělovacích prostředcích. V současné době dochází i zde v jižním cípu Afriky ke stejnému "Qbratu", jako v bývalých komunistických zemích. Podobnost procesu je, snad i pro jeho "uspěchanost", mimořádně nápadná. Zdá že, režim apartheidu už neodpovídá současnému modelu skrytých sil. Analysa, provedená s potřebnou důkladností, by si ovšem vyžádala podstatně více prostoru a možností ke studiu v archivech, než mám k disposici. V tomto smyslu se omlouvám čtenářům TP za všechny nedostatky a mezery v drobné mosaice globálního vývoje jižní Afriky v průběhu staletí.

Na závěr této série uvádím skromný výběr literatury pro zájemce o tuto problematiku:

Barnouw, A. J. Language and race problem in South Africa, The Hague 1934
Barlett, V., Stuggle for Africa, London 1954
Bowle, J., The nationalist idea, London 1955
Congar, Y. M. M., The Catholic Church and the Race-Question, UNESCO Paris 1953
Decker, G., Das Selbstbestimmungsrecht der Nationen, GSttingen 1955
Grant, E. W., South Africa wath of the Chruch, London 1955
Hertz, F., Rasse und Kuftur, Loipzit 1925
Levi-Strauss, C., Race and History, UNESCO, Paris 1956
Roskam, K. L., Apertheid and Discriminationn, Leyden 1960
Svoboda J. a M., Pět století bojů o jižní Afriku, Praha
Treue, W., Za neznámými světy, Praha 1942
Mimo to jsou k disposici běžné synthesy dějin Afriky, obecných dějin a naučné slovníky.

Islám a jeho úloha ve vztahu k judaismu

Petr Mutinský

I. část

Oblasti Blízkého a Předního Východu, obývané dnes v převážné většině národy vyznávajícími islám, mají beze sporu klíčovou strategickou i hospodářskou posici. O tom svědčí mj. záplava informací sdělovacích prostředků, jimiž je o této oblasti bez hlubší analýzy a velmi zjednodušeně unavován prakticky každý občan našeho státu. Jinde není situace co do kvantity nekvalitních informací lepší.

Se vznikem státu Izrael a spolu se základními z toho plynoucími problémy ve vztahu k Palestincům, jsem již čtenáře seznámil alespoň částečně v sérii článků "Historické kořeny současného judaismu". (TP č. 49) Problematika islámu má ovšem k judaismu mnohem více aspektů klíčové důležitosti, které si zasluhují bližší pozornosti. Jako ten, kdo se zabývá po léta dějinami svého národa a jeho positivními i negativními vlivy na jiné národy i myšlenkové směry se pokusím podat vysvětlení určitých důležitých momentu při vzniku, rozvoji a současném stavu. Nevezmeme-li v potaz pověstný "hlubší aspekt", budou pochopitelně některé projevy a zejména hlavní zaměření naprosto nesrozumitelné. Co tím mám na mysli? Například tu zajímavou okolnost, to islám v některých ohledech svým tvůrcům (nebo spolutvůrcům) pravděpodobně přerostl přes hlavu. Pokusím se to osvětlit na příkladě. Pro českého čtenáře bude asi nejbližší paralelou F. Palacký a jeho koncepce našich národních dějin. Palacký poukazoval na to, že po staletí žil v Čechách živel slovanský a německý, které se neustále vzájemně ovlivňovaly, ale nikdy spolu nesplynuly. Prvotní slovanský demokratismus převzali v novější době Němci a další západní národy, a naopak původní feudální řády německé přebraly (nebo k tomu byly donuceny) slovanské národy, které se dnes proto opticky jeví současníkům jako méně svobodné než západoevropské národy. Toto přirovnání není pro naši problematiku sice zcela přesné, nicméně snad může posloužit jako základní myšlenkový podklad.

Islám historicky vznikl v 7. století mezi Araby - tedy v semitském prostředí, velmi blízkém Židům. Prastará biblická tradice thóry považuje za praotce Arabů Izmaele (hebrejsky Jišmael), jehož otcem byl Abram později Abraham a matkou egyptská služebnice Hagar (Srov. 16. kap. Genesis). S arabskými kmeny se často dostávali do styku nejen mnohé velmoci starověku a raného středověku, ale především Židé.

Záhy se mezi Araby začalo šířit křesťanství, zejména v přímořských oblastech Arábie (nejznámější křesťanští Arabové starého období jsou lékaři Kosma a Damián). Naproti tomu arabské vnitrozemí vyznávalo místní pohanské kulty.

Přestože byli Arabové v období kolem roku 600 n.l. rozdrobeni do několika desítek kmenů a nesčetného množství menších útvarů, existovalo mezi nimi beze sporu vědomí sounáležitosti k jednomu národu, které se mimo jiné projevovalo navenek v rozlišování Arabů a cizinců (když odhlédnu od specifické situace Židů, použil bych srovnání s Řeky v klasickém období, kteří cítili potřebu odlišení od "barbarů"). Existoval zde společný jazyk, který byl přes svoji dialektickou odlišnost v zásadě všem kmenům srozumitelný. Po stránce duchovní zde bylo důležité pojítko v podobě každoročních poutí do Mekky. V měsících kdy se konaly poutní obřady a trhy nemělo docházet k vzájemným bojům, a toto období bylo pokládáno za posvátné. Opět zde nacházíme přibližnou analogii k řeckým olympijským hrám.

V době narození Mohameda (přesnější přepis z arabštiny je sice Muhamad, používám však tradiční českou podobu) kolem roku 570 a v letech jeho mládí byla v oblasti Blízkého a Předního Východu nesmírně zajímavá historicko-politická situace. Východořímská (byzantská) křesťanská říše žila v neustálých konfliktech se svými sousedy, z nichž nejmocnější byla Persie s oficiálním zarathustrovským náboženstvím (zoroestrismem)

Jak již řečeno, zakladatel nového náboženství Mohamed se narodil podle nezaručených zpráv v Mekce roku 570. Běžně se uvádí, že pocházel z rodu Hášimovců, což byla nepříliš bohatá a významná větev rodu Kurajšovců. Podle mého názoru byl ovšem Mohamed aspoň po jednom z rodičů židovského původu, čemuž nasvědčuje mnoho nepřímých důkazů. Vždyť u tak mnohých "tvůrců" dějin téměř "vidíme" vedení jistých sil a cílevědomou přípravu pro životní úkol (z novější doby uvedu např. Lenina - vl. jménem Elizar ben Uljach, náš T. G. Masaryk - správněji Redlich aj.).

Zprávy o dětství a jinošství Mohameda jsou velmi nespolehlivé a opředené nánosem později uměle vytvořených legend, takže víme o tomto jeho období pouze minimum konkrétních údajů. Mladý Mohamed se údajně zúčastnil se svým strýcem Abú Tálibem obchodních výprav k sousedním kmenům. Ve svých dvaceti pěti letech vstoupil do služeb zámožné vdovy Chadídží a o rok později se s touto o čtrnáct let starší ženou oženil, což se nedá jednoznačně odbýt vysvětlením "sňatku pro peníze". Sociální situace Mohamedova se tímto sňatkem nesrovnatelně zlepšila; mohl se od té doby samostatně věnovat obchodování. Opět je velmi příznačné, že o této důležité činnosti zakladatele světového náboženství máme jen velice málo seriosních zpráv. Ještě více podivná je však absence informací o

náboženském vývoji proroka před jeho veřejným vystoupením (na rozdíl od Krista, kde lze toto období relativně velmi přesně doložit). Jestliže i přední odborník na arabistiku a překladatel koránu do Češtiny I. Hrabek říká, že "jsme odkázáni spíše na dohady a závěry kombinované z nepřímých zpráv a z narážek v Koránu" (předmluva čes. překl. koránu z roku 1872, str. 23.), očekávám, že mi tuto možnost neupře ani zaujatý čtenář.

Podle tradice došlo k prvnímu zjevení u Mohameda v roce 610. Jeho prvními vyznavači byli manželka Chadídža a bratranec Waraquy, který se seznámil s křesťanstvím i s judaismem. V prvním období se nepatrná obec věřících nového náboženství scházela tajně, aby vyslechla zjevení, kterých se údajně Mohamedovi dostávalo od archanděla.

Dnes nahlížíme oprávněně na islám nejenom jako na teoretické náboženství, ale jako na celý systém života - právní sociální a pod. Na samém počátku neměl ovšem Mohamed žádný ucelený systém budoucího uspořádání obce, ani detailně propracovaný program, který by přilákal lid toužící po společenských změnách. Mekánská oposice vyhnala Mohameda a jeho stoupence - Mohamed spolu s Abú Bakrem a jeho propuštěncem odešel tajně do Jathribu (pozdější Mediny). V Jathribu se Mohamedovi podařilo skoro zázrakem (?) získat rozhodující posice a město přejímá na Mohamedovu počest nový název - Madinat an-Nabí (Město Prorokovo), tedy česky dnešní Medina. Od útěku Mohamedova počítají muslimové svůj letopočet podle "hidžry", tedy útěku do Jathribu. Skutečnost byla ovšem zřejmě prosaičtější. Modameda se ujala židovská náboženská obec v Jathribu (což je prokázané), která mu s podporou dalších souvěrců poskytla prakticky všechno - od prvního přístřeší, výzbroje až po nejdůležitější informace tehdejší světové politiky. Pouze s touto podporou se Mohamedovi mohlo podařit vyhrát klíčové bitvy, dobýt Meku a sjednotit téměř bleskově arabský poloostrov.

Židovské vlivy na vzniku a rozmachu islámu mohu mimo jiné doložit opět citátem z Basilejského kongresu:

"Pro tento psychologický výpočet vrozených negativních projevových schopnosti i charakterových vlastností seberealizujících se gojímů, stali jsme se budovateli a udržovateli všesvětového nepořádku po všechen čas sociální a lidské organizace námi vytvořené křesťanské a islámské éry."

(Sezení 3, paragraf 24)

Z islámu byl ukut nejvhodnější meč pro prosazení cílů světového judaismu. Vytvoření otevřeně judaistické říše v 7. století s cílem ovládnout svět bylo zatím nemyslitelné, a proto bylo zvoleno "menší zlo". Jemu byla dokonce obětována část židovských souvěrců při různých pogromech. Hlavního cíle však bylo dosaženo.

Krátce po Mohamedově smrti (zemřel r. 632) podnikají Arabové mocný výboj, kterým se zmocnili značné části tehdejšího civilizovaného světa. U islámských panovníků měli vždy Židé klíčovou poradní skupinu, která byla detailně informována o tehdejším politickém rozpoložení. Arabové využili smrtelného oslabení Byzance a Persie v jejich dlouholetém vzájemném zápase, a zlikvidovali postupně do roku 651 celý Irán. (Českému - čtenáři doporučuji publikaci O Klímy "Sláva a pád starého Iránu", Praha 1977 v nakl. Orbis). Byzanc byla několikrát na samé hranici katastrofy. Za sto let po smrti Mohamedově pronikají Arabové až do samotného středu Francie, kde byli teprve zastaveni dědem Karla Velikého, pověstným Karlem Martellem.

Skryté síly byly tedy "tvůrcem" obrovské arabské říše, která svojí rozlohou převyšovala říši Alexandra Makedonského i Římskou říši v dobách jejich největšího rozkvětu. V polovině 8. století se islámská říše rozkládala od Indie až po Španělsko. Na některé duchovní aspekty islámské civilizace v protikladu s křesťanstvím jsem poukázal v TP zcela nedávno při líčení španělských dějin.

Málo kdy jsou dějiny přímočaré (i když je to také možné zakalkulovat či "prognózovat"). Vytvořený koncept islámu vyhovoval zejména oněm vrstvám nově vzniklé arabské říše, které byly semitského původu. Poněkud jiná byla již situace v podmaněné Persii (Iránu). Tamní zoroastrismus byl prakticky eliminován, bylo potlačeno i křesťanství (i když nezmizelo zcela), ale projevil se přirozený rozpor mezi Araby a Peršany kteří (ač konvertité) se cítili v islámské říši jako členové druhého řádu. Ve vzniku šitského směru islámu a jeho velkého rozšíření osobně vidím také protikladnost perského a arabského živlu. Všechny ostatní příčiny jsou druhotné.

V příštím článku se pokusím o rozbor těchto dvou základních směrů a změn poměru sil, a o rozbor dalšího vývoje až do naší doby.

II. část

V minulém článku jsem poukázal na rozhodující vlivy judaismu po stránce politické i ideově náboženské, tak jak se projevily při vzniku islámu v 7. století. Vlivem skrytých sil a židovských obcí dosáhli muslimští Arabové ohromujících vítězství. Během několika desetiletí po Mohamedové smrti se arabská říše stává největším a nejmocnějším státem tehdejšího světa. Svojí rozlohou (od Indie až po Pyreneje) převyšovala území starověké římské říše v době jejího největšího rozkvětu, a dokonce i říši Alexandra Makedonského. V polovině 8. století však začíná proces, který vyústil

až v jistou "atomizaci" muslimského světa. Vzdáleně bych tento proces dokonce přirovnal k rozpadu SSSR v roce 1991 (situace je ovšem nyní odlišná po stránce jevové, hlavní cíle a zaměření však zůstávají zachovány.

Jak k tomu došlo? Nejsilnější stát, který se Arabům v 7. století podařilo zcela zlikvidovat, byla Persie. Na rozdíl od většiny jiných oblastí - zejména v severní Africe - se však podařilo Arabům podmanit si Persii pouze jako zemi, podařilo se jim rovněž poislámštění země, vnucení změny písma i částečně semitizace perského jazyka, který náleží k jazykové rodině indoevropské), nepodařilo se jim však Peršany zcela odnárodnit. Z hlediska naší problematiky je důležité, že toto odnárodnění se muslimským Arabům nepodařilo po stránce jazykové, ale především ani po stránce duchovní.

Běžně se to vykládá tím způsobem, že noví perští muslimští konvertité žárlili na privilegia arabských primitivních kočovníků. Tento rozpor se začal projevovat velmi záhy - již při samém dobytí země. Nejsem stoupencem absolutizace myšlenky "cherchez la femme!" Na druhé straně je zjevné, že ženy hrají za určitých konkrétních historických podmínek klíčovou roli, jak o tom svědčí případy Judity a Ester v dějinách mého národa. S ohledem na naší tématiku proto nemůžeme vynechat zmínku o perských princeznách, které upadly do arabského zajetí. Nejslavnější z nich byla Šahrbánů, která se stala manželkou Husaina, syna kalifa (chlífy) Alího, blízkého příbuzného Mohameda a jeho zetě. Do Mohamodova nejbližšího příbuzenstva se tak dostala "perská královská krev". Tento fakt dodnes silně zdůrazňují iránští fundamentalističtí muslimové - známí šilité (vědecký přepis - ši ité), Přívrženci Alího a jeho potomků, ímámů, aby tak podle perské víry přešlo právo k vládě nad Iránem i celým muslimským světem na potomky Mohamedovy.

Jiná významná perská princezna byla Šíh-áfíd, která byla zajata arabským vojevůdcem Kutaibou v Sogdianě. Do očí bijící je skutečnost, že jedna z dcer bývalého perského krále Husrva II. byla dána za manželku exilarchovi, náčelníku židovské samosprávy v perské říši. (Zajímavé podrobnosti se čtenář dozví např. v knize našeho předního orientalisty dr. Otakara Klímy; 1908 - 1988 "Sláva a pád starého Iránu", Praha 1977).

Když se ukázala nereálnou naději, kterou Peršané vkládali do vzdálené Číny, přecházejí masově k šítskému směru muslimství jako výrazu opozice proti sunitským Arabům. Vraťme se však ještě ke kořenům vzniku těchto dvou nejrozšířenějších islámských směrů, které se někdy značně zkresleně přirovnávají ke katolictví a protestantismu v rámci křesťanství. Zmíněný Alí (vládl 656- 661) sice zvítězil nad svými odpůrci v tzv. "bitvě velbloudů" roku 657 a dosáhl uznání v Arábii, ale méně šťastným byl v konfliktu s Muavijou. Muavija se usadil v Damašku, a získal pro sebe Sýrii a Egypt. Sebral vojsko v síle kolem 70 tisíc mužů - z velké části syrských křesťanů - nestoriánů - a získal pro sebe podporu židovských náboženských obcí. Alí podlehl vražednému útoku v mešitě 21. ledna 661. Alího strana vyvolila za nástupce jeho staršího syna Hasana. Ten však byl mírumilovný a ustoupil Muavijovi za pravidelný roční plat 5 milionů drachem. Muslimské prameny zdůrazňují jeho naprosto neobvyklou laskavost. Jednou prý polil jakýsi otrok Hasanovi jeho hedvábný šat. Otrok padl Hasanovi k novám a pln strachu pronesl verš z Koránu: "Ráj čeká toho, kdo krotí se v hněvu svém." "Já se nehněvám." pravil Hasan a otrok pokračoval: "Vyšší dojde odměny, kdož viníkovi odpustí.." - "Já ti odpouštím," ukončil Hasan.

Postupně se začala Alího strana od ostatních muslimů stále více lišit ve víře a zvycích. Alí byl uznán za jediného pravého nástupce proroka Mohameda, dokonce za utěšitele a dovršitele Mohamedovy nauky - čili za jakéhosi "paraklete" islámu. Šíté začali postupně stavět Alího nad samotného Mohameda. Typickým perským přínosem byl velký důraz na mystiky; některé šítské směry začaly dokonce vyznávat převtělování - reinkarnaci.

K dokonání převratu došlo v polovině 8. století. Povstání zachvátilo severní Irán a rozšířilo se do Mesopotámie. Omejovci (661- 750) byli poraženi a skoro celý jejich rod vyhuben. Do čela nespokojenců se postavil významný rod Abbasovců. Jediný představitel rodu Omejovců uprchl do okupovaného Španělska, kde se s pomocí tamních stoupenců a židovských obcí ubránil. Na Pyrenejském poloostrově vznikl samostatný emirát, který se roku 929 dokonce stává kalifátem. Oficiálními a po dlouhou dobu jedinými kalify se však stávají Abbasovci. Přenesli sídlo kalifátu z Damašku do Bagdádu na Tigridu (762). Hlavní provincií Abbasovců se stává Persie (Irán). V administrativě, financích a poštovnictví se Abbasovci řídili příkladem bývalých perských králů z rodu Sasanovců. Oblíbenci Abbasovců byli převážně perského původu. Nejbohatším městem Přední Asie se stává Bagdád, zejména za vlády pověstného Harúna al-Rašída (786-809). Setkávali se zde obchodníci z Egypta, Arábie, Indie; Persie a Číny. Vzniká proslulá akademie v Gondišapúru (jak jsem se o tom zmínil v dějinách Španělska).

Bylo evidentní, že skryté síly nemohly zabránit rozkolu v islámském světě. Odhlédneme-li od Číny, byly zde v 9. století čtyři hlavní velmoci: obnovená říše (franská) Karla Velikého, která vázala zejména síly sunitského maurského Španělska; Byzanc, oslabená obrazoboreckými spory; v muslimském světě abbasovský kalifát v Bagdádu a konečně sunitský omejovský emirát v maurském Španělsku a Portugalsku. (Je známo, že např. Karel Veliký posílal poselstva do Bagdádu, kde se opět uplatnili Židé).

Podle mého názoru však šítská forma islámu skrytým silám vyhovovala přece jen méně než sunitská. Svědčí o tom jejich podpora odstředivým snahám. Dosud obrovská arabská říše se začíná dále drobit a kalif (chálifa) se stává více méně formálním náboženským představitelem. Jako potvrzení tohoto názoru uvádím např. skutečnost, že prokazatelně největší rozkvět židovských obcí v celém tehdejším světě nastal v maurském Španělsku. Tamnější emírové - a později kalifové kardovští - se netajili svojí oficiální podporou Židům, kterým dokonce dávali přednost před Araby. Mnozí z nich vynikli jako lékaři, matematikové, astronomové, básníci i filosofové. Např. za Abderrahmána III. (912 - 961) Žid Chazdaj Ben Issak byl postaven do čela státní rady a byly mu svěřeny vnitřní záležitosti státu - byl tedy podle dnešní terminologie jakýmsi ministrem vnitra. Za jeho podpory napsal Menachem Ben Saruk rozsáhlý hebrejský slovník. Ještě příznivěji se zde Židům dařilo v 11. století, kdy Samuel Ha Levi se stává vezírem granadským. Sám vynikal jako talmudista a všestranně podporoval tyto snahy. V té době žil i Šalamoun ibn Gabirol známý v Evropě pod jménem Avicebron. Jeho písně se dodnes užívají v synagogách, napsal slavný spis "Pramen života".

Nejpozoruhodnější je myšlenka "ekumenismu", která se rozšířila na Pyrenejském poloostrově mezi částí Židů za vítězných bojů křesťanské reconquisty. Tehdy část židovských učenců začala prosazovat myšlenku spojení křesťanské a židovské víry. Nejproslulejším představitelem tohoto směru je Juda Ha Levi (1080 v Kastilii, zemřel 1150 v Palestině). Aby se jeho myšlenky co nejvíce rozšířily, psal tehdejší světovou řečí - arabštinou. Jeho hlavní díla se snaží ukázat možnou cestu spojení mezi židovskou a křesťanskou vírou na základě "návratu k pramenům", tj. na zásadách, kterými se dle jeho tvrzení řídila prvotní jeruzalémská církev, vyšlá ze židovství.

Naproti tomu islámští panovníci afrických a asijských muslimských států byli mnohem méně snášenliví nejenom vůči křesťanům, ale často i vůči Židům. Bylo jasné, že mnohdy se fanatické průvody šiitů obrátily vůči židovským a dalším jinověreckým skupinám. (Barvitě popisuje fanatické průvody šiitů např. klasik maďarské literatury Géza Gardonyi "Egerské hvězdy", přeložené i do Češtiny).

Zkoumáme-li dějiny pod zorným úhlem judaismu a jeho skrytých sil, musíme se maximálně uchránit jednostrannosti.

V příštím pokračování poukážu na to, jak byl postupně ve většině muslimského světa eliminován vliv šiitů, a jak se islám (jehož částečně judaistické kořeny jsem se snažil ukázat) stává džinem vypuštěným z láhve. Jakékoli zastírání negativních činů (a na druhé straně ovšem i pozitivních) však nikdy neslouží k odstranění nedorozumění mezi národy.

III. část

V minulé části jsem se dotkl historické okolnosti vzniku islámu. Poukázal jsem na skutečnost, že sunitský směr islámu byl bližší intencím judaismu.

V roce 750 zaujal v islámské teokracii a celém muslimském světě rozhodující postavení rod Mohamedův. Nebyli to ovšem přímí potomci Alího, ale členové vedlejší tzv. hašimovské linie, kteří svůj původ odvozovali od Mohamedova strýce al-Abbása (Al-Abase). Zatímco Omajovci (Ummajovci) realizovali program nadvlády semitských islámských Arabů nad Nearaby (což bylo zřejmě inspirováno ideou vlády Židů nad gojimskými národy, a monotheistický islám byl také chápán skrytými silami jako menší zlo oproti křesťanství s jeho ideou Trojjediného Boha), dynastie Abbasovců prosazovala ideu diametrálně odlišnou - Abbasovci se nepresentovali v první řadě jako arabští vládci, ale spíše jako představitelé nadnárodní náboženské ideje. To ovšem (zjednodušeně řečeno) představovalo pro judaisty větší nebezpečí, již vzhledem k podobnosti učení o universální povaze křesťanství.

Minule jsem se zmínil o tom, že oblíbenci rodu Abbasovců byli převážně perského původu. V průběhu dějin můžeme také zřetelně sledovat naprostou absenci podpory jednoty arabské říše, jak tomu bylo v prvním století vlády Omajovců. Tato skrytá podkopná práce přinesla své plody. S výjimkou prvních desetiletí se Abbasovci stávají čím dál více formálními figurami (ohledně skutečné politické moci) a podrželi si pouze roli náboženské autority kalifů (chálifů) - jakýchsi islámských patriarchů nebo papežů. Domnívám se, že při hodnocení vnitřního rozkladu dosud jednotné arabské říše nevystačíme s "přirozeným" positivistickým vysvětlením zmíněného faktu. Tím spíše, že "ačkoliv ústřední moc v islámské říši upadla a říše se rozkládala na menší správní jednotky, nepřineslo toto drobení islámskému teritoriu jako celku hmotné nebo hospodářské otřesy" (F. Tauer, Svět islámu, Praha 1984, str. 76). Podstatné oslabení islámu si prostě skryté síly nemohly dovolit, protože představoval hlavní přirozenou zbraň proti úhlavnímu nepříteli judaismu - křesťanským státům Evropy. Šlo o to, dodat islámu "čerstvou krev", aby byl akceschopný do budoucnosti k dalším výbojům severozápadním směrem. Tuto "čerstvou krev" dodaly národy tureckého původu, jejichž původní sídla se rozkládala nikoliv na území dnešní Turecké republiky, ale ve střední Asii. Turečtí konvetité stále více uchvacovali skutečnou moc v chalifátu, stávali se z nich dvorní hodnostáři a velitelé gard.

Promyšlenou politikou se skryté síly snažily stále více vzdalovat chálify Abbasovského rodu přímého styku s poddanými - zejména perského původu. A opět je zde zajímavý rozpor - zatímco první Abbásovci, kteří drželi v rukou ještě skutečnou politickou moc, byli v užším styku se svými poddanými (ačkoliv v tomto postavení by se logicky vzato nemuseli jako orientální despotové ohlížet na nikoho a na nic), později vytvořený umělý ceremoniál zatlačoval stále více jejich zdánlivý majestát do "tajemného" pozadí. Bylo proto zákonité, že se stávali čím dále tím více závislí na úřednictvu a vojenských velitelích, které už bylo možno různými cestami propašovat do klíčových míst. Na rozdíl od maurského Španělska, které bylo - jak jsem se zmínil minule - pro Židy skutečným "rájem", docházelo v říši Abbasovců k útisku jinověrců, inspirovanému občas s nejvyšších míst, který se nevyhnul ani židovským obcím. Tíživé bylo zvláště ukládaní vyšších daní jinověrcům.

Bylo by však omylem se domnívat, že celkové postavení jinověrců (zvláště Židů) se radikálně zhoršilo. Nebyli přímo omezení bydlením v určitých oblastech nebo částech měst, měli volnost pohybu i zaměstnání. Byli hlavně směnárníky, velkoobchodníky a lékaři. Židé měli prakticky monopol na dovážení bílých otroků z evropských křesťanských zemí. V čele židovské samosprávy na území chalifátu stála tzv. "hlava exilu" (arabsky rás al -džalút).

Vraťme se nyní k líčení rozkladu abbasovské říše. Abbasovci nikdy neovládali území Omájovců k roku 750. O maurském Španělsku (a Portugalsku), kde s ubránil jeden z Omájovců, jsem se již zmínil minule. Následovalo odtržení severní Afriky - nejdříve její západní části (Maghrib), kde roku 772 vzniklo samostatné panství berberského rodu Midrárovců. K tomu přistoupilo panství Idrisovců, které založil Idris, pravnuk chálify Alího. Zmíněný Idris unikl po nezdařeném povstání v Mekce (788) do severního Maroka. Střediskem idrisovské říše se stalo nově založené hlavní město Fez (Fás). Ještě mocnějším státem bylo panství Aghlabovců v dnešním východním Alžírsku, Tunisu a části Libye (Tripolisko). Tyto politické změny v severní Africe způsobily dočasné ochabnutí muslimských nájezdů na křesťanskou Evropu, které byly s větší intensitou obnoveny až v první čtvrtině 9. století. Ve druhé polovině 9. stol. se osamostatnil také Egypt (r. 868), který ke své državě připojil Sýrii (r. 878). Rozklad se nezastavil ani na východě říše (samánovská dynastie aj.).

Pokusím se nyní přiblížit "ideologické" rozdíly mezi šiitským a sunitským směrem islámu ve světle vztahu k judaismu. Z počátku se nejevily theologické rozdíly mezi sunitským a šiitským směrem jako příliš podstatné. K prohloubení rozporů dochází až v 9. století, kdy šiitský směr přijal pojetí nutné spravedlnosti Boha, a také hájení svobody lidské vůle. Zčásti bylo u některých stoupenců šiitského směru dokonce přijato učení o metempsychose (stěhování duši) a reinkarnaci (znovuvtělení). Zde můžeme sledovat silné perské, hlavně však indické vlivy. V populární literatuře bývá někdy vysvětlován rozdíl mezi sunitským a šiitským směrem islámu v tom smyslu, že sunité uznávají jako hlavní pramen práva vedle koránu rovněž sunnu, která bývá přirovnávána k tradici u katolicismu nebo pravoslaví. Z toho vyplývá i zkreslení přirovnání sunitů ke katolíkům a šiitů k protestantům. Toto podáni je - mírně řečeno - zavádějící. Jak jsem již naznačil, z hlediska podpory judaismu a skrytých sil obou směrů je tomu právě naopak. Šiitský směr je pro judaismus hůře kontrolovatelný a ovladatelný. V čem se tedy sunitský a šiitský směr liší podstatně? V obecném smyslu to v otázce sunny rozhodně není! Vždyť právníci šiitského směru uznávají jako hlavní prameny práva stejně korán a sunnu. Ke známé větě: "Není Boha kromě Boha a Mohamed je posel Boží" přidal šiitský směr ještě dodatek: "...a kníže věřících Alí je druh Boží". Alí byl chápán jako mystický druh Boží, vtělení výronu Boží substance, která vystoupila na počátku světa do Adama. Proto mají pouze Alí a jeho, potomci výhradní právo na hodnost náčelníka muslimské náboženské obce - imáma.

Toto učení vedlo k rozkolu muslimského světa jako celku (sunité-šiité), při čemž se zpočátku zdálo, že šiitský směr převládne. V 9. a 10. století se stoupenci nauky šiitské rozmohli natolik, že nejeden chálifa gaddádský z abbasovského rodu (o perských oblíbencích jsem se již zmínil) jim byl upřímně oddán, ačkoliv navenek stále zastával směr sunitský. Předními stoupenci šiitské nauky byli tzv. Ismaelité, kteří se opět dělili na dvě hlavní strany: Karmaty a Fatimovce, jejichž název byl odvozen od manželky Alího Fatimy, dcery Mohamedovy. Učení Fatimovců se stalo oficiálním náboženstvím v celé severní Africe. Na západních hranicích se Fatimovci dostali do konfliktu se zájmovou sférou španělských sunitských Omájovců. Historie svědčí o častém střídání omájovské (tedy sunitské) a fatimovské (šiitské) svrchovanosti v západní části severní Afriky.

Je opět více než jasné, že to znamenalo podvázání akceschopnosti úderu proti křesťanské Evropě. Největšího úspěchu se však dočkal šiitský směr na východě, kdy sám bagdádský kalif (chálifa) se stává dočasně závislým na usurpátoru, který se hlásil k Alímu. Roku 969 se Fatimovec Muiz, podporován statečným vojevůdcem Džauharem zmocnil Egypta. Sídelním městem se v té době stává Káhira, která se měla stát sídlením městem nového panovnického rodu a středem veškeré strany šiitské v celém muslimském světě. Muiz také přijat titul kalífa (cháfifa) a panovníka věřících. Až na dobu vlády Azize al-Hákima (996-1021), kterého Druzové v Libanonu pokládají vlastně za zakladatele svého náboženství, vládl v šiitském Egyptě poměrný blahobyt a spokojenost. Byla zde značná

náboženská tolerance zejména vůči křesťanům, al-Azíz (975-996) měl dokonce vezírem křesťana. Šiitský směr si za tohoto panovníka podmanil i Palestinu a Sýrii

Od 11. století však nastává úpadek šiitského směru, skryté síly plně podpořily seldžucké Turky sunitského směru. Ti se zmocnili mimo jiné Jerusalema (1076). Zprávy o tamních surovostech mimo jiné podnítily nálady pro první křížovou výpravu. Podrobnostmi se zde ovšem nemohu zabývat. Pro naši problematiku je nezbytné uvést, že ve 12. století se zmocnil Egypta známý vítěz nad křižáky Saladín (Saláhuddín). Nový stav věcí si Saladin nechal potvrdit od abbasovského kalifa, který ho ustanovil sultánem nad Egyptem, Núbií, Jemenem, Palestinou a Sýrií. Tím dochází k opětnému posílení sunitského směru islámu.

V průběhu doby dochází nakonec k tomu, že jedinou významnou velmocí, která zastávala šiitský směr, se stává vlastní Persie. Skryté síly za podpory kapitálu židovských obcí posilují zejména říši osmanských Turků, která se v roce 1453 zmocnila tisíciletého střediska východního křesťanství - Konstantinopole, z něhož se stává turecký Istanbul. Můžeme poměrně jasně vysledovat kombinaci podpory v křesťanském světě (spojování Francie proti španělským a rakouským Habsburkům s Turky), s úsilím o vnitřní podporu a stabilizaci osmanského Turecka v 16. a 17. století.

Centrum theokracie islámského světa se přenáší do Istanbulu. Tato situace zůstala nezměněna až do konce první světové války, respektive do počátku dvacátých let našeho století.

V příští části se budu věnovat "aktuálnější" problematice současného islámského světa, který v mnoha směrech přerostl svým tvůrcům přes hlavu.

IV. část

V minulé části jsme se snažil, přiblížit čtenářům staletý vývoj islámu z hlediska duality jeho dvou hlavních směrů - sunitského a šiitského. Vysvětlil jsem také, proč byl za aktivní podpory skrytých sil šiitský směr prakticky eliminován (až na Persii-Írán, kde zůstal státním náboženstvím) zejména prostřednictvím tureckých konvertitů.

Úlohu úderného meče islámu přejímá zejména říše osmanských Turků, která zlikvidovala tisíciletou baštu ortodoxního křesťanství - Byzanc (1453). Nebojím se uvést ani zdánlivé "historické" paralely: pravoslavná Moskva - bolševická Moskva; ortodoxní Konstantinopol - islámský (sunitský) Istanbul jako sídlo sultána. Věnujeme-li pozornost vnitřnímu uspořádání říše osmanských Turků a bolševického SSSR, můžeme i zde najít četné paralely: plnoprávní muslimové v Turecku (v SSSR členové VKSb) proti mase závislého (především křesťanského) obyvatelstva, tzv: "raja". Na rozdíl od počátků islámu nebyla však "raja" zbavena povinnosti prolévat krev za ideologii, která jí byla nepřátelská. V osmanském Turecku je dobře známa instituce "janičářů", což byli mladí chlapci neislámského původu. Zbaveni svého rodinného zázemí i mateřského jazyka, stali se z nich nejfanatičtější bojovníci za věc islámu (paralela se sirotky, z nichž si N. Ceaušescu vychoval proslulé zabijáky, je opět zřejmá). Jako poslední nápadnou paralelu uvádím také státoprávní uspořádání Osmanské říše. Některým oblastem byla ponechána zdánlivá samostatnost (např. křesťanská knížectví na území dnešního Rumunska - Multánsko, Valašsko a Sedmihradsko, nebo tatarský chanát na Krymu). Pomocné oddíly těchto vazalů byly používány v četných válkách jako kanonefutr.

Na počátku novověku se zdálo, že říše osmanských Turků splní svůj "historický úkol", tj. likvidaci křesťanské Evropy, zejména podunajské habsburské monarchie. Za vlády sultána Solimana (jiný přepis Süleyman,1520 -1566) dosáhla turecká říše oslnivých úspěchů. Roku 1541 padl Budín, a Uhry byly rozděleny na tři části: Část Uher byla Turky přímo anektována jako tzv. Budínský pašalík, Sedmihradsko se stalo vazalským státem Osmanské říše ("Vysoké Porty") za ponechání formální samostatnosti - pouze nejzápadnější část Uher a dnešní Slovensko si uhájili Habsburkové. Paralela se státy NDR - SRN je opět zřejmě viditelná. Tento stav trval bezmála 150 let. Je jisté, že bez podpory skrytých sil v křesťanské Evropě by se těchto úspěchů Turkům nepodařilo dosáhnout. V jednom ze svých předchozích článků jsem se již zmínil o úloze Francie, která prorazila dosavadní "sanitní kordon" křesťanské Evropy proti islámskému světu. V 16. a 17. století navíc k oslabení dosud jednotné křesťanské Evropy přispěl vznik reformace lutherského a kalvínského směru. Nesmí nás mýlit skutečnost, že např. v dílech dr. Martina Luthera (1483-1546) nacházíme velmi ostré až nenávistné výpady nejen vůči islámu, ale i vůči judaismu (je známou skutečností, že Luther na konci života přímo vyzýval k masakrům vůči Židům).

Subjektivní názory určitých politických a ideových osobností, které jakoby odporovaly hlavní linii, jsou někdy naopak výhodné pro konečný cíl.

Z hlediska theologického se podle mého názoru dá jasně prokázat vliv judaismu na učení reformace jak kalvínského, tak lutherského směru. Jedná se zejména o velký důraz na Starý zákon, zrušení tradičního katolického učení o oběti, teorie predestinace (zejména u Kalvína) apod. Není také náhodou, že protestantští stavové se ve

svém zápase s Habsburky často obraceli o pomoc k Turkům. Jako drobná poznámka je skutečnost, že dr. Jesenius, popravený roku 1621 nebo J. A. Komenský byli podle všech indicií rovněž židovského původu.

Navzdory zmíněným velkým úspěchům se Turkům nepodařilo dosáhnout konečného vítězství. Jednou z příčin byla mj. existence šiitské Persie, která právě v klíčové době třicetileté války (1618-1648) vázala na Východě značné osmanské vojenské síly. Ve 30. letech 17. století (období války švédské a švédsko-francouzské) probíhaly nejkrvavější konflikty mezi Peršany a Turky. V roce 1639 byl mezi oběma říšemi uzavřen mír. Turci se zmocnili Bagdádu, arménský Jerevan zůstal Peršanům. Toto zdržení se už Turkům nikdy nepodařilo dohnat. Ve druhé polovině 17. století začíná ústup z dosavadní slávy. 12. září 1683 utrpěli Turci zdrcující porážku u Vídně od spojeného vojska rakouských Habsburků a Poláků - tzv. Svaté ligy, kdy byly rovněž Benátky a papežská Kurie spojenci Habsburků. Roku 1686 ztratili Turci Budín a postupně celé Uhry. V první čtvrtině 18. století se v bojích s Turky vyznamenal na straně rakouských Habsburků proslulý Evžen Savojský (1663-1736).

Hranice mezi podunajskou říší habsburskou a Turky se na dlouhou dobu ustálila u dnešního Bělehradu. V 18. a 19. století se však hlavní křesťanskou velmocí v boji s Turky stává carské Rusko. Nastává období tzv. "nemocného muže na Bosporu". V souvislosti s osvobozeneckým bojem pravoslavných balkánských národů hrozila turecké říši katastrofa.

Před úplným zánikem v 19. století tureckou říši zachránila zejména Velká Británie, která v té době představovala hlavní oporu skrytých sil. Otevřeně se to projevilo v době tzv. Krymské války (1853-56), kdy bez přímé podpory britsko-francouzských vojsk by patrně Osmanská říše již tehdy zanikla. Situace se opakovala v letech 1877-78, kdy navzdory přesvědčivému vojenskému vítězství bylo Rusko prakticky připraveno o jeho plody. Z konkrétních osobností britské politiky té doby poukazují zejména na Benjamina Disraeliho (který byl židovského původu) a jeho zásadu Integrit of Turkei. Za tyto "zásluhy" byla roku 1878 britská říše odměněna Kyprem, který zůstal její kolonií až do roku 1960. Že situace nebyla pro skryté síly jednoduchá z hlediska veřejného mínění ani v samotné Anglii, svědčí sympatie pro osvobozenecký boj balkánských národů mezi mnohými Angličany (např. pověstný básník Byron zahynul jako dobrovolník v Řecku roku 1824). Navzdory zmíněné podpoře skrytých sil bylo Turecko do tzv. balkánské války roku 1912 zcela vytlačeno z evropské pevniny až na okolí Istambulu.

V té době byl však britský vliv v Turecku již eliminován Vilémovským Německem. Za 1. světové války se Turecko stává spojencem centrálních mocností. V roce 1915 skončila katastrofou britsko-francouzská expedice proti Istambulu (pro zajímavost - plány na toto tažení vypracoval W. Churchil).

Na konci světové války se však podařilo dohodovým mocnostem splnit svůj cíl zejména dobytím Palestiny roku 1917. Palestina se stává britským mandátem a pod anglickou správou se podařilo naplno rozvinout židovské přistěhovalectví do země předků, jak již o tom byla zmínka v předchozích částech. Na konci války byla Osmanská říše přinucena uzavřít mír 30.10.1918 v Mudrosu. Mírem v Sévru roku 1920 a jeho revizí v Lausanne roku 1922 přestala Osmanská říše existovat a tím vzal za své nejdůležitější nadnárodní státní celek, spojený ideou islámu.

I v islámském světě zvítězila idea nacionalismu a partikularismu. V Turecku samém byla odstraněna monarchie a vyhlášena republika, dokonce i hlavní město bylo přeneseno z Istambulu do Ankary (starověká Ancyra). Představitelem národního hnutí panturkismu se stává známý Atatürk (otec Turků, 1881-1938), jehož úlohu v tureckém světě je možné přirovnat k roli Petra Velikého v carském Rusku. Je překvapující skutečností, že v počátcích tohoto tzv. mladotureckého hnutí stálo v čele více Řeků, Arménů a jiných než etnických Turků (v souvislosti s např. protiarménskými masakry 1915-16 je to jistě pozoruhodné). Hlavním centrem mladotureckého hnutí byla zpočátku Soluň (řecky Thessaloniké), kde na počátku 20. století představovali Židé nadpoloviční část obyvatelstva! Sám Atatürk (Mustafa Kemal paša) byl významným členem zednářské lóže. V době své vlády ve 20. a 30. letech radikálně změnil dosavadní islámský theokratický charakter tureckého státu, který se od té doby stává laickým státem "západního" typu. Mimo jiné zrušil dosavadní arabské písmo, které nahradil latinkou. Je dobře známo, že oficiální marxistická historiografie Atatürka hodnotila kladně (smlouva se SSSR aj.). Méně známé je však to, že ho pozitivně hodnotila i historiografie nacistická, která vyzdvihovala zejména jeho panturecký nacionalismus. Atatürk usiluje o sjednocení všech tureckých národů na jiném, "předislámském" základě.

Zde se dostáváme k zajímavému fenoménu. Islám jakoby do jisté míry splnil svoji "historickou úlohu" v plánech skrytých sil. Byl sice vypuštěn z lahve jako pověstný džin, jeho přímá kontrola v konkrétních projevech se však ukázala jako značně problematická. Nejnovější vývoj islámu v současnosti se pokusím vylíčit s ohledem na naši problematiku v další části.

V. část

Ve svém vylíčení islámu a jeho využití, resp. zneužití skrytými silami, které se hlásí k judaismu, jsme se v minulém článku dostali až do období po první světové válce.

Tehdy dochází k likvidaci osmanské sultánské říše, která představovala poslední větší nadnárodní celek, spojený ideou islámu. Význam islámu ve 20. století musíme od té doby hodnotit z hlediska globálních zájmů skrytých sil. Jak známo, dochází tou dobou i k likvidaci křesťanských monarchií, které představovaly staletou překážku zednářských plánů. Máme-li proto opravdu objektivně analyzovat úlohu islámu v jediném článku, musíme si býti v prvé řadě vědomi nezbytného zjednodušení. Chceme-li vůbec vysvětlit hlavní trendy. Ještě horším extrémem by však bylo "utonutí" v podrobnostech bez snahy o zobecnění.

Jak jsme již naznačili - po první světové válce dochází ke kvalitativní změně situace ve světové politice jako celku (s tím souvisí rozkol v dosud jednotném zednářském hnutí, kdy jeho nižší stupně splnily svoji "historickou úlohu" a byly určeny k likvidaci) i v islámském světě. Jaká tedy byla tehdejší situace? Většina zemí s islámským obyvatelstvem byla ve dvacátých letech v koloniálním nebo polokoloniálním postavení vůči evropským státům. Formální nezávislost si uchovaly pouze vlastní Turecko (které bylo po I. svět. válce zbaveno značné části dosavadního území osídleného převážně arabským obyvatelstvem), Persie (Irán) a Afghanistán, který jako samostatný stát vznikl v roce 1747 odtržením od Persie (obyvatelstvo hovoří perskými dialekty, vyznává však převážně islám sunitského směru) si skvěle uhájil svoji nezávislost. Velká Británie byla 8. srpna 1919 donucena po porážce svých koloniálních oddílů uznat úplnou nezávislost Afghanistánu a jeho právo na uzavírání smluv s cizími státy. Tato skutečnost je poměrně málo v odborné literatuře uváděna. Musíme si uvědomit, že "v žádné zemi se nikdy nedařilo Židům lépe než v britském impériu. Anglie jest jediným státem, který dopřává svým židovským spoluobčanům možností diplomatické a politické činnosti, aby v nich dospěli k nejvyšším hodnostem. V Palestině a v Indii zastupoval Žid anglického krále, a Židé byli poradci ve všech nejdůležitějších státních otázkách." (Časopis Menorah, Vídeň 1928, č. 9/9 1928).

Vzhledem k tomu, že zejména Velká Británie, ale i Francie a ostatní vítězné státy Dohody byly, ve větší či menší míře ovládány skrytými silami a judaismem, očekávali bychom striktní podporu koloniálního zřízení za každou cenu. Situace ovšem nebyla tak jednoduchá. Bylo zřejmé, že klasický koloniální systém je již vlastně přežilý. Hrozilo nebezpečí probuzení jevu, který se dnes nazývá "islámským fundamentalismem". Tento jev mohl nebezpečně spojit veškerý islámský svět proti judaismu (ve dvacátých letech známe přece již ostré konflikty mezi Araby a Židy v Palestině, která byla pod britskou mandátní správou). Z těchto důvodů přistupuje již tehdy Velká Británie na přiznání formální nezávislosti části arabských států (např. Egypt, který se 28.2.1922 stává nezávislým státem a britská vláda zde dokonce vyhlásila zrušení protektorátu, nebo Irák, kde bylo 23.8.1921 zřízeno království, ale zůstala zde ještě po jistou dobu anglická okupační vojska). Významnou změnu v politické situaci zemí Blízkého a Středního východu představovalo rovněž sjednocení arabského poloostrova, které uskutečnil Abdul aziz ibn Saúd (1887-1953), vládce reformního islámského hnutí nedžských Arabů. Ibn Saúd se prohlásil 8. ledna 1925 králem a v roce 1932 byl přijat nový oficiální název státu "Saudská Arábie", její nezávislost byla uznána Velkou Británií, Tureckem, Iránem, Irákem, Zajordánskem aj.

O reformách Atatürkova Turecka jsem se již zmínil v minulé části. Reformy zednáře Atatürka představovaly pro celou generaci Turků opravdu "koperníkovský" převrat "vymývání mozků" po způsobu pozdější čínské kulturní revoluce. Není také náhodné, že turecké politické zřízení bylo ve dvacátých letech založeno na systému jedné totalitní strany, v jejímž čele stál pochopitelně stál Kemal Atatürk. Stínová opoziční strana liberálních republikánů byla povolena až v roce 1930. Zde vidíme přímo do očí bijící jeden ze zednářských modelů - pomocí diktatury za vlády jedné strany se potlačí nepříjemné tradice příslušné země, pak se přejde k demokracii, která však na "reformách" předchozí diktatury nic podstatného nezmění. Je více než zřejmé, že bez přímé podpory skrytých sil prostřednictvím spolubratří ze zednářských lóží by se Atatürkovi nepodařilo zachovat Turecku postavení nejsilnější mocnosti na Blízkém východě.

Rovněž v Persii (Íránu) dochází v meziválečném období k velkým reformám. Nositelem této politiky se stal Réza chán Páhlaví (1878-1944), který se v roce 1921 stal vrchním velitelem armády a zároveň ministrem vojenství. 12. prosince 1921 byla s Tureckem uzavřena smlouva o míru a přátelství. 13. prosince 1925 se dokonce Réza stává novým panovníkem (dosavadní šáh Ahmad Mírsa opustil zemi pod jménem Réza Páhlaví (1925-1941). Nový panovník provedl řadu reforem: zavedl zlatý standart měny, založil národní banku, modernizoval železniční a leteckou dopravu. K 10.5.1928 zavedl občanský zákoník podle francouzského vzoru. Na druhé straně zrušil výsadní práva Evropanů v Íránu.

Úloha islámu byla tedy z posice skrytých sil dvojznačná. Na jedné straně se snažily využívat islám pro své dílčí politické cíle (např. 1921-1926, Abd el-Karima proti Španělsku), na druhé straně se právě v meziválečném období začala projevovat silná islámská integrace s výrazně protibritským, protifrancouzským (a částečně i protibolševickým) zaměřením. V tomto smyslu začal přerůstat islám svým tvůrcům "přes hlavu". Klasickým příkladem byli španělští islámští Marokánci, kteří významným způsobem podpořili Francisca Franca v letech španělské občanské války (1936-1939). I oficiální literatura komunistického období (např. kolektivní práce Dějiny novověku IV., Praha 1973, str. 38) uznává, že daleko více, než tzv. levicové síly v islámském světě "sílily krajně nacionalistické proudy, v jejichž programu se antikolonialismus měnil v xenofobii, nebo se jasně uplatňovaly fašistické prvky. Dokonce i panarabské hnutí, prudce se rozvíjející pod dojmem palestinského vývoje, v sobě neslo tento nebezpečný náboj."

Například v Sýrii vedle proněmeckého křídla v národním

bloku vzniklo hnutí "železných košil", které zasahovalo

proti bolševickým provokatérům a obecně proti hnutí levice. V Egyptě se významným činitelem egyptské a celoarabské politiky na islámském základě stalo Muslimské bratrstvo. Požadovalo ve svém programu, aby se celý život společnosti od základů změnil podle principu islámu, a aby se neúprosně bojovalo proti všem cizím vlivům. I v Iráku se hlavní protibritskou silou stávalo důstojnictvo. Jeho orientace se stále stávala panarabská a proněmecká. Ani v Turecku nebyla situace v tomto směru jednoznačná. Zejména po Atatürkově smrti (1938) převládl mezi tureckou inteligencí a důstojnictvem panturkismus s výrazně protibolševickým zaměřením. Byla hlásána restaurace velké turánské říše až po Bajkal a osvobození všech muslimských částí bolševického SSSR. Turecko za druhé světové války dlouho zachovávalo neutralitu se silnými sympatiemi pro Německo, a teprve 23.2.1945 se formálně přidalo na protifašistickou stranu aniž by do války vyslalo jediného vojáka. V, šiitském Íránu navíc vystoupily do popředí silné "arijské prvky". Íránští studenti tehdy zpívali: "Přijď, drahý Hitlere, čekáme na tebe, milión Židů padne při každém kroku, až budeš přicházet." (M. Maclean, Eastem Approaches, London 1947, str. 262).

Situace pro mocnosti protifašistické koalice byla kritická zejména v letech 1940-1942, vzhledem k silným proněmeckým sympatiím a antižidovským náladám v celé oblasti.

Po druhé světové válce se tyto protižidovské nálady nepodařilo v islámském světě potlačit. Naopak zesílily v souvislosti se vznikem státu Izrael (14.5.1948) a s následujícími izraelsko-arabskými válkami (1948-49, 1956, 1967, 1973) a současné situaci z počátku devadesátých let vzhledem ke konfliktu mezinárodní koalice v čele s USA proti Iráku.

Během historicky poměrně krátké doby dochází k rozkladu zejména britsko-francouzské koloniální říše v islámském světě. V době stínové bipolarity mezi USA a SSSR sehrály islámské místní státy úlohu figurek na šachovnici. Nápadným jevem je skutečnost, že v naprosté většině muslimských států vidíme dnes v jejich čele "silné muže". I to lze považovat za určitý doklad vlivu tradičních islámských názorů. Islámem prosazovaná jednota politické moci a nábožensky motivovaných cílů se promítá do obrazu "vůdce", který je nejenom politicky silný, aby udržel současný stav muslimské obce vůči okolnímu světu, nýbrž je i morálně na výši z hlediska kritérií jednání opravdového muslima.

Vraťme se k naší problematice. Jak jsme si již uvedli, současný islám můžeme posuzovat jako "džina vypuštěného z láhve." Je nápadným zjevem, že současní zednáři pronikají do muslimského světa spíše okrajově (Atatürkovo Turecko bylo a je spíše výjimkou), jeho ovlivnění je možné spíše nepřímými prostředky, které musí být diametrálně odlišné od evropského a amerického prostředí. V současné době vidíme snahu o vytvoření náboženského synkretismu, která však v muslimském prostředí (na rozdíl od křesťanského) zatím nejeví větší známky úspěchu, vzdor snaze např. oficiální hlavy Vatikánu Jana Pavla II.

Je jasné, že články v rámci Historických kořenu současného judaismu, které se týkaly islámské problematiky, nemohou být považovány za vyčerpávající souhrn. Nemohl jsem se věnovat např. zajímavé záležitosti dnes nejlidnatějšího islámského státu - Indonesie, bývalé holandské kolonie, ani Pakistánu, Bangladéši aj. Výběr faktů však nebyl v žádném případě apriorně selektivní - byl dán technickými možnostmi, a veden snahou předložit veřejnosti sondy do islámu ve světle judaistické problematiky bez zastírání podstatných okolností a negativních jevů. Domnívám se, že pouze takovou nezaujatou snahou může dojít k pochopení a usmíření mezi národem židovským a gojímskými národy, mezi než patří i národy, vyznávající islám.

Judaismus, křesťanství, islám a ostatní náboženství z pohledu filosoficko-politického

Petr Mutinský

V minulých číslech Týdeníku Politika jsem na pokračování podal svůj subjektivní pohled na historickou úlohu islámu ve světle jeho ovlivnění judaismem. V následujícím volném pokračování se pokusím podat zhodnocení judaismu, křesťanství, islámu a dalších náboženství ze svého subjektivního pohledu. Jestliže snad některým čtenářům vyznívají moje některá tvrzení jako "kánon", pak je to snad proto, že se opírám o dlouholeté studium problematiky s upřímnou snahou, vyrovnat se se zamlčováním temných stránek minu

Nápadným zjevem novověku a zejména doby nejnovější je skutečnost, že náboženství, politika a umění se navenek jeví jako protichůdné síly. A co víc! Dělící čáru a přímo atomickou roztříštěnost těchto vyjmenovaných táborů (což můžeme pozorovat i uprostřed) Věda, umění, politika a náboženství nejsou ovšem nějaké

isolované veličiny, i když to snad v novověku není tak patrné jako v starších historických údobích. Že se jisté síly snaží tuto absolutní autonomii všemožně podporovat - je ovšem logické. Vždyť v tomto případě je

ovšem značně složitější.

Nahlédneme-li do kterékoli běžné příručky z doby komunistické diktatury, najdeme zde "vědeckou" definici náboženství v tom smyslu, že se jedná o "fantasticky převrácený, zkreslený obraz přírodní skutečnosti." Pocit náboženství prý vůbec vznikl ze strachu před přírodními silami, které vznikly "náhodou". A kam nás a celou společnost dovedl tento názor? Není zapotřebí hluboké analýzy, abychom mohli konstatovat, že navzdory zhroucení reálné komunistické diktatury jsme pokolením suchopárným, beze světla, bez víry, radosti, nevědouce nic o duši, pochybující sami o sobě, o lidské svobodě - nebo jinak řečeno hrajíce si na módní demokracii, ztrácejíce pravý duchový smysl bytí, jsme se stali otroky bezúčelného chvatu, "tržní ekonomiky", nepokoje, nudy. Řečeno ještě jinak: navzdory získání formální svobody jsme plné v okovech "knížete tohoto světa" (tzn. v esoterickém smyslu, vlády hmoty nad duší, manifestované dnes nejviditelněji právě zmíněnou tržní ekonomikou, nebo za komunismu úsilím o vybudování tzv. beztřídní společnosti).

Zeptejme se nyní jinak. Jaký byl dosavadní průběh vývoje lidstva v různých náboženstvích? - Necháme-li stranou citovaný vulgárně atheistický názor, shodují se ve své podstatě různé positivistické slovníky s katechismy různého náboženského zaměření na definici, že "náboženství je ve své podstatě učením o Bohu, jehož působením vzniká veškeré přírodní dění a na němž (Bohu) je osud člověka závislý. K pojmu náboženství patří i pocit zbožnosti, jako citové výslednice k božské Bytosti..." (Srv. Dr. ing. O. Čapek, Encyklopedie okultismu a mystiky, Praha 1940, str. 218). Výstižné je také latinská slovo "religio", které etymologicky souvisí se slovesem "religere", tj. převázati, vázati - tedy vazba mezi světem duchovním a člověkem. - Jaká byla vazba mezi duchovním světem a člověkem v pradávných dobách, kdy se ještě nevyskytují písemné prameny? Pro některé čtenáře zde podám asi překvapující, ne-li přímo šokující odpověď.

V nejstarších dobách náboženství v pravém slova smyslu neexistovalo, protože člověk měl bezprostřední patření Boha, nebo obecněji řečeno, duchovního světa. O tom jasně svědčí Bible (Genesis) i posvátné knihy a tradice mnohých náboženství mimo náš evropský kulturní okruh. (Mystici toto často nazývají druhý zrak"). Postupně nastává úpadek, zatemňování vědomí o pravém Bohu, začínající materialismus u starořeckých atomistů a jeho vyvrcholení v našem století, kdy u značné části lidstva se víra v existenci duchovních světů zcela vytratila.

Náboženství v našem slova smyslu začíná právě s tímto upadajícím vědomím, jako uznání vyšší duchovní skutečnosti, vyšší bytosti či bytostí, a uznání závislosti na Ní.

Judaismus

Podle shodné tradice židovské, křesťanské i islámské vznikl židovský národ a byl proto Bohem označen jako vyvolený, za tím účelem, aby se v něm uchovala víra v jednoho Boha. Ze židovského národa pak měl rovněž vyjít slíbený Mesiáš-Vykupitel. (Zde se ovšem radikálně liší stoupenci současného judaismu, kteří teprve očekávají Mesiáše od křesťanů, kteří zaslíbeného Mesiáše vidí a uznávají v Ježíši Kristu, a od mohamedánů, kteří Ježíše uznávají jako proroka, který předcházel Mohamedovi.) Židovský národ se opravdu v mnohém lišil a liší od národů ostatních - jak v kladném, tak i v záporném smyslu. Protože jsem sám členem židovského národa, musím to blíže určit. Před 2. světovou válkou byla mezi evropskou inteligencí poměrně hodně známá práce prof. Friedricha Wilhelma Foerstera (český překlad "Evropa a německá otázka", Praha 1938). Tento veliký Němec se nebál poukazovat na negativní jevy německé historie, a ostře vystupoval zejména proti pruskému duchu. Za urážku vládnoucí garnitury byl již za císařského Německa odsouzen na tři měsíce pevnostního vězení, a později musel žít v

emigraci v Curychu, v Paříži a v Ženevě. Jeho závěry neztratily právě v dnešní době nic na platnosti - zejména zdůrazněním historického smyslu Německa pro federaci a odmítnutí šovinistického pojetí německých dějin. Ve stejném duchu se ani já nebudu bát nepochopení kritiky mnohých nepěkných vlastností svého národa v minulosti i v přítomnosti. Jsem k tomu veden nejen studiem a upřímnou snahou předejít jasně hrozící katastrofě, ale také vidinou na prahu klinické smrti. Tehdy jsem viděl vzedmutou, ničivou vlnu a slyšel hlas: "Toto jest probuzenost gojímských národů."

V jakém smyslu byl tedy židovský národ opravdu vyvolený, v čem vynikal před ostatními národy, a jak došlo k onomu zneužití? Nebudu zde rozebírat tzv. civilizační úspěchy podle toho, jak a které z nich byly přejaty od Babyloňanů, Egypťanů a pod. Zaměřím se na duchovní podstatu. Na rozdíl od blízce příbuzných Kananejců a Féničanů (jazykové rozdíly mezi nimi a tehdejšími Židy by se daly přirovnat k rozdílu mezi dnešní češtinou a lužickou srbštinou, nebo dokonce slovenštinou) pěstovali Židé diametrálně odlišnou metodu zbožnosti - uzavírání se do nitra, koncentrace, symbolické pokrývky hlavy aj. Úplně jinak než Kanán a Féničané, u nichž byl nápadným jevem tanec, extatická zbožnost a podobně. Židé naproti tomu přinášejí úplně jiný typ zbožnosti, která jako by anticipovala pozdější antické filosofické racionální myšlení. Rovněž podobenství o Zlatém teleti není nutné vykládat pouze ve smyslu vulgárního materialismu. Jak známo, býk byl symbolem celé předcházející egyptské kultury, která byla v té době na vyšší úrovni nejenom ve smyslu civilizačním, ale v jistém smyslu i duchovním (zachovávala zbytky "atavistického" jasnozření). Nedivíme se tedy velkému duchovnímu pokušení u starověkých Židů, které trvalo až do období tzv. babylonského zajetí (606-536 před Kr.). Ještě v jednom smyslu přináší starohebrejské pojetí úplně jiný typ nazírání. Je známou skutečností, že staroindické nauky (brahmínství, džinismus aj.) velmi málo oceňují vnější formu fysického světa - často ji úplně odmítají. Pravý opak přináší starořecké myšlení 1. tisíciletí př. Kr. Odhlédneme-li od opravdu probuzených Řeků (Platon aj.) a mystických směrů (orfikové, pythagorejci jsou pro myšlení průměrného Řeka typická slova hrdiny tragedie: "Raději žebrákem na zemi nežli králem v říši stínů." Něco takového by ovšem neřekl Žid odchovaný tradicí starohebrejskou. Tehdejší Žid byl přesvědčen, že i když jeho tělesná forma pomine, on zůstane spojen se svým Bohem-Hospodinem. Prostě skutečností smrti neupadne do tragické nálady. Bylo to ovšem založeno na pevném kmenovém národním vědomí. Tehdejší Žid vyciťoval své "Já" do značné míry nadosobně - jako by probíhalo v celé generaci předků až po Abrahama. Toto vědomí nebylo ovšem v tehdejších dobách především rasové, ale náboženské. Židé si byli dobře vědomi, že jim je svěřen úkol uchovat víru v jediného Boha a očekávat ve svém národu zrození Mesiáše. - Zde jsme u závažného problému zneužití náboženství pro politicko-rasistické cíle. Jak jsem již uvedl v jednom z předchozích článků, ze tří hlavních směrů židovského národa (pohellenštělých saduceů, mystických esejcú, a farizejů), přetrval na konci antiky prakticky pouze poslední náboženský směr. Po zániku jerusalemského chrámu se představitelem židovského národa stává rabínská škola v Jamnii (r. 90 po Kr.). Ta sestavila tzv. Palestinský Talmud, který byl v letech 350-500 rozšířen na monumentální Talmud Babylonský. Názor o tom, že pouze Židé jsou vlastními lidmi, zatím co ostatní národy se lidem pouze podobají - našel v Talmudu svého plného vyjádření!

Tyto názory se radikalizovaly s narůstajícími úspěchy křesťanství. Není také náhodou, že právě křesťanství bylo chápáno (a je dosud) jako nepřítel číslo jedna. A není také náhodou, že na počátku novověku (v katolické Církvi probíhal např. známý tridentský koncil 1545-1563) byl sestaven nový zmodernizovaný výtah z Talmudu: Šulchan aruch (prostřený stůl). Je bohužel také nepopiratelnou skutečností, že čím více kdo dostane, o to více je od něho požadováno. A zneužitím určitých darů - nadání a schopností aj. - se z nich stává opravdové peklo. Navzdory snaze, aby se členové židovského národa vnitřně uchránili před atheismem, který měl být všemožně podporován pouze mezi gójskými národy (např. prostřednictvím zvulgarizováného darwinismu), propadla část "vyvoleného" národa tomuto smýšlení.

Je např. málo známé, že mnozí Židé z Polska a z Podkarpatské Rusi měli ve druhé polovině třicátých let možnost emigrovat do země předků, do Palestiny (tehdy pod britskou mandátní správou) a odmítali to s odůvodněním, že to neodpovídá tradici židovského náboženství - teprve Mesiáš je má uvést do Jerusalema. Hranice mezi dobrem a zlem je někdy velmi úzká... Ovšem jakkoli ušlechtilými náboženskými cíli nelze maskovat a zdůvodňovat smrt třeba jen jediného člověka. Proto je také nutno přísně odlišovat náboženskou hloubku např. starohebrejských proroků od některých interpretátorů Talmudu a Šulchan aruchu.

Zakončím svoji krátkou úvahu výstižným výrokem největšího středověkého filosofa Tomáše Aquinského: **Corruptio optimi - pessima (tj.- zneužitím se nejlepší stává nejhorším).**

Skandinávie

Petr Mutinský

I. část

V našem seriálu o vlivu judaismu v dějinách se nyní obrátíme z Jižní Afriky prakticky na opačný konec světa. Jedná se o oblast Skandinávie, o níž dosud v našem prostředí panují mnohé vžité předsudky typu "švédského modelu socialismu" apod. Na první pohled se zdá být také poněkud absurdní představa hledat vlivy judaismu v tomto "nordickém prostředí". I zde ovšem můžeme najit vzdálenou paralelu např. s Japonskem, jak jsem se už v dřívějších částech pokusil poukázat na více méně skryté vlivy judaismu, jakož i na poválečnou japonskou reakci na ně. Uvidíme, že v případě Skandinávie se jedná o ovlivňování mnohem intensivnější - v chronologickém i věcném smyslu tohoto slova.

V běžném povědomí našeho čtenáře přesahuje oblast Skandinávie úzce vymezenou oblast ve smyslu geografickém, a vztahuje se na tyto státy: Dánsko, Norsko, Švédsko, ale také Finsko, Island, Grónsko a Faerské ostrovy. Oba posledně jmenovaná geografické celky mají dodnes politickou vazbu na dánské království. Dánsko, Norsko a Švédsko jsou politickou formou monarchie - ovšem více než ve smyslu "anglického modelu", tj. panovník zde nevykonává žádnou politickou moc. Příčiny, proč skryté síly judaismu udržují zmíněné typy monarchií, jsem naznačil ve svých článcích "Monarchie v judaistickém pojetí".

O prehistorickém období skandinávských dějin máme jen velmi kusé poznatky. Z archeologických nálezů je možno soudit, že oblast dnešní Skandinávie byla osídlena trvale nejméně před 10 -12 tisíci lety. Zhruba před 5 tisíci roky, v období neolitu (tj. mladší doby kamenné) se setkáváme například s prvním "dánským" zemědělstvím a s chovem domácího zvířectva. Zemědělství se tak na tisíciletí stává základem skandinávského hospodářství. Archeologické nálezy rovněž potvrzují, že kromě zemědělství, tj. především pěstování pšenice a ječmene, chovu krav, vepřů a ovcí, se tehdejší obyvatelstvo živilo také lovem a rybářstvím. Asi před 3. 500 lety se v dnešním Dánsku a přilehlých oblastech jižního Švédska hojně užívalo Bronzu. Pro českého čtenáře bude jisté zajímavé, že vedle Anglie se sem bronz přivážel hlavně z Čech výměnou za jantar, vlnu a kůže. V době, kdy ve Skandinávii přibližně končila doba bronzová (v jižních oblastech Skandinávie okolo roku 500 - 400 před křesťanským letopočtem), žili již tehdejší Židé částečně v diaspoře (jedná se o období po konci babylonského zajetí a perské veleříše) a klasické Řecko prožívalo periodu svého největšího rozkvětu. Na otázku, zda již v těchto nejdávnějších dobách máme prokázány židovské vlivy ve Skandinávii, musíme ve světle dosavadních poznatků odpovědět záporně, navzdory různým "divokým" legendám o rozptýlení deseti kmenů Izraele po celém světě. Skandinávské archeologické nálezy této doby zatím nepotvrdily žádné známky, které by ukazovaly vztahy k tehdejší vyspělé středomořské civilizaci. Souvisí to patrně s tím, že Keltové do jisté míry přerušily spojení Skandinávie s jihem. Situace je pro archeology navíc ztížena tím, že pohřby v této oblasti byly žárové, tedy jistou formou kremace. Na druhé straně je nepochybné, že nejpozději od této doby je naprostá většina obyvatel Skandinávie nepochybně germánského původu, mimo Finska a severních částí Skandinávie. V archeologii jsou, snad trochu příliš mechanicky, první čtyři století křesťanského letopočtu označovány jako "římská doba železná", na rozdíl od dalších čtyř století nazývaných "germánská doba železná". Nálezy zbytků lodí z této epochy dosvědčují, že již v této době byli Skandinávci schopni podnikat i dlouhé cesty po mořích.

Tolik asi ze zdrojů oficiálně uznávané moderní positivistické vědy, do níž můžeme zahrnout i historickou vědu marxistickou navzdory tomu, že se tomuto označení positivističtí vědci zuřivě bránili. Informovaný čtenář již však zná společné kořeny moderní positivistické vědy i vědy marxistické!

Podle starých legend, ztvárněných mimo jiné v indických pramenech, přišla bílá rasa z Atlantidy pod vedením proslulého zákonodárce Manua. Vytlačila ostatní obyvatele z prostoru dnešní severní Evropy. Původ názvu Bílého moře je údajně spjat s těmito prastarými tradicemi.

Vraťme se však k dějinám ověřitelným z historických pramenů. Před rokem 800 po Kr. začíná jedno z nejslavnějších období v severské historii - doba Vikingů: V historických zprávách se do popředí dostává zejména Dánsko, jehož území bylo v té době mnohem větší než dnes (přibližně 43 000 km^2). Jižní hranice Dánska s hranicí franské (později Svaté říše římské) byla vymezena řekou Eider v severním Německu. Dánsko tehdy zabíralo také jižní část Skandinávského poloostrova. Svou polohou zaujímalo Dánsko důležitou křižovatku obchodních cest mezi severem a jihem a pobaltskými zeměmi.

Za těchto předpokladů tedy vstupují do historie skupiny především dánských, ale i norských a švédských Vikingů, zdatných mořeplavců a bojovníků, kteří šířili strach a paniku v Evropě a dokonce i v severní Africe.

Je pochopitelné, že za této změněné situace již nemohla oblast Skandinávie uniknout pozornosti světové historie, ale ani pozornosti židovských obchodníků a jejich prostřednictvím skrytých sil tehdejší světové politiky. Je

pochopitelné, že metody musely být tehdy jiné, než v novověku. Máme však bezpečné zprávy, že i v tomto případě se síly judaismu snažily zaměřit nápor Vikingů především proti křesťanské Evropě. Specifika tohoto působení jsou ovšem dána rozličnými poměry v jednotlivých oblastech tehdejší Evropy. V západní Evropě, kde křesťanské státy byly již pevně etablovány vystupovali Židé v roli jistých prostředníků mezi pohanskými vikingskými nájezdníky a křesťanskými obyvatelstvem, a to nejen formou vyjednávání, ale zejména překupnictvím a obchodem s otroky. Je zde také podezření, téměř se rovnající jistotě, že židovští obchodníci (alespoň v některých případech) dodávali vikingským nájezdníkům podrobné zprávy vojenského a hospodářského významu. Čím by jinak bylo možno vysvětlit - i s připouštěním možnosti zrádců mezi křesťany - tak častý "moment překvapení" zejména právě v křesťanských oblastech Evropy? A naopak ve srovnání s tím se oficiálně vysvětlují dílčí neúspěchy Vikingů v islámských zemích jižní Evropy (např. nájezd do muslimského Španělska roku 844) pouhou primitivností výzbroje a taktiky Vikingů, která nemohla soutěžit s dokonalou výzbrojí muslimských vojsk.

Nájezdy dánských Vikingů způsobily pravou pohromu zejména některým kvetoucím oblastem západní Evropy (Anglie, Irsko, Francie, jižní Itálie aj.), podobně jako muslimský vpád znamenal prakticky likvidaci křesťanství v severní Africe, které tam v té době mělo již pevnou strukturu a množství vyznavačů. V tomto případě se ovšem nejedná o mechanickou paralelu. Jak jsem se už snažil ukázat ve svých pasážích o islámu, tam je možno pozorovat přímé ideové i praktické ovlivňování judaismem. V případě severogermánského, skandinávského pohanství, byla věc jiná. Vikingové postupné všude podlehli vyšší křesťanské kultuře. V cizím prostředí - často ztráceli během dvou nebo tří generací i svůj rodný jazyk. Klasickým příkladem je zde Normandie, kde se Vikingové pevné usadili okolo roku 911, a už v roce 1066, v době normanského vpádu do Anglie, byla jejich jazykem již tehdejší francouzština.

Christianizaci se neubránil ani samotný Skandinávský poloostrov. Pro judaismus byla situace v tomto ohledu o to nepříznivější, že v té době byl již ariánský směr křesťanství (který představoval jakousi pátou kolonu uvnitř ortodoxního křesťanství) již odbytou minulostí. Bylo tedy nutno smířit se s tímto stavem a hledat jiné formy působení.

Švédští Vikongové pronikli zejména do východoslovanského prostředí. Zde jsou známi jako "Varjagové". Nejstarší ruská panovnická dynastie Rurikovců (862-1598) byla skandinávského původu. Je poměrně málo známo, že jména prvních ruských panovníků jsou téhož původu, přizpůsobená ovšem domácímu ruskému prostředí. Např. původ jména samotného zakladatele dynastie Rurika je odvozován od skandinávského "Hroerik", Oleg a Olga od "Helgi", Vladimír od "Valdemar" apod. V podstatě zde šlo o podobný proces jako v západní Evropě. V převaze původního slovanského obyvatelstva ovšem severní Germáni ztratili během několika generací svůj vlastní jazyk.

Nás bude v této souvislosti zajímat především klíčové období vlády knížete Vladimíra Svatého (980 - 1015), kdy se jednalo o to, jaké náboženství přijme tehdejší ruský stát jako oficiální. V satirické podobě se to odráží například ve známém "Křtu sv. Vladimíra" od K. H. Borovského: " ...To židovské synedrium Šulem, šulem píše, nevěř Řekům, nevěř Římu, drž se jen Mojžíše ..."

Je jisté, že se v 10. století judaismus snažil ovládnout celou obrovskou východoevropskou oblast, což by mělo v případě úspěchu nepochybně obrovský dopad na vývoj v dalších staletích. Ve státě Chazarů, který se rozkládal v nynější východní Ukrajině a v přilehlých oblastech při Černém a Kaspickém moři byl judaismus oficiálním náboženstvím - vedle jižní Arábie v 6. století jde o jediný zjev ve středověkých dějinách. Tento stát však zanikl při tažení knížete Svjatoslava (945 - 972), tj. ještě v pohanském období Ruska. Je jisté, že během následujících 23 let až do oficiální christianizace Rusi v roce 988 vyvinuli Židé maximální úsilí ve snaze, aby katastrofa chazarského státu neznamenala zároveň katastrofu pro judaismus jako státní oficiální ideologii. Vzhledem k mimořádné silnému politickému, kulturnímu i duchovnímu vlivu Byzance však situace nedopadla ve prospěch judaismu. Historicko-vědecky naprosto oprávněnou otázkou zůstává, zda určité heretické sekty v pozdějším pravoslavném ruském prostředí (např. tzv. židovstvujuščije) neměly své inspirátory v historických kořenech.

V samotné Skandinávii se během vrcholného středověku konstituovaly katolické monarchie. Island, kde vikingští nájezdníci okolo roku 874 vyhubili hrstku irských katolických poustevníků, se christianizuje roku 1000 a v roce 1264 je ovládnut Norskem. Rovněž v Grónsku, jehož úrodných pobřeží se Vikingové zmocnili v osmdesátých letech 10. století, zvítězilo křesťanství. V Gothábu na západním pobřeží Grónska - dokonce existovalo samostatné biskupství. Švédové za krále Erika Svatého ovládli dnešní Finsko a tento stav trval v proměnlivé podobě až do roku 1809.

Nemohu se zde zabývat podrobně dějinami jednotlivých skandinávských zemí, což konečně není posláním našeho seriálu (navíc dostatek poměrně spolehlivých údajů je k dispozici v běžných dějepisných pracech). Považuji však za potřebné, alespoň krátce se zmínit o tzv. Kalmarské unii z roku 1397, kdy se dočasně spojily dosavadní skandinávské monarchie, Dánsko, Norsko a Švédsko. (Reliktem této epochy jsou populární Tre kronor švédských hokejistů, "Tři Koruny", které symbolizují tehdejší unii). Toto spojení trvalo až do roku 1523, kdy se za dynastie Vasovců Švédsko osamostatnilo.

Krátce po té však celá Skandinávie přijala oficiálně lutheránskou podobu křesťanství a přerušila tak dosavadní spojení s katolictvím. Díky tomu mohl judaismus daleko otevřeněji pronikat i do vnitřní politiky celé Skandinávie.

II. část

Minulá úvodní část nastínila vlivy judaismu ve Skandinávii od nejstarších známých dob až do první čtvrtiny 16. století. Toto období totiž představuje opravdu významný zlom i z hlediska ovlivňování skandinávské oblasti judaismem. Zatímco až do této chronologické etapy byly vlivy judaismu spíše nepřímé a vnitřně duchovní, kulturní i politický vývoj Skandinávie prakticky kopíroval západoevropský event. jiho- a středoevropský model, založený na kapitalismu - v případě Skandinávie samozřejmě s mnohými specifiky. První čtvrtina 16. století znamená zásadní přelom.

Posledně jsem se zmínil o tzv. Kalmarské unii z roku

1397, kdy pod převahou Dánska se historicky poprvé a naposled spojila celá Skandinávie v jedno soustátí. Tím vznikla silná skandinávská velmoc. O velkém rozsahu (nejen geografickém) Kalmarské unie si učiníme reálnější představu, uvědomíme-li si, že vedle Dánska k ní patřilo Norsko, Faerské ostrovy, Grónsko, Švédsko spolu s Finskem a částí nynějšího území Ruské federace. Kalmarská unie však neměla z hlediska obecných dějin dlouhé trvání. Pro skryté síly judaismu zde vznikala reálná obava, že by se na severu Evropy mohla ustavit pevná katolická mocnost - něco na způsob absolutistického Španělska. V případě Skandinávie navíc hrozilo nebezpečí, že její politika by v tomto případě byla prakticky neovlivnitelná osvědčenými prostředky judaismu. Z toho důvodu nebyl skrytým silám proti mysli opětný rozpad státu na původní celky - zpočátku asi připadal v úvahu např. "Klasický model" rozpadu franské říše v 9. století.

Připomeňme si ještě skutečnost, že v 15. století stáli skandinávští bojovníci na opačné straně fronty než vyhovovalo skrytým silám (např. roku 1420 na straně Zikmunda proti husitům aj.). V 15. století dochází ve Švédsku k řadě povstání, která vyvrcholila v následujícím století (r. 1520) velkým stavovským povstáním. I přes jeho konkrétní neúspěch se podařilo rozbití Kalmarské unie prosadit během následujících pouhých tří (!) let. Opoziční hnutí bylo vedeno pozdějším švédským králem Gustavem I. Vasou (panoval v letech 1523- 1560). Ten roku 1523 svrhl dánskou vládu a obnovil nezávislost Švédska. Na tohoto krále můžeme historicky nahlížet jako na (přinejmenším neuvědomělý) nástroj skrytých sil, od nichž se mu také dostalo plné finanční i jiné podpory v jeho absolutistických snahách. Byly to však absolutistické záměry, které byly vyvolány skrytými silami a jim konvenovaly.

Občas pronikly do historických zpráv údaje i jistých podivných poradcích švédského krále, kteří mu doporučovali postup zejména v hospodářské oblasti, ale i v jiných sférách života říše. V této době již dochází k plnému rozmachu evropské reformace lutherského typu v mnoha zemích. Na doporučení těchto "poradců" král již k roku 1527 prakticky ve Švédsku zcela zlikvidoval katolickou Církev. Byly zrušeny kláštery apod., přičemž se ztratily nebo zmizely mnohé kulturní statky, jak tomu v podobných "revolučních" případech pravidelné bývá. Není snad třeba dodávat, kdo převzal největší část zisku ze zlikvidovaných církevních majetků. Nutné je ovšem zvlášť se zmínit o obezřelém postupu při prosazování lutheránské reformace. Ze strany královské moci byly vydávány směrnice, jak přesně prosazovat novu víru mezi masami švédského a finského obyvatelstva. Tyto měly být co nejdéle udržovány ve vědomí, že se jedná o přirozený kontinuální vývoj (tedy naprosto současná terminologie týchž sil o "zdnešnění Církve"), s výjimkou zjednodušení obřadů, odstranění latiny z liturgie aj. Plně bylo - na rozdíl od jiných protestantských oblastí - zachováno biskupské zřízení. Biskupové se však měli stát poslušnými nástroji politiky státu.

Prosazení lutheránské reformace ve Švédsku neproběhlo nijak snadno a hladce, jak se to obvykle líčí prakticky ve všech českých románech i v historických příručkách. Od samého počátku dvacátých let zde rozšiřovali reformaci zejména Olaf Petrův (Peterson) a jeho bratr Vavřinec (Laurentius), žáci Lutherovi z Wittenbergu. Oba byli horlivými stoupenci hebrejských reálií s důrazem na bibli, zejména na Starý zákon (v křesť. pojetí). Na začátku však neměli větší úspěch, protože jak Švédové, tak i Finové lpěli na staleté katolické víře. Král Gustav I. oba bratry všemožně preferoval, ale očekávaný dobrovolný obrat většiny obyvatelstva se nedostavoval. Král Gustav musel naopak slyšet otevřenou kritiku své politiky ze strany zbídačelých švédských sedláků, kteří jej nazývali "hladovým" nebo "korábovým" králem. Nebylo to bezdůvodné - tehdejší silně pauperizované obyvatelstvo bylo z hladu nuceno péct chleba z kůry lesních stromů! Z bídy povstalo obyvatelstvo v okolí řeky Dalu (v historických pramenech známí jako Dalekarlovci), kterému se postavili do čela dva katoličtí biskupové. Král vzpouru potlačil za použití i na tehdejší zvyky mimořádné brutálních prostředků. Zabavil chrámové poklady a pomohl si tak z okamžité finanční tísně. Je ovšem také možné, že toto povstání bylo vyvoláno záměrně kvůli zdůvodnění these o velezradě katolíků a z toho vyplývající logické nutnosti urychlit zavádění lutheránské reformace. Rozhodující obrat v tomto směru přinesl zemský sněm ve Vesteräsu (1527), kde král Gustav I. použil všech osvědčených metod "moderní politiky". Na doporučení svých rádců totiž pohrozil abdikací. Pouze pod touto hrozbou se mu podařilo přimět zástupce shromážděných stavů švédského

království (na rozdíl od jiných regionů Evropy měli tehdy ve Švédsku významné postavení rovněž svobodní sedláci), aby přijali tzv. "recess" kterým byl veškerý majetek katolické Církve ve Švédsku "svěřen" do rukou krále. Ostrá ustanovení zmíněného "recessu" vyvolala četná místní povstání, ale ta byla snadno přemožena ozbrojenou mocí. Protože tyto vzpoury ve svých důsledcích přímo posilovaly královský obsolutismus, je téměř jisté, že za královou politikou stály jisté síly s promyšleným záměrem. Tato povstání navíc zbavila krále veškerých ohledů vůči těm, kdož mu vlastně napomohli k trůnu. Katoličtí sedláci z Dalekarlie byli přemoženi a král prohlásil, že s nimi zatočí tak, aby v jejich vesnicích nebylo slyšet štěkání psa, ani kokrhání kohouta."

Na druhé straně se jako už tolikrát ukázalo, že skryté síly neznají sebemenšího vděku za předcházející "zásluhy". Už zmínění první hlasatelé reformace Olaf Petrův a kancléř Vavřinec Ondřejův byli popraveni. Jedině touto podporou skrytých sil můžeme vysvětlit vágní údaj historické literatury, že "Gustavovi přálo štěstí." Švédští stavové ho ze strachu prohlásili roku 1554 dědičným králem švédským. Zemřel 29. září roku 1560 ve věku sedmdesáti let. Král Gustav položil základy velmocenského postavení Švédska, které vrcholilo v 17. století. Skryté Síly předurčily Švédsko k tomuto postavení - nezapomínejme na jeho trvalé spojení s Finskem až do roku 1809. Bylo ovšem nutné, aby takovéto Velké Švédsko bylo bezpodmínečně "reformované" - tím spíše, že v jižní a částečně i západní Evropě se ukázaly naděje na celkové odstranění katolicismu jako předčasné. V té době zasedal Tridentský koncil (1545 - 1563). Zmínil jsem se již o tom, že reformace byla prováděna zvláště ve Švédsku velice rafinovaně, aby se prostému lidu zdála být zřejmá naprostá kontinuita křesťanství.

Z hlediska skrytých sil judaismu nepříjemný a nežádoucí návrat Švédska ke katolicismu hrozil velmi reálně za nástupců krále Gustava I., totiž Erika XIV. (1560 -1568) a zejména za Jana III. (1568 -159l). Král Jan III. byl v tomto snažení podporován nejen svojí manželkou, přesvědčenou katoličkou, ale především reálnou situací v zemi. Katolická Církev byla za Gustava I. Vasy připravena doslova o "poslední skývu chleba". Podle zásady vyvlastnění křesťanského kapitálu, maskované reformační teorií o tom, že "sluha Boží má žít podle evangelia z oltáře", byl vyvolán v celém zažitém systému hodnot hluboký převrat. Šlechtic na "oltář" nepoložil téměř nic, a švédský sedlák byl záměrně veden k tomu, aby nechápal pravou podstatu změn a byl současně přesvědčen, že je o duchovenstvo dobře postaráno. Není potom divu, že za takových poměrů se ke službě oltáře tehdejší švédská inteligence příliš nehrnula, ale (mluveno řečí historických pramenů) pouze "pravý vyvrhel, pijani i jiní sešlí lidé zastávali službu při oltáři". Rozumí se už jaksi samo sebou, že drahé kovy byly z chrámů uloupeny. Místo toho bylo používáno hliněného nádobí.

Král Jan III. se začal systematicky starat o lepší zaopatření chrámů i duchovenstva, o rozkvět vzdělávání, a snažil se vůbec povznést vážnost církve i bohoslužby. Když roku 1573 zemřel první lutheránský arcibiskup, jmenoval král jeho nástupcem Vavřince Petrova Gotha, který slíbil, že bude působit v tom směru aby byly ve Švédsku opět obnoveny kláštery, úcta svatých a zádušní bohoslužby, tedy tradiční katolické obřady. Silný vliv získávali ve Švédsku také jesuité. Z Říma sem byl vyslán zkušený diplomat Antonio Possevino, kterému se podařilo obrátit krále Jana na katolickou víru. Tehdy opět zasáhly skryté síly prostřednictvím podivných rádců. Po smrti královny Kateřiny, zmíněné horlivé katoličky, se těmto rádcům podařilo krále přesvědčit, že naprostý návrat ke katolicismu ve všech jeho formách je již nereálný.

Král proto v Římě usiloval o dovolení používat při katolických obřadech ve Švédsku místo latiny švédštinu, přijímání pod obojí a uznání manželství kněží. Když tyto požadavky byly v Římě pochopitelně odmítnuty, nastal u váhavého krále nový obrat. Chtěl dokonce na sklonku svého života spojit švédskou církev s církví pravoslavnou!

Favoritem skrytých sil judaismu proti synovi krále Jana III. (zemřel 17.11.1592) Zikmundovi se stal králův bratr Karel - přesvědčený lutherán. Janův syn Zikmund byl roku 1587 zvolen i králem polským. V případě rekatolizace Švédska hrozilo judaismu zcela reálné nebezpečí vzniku "severské Hispanie".

Skryté síly se postaraly o to, aby Zikmund neměl žádnou skutečnou moc. V Polsku proti němu podporovaly šlechtickou oposici ve jménu hesla "zlaté svobody", ve Švédsku pak jeho strýce Karla. Roku 1598 se Zikmund s pomocí polských dobrovolníků pokusil převzít skutečnou moc ve Švédsku, nakonec však byl roku 1604 za švédského krále prohlášen Karel (jako švédský král Karel IX. 1604 -1611). Tím vznikly dvě samostatné větve Vasovců - polská katolická a švédská lutheránská. Tím byla položena jedna ze zevních příčin neustálých konfliktů mezi Švédkem a Polskem, která vyvrcholila za známé "potopy" v letech 1655 -1660.

Nyní se věnujme situaci v západní Skandinávii, tj. v Dánsku. Stále podněcovanými nepokoji strádalo nejen vlastní Švédsko s Finskem, ale i samotné Dánsko tak, že nastala všeobecná finanční tíseň. Reformace přišla "jako na zavolanou" i ve vlastním Dánsku. Tam v té době vládl král Kristián II. I u něho můžeme zřetelně pozorovat "atypickou výchovu". Narodil se 2. července 1481 v Nyborgu na ostrově Fühnen, a mládí prožil mimo aristokratické prostředí. Byl dán na vychování kodaňskému měšťanovi (jistě zarážející skutečnost u budoucího panovníka severské velmoci)

a byl vyučován placenými učiteli - bez "veškeré kázně a náležité míry, jak by se slušelo na přijatého následníka trůnu tří království." Není divu, že dějiny ho později obdařily přívlastkem "Zlý".

Král byl popuzován proti šlechtě ve prospěch měšťanstva. Zbytečným krveproléváním se však brzy stal nepřijatelným i pro ty, kteří ho zpočátku podporovali. Roku 1515 se zasnoubil se španělskou Isabellou, sestrou císaře Karla V. Habsburského, nicméně se spíše nadále věnoval své milence Dyveke, jinak osobě dosti nejasného původu. Tímto svým osobním životem vyvolal odpor ve Švédsku, což vedlo k výše zmíněným událostem, které měly později za následek úplné odtržení Švédska. Dánští rádcové krále (i když většinou byli "dánští" spíše jen nominálně) krále nabádali, jakým způsobem by si mohl zachránit trůn a zejména jak se zbavit věčných peněžních nesnází. Král Kristián II. na jejich doporučeni již roku 1521 povolal do Dánska Martina Luthera. Ten však osobně nepřišel, ale poslal místo sebe svého ideového soudruha Karlstadta, a nímž se sám později ocitl v ostrých sporech.

Za své nekrálovské chování byl Kristián důrazně kárán svým příbuzným, císařem Karlem V., a papežský nuncius dokonce krále pohnal k odpovědnosti za tehdy neslýchanou věc - při popravách ve Stockholmu nechal totiž dánský panovník zabít i několik katolických duchovních. Opět se zde názorně ukázalo, že skryté síly neznají vděčnosti k už nepotřebným "služebníkům". Král svedl celou záležitost na svého rádce Slaghoeka a nechal ho 24. února 1522 v Kodani upálit. Historické prameny nám zachovaly pozoruhodnou episodu. Cestou na popraviště zvolal Slaghoek na nového králova tajemníka Broekmanna: "Zdráv buď, mistře, toto je odměna za naší práci ..." Brockann odpověděl: "Nikoliv, to je odměna za hřích".

Svou politikou dánský panovník velice pobouřil stavy i Církev v celé Skandinávii. Dánská oposice povolala dokonce proti němu na trůn králova strýce Bedřicha (Frederika), který byl skutečně 10. srpna 1524 v Kodani korunován na krále. Nepodařilo se mu však znovuzískání Švédska. Kristián uprchl ke Karlovi V., kde se dočasné přetvařoval.

Zmíněný Bedřich (Frederik) (1524- 1533) byl rovněž povolným nástrojem skrytých sil. Dějiny ho v tomto případě oprávněně hodnotí jako slabocha. Zemřel dne 10. dubna 1533. Nedočkal se provedení reformace, o kterou sám tolik usiloval. Za nového krále byl zvolen Bedřichův syn Kristián III. 1533 -1559). Ten se spojil se Švédy proti svrženému Kristiánovi II. a porazil ho roku 1535. Vítězové využili situace ke splnění všech svých cílů - tj. k vítěznému prosazení protestantské reformace i v Dánsku a v Norsku, a k odvrácení nebezpečí spojení Švédska s Dánskem - a v neposlední řadě i k podrobení dosud svobodných sedláků.

Svržený král Kristián II. zemřel v internaci roku 1559. Násilnou formou byla reformace prosazena rovněž v Norsku (které bylo spojeno s Dánskem do roku 1814) a na Islandu, kde byl roku 1550 popraven poslední katolický biskup. Ve všech těchto oblastech narazila reformace na intensivní odpor, protože mimo jiné se sebou nesla automaticky dánský jazykový ráz. Plně se vlastně reformace prosadila až za nástupců Kristiána III. - Bedřicha II. (Frederika, 1559 -1588), za nějž vlastně vládla jeho milenka, a především za dlouhé vlády Kristiána IV. (1588 - 1628).

Skryté si udržovaly pro sebe tak výhodnou dualitu skandinávských velmocí - se zřetelnou tendencí budoucí preference Švédska. To bylo totiž důležitější již z hlediska geopolitického směrem k Polsku a Rusku.

Během třicetileté války stálo zpočátku Dánsko pevně na straně protihabsburské koalice. Běžně se proto označuje třetí fáze této dlouhé války jako "válka dánská" (1625 -1629). Výstižnější označení však prosazují někteří historici (u nás např. J. Polišenský), když hovoří o "nizozemském období třicetileté války." Je totiž naprosto evidentní, že bez finanční podpory Nizozemí (tj. Holandska) by byly obě skandinávské mocnosti kolosy na "hliněných nohou". Také zde je možno detailně vysledovat finanční subsidie, které ve dvacátých letech 17. století plynuly prakticky neomezeně do Dánska. Ale Dánsko - z hlediska sil judaismu - nesplnilo svůj úkol. Dánská vojska byla poražena císařskými, jimž velel Albrecht z Valdštejna (1583 -1634). Roku 1628 pak císařská vojska dokonce obsadila Kodaň, a v příštím roce bylo Dánsko přinuceno k separátnímu míru. Z hlediska skrytých sil bylo nepříjemné, že v Kristiánovi IV. zůstalo vůči Habsburkům tolik vděčnosti, že se již nikdy nepřidal na stranu protihabsburské koalice. Císař totiž na Dánsku nevyžadoval žádné územní ústupky. Naopak - v konečné fázi války vlastně Dánsko rakouské Habsburky zachránilo svým krátkým konfliktem se Švédskem roku 1644, který utlumil hlavní švédský nápor na Vídeň.

Preference holandských tedy judaistických) subsidií ve prospěch Švédska byla stále viditelnější. V několika následujících konfliktech se Švédskem bylo "neposlušné" Dánsko potrestáno ztrátou části svého historického území (dnešní jižní Švédsko, kde jsou dodnes pozorovatelné silné dánské jazykové vlivy).

Podobně jako Dánsko, ani Švédsko se nestalo ve velmocenském smyslu trvalým "oblíbencem" skrytých sil judaismu. Byl již připravován nový "favorit" v podobě Ruska Petra Velikého. O neúspěchu skrytých sil, prostřednictvím zednářských lóži již v 18. století využít Ruska pro své cíle a z toho pramenící úděsné nenávisti proti carismu, jsem se již zmiňoval v příslušných článcích.

V tzv. severské válce (1700 -1721) dohrálo Švédsko svoji rolí velmoci. Bylo přemoženo zdánlivě nesourodou koalicí Ruska, Polska a Dánska. Pro naše téma je podstatné, že ani Dánsku tento konflikt nijak nepomohl.

O dalším vývoji Skandinávských zemí si řekneme v dalším pokračování.

III. část

V předchozích dvou částech jsem podal nástin dějin Skandinávie až do počátku 18. století ve světle působení skrytých sil judaismu a využití Skandinávie pro tehdejší světovou politiku. Stručné jsem poukázal na to, jak skryté síly prosadily v 16. stol. v Dánsku-Norsku a Švédsku-Finsku protestantskou reformaci, také přesun preference z Dánska ve prospěch Švédska.

V této souvislosti připomínám úpravu staletých hranic, kdy v několika válkách ztratilo Dánsko své tradiční území v dnešním Švédsku, a od Norska byla odtržena tradiční oblast východu středního Norska (roku 1658). Boj o vedoucí úlohu v Baltském moři skončil jednoznačně vítězstvím Švédska. Tím skončila i úloha Dánska jako velmoci.

Na počátku 18. století pak postavení prvořadé velmoci ztratilo i Švédsko. Teritoriální rozloha Švédska zaujímala na počátku 18. století téměř jeden milion km^2. Vedle dnešního Švédska (přibližné 450.000 km^2) a Finska (přibližně 337.000 km^2) ovládala tato skandinávská velmoc Karelii (dnes území Ruské federace), oblast Ingrie a pozdějšího Petrohradu, východní Pobaltí (Estonsko, Lotyšsko) i část území severního Německa a Polska (ústí řek Odry, Labe a Vesery). Ztráta velmocenského postavení Švédska souvisí pravděpodobně s celkovou tehdejší situací a plány skrytých sil.

Na začátku 18. století hrozil velký konflikt mezi Francií a rakouskými Habsburky o tzv. dědictví španělské po vymření španělské větve habsburského rodu (tato válka probíhala v letech 1700, resp. 1701 až 1714). Je pochopitelné, že pro skryté síly judaismu bylo naprosto nepřijatelné hrozící spojení dvou katolických velmocí Francie a Španělska pod vládou jednoho katolického panovníka. S velkým úsilím vytvořené spojení mezi lutheránským Švédskem a katolickou Francií v době kardinála Richelieua se najednou obrátilo proti svým tvůrcům. Bylo proto nutno Švédsko isolovat od jeho francouzského spojence.

V době vlády švédského krále Karla XII. (1697-1718) vytvořily skryté síly proti Švédsku zdánlivě nesourodou koalici Dánska, Polska a nastupujícího Ruska, které se již tehdy mělo stát nástrojem skrytých sil. Ukázalo se však, že nepřátelé podcenili schopnosti mladého švédského krále. Již roku 1700 překvapivým útokem přinutil Dánsko k separátnímu míru. V témže roce skvělým způsobem zničil ruskou armádu u Narvy (19.11.1700), ačkoliv měl podle některých zpráv desetkrát menší armádu! Po té se však několik let zdržel v Polsku, čehož využily skryté síly k všestranné modernizaci Ruska - v neposlední řadě jeho vojenské síly. Prostřednictvím velké početní převahy se Rusům podařilo zvítězit v bitvě u Poltavy roku 1709. Po různých peripetiích zahynul král Karel XII. "náhodnou" smrtí při norské hranici v roce 1718. (Životopis Karla XII. napsal mj. i Voltaire). Nystadským mírem z roku 1721 si Rusko zajistilo anexi východního švédského Pobaltí a tím i přístup k Baltu.

Porážka Švédska měla závažné důsledky nejenom zahraničně politické, ale i vnitropolitické. Vzdáleně se dají přirovnat k porážce Japonska nebo Německa ve druhé světové válce. Minule jsem poukázal na to, jak skryté síly judaismu byly vlastními tvůrci absolutismu ve Skandinávii. Jak se však ukázalo na případu Karla XII., někdy se mohl absolutismus (byť i protestantského typu) vymknout svým tvůrcům a způsobit jim mnoho nezakalkulovaných nepříjemností v případě vlády mimořádného panovníka, jakým právě král Karel XII. byl. Jako na povel se smrtí Karla XII. absolutismus ve Švédsku zhroutil, i když tato forma vlády v historii běžně dokázala "přežít" i období velmi slabých panovníků.

Formálně se tento skandinávský stát opět stal státem stavovským, v němž měl nejvyšší moc říšský sněm. Vznikly dvě hlavní stavovské strany, které se nazývaly podle rozdílných druhů pokrývek hlavy. Strana "klobouků" se orientovala na Francii, strana "čepic" zase na Rusko. Projevil se zde "klasický" model dvojpólovosti stran (v Anglii whigové: toryové, v pozdějších USA demokraté: republikáni aj.). Dokonce i sociální složení zmíněných stran se stranami anglických toryů a whigů bylo analogické. Řídící centrum bylo pochopitelně společné pro obě "strany". Prvních osmnáct let "období svobody" měla převahu strana "čepic", od roku 1738 strana "klobouků" - Tehdy byl obnoven konflikt s Ruskem, v němž bylo Švédsko opět poraženo!

Jako už tolikráte v dějinách se ukázalo, že šlo o vládu bezvýznamných "dočasníků". Již v sedmdesátých letech 18. století bylo Švédsko opět připraveno na nástup absolutismu, který už měl ovšem být pod přísnou kontrolou skrytých sil (opět analogie se současnou monarchistickou vládou v Anglii) a v případě potřeby nahrazen jinou formou, například republikou.

V Dánsku probíhal vnitřní vývoj v 18. století poněkud jiným směrem. Období hospodářské prosperity z dob velmocenského postavení bylo vystřídáno ekonomickou depresí, které se zčásti uchránila pouze samotná Kodaň. Vývoj v Dánsku byl po ztrátě velmocenského postavení právě opačný než ve Švédsku. Pro skryté síly zde bylo zřejmě naopak výhodnější preferovat absolutismus, provázený centralizovaným státním aparátem, daňovou

reformou a pod. Za jakousi ústavu dánského absolutismu je možné považovat královský zákon ze dne 14. listopadu 1665. V oblasti ideologie podporovali dánští králové tzv. pietismus. Jde o směr, jehož historické počátky sahají přibližně do sedmdesátých let 17. století. Zrodil se ve středním Německu (ve Frankfurtu a později v Halle) jako hnutí, usilující o reformu protestantství. Hnutí pietismu kladlo veliký důraz na živou víru a zbožnost. Vzhledem k našemu tématu je nápadná podobnost tohoto hnutí s chasidismem v Haliči. Není také náhodné, že právě jako v Haliči; měly židovské obce mimořádný vliv ve Frankfurtu. Pietismem byl odchován v mládí např. Friedrich Engels.

Tzv. vojenské zájmy vedly dánský stát k drastickému omezování svobody mladých sedláků, kteří před odvody utíkali ze svých statků. V Norsku, které zůstalo součástí Dánska až do roku 1814 byla prakticky zlikvidována domácí šlechta (přímou fyzickou likvidací, emigrací, zbídačováním) a představiteli útlaku zde byli dánští královští úředníci.

V 18. století proniká do Skandinávie vliv tzv. nových myšlenek- osvícenectví a zednářských lóží. Na základě názorů francouzských fysiokratů se např. v Dánsku začaly rozvíjet živé diskuse o účelnosti zemědělských reforem a pod.

Ve Švédsku 18. století dosáhla věda vysoké úrovně (např. jména jako Linné, Oelsius aj.), šířilo se střídavé polnohospodářství a manufakturní výroba. Za této výchozí situace provedl král Gustav III. (1771-1792) roku 1772 státní převrat, kterým opět nastolil absolutismus. Tento panovník se však podle veškerých dostupných známek vymkl skrytým silám. Např. vážně uvažoval o tom, že se postaví do čela monarchistických armád, které měly bojovat proti teroristickému revolučnímu režimu ve Francii. - Proto byl v roce 1792 zavražděn!

Během napoleonských válek ztratilo Švédsko ve válce s Ruskem svoji staletou državu (od 12. století) Finsko. Stalo se tak v letech 1808-9. Pod francouzským vlivem bylo Švédsko změněno v konstituční monarchii (1809). Králem se stává francouzský maršál J. B. Bernadotte, jehož rod vládne ve Švédsku dosud. Jako odměnu za to, že zradil svého dosavadního protektora a chlebodárce Napoleona, dostal tento novopečený švédský král Norsko (roku 1814), které pak bylo po 91 let spojeno se Švédskem personální unii. Z toho je ovšem zřejmé, že naopak Dánsko bylo "potrestáno" za to, že v závěrečné fázi napoleonských válek nebylo na straně vítězů. Kodaň byla roku 1807 téměř zničena ostřelováním britského válečného loďstva. Následovala ztráta prakticky celého vlastního loďstva, finanční rozvrat země, likvidace výhodných obchodních spojení a rozbití staletých vazeb s Norskem.

Skryté síly vždy trestají a hlavně odměňují na cizí účet!

Již dříve jsem se v jedné předchozí části zmínil o důležité etapě evropských dějin - zhruba v letech 1848 -1871. Tehdy ve většině Evropských zemí byla zlikvidována skutečná moc monarchií a nahrazena parlamenty (příp. konstitučními monarchiemi). Nejinak tomu bylo i v případě Dánska. Král Bedřich VII. (Frederik) byl nucen vydat dne 5. června 1849 novou konstituci (ústavu), která znamenala přechod od absolutismu a poradních stavovských shromáždění k demokracii, která je skrytými silami vždy chápána (alespoň v novověku) jako přechodný nástroj skrytých sil judaismu pro vnitřní destabilizaci gojímských (nežidovských) národů. Novou ústavou byl zaveden lidem volený parlament, konstituce zaručovala také svobodu podnikání a stanovila všeobecnou brannou povinnost.

V roce 1864 zaznamenalo Dánsko vojenský neúspěch v konfliktu s Rakouskem a Pruskem o Němci osídlené oblasti Šlesvicka-Holštýnska. Po porážce se území vlastního Dánska (bez Faerských ostrovů, Islandu a Grónska) zmenšilo z 58 na pouhých 39.000 km^2. Po konfliktu z roku 1864 následovalo 76 leté období míru (zatím nejdelší v dánské historii). Je typické, že skryté síly začaly silně preferovat vznikající sociálně-demokratické hnutí prakticky ve všech skandinávských státech. V Dánsku byli sociální demokraté zvoleni do parlamentu poprvé roku 1884, v roce 1913 dokonce získali ve volbách většinu, ve Švédsku vnikla soc. dem. strana roku 1889 a v Norsku roku 1887 (Norská dělnická strana).

Velký vnitřní otřes ve skandinávských dějinách přinesl den 7. 6. 1905, kdy došlo ke zrušené personální unie mezi Švédskem a Norskem formou, která v mnohém připomíná současný zánik Československa, zločinně rovněž vydávaný za "vůli" národů! - Norským králem byl zvolen dánský princ Karel, který přijal jméno Haakon VII.

Během první světové války zachovaly všechny skandinávské státy neutralitu. Zejména ve Švédsku bylo silné proněmecké smýšlení, ale i Dánsko vyšlo vstříc německému požadavku a zaminovalo své průlivy proti průniku britského loďstva. Nicméně bylo Dánsko vítěznými mocnostmi odměněno po I. válce navrácením částí území, ztracených v roce 1864. V únoru 1920 byl ve Šlesvicko-Holštýnsku vyhlášen plebiscit, v němž se tři čtvrtiny voličů v severním Šlesvicku vyslovily pro spojení s Dánskem, zatím co v jižnějších oblastech naopak 80 % voličů optovalo pro Německo.

Finsko získalo během první světové války (1917) nezávislost a ve válce se SSSR v letech 1939-1840 se hrdinnou obranou uchránilo celkové sovětské okupace. Ztratilo však i přes tento odpor část svého území (z 388 na současných 337.000 km^2).

Během druhé světové války si formální neutralitu zachovalo pouze Švédsko, přestože silně s Německem sympatizovalo a švédský král dokonce povoloval transporty německých vojsk přes švédské území proti Norsku. Dánsko a Norsko bylo v dubnu 1940 okupováno nacistickým Německem. Okupační režim v Dánsku můžeme hodnotit jako vůbec nejmírnější ze všech Německem obsazených zemí - i ve srovnání s Protektorátem Čechy a Morava. Dánsko si během nacistické okupace podrželo svého panovníka Kristiána X., který dokonce na protest proti chystaným transportům Židů z Norska nosil veřejně židovskou hvězdu, zatím co norský král Haakon se zbytkem vojsk odplul do Anglie a doma se k moci dostal prostřednictvím okupačních úřadů zejména H. Ousling, jehož jméno bývá synonymem kolaboranta.

Válka ve Skandinávii skončila až v květnu 1945. Dne 5. 5. 1945 vstoupila britská vojska do Kodaně, posledními Němci obsazeným územím byl ostrov Bornholm, jehož německý velitel odmítl kapitulovat a bránil se ještě několik dní.

Během války se osamostatnil Island (1944), do té doby součást Dánska.

V poválečném období došlo ve Skandinávii k odlišnému vývoji. Dánsko a Norsko se staly členem paktu NATO, zatím co Švédsko a Finsko si zachovaly neutralitu na blocích. Jiná ovšem byla tato neutralita u Švédů; jiná u Finů, kde pojem "finlandizace Evropy" se v sedmdesátých letech stal synonymem servility vůči brežněvovskému SSSR.

Na závěr je vhodné zmínit se o tom, že skandinávské země byly československou veřejností dlouhou dobu chápány jako model prosperující západní společnosti, resp. hovořilo se o "švédském modelu socialismu" a pod.

Tato představa však již nejméně po dvě poslední desetiletí není zcela správná. Ne vždy se totiž skrytým silám daří dosáhnout svého cíle "elegantní formou". Příkladem toho bylo např. hlasování v Norsku v roce 1973, kdy se norský lid odmítl připojit k EHS, stejně jako výsledky nedávného referenda v Dánsku, kde svým zdravým instinktem rozhodly především dánské ženy. Navzdory skutečnosti, že tím byly velmi hrubě porušeny dohody z Maastrichtu, začínají skryté síly "vyhrožovat" tím, že Nová sjednocená Evropa vznikne bez Dánska, nebo že je dokonce prý nutné "zopakovat" referendum!!! Zřejmě do té doby, dokud Dánové "nepřijdou" k rozumu.

Jisté nápadné "trhliny" skandinávského modelu v posledních letech můžeme vysvětlit skutečností, že pro skryté síly už není potřebné pěstovat uzavřený preferovaný model na severu Evropy. Do popředí realizace se dostává Evropa sjednocená na judaistickém principu, problémy s bývalým východním blokem a pod.

V tomto ohledu můžeme dobře pozorovat nápadní odliv židovského kapitálu ze Skandinávie, který je téměř analogický obdobnému mizení kapitálu z Rakouska-Uherska v předvečer první světové války.

Co přinese skandinávským zemím budoucnost, je pochopitelně otázka. Jisté však je, že se severské národy viditelně začínají probouzet na vlastním národním principu. V případě jejich "vyloučení", resp. nepřijetí do plánované sjednocené kontinentální Evropy, budou možná ponechány z větší části svému osudu, ale je pravděpodobnější, že budou opět zneužity jako model pro sjednocování Evropy jinou Formou. Pro skryté judaistické síly jsou akceptabilní různé varianty a modely.

Na závěr tématu připojuji krátký seznam základní literatury:

A.S.Kan, Dějiny skandinávských zemi, Praha 1983

Dänemark - ein ofizialles Handbuch, Köbenhaven 1971

Dějiny novověku /-IV., Praha 1969 (red. K Mejdřické)

Běžné encyklopedické naučné slovníky.

Balkán

Petr Mutinský

I. část

Z oblasti Skandinávie zamířím nyní v několika dalších pokračováních na jihovýchod našeho kontinentu, na Balkán.

Nepočítáme-li konflikty na Blízkém Východě, v Somálsku a bývalém SSSR, dokazují otřesné události v balkánském regionu, že naivní humanistická idea (podporovaná po staletí skrytými silami), a opírající se o "samospasitelnou moc tržní ekonomiky v demokratické vládní formě - má víc než vážnou trhlinu.

V našem století se pojem "balkanizace" Evropy stal termínem, který není možno zbavit jisté příchutí mystického prokletí.

Podobně jako Skandinávie, má i pojem "Balkán" význam nejen zeměpisný, ale především kulturně-historický. S čistě geografického hlediska se Balkánem rozumí jihovýchodní část Evropy o rozloze přibližně půl milionu čtverečních kilometrů (tedy území o přibližné velikosti Francie nebo Španělska), jehož hranicí je Sáva a dolní Dunaj. Zmíněný zeměpisný pojem je odvozen jazykově od slova "balkan" (turecky "pohoří"), kterým je rovněž označeno pohoří v Bulharsku od řeky Timoku v délce asi 500 km směrem k Černému moři (bulharsky "Stara planina"). Z hlediska kulturně-historického bývá pojem "Balkán" rozšiřován na státy: Rumunsko, Bulharsko, Jugoslávii (Slovinsko, Chorvatsko, Bosnu s Hercegovinou, Srbsko s Černou Horou a Makedonií), ale i Řecko, Albánii a evropskou část Turecka. O tom, že v této oblasti působily po staletí intensivní zájmy skrytých sil, ať již přímo prostřednictvím židovských obcí a křesťanských heretických sekt či islámu, ale i vzdáleně globální politiky - o tom se zmíním v následujících pasážích.

Území Balkánu bylo osídleno již v dávnověku. Je zajímavé, že někteří vědci zastávají (zatím ovšem ještě obecně nepřijatou) teorii, že na Balkáně byla jedna z pravlastí písma vedle Mezopotámie a Egypta. Krétsko-mykénská kultura od 4. tisíciletí před křesťanským letopočtem představuje zatím nejstarší prokázanou evropskou civilizaci v tom smyslu, jak to dnes všeobecně chápeme. V prvním tisíciletí před Kr. sídlila na balkánském teritoriu tato hlavní etnika: V oblasti dnešního Řecka a evropského Turecka Řekové a jim příbuzní Makedonci, na území býv. Jugoslávie a Albánie Illyrové, v oblasti Bulharska Thrákové a v dnešním Rumunsku Dákové. Kromě těchto kmenů a etnik prošli Balkánem také Gallové (Keltové), jichž část se dokonce usadila v Malé Asii. Dákové a Thrákové zanikli (romanizovanými potomky Dáků jsou dnešní Rumuni se silnou příměsí slovanské krve), z Illyrů zbyli prakticky pouze dnešní Albánci (nebo alespoň jejich severní část, tzv. Gegové).

Do kontaktu s tehdejšími velmocemi se část Balkánu dostává poměrně záhy - v době řecko-perských válek procházela Balkánem perská vojska (např. při tažení perského krále Dareia proti Skythům na území dnešní Ukrajiny). Zdá se, že již v té době zde můžeme vysledovat počátek židovské diaspory. K rozšíření židovských osad v ještě větší míře dochází v éře helénské (tj. v časovém rozmezí přibližně tří set let po smrti Alexandra Velikého) a zejména v období světové římské veleříše. Jak známo, dostali Židé od samotného G. I. Caesara (100-44 př. Kr.) velká privilegia, která uznávala jejich náboženské přesvědčení. V jednom ze svých předchozích článků jsem upozornil na pozoruhodnou skutečnost, totiž že mnozí židovští bankéři financovali do značné míry vyhlazovací válku proti svým souvěrcům v Palestině (v tzv. Židovské válce v letech 66-70, resp. 73 po Kr.).

Křesťanství v 1. století navazovalo kontakty s, prostředím židovských synagog. Po určité kratší období to skutečně napomáhalo jeho rozšiřování. Římské úřady totiž nerozlišovaly křesťany od ortodoxních Židů a přiznávaly jim i stejná privilegia. Tato situace se ovšem radikálně změnila za vlády císaře Nerona (54-68), jehož manželka Poppea Sabina byla židovskou proselytkou.

Co platí obecně pro situaci v tehdejším římském impériu, vztahuje se téměř plně i na tehdejší Balkán. Menší část Židů zde přijala křesťanství, ale mnohem více se křesťanští konvertité získávali v prostředí pohanském. I z této oblasti máme zprávy, že Židé ochotně pomáhali římským úřadům "odhalovat" křesťanské skupiny.

Po stránce správní došlo na Balkáně k velkým reformám za posledního pronásledovatele křesťanství v římské říši, císaře Diokleciána (284-305) a za Konstantina Velikého (306-337). Konstantin Veliký rozdělil říši na čtyři prefektury - na balkánském poloostrově byla ustavena prefektura Illyrikum s dvěma diecézemi. Tento správní útvar a pojem pronikl později do křesťanské správní terminologie jako označení pro biskupství.

Součástí diecéze dácké byly: Moesia prima (severně od Dunaje), Dardania, Dacia ripensis, Dacia meditarranea (hl. město Serdica, nynější Sofie) a částečně Macedonia salutaris. Řecko, Thessalia, Epeiros (zhruba dnešní Albánie) a vlastní Makedonie náležely k diecézi makedonské (Macedonia). Toto správní rozdělení mělo veliký význam pro následující historické epochy až do středověku.

Ve 3. století a v následujících obdobích byla značná část Balkánu neustálými válkami značně vylidněna. Území nynějšího Rumunska (Dacia) ztratili Římané po 170 letech držení (r. 237). Náleží tak trochu k dějinným paradoxům, že pouze na tomto území se do současnosti zachoval živý románský jazyk (rumunština), pocházející z latiny. Římané usazovali na poloostrově četné vojenské veterány. Místní původní etnika ustupovala pod tlakem antické vzdělanosti. Stýkaly se zde oba přední kulturní jazyky antiky - latina a řečtina. V severnějších oblastech (včetně sev. částí Bulharska, Srbska a Bosny) převládala latina, v jižnějších oblastech řečtina (zvláště ve vých. Thrákii a v Makedonii). Rychle postupovala zejména romanizace Thrako-Illyrů. Ve čtvrtém století Nicetas (biskup Remesiany u Niše) výtečně psal latinsky, což nebylo dáno pouze jeho církevní hodností. Mnozí biskupové užívali latiny při své korespondenci s Chalcedonským koncilem (451) i s byzantskými panovníky!

V době stěhování národů (od 4. století prošla balkánským poloostrovem rovněž celá řada germánských kmenů. Nejznámější z nich byli Visigotové, kteří roku 378 u Hadrianopole (Drinopole) porazili dokonce císaře Valense. Nakonec se ovšem Visigotové usadili již v 5. století v dnešním Španělsku, jak už o tom byla zmínka v části věnované dějinám Iberského poloostrova. Od konce pátého století masivněji vnikají na Balkán Slované, kteří značné části poloostrova vtiskli svůj ráz až do dnešních dob. (Zdá se, že teorie slovanských obrozenců o místním původu Slovanů na Balkánu jsou neudržitelné). Slované osídlili už v šestém století prakticky celý balkánský poloostrov, včetně nynějšího Řecka až po Spartu. V historických materiálech se mluví o slovanském kmeni Jezerců. V prostředí klasického Řecka podlehli ovšem Slované postupně hellenizaci (tj. pořečtění. Tento proces trval přirozeně celá staletí.

V oblasti zhruba dnešního Bulharska došlo k zajímavému zjevu. Území bylo prakticky slavinizováno, když sem vtáhly kmeny tzv. protobulharské v čele s chánem Asparuchem (Isperichem), jejichž původní sídla byla na východ od Moskvy v Rusku - proto se v historické literatuře užívá termín Povolžští Bulhaři. To se stalo kolem roku 680. Zmínění protobulhaři podmanili tzv. Sedm slovanských plamen v Dolní Moesii, o nichž máme zmínku již v arménském zeměpise Mojžíše Chorenského. V byzantských pramenech se činí mezi kočovnými Bulhary a Slovany jasný rozdíl. Např. v Životě sv. Demetria Soluňského z 8. stol. je možno se dočíst, že bulharský vládce měl mezi svými lidmi muže zběhlé v jazycích řeckém, bulharském a slovanském. U letopisců osmého století se vždy důsledně rozlišují vojska slovanská a bulharská pod knížaty Tervelem, Krumem aj. I staroruský letopisec Nestor nepočítá Bulhary ke Slovanům, ale jmenuje je v jedné řadě s Kozary, Uhry a Avary. V Bulharsku ovšem nastala zcela jiná situace než v Uhrách, kde si Maďaři zachovali určitou etnickou osobitost, a značnou část nemaďarského obyvatelstva absorbovali. V Bulharsku původní Bulhaři (už zmíněný název Protobulhaři se dnes užívá v odborné literatuře kvůli odlišení od současných Bulharů) ztratili postupně svou ethicitu a poslovanštili se. Částečně tomu napomohlo oficiální přijetí křesťanství z Byzance v šedesátých letech devátého století. Liturgickým jazykem církve se v Bulharsku stává staroslověnština. Ve vztahu k českým a slovenským dějinám je nutné připomenout, že v Bulharsku našla útočiště většina žáků sv. Metoděje.

Velký rozkvět slovanské kultury nadchází v Bulharsku zejména za vlády cara Symeona (893-927). Většina odborníků se dnes shoduje v názoru, že právě v bulharském prostředí vzniká nový typ slovanského písma - cyrilice, proti staršímu písmu hlaholici (glagolici).

Bulharsko se v raném středověku stává skutečnou velmocí na balkánském poloostrově a jako takové pochopitelně neuniklo nežádoucí pozornosti skrytých sil i rozhodujících duchovních i politických činitelů tehdejší doby. Již v devátém století nastávají velké rozpory o to, zda se Bulharsko přikloní k oblasti římské nebo byzantské. Navzdory skutečnosti, že k definitivnímu rozkolu mezi západní (katolickou) křesťanskou Církví a pravoslavím došlo až roku 1054, spory věroučné i politické existovaly již v dřívějších dobách. Zápas o Bulharsko v duchovním slova smyslu vyhrála tehdy Byzanc. To ovšem mělo za následek i zvýšenou pozornost různých orientálních sekt, které byly tehdy hojně rozšířené v byzantské říši a přežívaly ještě z časů jednotného římského impéria, případně se transformovaly do různých podob. Jejich základem byl ovšem společný kořen. Proti křesťanské morálce akcentovaly orientální dualismus, charakteristický pro nauku starých Peršanů. Podstata tohoto dualismu byla ve zdůrazňování rovnomocného principu dobra a zla. V bulharském prostředí jsou tito sektáři známi především pod označením "bogomilové".

Staletí duchovních dějin nejenom Bulharska, ale i vlastně téměř celého balkánského poloostrova jsou nerozlučné spjaty s bogomily a paterány. Jejich úloze, jakož i historickému vývoji v jiných oblastech balkánského světa se budu věnovat v dalších pokračováních.

II.část

V minulé části jsem podal stručný přehled vývoje dějin a politiky na balkánském poloostrově, zejména v jeho východní části až do masového rozšířeni sekty bogomilů. Vzhledem k tomu, že se prostřednictvím sekt nejvýrazněji

projevoval vliv rozhodujících špiček judaismu (i když v míře vždy více nebo méně skryté), je nutno věnovat jejich analyse zvláštní pozornost.

Jistě je přinejmenším nápadné, že proti katolicko-pravoslavnému křesťanství jako oficiální víře tehdejší Evropy se už od dob ariánství (4-6. stol.) podařilo vyvolat opravdu masové hnutí uvnitř těchto katolických a pravoslavných států, které mělo (podle mého názoru) v jistých obdobích dokonce reálnou naději na převrat dosavadního společenského uspořádání. Musím také upozornit na skutečnost mezinárodní provázanosti těchto heretických hnutí. Hovoří-li se v pramenech a v odborné literatuře o "pulikiánech", "bogomilech", "patarenech" (v oblasti malé Asie, u posledních dvou sektářských úchylek pak na Balkánském poloostrově), o "katharech", "albigenských" (v západní Evropě), musíme si uvědomit, že u všech těchto sekt lze najít společného jmenovatele. Podobně jako v "moderním" případě proslulé zednářské lóže P-2 v Itálii se také nejedná o nějakou izolovanou skupinu, ale o celý komplex lóží od Turecka až po Latinskou Ameriku!

V historické vědě a příbuzných oborech věnovali známí autoři carského Ruska (Osokin, Golubinskij, Levickij) a z Jihoslovanů Petranivič již v devatenáctém století největší pozornost právě sektě bogomilů. Hledali odpověď na otázku "odkud mají původ, kdo jejich nauku stvořil a co učili". A opět není náhodou, že v období tzv. světové socialistické soustavy věnovali tomuto hnutí (snad vedle západních byzantologů) velkou pozornost mnozí koryfejové tehdejší oficiální vědy. O hnutí těchto sekt psali marxističtí autoři s neskrývanými sympatiemi jako o ideologii "lidových mas", zaměřené proti vládnoucí feudalitě a zejména proti křesťanské Církvi. Oceňovali zejména fakt, že např. "učení bogomilů mířilo proti samotným základům středověkého státu a středověké hierarchizující společnosti." Proto bylo hnutí bogomilů často srovnáváno (nikoli neprávem) s husitstvím.

Pokusím se nyní přiblížit učení zmíněných sekt - zejména bogomilů. Rozšíření jejich nauky v Bulharsku (od třetího do desátého století) bylo opravdu pečlivě připraveno, nic nebylo ponecháno náhodě. Bylo použito (spíše však zneužito) nacionalismu, který není vynálezem pouze posledních dvou století, ale má přes určitá specifika kořeny opravdu hluboko v dávné minulosti. Pochopitelně že i jeho zneužívání má stejně dávné kořeny.

Projevy nespokojenosti byly živeny za vlády syna již minule vzpomínaného Symeona, cara Petra (927-969) a z Petrova syna Borise II. (969-976). Bylo zdůrazňováno, že Petr podléhal vlivu své byzantské manželky (což má jistou historickou paralelu s uměle vyvolávanou nespokojeností proti "Rakušance" Marii Antoinettě předvečer Francouzské revoluce. Nenápadně bylo kritizováno, že se řečtina stává v Bulharsku jazykem vyšších kruhů, a i na tomto pozadí se podařilo do Bulharska, kde křesťanství mělo ještě krátkou tradici několika desetiletí, propašovat dualistické učení paulikiánů.

Nauka paulikiánů pocházela z Malé Asie. Byl to vlastně starý gnosticismus, nebo spíše manicheismus, který bývá někdy považován za gnosi východní. Tento dualistický směr byl obnoven v 7. století od Konstantina Samosatenského. Přes pronásledování ze strany byzantských císařů se tento směr nepodařilo zcela potlačit. Po stránce národnostní byli paulikiáni oblíbeni zvláště mezi arménským obyvatelstvem. Je charakteristické, že k zmírnění pronásledování paulikiánů došlo v Byzanci za obrazoborecký ch císařů syrského původu - Lva III. Isaurského (717-741) a zejména za jeho nástupce Konstantina V., Kopronyma (741-775). Konstantin Kopronymus ("kopronymus" bývá do češtiny překládáno jako "necuda") přivedl do Thrákie mnoho syrských a arménských paulikiánů, údajně pro ochranu hranic. Nejvíce paulikiánů bylo usazeno v okolí Plovdivu, který se na mnoho let stal jejich hlavním centrem na Západě (z byzantského hlediska, my tuto oblast považujeme spíše za východ Evropy). V Cařihradě (Konstantinopoli) jim císař Nikifor (Nikiforos) uděloval dokonce měšťanská práva. Z Thrákie pak byli paulikiánští učitelé (moderně řečeno "agitátoři") vysláni dále na sever a na západ - do Makedonie a do Bulharska. V polovině desátého století již měli paulikiáni šest vlastních církví, které byly nazývány podle starověkých měst, zmiňovaných v listech Apoštola Pavla.

Dokud vládl veliký panovník car Symeon, paulikiáni v Bulharsku mnoho nepořídili. Situace se radikálně změnila za cara Petra - jak jsem se již zmínil.- Nauku paulikiánů bylo ovšem třeba upravit pro potřeby bulharského prostředí. Tuto úlohu splnil reformátor paulikiánské nauky pop Bogomil, zvaný též Jeremiáš (od něj pochází název sekty bogomilů). Bogomil nevystoupil ovšem s úmyslem "konstruktivním", tj. aby obnovil vládnoucí křesťanskou církev. Podstata jeho reformace byla v tom, že přejal staré dualistické názory (ve smyslu filosoficko-náboženském, kdy se uznávají dva rovnomocné principy Dobra a Zla), přizpůsobil je ovšem více oficiálním křesťanství pro snadnější šíření mezi lidem. Takto obnovený dualismus uvedl v náboženský systém, a utvrdil jej přísnou organizací celé náboženské společnosti. Bogomilova nauka se tedy nedá označit jako originální náboženství, nově zavedené. Není však možné ji ani charakterizovat jako heresi, odštěpenou přímo od pravoslaví. Kořeny učení bogomilů jsou vlastně předkřesťanské.

Vedle Bogomila byl nejvýznamnější osobností celého hnutí Jan Curila. Nauka Bogomilova byla skrytými silami výhodně načasována (podobně jako husitství, lutherská a kalvínská reformace, bolševická revoluce aj.). Bulharský národ, který se v té době z historického hlediska vlastně nedávno zřekl pohanství, nebylo těžké získat pro novou bogomilskou věrouku, která podobné jako staroslovanská víra v bohy a běsy učila, že bohové jsou dvojí: dobří a zlí. Kromě toho si stoupenci Bogomila jako všichni sektáři v dějinách získávali vážnost přísnou mravní kázní (ať už skutečnou nebo předstíranou). V historických pramenech jsou zmínky o tom, že se nikdy např. hlasitě nesmáli a "od puostov bledí bývali". Tím si získávali jistý nádech posvátnosti, který zvláště v Orientě se od pradávných dob nemíjí účinkem.

Za krátký čas vytvořili bogomilové na bulharské půdě dvě církve (bulharskou a dragovičskou - snad u nynějšího Plovdivu). Jak již řečeno - základem jejich nauky byl boj dobra se zlem. Všechno pozemské (tj. stát, církev, bojary a dokonce i lidskou duši sídlící v těle) považovali za zlo - za dílo satana. Zcela zavrhovali církevní tradici. Honosili se tím, že málokdo mezi nimi "jest, aby Písmo zpaměti neuměl". V tom byli podobni například Táboritům nebo Svědkům Jehovovým. Tvrdili, že tento svět Bůh nestvořil, protože země zanikne jako výtvor zla. Bogomilové neuznávali také svobodnou vůli. Satan (podle jejich nauky) od počátku vládl. O Mesiáši učili, že se vtělil pouze zdánlivě (v prividení) a také že na kříži zemřel pouze zdánlivě. Maria nebyla podle bogomilů matkou Kristovou, ale andělem. Bogomilové odsuzovali i veškeré církevní rituály. Pravoslavné biskupy a popy nazývali zmijemi, mnichy liškami. Sami sebe nazývali "solí země", "světlem světa", "polními liliemi", event. "svatými bez hříchu".

Je charakteristické, že odmítali i křest (odůvodňovali to tím, že i voda byla výtvorem ďábla). Do své sekty přijímali pouze dospělé - a to vkládáním Písma! V Bosně, kde měli plnou svobodu, stavěli bogomilové (patareni) zvláštní modlitebny - prosté domy bez věží a zvonů, bez obrazů, kazatelen a bez oltáře. Ten nahrazoval pouze stůl, pokrytý bílým plátnem s otevřeným Písmem. Bogomilové se kříži veřejně rouhali a o ikonách prohlašovali, že to jsou modly. Myslím, že informovaný čtenář z těchto skutečností vyčte dostatek dokladů o ovlivňování sekty bogomilů judaismem.

Bogomilové se dělili na "prosté" věřící a na "dokonalé". V čele krajiny stál bogomilecký biskup (v Bosně se nazýval "děd"). Pod ním byli apoštolové (čili strojníci), kteří se dělili na dva stupně - gosty a starce.

Mezi bulharskými odpůrci bogomilů nejvíce vynikl presbyter Kozma. Podle něho byli bogomilové "horší než modly hluché i slepé, horší nad běsy, židy a nevěřící, oni jsou vrazi Boží". Kozma vytýkal bogomilům také pokrytectví a pýchu. Píše o nich, že se chlubili postem, ale pozváni byvše "jedli a pili jako slonové".

O úloze bogomilů a o jejich negativní působení na Balkáně napsal Konstantin Josef Jireček (kterého Bulhaři dodnes pokládají za svého Palackého): "Zasmušilá tato věrouka opanovala mysli lidu slovanského na poloostrově a se střídavým štěstím držela se až do příchodu Turkův... V Bosně bogomilstvo nabylo vrchu za neustálých bojů s Uhry a s papežem; děsná je tamní historie. Znajíce podrývající účinky této věrouky, snadno si vysvětlíme úspěchy Osmanův za XIV. a XV. věku na poloostrově." (Srv. K. J. Jireček, Dějiny národa Bulharského, Praha 1876, str.149).

K přísnějšímu zakročení proti bogomilům, kteří v pravém slova smyslu rozvraceli celý dosavadní řád, došlo v posílené Byzanci, která v letech 971-1018 zcela zlikvidovala první bulharský stát a dobyla zpět svého historického území, ztraceného v 7. století. V Cařihradě byl roku 1111 upálen biskup Vasil z Plovdivu spolu s jeho "apoštoly". Centrum bogomilského sektářství se od té doby přesunulo na severozápad, na území pozdější Jugoslávie, kde v Bosně vznikla dokonce samostatná patarénská církev se všemi atributy oficiálního náboženství.

S bližšími okolnostmi seznámím čtenáře v dalším pokračování za týden.

III. část

V předešlé části jsem popsal jednak stručně historický vývoj bulharského státu od 7. století do jeho anexe Byzancí v 11. stol. a zároveň jsem naznačil příčiny, proč starabulharský stát, který představoval svého času skutečnou balkánskou velmoc, vzbudil mimořádnou pozornost skrytých sil umocněnou navíc faktem, že křesťanství se zde nestačilo během několika desetiletí upevnit. Vysvětloval jsem také podstatu sektářského učení bogomilů, za nímž je možné zřetelně rozeznat protikřesťanský dualistický orientální kořen - byť jakkoliv maskovaný a upravený pro evropské potřeby středověku. Zmínil jsem se i o podstatě středověkých dualistických sekt, které se v podstatě lišily pouze názvem (bogomilové, pataréni, kathaři aj.), i když je vždy možné najít společného jmenovatele.

Nyní se pokusím stručně vylíčit vývoj zejména na území pozdější Jugoslávie se stálým zřetelem k naší problematice.

Zmíněné území (asi 256.000 km^2) nebylo až do roku 1918 nikdy sjednoceno pod společnou vládou od doby antického římského starověku. V době tzv. stěhování národů (od 4. do 7. stol.) bylo postupně po germánské episodě osídleno různými slovanskými kmeny. V severozápadní části oblasti vzniklo Chorvatsko. Pojem "Chorvatsko" je pojem jednak geografický, jednak historický. V minulosti se oba pojmy nekryly. V oblasti Chorvatska (v zeměpisném

smyslu) sídlili v raném středověku Chorvati i Srbové, dva slovanské kmeny - zvláště tehdy velmi úzce příbuzné. Podle názoru některých badatelů se snad jednalo o slavinizované Sarmaty, ale otázka není dodnes jasně rozhodnuta. Až do 9. století se oba kmeny v historických pramenech ani přesně nerozlišovaly - píše se v nich obecně o Slovanech.

Poloha Chorvatska na Balkáně, na pomezí střední a jižní Evropy, na důležité křižovatce obchodních cest, spojujících Východ a Západ, mu dávala dobré vyhlídky hospodářského rozvoje, ale také ho současně vystavovala pozornosti skrytých sil judaismu, které se snažily ovlivňovat jeho politiku. Tato pozornost měla logicky také za následek, že území Chorvatska bylo velice lákavé pro tehdejší velmoci po stránce politické, kulturní i duchovní. V období římské říše zde byly dvě provincie - na severu Pannonia (s těžištěm území v dnešním Maďarsku) a na jihu Dalmácie. Toto rozčlenění se udrželo ještě dlouho do středověku ve formě zvláštních chorvatských států. Zvláště silné římské (později italské) vlivy se zachovaly na dalmatském pobřeží, kam slovanské živly zasahovaly poměrně nejslaběji. Značná část území Chorvatska (mezi Drávou, Sávou a Unou) se v 8. století ocitla pod avarskou nadvládou. Po porážce Avarů Karlem Velikým (v devadesátých letech 8. století se Chorvatsko dostalo pod přímý vliv katolické francké říše.

Máme k disposici pochopitelně pouze nepřímé důkazy, ale dá se logicky předpokládat, že skryté síly všemožně podporovaly tehdejší chorvátský partikularismus - zejména po smrti Karla Velikého v roce 814. Zvláštní stát, který vzniká jako následek odboje proti Frankům, je v historických pramenech nazýván Pannonským (event. posávským) Chorvatskem, a v desátém století se stává součástí chorvátského státu.

Samostatně se vyvíjelo tehdy území, o němž dnes přinášejí sdělovací média tragické zprávy - tj. Bosna, která tehdy zaujímala území v povodí horní Bosny a Peganije (tj. oblast mezi řekami Neretvou a Cetou). Na území Dalmácie vznikl stát, zvaný Dalmatské Chorvátsko, jehož střediskem byl Nin. V Ninu mj. vzniklo rovněž první chorvatské biskupství. To se stalo také centrem sporů o slovanskou bohoslužbu v rámci katolické Církve. Je pozoruhodné, že Chorvátsko bylo jedinou významnou oblastí křesťanské Církve, kde se prakticky po celou dobu udržel vedle latinského také slovanský (hlaholský) obřad. Z nejznámějších chorvátských panovníků, tohoto období je vhodné jmenovat alespoň Tomislava, který se roku 924 se souhlasem Byzance prohlásil králem. Samostatné období Chorvatska však trvalo pouze do roku 1102, kdy bylo trvale spojeno personální unií s Uhrami (do roku 1918). Konečně v roce 1120 se k této unii přidala i Bosna. Je jisté, že z hlediska skrytých sil nebylo takové posílení katolických Uher, které byly lénem papežství, právě žádoucí. Začaly proto používat stejných zbraní jako v případě Bulharska. Právě v této době pronikají - zejména na území Bosny - tzv. dualistické heretické směry, které zde dostávají název "pataréni".

O zvláštnostech nauky patarénů není třeba se příliš šířit, protože byla do značné míry totožná s naukou bogomilů. Pouze připomínám, že (zejména v některých oblastech) se zde její postavení s podporou skrytých sil natolik posílilo, že je možné hovořit v pravém smyslu slova o samostatné patarénské církvi. Její modlitebny se do značné míry dají přirovnat k pozdějším modlitebnám kalvínského směru reformace - tedy holé stěny bez všech ozdob, místo oltáře pouhý stůl s otevřeným Písmem a pod.

Poněkud jiný směr vývoje vykazuje jižní oblast pozdější Jugoslávie - Srbsko a Černá Hora. Černá Hora je ve středověkých pramenech známa pod označením "Zeta", Srbsko pak "Raška". Po dlouhých sporech zde ve vrcholném středověku převážil pravoslavný směr křesťanství. Na rozdíl od Chorvatska však vrchol srbských středověkých dějin představuje až 14. století - zejména období vlády cara Štěpána Dugana (1336-1356). Geograficky jeho oblast zaujímala rovněž značnou část Řecka. Vzhledem k našemu tématu nemá smysl zabývat se podrobněji dějinami celé této oblasti. Podstatný je vpád Turků do Evropy, který skryté síly podporovaly. Proti Byzanci bylo tehdy v Soluni vyvoláno povstání tzv. zelotů (horlivců - starozákonní název přímo evokuje, kdo za tímto povstáním stál) v letech 1342-1349. Skryté síly ovlivnily tehdejší byzantskou politiku v tom smyslu, že proti povstalcům byly z Asie dokonce povoláni Turci. Je nasnadě, že Turci strašně zpustošili "spojenecké území", ale nepodařilo se je už dostat zpět do Asie. Brzy potom dochází k prvním konfliktům mezi Turky a pravoslavnými Srby (Vítězství Turků na řece Marici roku 1371), kdy se pomalu připravuje tragický den všech Srbů, na den svatého Víta (Vidov dan) 15. června 1389. Nadchází staleté období turecké nadvlády nad Balkánem.

Jak jsem již naznačil v předchozích částech - vítězství Turků neobyčejně napomohlo i husitské hnutí v tehdejších Čechách, které vázalo značné síly křesťanské Evropy. Roku 1553 padla Byzanc, která se od té doby stává hlavním městem osmanské říše pod novým jménem Istanbul. Byl to stejný převrat, jako když se roku 1917 stalo z dosavadní pravoslavné Moskvy centrum atheistického bolševického státu, dirigovaného celkem nepokrytě silami judaismu.

Roku 1521 padl Bělehrad, značná část Uher se stává Budínským pašalíkem (1541) a z území dnešního Rumunska vznikly tři vasalské státy osmanské říše - Multánsko, Valašsko a Sedmihradsko. Je nutné opět připomenout

skutečnost, že zejména členové heretických sekt - patarénů - nejhorlivěji přijímali islám. Svojí rozvratnou činností nemálo napomohly vítězství Turků, kteří v tehdejší době byli v pravém slova smyslu nástrojem skrytých sil v jejich boji proti křesťanské Evropě. Odtud vysvětlení skutečnosti, že současní muslimové v Bosně nejsou z největší části potomky tureckých dobyvatelů, ale potomci heretických patarénů. Osobně bych v tom spatřoval také "trojského koně" současné politiky, která usiluje založit po staletích opět islámský státní útvar na evropské půdě s eventuální možností šíření islámu mezi dalším slovanským obyvatelstvem. Tato zbraň je ovšem dvojsečná, jak jsem naznačil v závěrečném článku v TP o islámu.

Rovněž vnitřní struktura osmanské říše ve vztahu k podmaněnému obyvatelstvu až nápadně připomíná politiku vládnoucích komunistických stran v zemích reálného socialismu. Pouze muslimové představovali plnoprávné obyvatelstvo, ostatní byla tzv. reja, bezprávná masa. I vůči ní byla dělána diferencovaná politika. Turci, jako učenliví žáci skrytých sil, podněcovali etnické rozpory (samozřejmě v tehdejším měřítku), zdánlivě preferovali "řecké" obchodníky a výběrčí daní (tzv. fenarioty), mezi nimiž bylo velice mnoho osob židovského původu, které se vydávaly za Řeky. Ani zdánlivě naprosto nová politika korumpování nejvyšších špiček pravoslavné církevní hierarchie není prvovynálezem komunistického režimu dvacátého století. Osmanští Turci jí s úspěchem praktikovali již v období, které je předmětem tohoto článku.

IV. část

Minule jsme se zabývali vývojem Balkánského poloostrova v oblasti pozdější Jugoslávie až do turecké okupace. V kalkulaci skrytých sil byl osud národů a států na Balkáně předem určen. Osmanští Turci, podporovaní všemožně skrytými silami především kapitálem, předáváním důležitých informací a podobně, měli totiž v každém ohledu převahu nade všemi ostatními národy Balkánského poloostrova. Byzantská říše byla vysílená, Bulharsko uměle oslabeno rozbroji, oblasti osídlené Srby byly rozdrobeny po smrti cara Štěpána Dušana 1356, Bosna byla připravena pro okupaci vítězstvím patarénů (jak jsem se už zmínil v předminulé části), Rumunsko jako stát neexistovalo (Sedmihradsko náleželo k Uhrám) a Multánsko s Valašskem byly spíše drobné (jak by se dnes řeklo - nárazníkové) státy. Objasnit historický vývoj poloostrova by si ovšem vyžádalo důkladnou a rozsáhlou studii. Pro nás nyní postačí konstatování skutečnosti, že na konci 15. století se Turci zmocnili značné části Balkánského poloostrova (roku 1459 tzv. rašského despotátu v Srbsku, roku 1463 Bosny, roku 1482 Hercegoviny a roku 1499 Zety - Černé Hory).

V roce 1526 zvítězili Turci vojensky u Moháče a o patnáct let později ovládli Budín - hlavní město Uher. Uhry byly rozděleny v období následujících 150 roků na tři části: Budínský pašalík pod vlastní tureckou správou, na Sedmihradsko, které bylo ve vasalském poměru k Osmanské říši, a konečné na Západní a Severní Uhry (tj. západní Maďarsko, Chorvatsko a dnešní Slovensko), které si udrželi Habsburkové.

V té době se přeneslo těžiště chorvatského národního života ze severní části dnešní Dalmácie do horní Slavonie. Habsburkům zůstala pouze západní část historického chorvatského státu (v listinách té doby nese označení "reliquiuiae reliquiarum terrae", jak se často vyjadřovali chorvatští stavové té doby). Pouze malá část Chorvatska byla okupována Turky až do roku 1718. Jisté náznaky nasvědčují tomu, že část uherské (maďarské) šlechty vlivem infiltrace skrytých sil a plníc jejich příkazy; začala alergicky vystupovat proti Chorvatům - zejména na počátku 18. století. Souvisí to s podněcováním této šlechty proti habsburskému soustátí ve spojitosti s konflikty mezi středoevropskou habsburskou monarchií a francouzským absolutismem dvora Ludvíků. Například v ustanovení z roku 1708 bylo připuštěno, aby na společném zemském sněmu uhersko-chorvatském (Uhry s Chorvatskem byly v personální unii) zůstalo panovníkovi právo potvrzovat chorvatská práva, statuty a privilegia - ale pouze taková, která se -nepříčí zemským zákonům uherským". (Srv. Karel Kadlec, Jugoslávie, Praha 1919, str. 26).

Jak jsem to již vyjádřil ve svých předchozích statích, velkolepý pokus skrytých sil pod vlivem judaismu na likvidaci středoevropské habsburské monarchie pomocí Osmanských Turků zcela nevyšel, dosáhly pouze jejího oslabení. Turci byli roku 1683 poraženi u Vídně, roku 1686 byla osvobozena Buda (Budín) a konečně roku 1600 byli Turci prakticky vytlačeni z celých Uher - až na Temešvár a některé menší oblasti. Velkými úspěchy v bojích proti Turkům se na počátku 18. století vyznamenal zejména Evžen Savojský (1663 -1736). Dočasně dokonce byl osvobozen i Bělehrad, kterého se Turci opětné zmocnili až roku 1739. Skryté síly proto musely hledat nové metody k ujařmění Chorvatů a Slovinců. Až do roku 1867 sázely výhradně na Uhry - proto se snažily posílit pravomoc uherské šlechty proti centrální vídeňské správě. Uhry měly být nadále onou druhou frontou, která napomůže odstranění nenáviděného katolického soustátí. Ve jménu tohoto cíle byly Uhry všestranně posilovány na úkor ostatních národností - zejména jižních Slovanů (o Slovácích v tomto státním slova smyslu tehdy nelze hovořit, protože Horní Uhry byly integrální součástí Uher v úplně odlišném státoprávním uspořádání a postavení než Chorvatsko). Na společném sněmu roku 1790 byli různými zákulisními intrikami chorvátští stavové přinuceni vzdáti se své dosavadní autonomie (v čl. 58 a 59) v záležitosti administrativy a financí, které jsou vždy základem suverenity státu. Velkým

úspěchem této politiky byla skutečnost, že chorvatští stavové se vzdali svého práva, aby ve společné sněmovně se hlasy Chorvatů nepočítaly odděleně, ale napříště souhrnně jako hlasy obyčejných zástupců ostatních uherských komitétů. Brzy se ukázalo, jak z hlediska svých národních zájmů byli tehdejší představitelé chorvatského politického národa (stavy) neprozřetelní. Právě od osmdesátých let 18. století bylo v maďarské části uherské šlechty vyvoláváno silné národní, až šovinistické povědomí, které nebylo nemířeno jazykové pouze proti němčině, ale I proti všem nemaďarským národům Uher. Cítíme zde závan "etnické očisty", dobře známé ze současného dění v Jugoslávii. Nicméně úspěch skrytých sil u Chorvatů je možno považovat v této době pouze za dočasný a částečný. Není náhodou, že právě u nich se nejdéle uchovala latina jako administrativní řeč i několik let poté, co byla v ostatních Uhrách nahrazena maďarštinou.

Vraťme se k situaci balkánských národů křesťanského vyznání, které v 18. -19. století zůstaly pod tureckou nadvládou. Není přehnané prohlásit, že balkánští Slované podobně jako Řekové a ostatní křesťanští národové Balkánského poloostrova (v naprosté většině pravoslavní) byli vydáni nejhoršímu útisku ze strany islámský okupantů. Pouze v jedné věci nepodléhali tito národové bezprostřední turecké správě - požívali církevní autonomie, která však byla přesnou kopií "náboženské svobody" v SSSR a zemích jeho bloku. Se zánikem Bulharska zanikl také trnovský (tarnovský) patriarchát. V bulharském Trnové byl již v roce 1402 dosazen metropolita (arcibiskup), který však byl opět podřízen konstantinopolskému patriarchovi. Také srbský patriarchát byl zlikvidován zároveň se srbským despotátem. Teprve roku 1557 byl péčský patriarchát obnoven, ale na "nových principech". Stalo se tak prostřednictvím poturčeného Srba Mehmeda Sokoloviče ve prospěch jeho bratra Makarije. Takto obnovený patriarchát trval až do roku 1766. Značná část původního srbského obyvatelstva se během turecké okupace vystěhovala ze své vlasti na sever. To mělo do budoucnosti za následek částečné posunutí dosavadní etnické hranice. Srbové částečné zatlačili dosavadní chorvatské, slovinské a maďarské etnikum více na sever a sami vyklidili část území Turkům a Albáncům.

Také Chorváti se v té době dostali až do oblasti Prešpurku. V jižních Uhrách (Vojvodině) tak tvořili Srbové již v 16. století většinu obyvatelstva. Jiné postavení měli pochopitelně křesťanští Jihoslované v habsburské monarchii a jiné v osmanské říši. Ani pod tureckou nadvládou se však nikdy nesmířili se svým neutěšeným postavením. Již na konci 16. a zejména 17. století pozorujeme v historických pramenech výrazné snahy o svržení tureckého panství. Tyto akce proti Turkům však byly v tehdejších poměrem prakticky beznadějné. Turci nebyli pouhou krvelačnou hordou, ale s mimořádnou podporou skrytých sil disponovali i dobrou vojenskou, finanční a státní organizací. Proti plánu skrytých sil však do hry vstoupil nový činitel - zesílené Rusko. Pravoslavné Rusko skryté síly vždy hodnotily převážně negativně, i když se ho pochopitelně někdy snažily využít pro své plány proti katolickým mocnostem. Již od nejstarších dob se snažily tyto síly využít rozporů mezi pravoslavím a katolicismem. Nejinak tomu bylo i v případě Balkánu. Například na konci 17. století se objevila u uherských Srbů výrazná postava Jiřího Brankoviče, který nabízel císaři Leopoldovi pomoc proti Turkům. když vyšlo najevo, že Brankovič vyjednával rovněž s Moskvou, pozbyl ve Vídni důvěry. Nicméně po dlouhou dobu až do Krymské války (1853-1856) vystupovaly pravoslavné Rusko a katolické Rakousko jako přirození spojenci proti Turkům. V letech 1806-1812 dobylo Rusko území dnešního Moldavska. Hrozilo nebezpečí, že se dvě křesťanské velmoci - Rusko a Rakousko- zmocní celého Balkánského poloostrova. Carské Rusko si získalo mezi pravoslavnými velké sympatie zejména velkými vítězstvími na konci dvacátých let minulého století. Počátkem 19. století si Srbové vydobyli na Turcích navíc rozsáhlou autonomii. V téže době navíc ještě povstali Řekové, kteří dosáhli dokonce (alespoň v jižní části poloostrova) úplné nezávislosti - řeckého království. Prvním hlavním městem tohoto státu byl Nauplion.

Svědčí mnoho o tehdejší situaci, že přední básníci té doby, Angličan Lord G. G. Byron zahynul v Řecku roku 1824 jako dobrovolník proti výslovnému zákazu své vlády, ovládané už tehdy skrytými silami. Zejména Velká Británie jako nástroj skrytých sil si po celé 19.století předsevzala jako hlavní cíl své balkánské politiky "integritu Turecka". Svým přímým zásahem zabránila zhroucení Turecka za Krymské války (1853-1856) i přes přesvědčivé vítězství Ruska nad Tureckem v letech 1877-1878. Ani těmto silám se však nepodařilo zabránit osvobození balkánských národů. Roku 1882 bylo prohlášeno dosavadní srbské knížectví za království, došlo také zároveň ke spojení Multánska a Valašska v království Rumunské.

Za tzv. I. balkánské války pak došlo prakticky k vytlačení Turků z celého Balkánu. To již však byla úplně jiná situace, kdy v Turecku převládaly síly tzv. Mladoturků, které byly pod silným vlivem zednářských sil a plnily směrnice svých chlebodárců. Dosavadní sultánský systém, který tolik prospíval po staletí zájmům skrytých sil, najednou "otupěl" a musel být nahrazen novým způsobem vlády. To se stalo ve dvacátých letech našeho století po reformách Atatürkových.

Politika skrytých sil se operativně změnila na preferenci nových států na Balkáně - ve smyslu podpory jihoslovanského nacionalismu pod srbským vedením. Že skrytým silám nešlo nikdy o skutečnou podporu srbského, řeckého nebo dalších národů na poloostrově, je zřejmé.

V. část

Minule jsem popisoval vývoj části Balkánského poloostrova v počátcích novověku. Zmínil jsem se o začátcích národních států v tomto regionu - Srbsku, Černé Hoře, o sjednocení Valašska a Multánska do nově vzniklého Rumunského státu (Principatele Unite ale Moldovei si Tarii Romnesti) a o Řecku. Současně jsem se snažil podat problematiku z hlediska tehdejší globální politiky, kdy zejména akce Velké Británie a její angažování v oblasti Balkánu vzrostly do rozměrů, do té doby nevídaných. Stačí připomenout osobní zaangažovanost významného torryovského politika židovského původu Benjamina Disraeliho, který se opravdu lvím podílem zasloužil o udržení zanikající osmanské říše.

Tehdejší politice Velké Británie, která byla poslušným nástrojem skrytých sil, se sice ještě podařilo zachránit "nemocného muže na Bosporu", nepodařilo se jí však už potlačit osvobozenecký boj balkánských národů z turecké nadvlády. Bylo jasné, že do budoucnosti bude třeba použít jiných metod. Na území všech osvobozených států oblasti vznikly monarchie - skryté síly se však už postaraly o to, aby to byly spíše monarchie "nového typu", tj. bez skutečné výkonné pravomoci. Do Rumunska, Řecka a Bulharska byli dosazeni panovníci cizího, převážně německého původu. Například v Bulharsku to byli Coburgové, v Rumunsku postranní větev Hohenzollernů.

A ještě o jednu pojistku se v 19. století postaraly skryté síly - tou byly vnitřní "reformy" nově osvobozených států. Například v Rumunsku byl v tomto směru významný rok 1864, kdy byl přijat zákon o pozemkové reformě. Zmíněný zákon znamenal "krok vpřed" v kapitalistickém vývoji Rumunska. Není divu, že tento zákon, za nímž stály převážně síly židovského kapitálu, vyvolal silný odpor ze strany tradičních feudálních bojarů. Tento zákon úmyslně zhoršoval postavení nejširších vrstev rumunských rolníků. Na rozdíl od např. dobového rakouského zákonodárství rumunský zákon úmyslně zachovával mnohé tradiční feudální vztahy - ovšem na novém základě. To, že rolníci byli připoutáni ke svým podílům, zákonitě vyhovovalo potřebě statkářů a nájemců ohledně udržení laciné pracovní síly. Zároveň se tak ovšem do budoucna vytvářela půda pro vyvolání sociálních nepokojů proti nepohodlným režimům - zcela v duchu záměrů, později formulovaných Basilejským sionistickým kongresem.

V jihoslovanských oblastech pod rakouskou (resp. rakousko-uherskou) správou použily skryté síly sice modifikovaných, nicméně stejně účinných metod. To se týkalo především srbského a chorvatského obyvatelstva v uherské části říše. Nesmíme zapomínat na skutečnost, že zejména v Uhrách se nejsilněji prosadily liberální síly a vliv Židovstva. Zatím co v Rakousku (tedy v předlitavské části monarchie) bylo např. za členství v zednářské lóži stanoveno vězení v době jednoho roku, v Uhrách tomu po roce 1867 nebylo. Skryté síly zde mohly zejména prostřednictvím kalvinistické maďarské šlechty, případně přímo vlivem židovských obchodníků, plnit mnohé ze svých předem stanovených cílů. Soustavné hospodářské zanedbávání Chorvatska a Dalmácie (vedle přímého finančního vykořisťování Chorvatska) mělo za logický následek také nepříznivou sociální strukturu místního obyvatelstva. V Chorvatsku bylo např. a počátku 20. století asi 80% národa zaměstnáno v zemědělství. Průmyslu bylo relativně velice málo a města byla - např. ve srovnání s českým prostředím - málo vyvinuta. Nedostatečné rozvrstvení chorvatského obyvatelstva mělo přirozeně zpětný negativní vliv na rozvoj vlastni kultury.

Na rozdíl od českých zemí, kde již v 19. století prakticky nabyl masovější analfabetismus, vykazuje k roku 1900 celá Dalmácie až 80% analfabetů, Bosna a Hercegovina 75%, Chorvátsko-Slavonsko 53% a Srbsko asi 60%.

Chorvati měli poměrně silnou národní šlechtu, která se však pod silným programovaným tlakem do značné míry odnárodňovala, stavěla se k národním otázkám lhostejnou. Dnes bychom asi řekli, že se internacionalizovala". Od zavedení konstituce v podunajské monarchii roku 1860 vznikly na počátku v Chorvatsku tři politické strany: národní, unionistická (maďaroni) a strana radikálně státoprávní. Strana národní tvrdila, že je dědičkou tajných tzv. illyrských tradic. V jejím čele stáli katolický biskup (Strossmayer) podle něhož je pojmenováno náměstí v Praze-Holešovicích) a F. Rački. Strana usilovala o prosazení úplné parity mezi Uhrami a Chorvatskem. Zavedením dualismu roku 1867 byli na vedlejší kolej odsunuti jak národovci (narodnaci), tak i radikálové, a k politickému veslu se dostali unionisté-maďaroni.

Bylo jasné, že nespravedlivá národnostní politika přímo vháněla Chorvaty do náručí Srbům ke společnému boji. S tím bylo kalkulováno v budoucím plánovaném rozbití celé habsburské monarchie. B. Šulek již roku 1856 v článku "Srbi i Hrvati" (uveřejněném v Nevonu) označoval Chorvaty a Srby za jeden národ se dvěma jmény. Jistě to ne náhodou silně připomíná neblahou ideu čechoslovakismu. K podobnému stanovisku dospěl, či spíše byl vmanipulován, zmíněný spolupracovník biskupa Strossmayera F. Rački. Zastával ovšem ještě kompromis mezi

principem ryze národním a historickým. S Chorvátskem měly být podle jeho názoru spojeny nejenom Rjeka, ale i Dalmácie. Samostatný chorvátský stát - spojený personální unií s habsburskou monarchií - měl být pevnou hradbou ostatním jihoslovanským státům, které měly podle této ideje soustředit v sobě ostatní části jihoslovanských národů. Tyto jihoslovanské balkánské státy (Srbsko a Černá Hora, Bulharsko) pak měly společně s neslovanskými Rumuny a Řeky uzavřít zvláštní spolek. Spolupráci si F. Rački představoval následujícím způsobem: Jako mají Jihoslované habsburského soustátí podporovat své balkánské bratry, tak je na druhé straně třeba, aby balkánští Slované z nově osvobozených států pomáhali i ostatním Slovanům monarchie. Srbsko se mělo podle těchto záměrů stát hlavní baštou Jihoslovanů. F. Rački se prozatím nedomáhal politického spojení mezi Slovinci a Chorváty, v tomto případě měla stačit vzájemná kulturní spolupráce a jednota všech Slovanů.

Zvláš3tníf situace vznikla v Bosně-Horcegovině. Budínskou smlouvou bylo Rakousku-Uhersku přiznáno právo okupace těchto zemí (o celkové rozloze 54.000 km^2), přičemž práva suverenity měla být zachována tureckému sultánovi. Okupace se neobešla bez krvavých konfliktů s místními muslimy. Nejvyšší správa Bosny a Hercegoviny byla svěřena ministru financí, který ji měl vykonávat jménem společného ministerstva dualistické říše. Definitivně byla upravena forma správy zmíněných zemí až v roce 1882. Společnému ministru financí byla podřízena zemská vláda v Serajevě, v jejímž čele stál velitel tamního rakousko-uherského armádního sboru. Zákonem ze dne 20.12.1879 č.136 říšského zák. byly okupované země zahrnuty do společného celého svazku rakousko-uherského. V roce 1908 byla Bosna s Hercegovinou anektována a suverenita sultána byla zrušena. To samozřejmě vyvolalo prudký konflikt se Srbskem; protože však Srbsko ještě nebylo na válku připraveno, došlo na zásah skrytých sil k nucenému smíření. Pro srovnání - tehdejší Srbsko mělo rozlohu 48.000 proti 676.000 km^2 Rakouska-Uherska.

K velkým změnám došlo na Balkáně těsně před první světovou válkou v letech 1912-1913. Tehdy proběhly dvě tzv. balkánské války: V první z nich Srbsko, Řecko a Bulharsko porazily Turecko a připravily ho o téměř celé evropské území s výjimkou malého pruhu u Istambulu. Rakousko-Uhersko tehdy Srbsku zabránilo zabrat Albánii, která se konstituovala jako samostatný stát. Ve druhé balkánské válce došlo k rozpadu koalice balkánských států, které se spojily proti Bulharsku dokonce s dosavadním úhlavním nepřítelem - Tureckem. Z obou balkánských válek (1012 proti Turecku, 1013 proti Bulharsku) vyšlo nejvíce posíleno Srbsko. Na prahu I. světové války mělo již rozlohu 87.000 km^2 - po zabrání Makedonie. Připočteme-li k tomu fakt, že v Srbsku byl již roku 1903 odstraněn rod Obronovinců, který usiloval o přátelské vztahy s rakouskou monarchií, pochopíme, že se Srbsko mohlo stát rozbuškou, vedoucí k velké válce. Tato metoda byla proti rakouské monarchii již vyzkoušena v severní Itálii v letech 1848-1866 v konfliktu o Benátsko a Milánsko.

Otázkou bylo, jak se zachová Rumunsko, kde panovala postranní větev Hohenzollernů. Rumunsko se rovněž účastnilo balkánských válek a jeho postoj byl důležitý. 28. srpna 1913 podle juliánského pravoslavného kalendáře (tj.10. srpna podle našeho) byla v Bukurešti podepsána mírová smlouva, kterou bylo Bulharsko donuceno postoupit Rumunsku jižní Dobrudžu. Skryté síly zde nenechaly nic náhodě. Dlouhodobě infiltrovaly do Rumunska nacionalismus, usilující o odtržení oblastí Sedmihradska, osídlených Rumuny. Sedmihradsko bylo po staletí součástí Uherska. Územně se posílilo rovněž Řecko.

V roce 1914 pak již skryté síly využily příhodné doby (z hlediska celosvětové i regionální politiky) k rozpoutání dosud nejkrvavějšího dramatu v lidských dějinách.

VI. část

Minule jsem v přehledu situace na balkánském poloostrově dospěl až do počátku první světové války. Zdůraznil jsem význam obou balkánských válek na jejím prahu (v letech 1912-1913), které významně posílily zejména Srbsko. Situace byla načasovaná k tomu, aby právě z "balkánského podnětu vypuklo zatím nejstrašnější válečné drama v dějinách lidstva, ať už jde o nasazení nejmodernější válečné techniky, počet nasazených vojáků i zainteresovanost států prakticky všech kontinentů. Vyplnila se slova textu Basilejského kongresu: "Každému pokusu o odpor předejdeme tím, že jakoukoli zemi, která se opováží nám se protiviti, zapleteme do války s jejími sousedy. Kdyby se měli všichni sousedé sjednotiti tak, aby se obrátili společně proti nám, rozpoutáme světovou válku." Sezení 7. (překlad podle Komrsky).

Jak známo, jako bezprostřední podnět pro rozpoutání světové války (mimochodem, výrazu "světová válka" používali někteří představitelé sionismu nejméně od roku 1903, odhlédneme-li od předešlého citátu BK, jak to potvrzují "American Jewish News" z 19. 9. 1919) posloužil atentát na následníka rakouského trůnu arcivévodu Františka Ferdinanda d'Este (1863-1914) a jeho manželku Žofii, rozenou hraběnku Chotkovou. K atentátu došlo 28. června 1914 v Sarajevu. Den atentátu nebyl asi náhodný - tehdy Srbové vzpomínali 525. výročí národní tragedie, porážky od Turků na Kosově poli (podle pravoslavného juliánského kalendáře vlastně 15. června). Z hlediska oficiální propagandy, trvající již téměř osmdesát let, nebylo nic snazšího než převést počátek hrozného konfliktu na

jednoduchého jmenovatele: rakousko-jihoslovanský spor. Např. marxistická historiografie pohlížela na atentát jako na záminku; skutečnou příčinu viděla v konfliktu imperialistických mocností o přerozdělení světa. Všeobecně pokládala první světovou válku za imperialistickou. Abych použil slov marxistického klasika, světový konflikt byl charakterizován slovy: "Anexe území a podmanění cizích národů, zbídačení konkurujícího národa, loupení jeho bohatství odvrácení pozornosti pracujících mas od vnitropolitických krizí v Rusku, Německu, Anglii a jiných zemích, rozštěpování a nacionalistické ohlupování dělníků a vyhlazování jejich avantgardy, aby bylo oslabeno revoluční hnutí proletariátu - takový je skutečný obsah, význam a smysl nynější války." (V. I. Lenin, Vybrané spisy, sv.1, Praha 1954, str. 681). V případě Srbska se většinou dělala jistá výjimka a byl zdůrazňován spravedlivý ráz války. U jiných balkánských národů pak byly připomínány jiné pokrokové tradice - např. oficiální stanovisko bulharských socialistů, tzv. tesňáků, kteří se stejně jako ruští bolševici postavili proti válce. Je to ovšem více než zkreslený a pokřivený pohled na balkánské události roku 1914" jako by první světová válka zastihla všechny balkánské národy (nebo přinejmenším Srby, Chorvaty a Slovince) v jednom šiku po stránce politické. Na první pohled se může sice zdát, že idea jihoslovanská se před rokem 1914 skutečně zevšeobecňovala. Můžeme zde ovšem pozorovat jasné známky cizí infiltrace, podněty zvenčí. Například o vztahu Chorvatů k tehdejším Srbům v Sarajevu svědčí nejlépe skutečnost, že ihned po atentátu na následníka trůnu zde došlo k demonstracím vůči Srbům, které vyústily v krvavé potyčky.

V této souvislosti bude nutné zastavit se chvíli u osoby následníka rakousko-uherského trůnu. Všeobecně prokázal výjimečné nadání i pevnou vůli a rozhodnost. Proti přání vídeňského dvora uzavřel tzv. morganatický (tj. nerovný) sňatek s Žofií hraběnkou Chotkovou, která teprve po sňatku byla povýšena císařem do vévodského stavu (von Hohenberg). Všechno nasvědčovalo tomu, že by po nastoupení trůnu byl František Ferdinand vážným protivníkem všem odpůrcům monarchie a zejména pak úsilí svobodných zednářů o neutralizaci Ruska a Rakousko-Uherska. V zahraniční politice usiloval následník trůnu o jakési obnovení Svaté aliance (tj. spolku Ruska, Rakouska a Pruska po napoleonských válkách) a často prohlašoval, že by on válku s Ruskem nikdy nedopustil, protože by vždy byla na prospěch "někomu" třetímu. František Ferdinand také usiloval o spravedlivější národnostní uspořádání podunajské monarchie s poskytnutím rozsáhlých práv zejména jihoslovanským národům. Usiloval také o eliminaci vlivu některých maďarských kruhů, což nebylo ani tak zaměřeno proti maďarskému národu jako takovému, ale především proti zednářské infiltraci. Není divu, že celou svojí činností a postoji se následník trůnu stal doslova trnem v oku temným silám. "Mezinárodní revue tajných společností" ze dne 15.11.1912 uvedla doslova toto: "Možná, že jednoho dne bude osvětlen a objasněn tento výrok vysokého švýcarského zednáře, týkající se následníka rakouského trůnu: "Je dobře; je to však škoda, že jest odsouzen k smrti. Zemře na stupních trůnu!" - Jde pak o náhodu, že všichni hlavní aktéři atentátu, v první řadě vrah G. Princip, dále Čabrinovic, Grabez a další byli členy srbské karbonářské společnosti "Narodna Obrana", jejímž vůdcem byl zednář, major Tankosic?

Zajímavý je protokolární zápis výslechu atentátníků, který byl tehdy stenograficky zaznamenán oficiálním přísedícím soudu Albertem Mussetem: Část tohoto protokolu přiznává (i když z jiného pramene) rovněž E. Lannhof sám svobodný zednář.

Při výslechu Čabrinovice se ho právní zástupce JUDr. Premizic zeptal takto: "Jakého jsi náboženství? Věříš v Boha nebo jsi atheista?"

Obžalovaný: "Jsem atheista."

Premuzic: "Věříš, že není Bůh? Jsi zednář?"

Obžalovaný: "Proč se mne na to ptáte? Nemohu vám to říci." (svobodný zednář nesmí za žádných okolností přiznat svoji příslušnost k lóži).

Předseda soudu: "Neříct to, znamená jako přiznat se."

Premuzic: "Slyšel jsi, co se nejvíce vytýká Rakousku? Že totiž je katolickým státem"?

Obžalovaný. "Ano, slyšel jsem to."

Premuzic: "Říkalo se to ve vašem kroužku?"

Obžalovaný: "Ano, a také to, že jesuiti jsou zde všemocní."

Premuzic: "Věděl jsi, že arcivévoda František Ferdinand byl zbožný muž?"

Obžalovaný: "Ano."

Premuzic: "To byl důvod vašeho záští?"

Obžalovaný: "Ano."

Skryté síly jednak atentátem odstranily nepohodlného následníka trůnu, a jeho smrti navíc ještě využily jako záminky k rozpoutání válečného konfliktu. - O útisku Jihoslovanů během světové války bylo již popsáno hodně

papíru. Možná přehnaná přísnost monarchie se neobracela pouze proti Srbům, ale i proti Chorvatům a Slovincům, kterým následník trůnu vždycky přál. Nespokojenost zhoršovala skutečnost, že potraviny i vojenské dodávky všude v monarchii přecházely do rukou Židů a následkem toho se obecně rozšířila taková nepoctivost a spekulantství, že otřásla důvěrou i dosud loajálních částí armády celé monarchie. Množily se žaloby a docházelo i soudnímu projednávání případů korupce a šmelinářství, ale židovští viníci nebyli nikdy potrestáni, protože rakouská justice byla v té době již z větší části v židovských rukou. Obdobné poměry panovaly i ve spojeneckém Německu (srv. k tomu knihu H. Forda "Mezinárodní Žid I.", str. 27-28).

Samotný průběh vojenských operací na balkánském poloostrově je dostatečně podrobně popsán ve všech běžných historických příručkách. Proto pouze shrnuji: 28. července 1914 vyhlásilo Rakousko-Uhersko válku Srbsku po odmítnutí tvrdého ultimáta. Z balkánské otázky se stala rázem otázka světová v pravém smyslu slova. 29. července se do války zapojila i Černá Hora. Po počátečních neúspěších okupovala c. k. armáda ve druhé polovině roku 1915 obě země - Srbsko i Černou Horu. Na stranu centrálních mocností se přidalo rovněž Bulharsko zatím co Rumunsko a Řecko stály na straně tzv. Dohody. - Pro nás ovšem je zajímavá jiná otázka- totiž agitační činnost Jihoslovanského komitétu v USA, která se velice nápadně podobala agitaci T. G. Masaryka a jeho spolupracovníků. První národní kongres Jihoslovanů se konal v březnu 1915 v Chicagu, druhý 29. až 30. listopadu v Pittsburgu! (opět podobnost s čs. dějinami moderní doby až zarážející!).

Podobně intensivní činnost probíhala v Jižní a Střední Americe. Souběžně s touto propagandistickou činností byly vytvářeny jihoslovanské dobrovolnické legie. Tzv. Srbský dobrovolnický sbor v Rusku dostal teprve po únorové revoluci 1917 označení "Dobrovolnický sbor Srbů, Chorvatů a Slovinců" a po tzv. VŘSR byl odeslán na soluňskou frontu.

Patnáctého srpna 1916 Rumunsko vyhlásilo válku centrálním mocnostem a jeho vojska vstoupila do Sedmihradska. Mackensonovou ofensivou však byla znovu vytlačena a Rumunsko naopak ztratilo Valašsko s hlavním městem Rumunska, Bukurešťí. Po 22. březnu 1918 začala rumunská vláda vyjednávat s centrálními mocnostmi o mír, který byl skutečně uzavřen za nevýhodných podmínek pro Rumunsko.

V říjnu a listopadu 1918 Rakousko-uherská monarchie, jak známo, zanikla. Nestalo se tak ovšem přímou vojenskou porážkou (podíváme-li se na mapu, vidíme, že ještě na konci září 1918 stála rakouská vojska v jižním Srbsku v oblasti Makedonie), ale vnitřním rozkladem, živeným a iniciovaným skrytými silami.

Pro balkánské národy světová válka znamenala zároveň otevření nové kapitoly jejich dějin.

VII. část

Minule jsme si nastínili situaci na Balkáně v předvečer a během první světové války. Jako pro mnoho jiných částí světa, znamenal rok 1918 rovněž pro balkánský region významný předěl. Skrytým silám se zdařila likvidace nenáviděné rakousko-uherské monarchie. Došlo ke zásadním změnám hranic. Srbsko se spojilo s Černou Horou (dosavadní král Černé Hory, který kapituloval před Rakouskem, byl odstaven ne právě "čistým způsobem") a obsadilo rozsáhlá území bývalé podunajské monarchie, obývané Chorvaty a Slovinci. 1. prosince 1918 bylo v Bělehradě vyhlášeno zřízení Království Srbů, Chorvatů a Slovinců. Oficiální název Jugoslávie byl zaveden až roku 1929. Representantem tohoto státu byli příslušníci srbské dynastie karadorděvičů. Tento nově vzniklý stát byl preferován mnohými mocnostmi Dohody - zejména Francií. Itálie naopak zaujímala vůči nově vzniklému jihoslovanskému státu od počátku postavení nepřátelské. Důvodem byla skutečnost, že se Itálie cítila podvedena - nedostala území, které jí přislíbila Dohoda za zradu centrálních mocností a za účast na konfliktu s Rakousko-Uherskem. Bylo to snad přání skrytých sil, které počítaly s brzkým nastolením fašismu v Itálii, a k tomu potřebovaly podněcovat italskou "národní hrdost".

Nově vzniklá Jugoslávie byla tedy stejným "miláčkem" Dohody jako Československo. Ne náhodou vytvořily Československo, Jugoslávie a Rumunsko tzv. Malou dohodu, při jejímž vzniku měl lví podíl svobodný zednář Eduard Beneš. Z hlediska hospodářského však byly poměry Československa a Jugoslávie značně rozdílné. Jednak obecně, jednak z pohledu vnitřního rozložení průmyslu v obou státech. Zatím co Češi, kteří představovali v ČSR vládnoucí národ (maskovaný tehdy názvem Čechoslováci)- obývali nejprůmyslovější oblast bývalé podunajské monarchie, situace v Jugoslávii byla opačná. Do popředí se dostali Srbové. Po stránce hospodářské však byly daleko vyspělejší oblasti Chorvatska, a zejména Slovinska. Navenek tehdy Srby representovala hlavně radikální strana v čele s Nikolajem Pašičem (1846-1926). Navzdory oficiální propagandě byla hospodářská situace v novém jihoslovanském státě doslova katastrofální. Absolutní zhoršení životního standartu vedlo k nespokojenosti zejména v nově připojených chorvatských a slovinských krajích, ale i ve vlastním Srbsku. Tzv. Vidovdanská ústava (Vidov dan - Den

sv. Víta) z června 1921 byla vlastně schválena v ovzduší teroru. Tato ústava prohlašovala Jugoslávii za konstituční monarchii s jednokomorovým parlamentem (skupštinou).

Situace se vyostřila zejména v roce 1928, kdy poslanci ve skupštině doslova po sobě stříleli z revolverů. Např. 20. 6. 1928 zastřelil černohorský radikální poslanec Radič dva kolegy poslance. Za této situace došlo ke státnímu převratu. Král Alexander I. si 6. ledna 1929 přisvojil zákonodárnou a výkonnou moc. Třetího října téhož roku byla provedena správní reforma. Po osvědčeném vzoru z doby Francouzské revoluce na konci 18. století byly i v Jugoslávii setřeny historické hranice - celá země byla rozdělena do devíti banátů. Stát dostal zmíněný oficiální název Jugoslávie.

Rovněž Rumunsko neobyčejně rozšířilo po roce 1918 své dosavadní území o Sedmihradsko, ale i o Besarábii, která před válkou náležela carskému Rusku. Navzdory oficiálním dějinám z doby marxismu, které líčily poměry v Rumunsku jako snad nejzaostalejší v celé Evropě (srv. Dějiny novověku VI., Praha 1973, str.115) můžeme konstatovat, že v mnohém byl tamní život lepší než v současnosti. Stačí nahlédnout např. do turistických příruček oné doby - "Nejbohatší stát na Balkáně, petrolej, vzdělané vrstvy se znalostí francouzštiny...". Tím ovšem nechci poměry v tehdejším Rumunsku nijak idealizovat. Je nutné se zmínit o skutečnosti, že v politickém životě hrálo brzy poměrně významnou úlohu fašistické hnutí, založené A. C. Cuzou. Na rozdíl od Itálie a hlavně Německa však bylo v Rumunsku motivováno více křesťansky (v pravoslavné podobě). Je samozřejmé, že to nemohlo skrytým silám vyhovovat. Proto již v roce 1929 se od zmíněného hnutí odtrhly teroristické složky "Železná garda" - před tím Legie archanděla Michaela.

V meziválečném období však Rumunsko představovalo dalšího spolehlivého partnera skrytých sil proti nebezpečí restaurace podunajské monarchie. Již 14. srpna 1920 byla uzavřena smlouva mezi ČSR a Rumunskem, 7. června 1921 pak mezi Rumunskem a Jugoslávii. Kromě společného odporu proti Habsburkům spojovaly ČSR, Rumunsko a Jugoslávii také obavy z Maďarska. To bylo oficiálně podporováno Mussoliniho Itálií. Středoevropská a balkánská oblast ve dvacátých a třicátých letech byla poměrně dost přesně rozdělena z hlediska tehdejší mezinárodní politiky. Existovala zmíněná Malá dohoda, která stála pod vlivem francouzským. Maďarsko se opíralo o Itálii (čili opoziční zednářskou lóži, určenou dlouhodobě k likvidaci, jak jsme o tom už psali). Bulharsko naopak náleželo ke státům poraženým. V letech 1918-1943 byl carem Bulharů Boris III. Podle modelu skrytých sil v Bulharsku došlo již v červnu 1923 k převratu fašistického typu. V dubnu 1925 ke komunistické teroristické akci - k atentátu v sofijské pravoslavné katedrále. Podle scénáře skrytých sil došlo potom k ostrým zákrokům proti komunistům, levicovým členům tzv. Zemědělského svazu a jiné oposice. Podle téhož scénáře vypuká i "světový ohlas" v hromadných sdělovacích prostředcích. Zahraniční nátlak zapříčinil pád dosavadního Cankova režimu. Již 4. ledna 1926 byla vytvořena nová vláda Andreje Ljapčeva. Ta poněkud uvolnila politický život v zemi a zahraničně se orientovala především na Velkou Británii.

Rovněž v Řecku - jako ve všech ostatních balkánských státech - se v meziválečném období udržela monarchie. Aby se však nestala příliš nebezpečnou svým zdůrazňováním pravoslavných, byzantských tradic, byla v zemi silně podporována liberální Vonizelosova strana se silným republikánských křídlem. Na mírové konferenci po první světové válce byla Řecku původně přiřčena značná tradiční historická území - mimo jiné i v Malé Asii, kolébce řecké filosofie. V říjnu 1920 zemřel král Alexander. Vyvstala otázka návratu bývalého krále Konstantina, který musel roku 1917 abdikovat, protože zastával proněmeckou a prorakouskou politiku. Spor byl vyřešen v listopadu 1920 volbami, v nichž proti přání skrytých sil Venizelisova liberální prodohodová strana prohrála - přes veškerou podporu svých chlebodárců. Vzdáleně to připomíná nedávné referendum v Dánsku, kde voliči také nehlasovali podle přání skrytých sil. Venizelos musel opustit zemi a král Konstantin I. znovu usedl na řecký trůn.

Situace se stala skrytým silám krajně nepříjemnou, protože král Konstantin vědomě poukazoval na kontinuitu Řecka a pravoslavné Byzance. Po likvidaci carského Ruska tak mohla vzniknout nová velmoc eurasijská - symbolické bylo i jméno posledního byzantského císaře, rovněž Konstantina, který padl roku 1453 při obraně svého města proti osmanským dobyvatelům. Od 23. března 1921 do září 1922 trval prudký konflikt mezi Řeckem a Tureckem, který skončil porážkou Řecka. Řekům se tedy nepodařilo učinit z Istambulu obnovené hlavní město. Mladoturci v čele s Mustafa Kemel pašou (Atatürkem) ukázali tehdy světu názorně "řešení" národnostní otázky, které si v ničem nezadalo s nacistickým či stalinským. Řekové, kteří sídlili v Malé Asii tři až čtyři tisíce let, byli v několika měsících jako etnikum zlikvidováni. Za porážku byl řecký král pochopitelně obviněn, a svržen v září 1922 skupinou důstojníků v čele s plukovníkem N. Plastirasem. Podobného modelu bylo užito před deseti lety při britsko-argentinském sporu o Falklandské ostrovy, kdy byly v krátké době zlikvidovány nepohodlné jihoamerické režimy.

Prvního května 1924 bylo Řecko dokonce prohlášeno republikou, a v roce 1928 se do čela vládní koalice dostal opět Venizelos. Již r.1935 však zvítězili monarchisté (v plebiscitu!!) a do země se vrátil král, tentokrát Jiří II. V Albánii

se v meziválečném období stal králem Achmed Zogu (1895-1961). Albánie byla okupována dne 7. dubna 1939 italskými vojsky a formou personální unie připojena k italskému království.

Jak vypadala situace v ostatních balkánských státech na prahu druhé světové války? - Devátého října 1934 se král Alexander Keradorděv stal obětí atentátu v Marseille. Na trůn nastoupil nezletilý král Petr II., za něhož vládl regent Pavel. Všechny známky nasvědčují tomu, že se skryté síly snažily uvolnit ruce Německu, aby proti němu nevznikl neprorazitelný blok ostatních států, a nedošlo tak snad k předčasnému zhroucení Hitlerova režimu v Německu bez vypuknutí plánované světové války! V tomto rozhodujícím období bylo důležité, že regent Pavel zastával jasně politiku sympatií s Německem. Z tohoto důvodu se ani Rumunsko ani Jugoslávie nepostavily na stranu ČSR v době mnichovské krize. Mohly se ovšem po stránce právní odvolat na to, že Malá dohoda byla podepsána pouze proti maďarskému revisionismu!?

Když v září 1939 vypukla konečně druhá světová válka, zaujímaly všechny balkánské státy více méně neutrální postoj (tím se situace lišila od roku 1914), ideově a politicky se však většinou sbližovaly s berlínsko-římskou Osou. Tato situace ovšem také nebyla trvalá. O krvavém dramatu, které balkánské národy prodělaly během druhé světové války a po jejím skončení, se zmíním v další části.

VIII. část

Posledně jsem se zmínil o vývoji balkánských národů v meziválečném období. Naznačil jsem skutečnosti z nichž plyne, že i tato oblast byla manipulována skrytými silami pro přípravu příští války. V sérii svých článků, věnovaných druhé světové válce (TP č. 52-54) jsem podal svoji teorii přípravy, průběhu a výsledků tohoto krvavého válečného dramatu. V plánech skrytých sil, řídících mechanismy světové politiky bylo totiž ovládnutí značné části Evropy bolševismem a jejího zbytku zámořskou velmocí, USA. Sledujeme-li světové události v tomto světle, dojdeme k logickému závěru, že poválečné rozdělení světa a Evropy nebylo naplánováno až v Teheránu nebo na Jaltě!

Bylo proto zákonité, že se krvavému dramatu nemohl vyhnout ani Balkánský poloostrov. S výjimkou Albánie, která byla 7.dubna 1939 připojena k Itálii formou personální unie, se však z počátku zdálo, že situace bude diametrálně odlišná od první světové války. V září 1939 ani jeden z balkánských států se oficiálně neúčastnil válečného konfliktu.

Šlo však o známé ticho před bouří. Třetí říše začala posilovat své posice v jihovýchodní Evropě zejména v roce 1940. Když se Říši nepodařilo vojensky obsadit Britské ostrovy (o podezřelých okolnostech této důležité válečné epizody jsem se již zmínil), začal se projevovat silný německý zájem na vytlačení britského vlivu v této oblasti. Nahlédneme-li do tehdejších říšskoněmeckých, příp. protektorátních novin, nacházíme tam mimořádně mnoho materiálů s tzv. balkánskou tematikou. Jiná už je pak situace vzhledem k odsuzování tehdejší politiky bolševického Sovětského svazu. Vládnoucí kruhy tehdejšího nacistického Německa podezíravě sledovaly posilování SSSR v Pobaltí - s výjimkou ovšem nejvyšších německých zednářských špiček, které přesně plnily instrukce svých lóžových nadřízených.

"Poctiví nacistické" - smím-li se tak vyjádřit - vedoucí kruhy v Německu byly znepokojeny situací na jihovýchodní hranici Sovětského svazu. Připojením Bessarábie a severní Bukoviny se totiž sovětské hranice (a tím i Rudá armáda) přiblížily nebezpečně blízko k rumunským petrolejovým polím, které byly pro německou armádu nesmírně důležité.

Stejně hanebně, jako k předmnichovskému Československu, zachovala se i politika Velké Británie a Francie k otázkám balkánských národů, zejména Rumunska. Britsko-francouzské záruky z dubna 1939 byly rovněž zcela bezcenné již v okamžiku jejich prohlášení. Bylo jasné, že Anglie a Francie neochrání Rumunsko před územními požadavky SSSR, Maďarska a Bulharska. Rumunská vláda byla proto více méně přímo dotlačena k žádosti o ochranu mocnostem Osy, tj. Německa a jeho spojenců. Ty ovšem svoji ochranu národních rumunských zájmů pochopitelně nijak nepřeháněly. V srpnu 1940 bylo tzv. druhou vídeňskou arbitráží přiřčeno severní Sedmihradsko hortyovskému Maďarsku, které ovšem ani tím plně neuspokojila, protože Maďarsko usilovalo o plnou restituci svých dřívějších hranic Uher k roku 1918. V září 1940 muselo Rumunsko navíc postoupit Bulharsku jižní Dobrudžu, a tato změna, protože s ní souhlasil i Sovětský svaz, zůstala v platnosti i po roce 1945. - Rumunský král Carol se proto stal doma velice nepopulárním a musel se vzdát trůnu ve prospěch svého syna Michala. Další příčinou oficiální nepřijatelnosti krále Carola pro nacistické Německo byl osobní život rumunského krále, který měl milenku židovského původu - své vlastní jméno Wolfin si porumunštila na Lupescu. Skutečné moci se ve státě ujal fašistický generál Ion Antonescu (1882-1946). Metoda skrytých sil byla tady stejná jako všude jinde. Odpůrci bolševismu a židovské kapitálové světovlády se měli takto soustředit kolem více nebo méně vždy pochybných fašistických vůdců a spolu s nimi měli být pak v budoucnu zlikvidováni, což se také skoro úplně stalo.

Po vojenské porážce Francie byl vliv Třetí říše na Balkáně jednoznačný. Koncem listopadu 1940 se k berlínskému režimu připojilo Slovensko, Maďarsko a Rumunsko, tedy převážná většina historických Uher, a prvního března 1941 také Bulharsko. To si slibovalo od tohoto spojenectví případné navrácení přístupu k Egejskému moři, které ztratilo po první světové válce. Protokol o připojení se k Ose podepsala 25. března 1941 i Jugoslávie.

Skryté síly si ovšem rozhodně nepřály tak výrazné posílení Německa mírovou cestou. Dobře věděly o chystaném konfliktu se SSSR a nebyly si jisty, zda by Rudá armáda zastavila Němce a jejich spojence na plánované Stalinově linii. Bylo zapotřebí Německo za každou cenu zbrzdit při jeho plánovaném tažení proti Sovětskému svazu. - Je celkem známo, že původně měl útok Třetí říše proti SSSR začít již v dubnu nebo květnu. - Ke zpomalení německého tlaku se nejlépe hodila situace v Jugoslávii. Podařilo se vyvolat velkou nespokojenost obyvatelstva se zmíněnou smlouvou. Již za dva dni po jejím podpisu byl v Bělehradě zinscenován vojenský převrat, který sesadil proněmeckého prince-regenta Pavla. Nová vláda Dušana Simoviče zahájila okamžitě jednání se Stalinem, a 5. dubna 1941 podepsala smlouvu o přátelství a neútočení. Plány skrytých sil se tedy podařily - i když jako obvykle za cenu nesmírného utrpení balkánských, zejména slovanských národů tehdejší Jugoslávie. Z hlediska místních židovských obcí tato akce skrytých sil znamenala také tragédii. Krvavé výstřelky zde byly asi horší než kdekoliv jinde. Šlo ovšem o souvěrce, kteří měli být obětováni "zájmům vyšších cílů".

Jugoslávská karta tedy skrytým silám vyšla jen částečně - "naštěstí" byla po ruce ještě karta řecká. Od října 1940 trval totiž konflikt mezi Itálií a Řeckem. Italské armádě se ani za půl roku nepodařilo Řecko porazit - Pro srovnání: tehdejší Itálie měla 45 milionů obyvatel proti 7 milionům Řeků. Řecká armáda dokonce osvobodila jižní Albánii. Nesmíme ovšem zapomínat při tom na intensivní podporu Řecka Velkou Británií jako prodloužené ruky skrytých sil. Situace se zde radikálně změnila teprve přímou účastí německého Wehrmachtu. Soluň padla již 9. dubna. Britský expediční sbor musel vyvinout opravdu nadlidskou námahu, aby se vyhnul obklíčení a úplné likvidaci. Dne 27. dubna byly obsazeny Atény. Německé letectvo znemožnilo Angličanům použít větších přístavů a proto museli své jednotky naloďovat přímo na nechráněném pobřeží, což byl z vojenského hlediska obdivuhodný výkon, i když větší část těžké výzbroje padla do rukou Němcům. Kréta padla 2. června 1941. - Jak vidíme z chronologie německého tažení, byl postup v Řecku přece jen pomalejší než v Jugoslávii. Britové a Řekové byli poraženi, hlavní cíl skrytých sil byl však přesto dosažen - německý útok proti SSSR začal až 22.6.1941!

Po německém tažení došlo ke změně hranic v balkánské oblasti. Slovinsko si rozdělily Itálie a Německo, Chorvatsko získalo samostatnost, Maďarsku připadla Bačka a Bulharsku většina Makedonie a řecké Thrákie. Srbsko si Německo ponechalo pod svoji vojenskou správou. Mezi veřejností je dostatečně znám odboj jugoslávských partyzánů v čele s J. B. Titem (1892-1980). Je mi vzdálena myšlenka jakýmkoli způsobem popírat nezištnost a obětavost naprosté většiny těchto partyzánů i jejich statečný boj. Je však nutné odbourávat falešné mýty. Mnohé studie nezávislých autorů potvrzují fakt, že z vojenského hlediska nebyly akce partyzánů natolik významné, jak se dosud jednoznačně tvrdilo. Jejich akce ovšem byly skrytými silami naplánovány do překvapivých detailů. Je bohužel nesporné, že přispěly výrazně ke ztrátám na civilním obyvatelstvu. V letech 1941-1945 ztratily národy Jugoslávie přibližně 1,7 milionu lidí. Navíc akce partyzánů měly přispět k chystanému "posunu do leva", což pozdější vývoj potvrdil. - Když Stalin ve spolupráci s Rooseveltem (vysokostupňovým zednářem) znemožnil v roce 1943 plán na invazi Balkánu, bylo tím o komunistické budoucnosti Balkánu rozhodnuto definitivně!

Dne 20. srpna 1944 zahájila Rudá armáda ofenzívu od Karpat k ústí řeky Dněstru. 23. srpna téhož roku dochází v Rumunsku ke státnímu převratu. Král Michal nechal zatknout Iona Antonesca, a 25. srpna vyhlásilo Rumunsko válku Německu. Před tím bylo ve válce se SSSR a byla mu "darována" Oděsa. Rumuni bojovali po boku Němců také u Stalingradu.

Pozoruhodná byla situace v Bulharsku. V jistém smyslu byl tento stát nejslabším článkem Osy. Bulharsko jako jediný spojenec Německa v Evropě nepřipustilo deportaci Židů a v konfliktu mezi Německem a Sovětským svazem letech 1941-1944 zachovávalo neutralitu. To ovšem sovětským bolševikům nevadilo, aby naopak sami vyhlásili Bulharsku válku 5. září 1944 a prostřednictvím podvratné činnosti docílili v Bulharsku státního převratu již 9. září 1944, kdy byla nastolena vláda tzv. vlastenecké fronty. Ve spolupráci s Titem překročila 30. září 1944 Rudá armáda rovněž jugoslávskou hranici. Tamější partyzáni ovšem měli větší podíl na osvobozeneckých bojích, než asi v kterékoli jiné evropské zemi. Bělehrad Němci ztratili 20. října. Boje v Jugoslávii ovšem trvaly ještě dlouhou dobu - poslední výstřely války zde padly dokonce ještě týden po německé kapitulaci - Začátkem října 1944 se britská vojska vylodila také v Řecku. Místní odbojové jednotky Elas, zcela infiltrované komunisty, byly dočasně podřízeny britskému generálovi R. Scobiemu. Brzy došlo mezi komunisty a Brity ke střetnutím a počátkům řecké občanské války. - Rovněž Albánie se osvobodila vlastními silami - 29. 11. 1944. Prakticky celá oblast balkánského poloostrova se dostala v květnu 1945 pod přímý vliv komunistů a stala se figurkou skrytých sil. Za všechna nezměrná utrpení války měly být balkánské národy "odměněny" komunistickým rájem.

Vzhledem k naší problematice nemůžeme opominout likvidaci značné části židovských komunit, zejména v Jugoslávii, Řecku a Rumunsku, podobně jako tomu bylo v Polsku.

Němci, Chorvati a jiní, kteří se jejich vyhlazování dopouštěli, byli ovšem pouze výkonnými nástroji skutečných viníků, kteří jako vždy zůstali v pozadí.

IX. část

Minule jsem popsal situaci na Balkánském poloostrově v průběhu druhé světové války. Zároveň jsem poukázal na málo známou skutečnost, jak byly skrytými silami obětovány židovské obce na Balkáně. Podle oficiálních statistik byl k roku 1940 v této části Evropy přibližně jeden milion Židů (Jugoslávie 68.000, Řecko 75.000, Rumunsko 892.000, Bulharsko 50.000). Ze známějších událostí připomínám jednání, která vedl N. Himmler v roce 1944 se zástupci USA o výměnu přibližně jednoho milionu Židů za nákladní automobily, které tehdy Německo nutně potřebovalo pro frontu i pro evakuaci obyvatel bombardovaných německých měst. Německá žádost byla tehdy odmítnuta. Podezřelý a dodnes neobjasněným zůstává osud švédského diplomata R. Walenberga, který se ve svém diplomatickém postu v Budapešti silně angažoval.

Již v průběhu druhé světové války bylo jednoznačně stanoveno, že se balkánská oblast stane sférou bolševického vlivu. Geopolitické plány skrytých sil jsou ovšem mnohem staršího data. Srovnejme si například proslulou zednářskou mapu z roku 1888, kterou uveřejnil TP v č. 66.

Jedinou výjimkou v balkánské oblasti bylo v tomto plánu Řecko - Turecko ponechávám vědomě stranou, protože tam šlo o jiné souvislosti. Platí zde v plném rozsahu základní these, kterou jsem uvedl ve svých předchozích článcích. Kdyby totiž byla celá Evropa vydána bolševismu sovětského typu, hrozilo by nebezpečí, že se proti němu spojí všechny opoziční síly. Usměrňování těchto sil by pro skryté síly mohlo být velmi obtížné, možná že i nezvládatelné. Proto bylo z jejich hlediska mnohem výhodnější vytvořit "železnou oponu", tj. uměle rozdělit Evropu na tzv. komunistický a svobodný demokratický blok. Odpůrci bolševismu se nutně museli uchýlit pod americká "ochranná křídla". To se týkalo všeobecně jako oposice v obětovaných zemích východní a střední Evropy, tak i zemí tzv. třetího světa, komunistickým blokem přímo neokupovaných.

Po celá čtyři poválečná desetiletí americká politika posilovala liché naděje v těchto zemích, někdy přímo vyzývala k ozbrojenému odporu, převážně v padesátých letech - viz. např. tehdejší relace Svobodné Evropy a Hlasu Ameriky. V rozhodující chvíli však nechala americká politika, dirigovaná temnými silami, vždy na pospas komunistické moci. Klasickým příkladem je zde povstání dělníků v Plzni na počátku června 1953, dále 17. červen 1953 v NDR, říjen a listopad v Maďarsku, polské nepokoje téhož roku v Poznani a podobně.

Balkánské státy byly v poválečném období jakousi miniaturou naznačené celoevropské politiky. V Řecku měli komunisté zpočátku silné posice. Nicméně vzhledem k přítomnosti britských vojsk se zde situace vyvinula zcela jinak než v ostatních balkánských státech. Zmíněnou přítomností se dal "kontrarevoluční zvrat ostatně velmi dobře vysvětlit před světovou veřejností levicově i tzv. pravicově orientovanou. V Řecku proběhl roku 1946 plebiscit, po kterém byla v zemi opět nastolena monarchie (král Jiří II. 1947-1964, po něm král Pavel). V letech 1946-1949 byla v Řecku prakticky občanská válka, během níž a po ní mnoho řeckých levicových emigrantů, ovlivněných intensivní propagandou komunistů, našlo asyl v Československu. Řečtí emigranti byli u nás využívání k dosídlení některých oblastí pohraničí, které byly po odsunu německého etnika téměř liduprázdné.

Ještě v jednom směru nám může Řecko posloužit jako "model". Totiž v nahrazení dosavadního britského vlivu vlivem americkým. Známá Trumanova doktrína z 12. března 1947, která se spolu s Churchilovým projevem ve Fultonu z 5.3.1946 pokládá za počátek tzv. studené války, se týkala převážně Turecka a Řecka. Řecko se stává členem NATO. V letech 1967-1974 existovala v Řecku pravicová diktatura, nazývaná diktaturou plukovníků. Monarchie byla odstraněna. - V jistém smyslu můžeme na tento fakt nahlížet jako na pokus o diskreditaci pravicových diktatur jako takových. Není zde však jistý rozpor mezi tím, co jsem uvedl v článku o monarchiích? Že totiž je třeba v Evropě zachovat určitou část monarchií, aby si lidé zcela neodvykli myšlence na příchod židovského krále? Domnívám se, v případě Balkánu lze nalézt uspokojující odpověď. Na Balkáně, a zejména v Řecku se totiž jednalo o monarchie pravoslavného typu, kde přes veškerý "západní nátěr stále hrozí recidiva obnovy skutečné monarchie křesťanského druhu s nepříjemným protižidovským zaměřením. V tomto smyslu nemohla být v žádném případě balkánská situace tedy srovnávána s poměry ve Skandinávii, kde šlo o "monarchie" protestantské, u nichž takové "nebezpečí" nehrozí, jak jsem se již zmínil v sérii článků o Skandinávii.

Další vývoj v Řecku se až neuvěřitelně podobná např. portugalské situaci. V roce 1974 využily skryté síly vnitřních potíží řeckého pravicového režimu, způsobených mimo jiné konfliktem s Tureckem o Kypr. Zatím co druhá polovina sedmdesátých let byla charakterizována silným posunem "doleva" (tehdy se nezasvěcenému pozorovateli mohlo

zdát, že se jak balkánské Řecko, tak na druhé straně Evropy Portugalsko stanou vzdor svému členství v NATO novými sovětskými satelity), nynější situace je (opět zdánlivě) v pravém protikladu. Současné Řecko a Portugalsko jsou nejsilnější opory tzv. Maastrichtských dohod, jak to potvrdilo i nedávné referendum. Prostřednictvím integrace do Evropy má být nivelizováno pravoslavná a patriotická podstata řeckého národa i dalších národů, které se mají "rozplynout", alespoň z hlediska své duchovní podstaty, v novém kosmopolitismu nové Evropy, která ovšem v takovém případě již nebude Evropou tradiční, křesťanskou!

Poněkud jiný vývoj prošly balkánské země pod bolševickým vlivem. Zejména Bulharsko se stalo až do nejnovější doby nejpevnějším článkem sovětského impéria. Na rozdíl od jiných států sovětského bloku zde ani "oficiální disidentství" nemělo prakticky žádnou oporu mezi obyvatelstvem. Jistě že k tomu přispívalo zneužívání tradičního rusofilství a silné slovanské povědomí Bulharů. V jistém smyslu však byla vnitřní situace v Bulharsku volnější než např. v ČSSR. Mám na mysli právě širokou státní podporu např. v oblasti historického bádání a archeologických výzkumů, kterou osobně vedla dcera Todora Živkova (jejíž smrt zůstává stále záhadou).

Trvale ovšem nešlo představovat sovětský blok jako monolit. Nedal by se totiž potom vysvětlit jeho náhlý pád, když se až do poloviny osmdesátých let neustále hovořilo o "změně sil ve prospěch socialismu". První průlom představovala Jugoslávie. Zde se podařilo zabránit návratu krále a totálně podřídit všechny její národy komunistické diktatuře. V mnohém si koncentrační tábory titovské Jugoslávie opravdu nezadaly s tábory sovětskými, což se vědomě zamlčuje. Nebylo by ovšem správné situaci zjednodušovat. Díky přílivu západního kapitálu po oficiální roztržce se SSSR v roce 1948 byla situace v Jugoslávii - alespoň na první pohled jiná než v ostatních zemích sovětského bloku. Zejména v šedesátých letech představovala Jugoslávie svým způsobem "vzor" pro některé naivnější představitele "socialismu s lidskou tváří". Bylo nutné představovat fungující vzor státu, který navzdory komunistické ideologii respektuje lidská práva. To však vůbec nic nemění na vnitřní podstatě režimu. O tom, že bylo "cosi shnilého" ve státě jugoslávském, svědčí nejlépe události, které budu v závěru článku krátce komentovat.

Se stejnou naivitou vzhlíželi mnozí představitelé reformního komunismu nejen k Jugoslávii, ale i k Rumunsku. Zde byla 30.12. 1947 odstraněna monarchie jako ve vůbec posledním ze států komunistického bloku. Po P. Grozovi, kterého můžeme považovat za jistou obdobu K. Gottwalda, byl poslední čtvrtstoletí (1965-1989) symbolem rumunského komunismu i státu jako takového Nicolae Ceausescu (1918-1989). O jeho revoluční minulosti vyšlo již mnohé najevo. Za královského režimu byl obyčejným kriminálním zločincem. Jednou ukradl kufr, kde místo očekávaných peněz a zlata byly komunistické letáky. Byl odhalen tehdejší policií, a tímto způsobem "zaangažován" do dělnického a komunistického hnutí, i když nevylučuji, že mohl být vytipován a celá akce že byla někým zaranžována. V mnohém byl tento nejvyšší rumunský představitel skrytým silám aspoň do určité doby jistě sympatický. Rumunsko jako jediný stát východního bloku například nepřerušilo v roce 1967 oficiální diplomatické styky s Izraelem, protože pro skryté síly byla i přes zdánlivou roztržku nutná jistá forma oficiální komunikace s komunistickým blokem. Zdá se, že se v jistém směru Ceausescu opravdu vymkl totální kontrole. O tom svědčí jeho úporná obrana v prosinci 1989. Jsem pochopitelně vzdálen toho, abych "balkánského Draculu" jakýmkoli způsobem vychvaloval. Je prostě neobhajovatelný. Jeho konec se však výrazně vymyká trapnému konci vlády ostatních bezvýznamných figur zemí vých. bloku a nese jisté rysy konce A. Hitlera. Ať už tak nebo onak, v každém případě jeho konec je dalším dokladem "vděčnosti" skrytých sil vůči svým služebníkům. - To by si měli dobře zapamatovat všichni, kdo na tuto cestu vykročili!

Druhým balkánským státem, který se vymkl přímé sovětské kontrole, byla Albánie. Tento stát (29.000 km^2) s největší porodností v Evropě (z 1 milionu obyv. v roce 1939 na 3. mil. v současnosti) šel rovněž specifickou cestou. Albánie byla osvobozena 29. listopadu 1944, 11. ledna 1946 byla vyhlášena Albánská lidová republika. Representantem komunismu byl Enver Hodža. Od sovětského bloku se Albánie čím dál více vzdalovala zejména po XX. sjezdu KSSS (únor 1956), který je známý kritikou stalinského období. Zpočátku Albánie intensivně spolupracovala s Čínou, později se dostávala do isolace. Albánie měla to smutné prvenství, že se jako první stát na světě prohlásila v roce 1967 za atheistický. Za udělení křtu byl nařízen trest smrti! O tom, že rozpočet státu musel být financován z jiných než oficiálních zdrojů, svědčí mj. enormní počet vysílacích hodin Radia Tirana, podporující (obecně řečeno) maoismus na Západě snad ve všech jazycích světa. Ke zvratu v duchu "nového" vývoje dochází v Albánii až ve zcela nedávné době.

Krvavou stránkou tohoto vývoje je současný válečný konflikt v bývalé Jugoslávii. Již 25. 6. vyhlásily Slovinsko a Chorvatsko nezávislost. Je zajímavé, že oficiální americká a britská politika byla zpočátku více než zdrženlivé v otázce uznání nově vzniklých republik. Tím se zdánlivě diametrálně lišila od oficiální politiky především Německa. Ukazuje to ovšem zřetelně na skutečnost, jak silné posice měla americká tajná služba v Titově Jugoslávii, která byla socialistickým státem a bez členství v NATO. Situace se radikálně změnila po vyhlášení nezávislosti Bosny a Hercegoviny (29. 2.1992). V jistém smyslu můžeme hovořit o mystickém "prokletí" Sarajeva, kde se atentát z roku

1914 stal bezprostřední příčinou první světové války. Wilsonovo dědictví teprve nyní sklízí své trpké plody. V německém tisku se docela otevřeně v souvislosti se Sarajevem hovoří o konci míru v Evropě. Ukázala se rovněž (po kolikáté už?) naivita těch, kteří tvrdili, že v souvislosti s perestrojkou skončila v Evropě definitivně éra koncentračních táborů a zrůdných násilností. V bývalé Jugoslávii staví koncentráky pro odpůrce všechny bojující strany. Jsme bohužel odkázáni pouze na oficiální údaje nepřátel Srbska, v čemž zvláště vyniká česká televize! Podle těchto údajů bylo v květnu t. r. 60 tisíc Chorvatů v srbských táborech a v červenci údajně již 95 tisíc. Taková čísla z krvavé tragedie v Jugoslávii nemá cenu zde uvádět. Čtenář se je může dozvědět (byť i ve velmi jednostranné podobě) v našich sdělovacích médiích.

Připomínám zde pouze některé podivné skutečnosti: Například 28. června 1992 ve výročí zmíněného atentátu přistál v Sarajevě naprosto nečekaně francouzský president F. Mitterrand. Co tam konkrétně řešil, a hlavně co vyřešil, nebylo nikdy oznámeno. Třetího července však bylo sarajevské letiště postaveno pod přímou kontrolou USA. Ten samý den byly překvapivě hlášeny z Bělehradu demonstrace proti vládě S. Miloševiče. Třicátého července 1992 vydal starosta obklíčeného bosenského města Goradze zoufalou výzvu o nouzovou pomoc. Pátého srpna nápadně vzrostla v západoevropských a amerických sdělovacích prostředcích iniciativa ohledně možného vojenského zásahu.

Shrnutí o balkánské problematice můžeme zakončit podobnými slovy jako v případě Skandinávie. Co přinese budoucnost, je zatím otevřenou otázkou. V každém případě však na rozdíl od Skandinávie přeji národům bývalé Jugoslávie realizaci nejzákladnějšího lidského práva, na něž se skryté síly tak často odvolávají, to je práva na život.

Maďarsko a Uherský stát

Petr Mutinský

I. část

Po přehledu událostí na balkánském poloostrově se nyní pokusím vylíčit vliv skrytých sil z hlediska naší problematiky v severní části Balkánu, která v minulosti představovala důležitý subregion Evropy, zejména střední. Jde o oblast bývalých Uher v historických hranicích do roku 1918 o přibližné rozloze 326.000 km^2. Hlavní důraz pochopitelně položím na vlivy skrytých sil v prostředí etnicky maďarském. V češtině i slovenštině je totiž přesně vymezena ustálená terminologie, která výstižně odděluje mnohonárodní Uhry v historickém smyslu, kde byla až do minulého století úřední řečí latina, od současného Maďarska.

Klasickou prací české historické literatury se v tomto směru stala kniha profesora brněnské university dr. J. Macůrka "Dějiny Maďarů a uherského státu", Praha 1934. Touto přesnější terminologií se odlišujeme od ostatních evropských jazyků - srovnejme např. něm. Unagarn, angl., Francouzská, ruská terminologie - ale rovněž sama maďarština, která označení Magyarország používá pro historické mnohonárodní Uhry stejně, jako pro dnešní Maďarsko.

Území Uher - zejména oblast nynějšího Maďarska - byla osídlena již dávno v pravěku. Travnaté nížiny (puszty) se ideálně hodily zejména kočovným kmenům. Archeologie nám může podat nezvratný důkaz o osídlení této oblasti, těžko však může podat uspokojivou odpověď ohledně přesného etnického zařazení. Pokus o odpověď na tuto otázku asi nepřekročí rámec hypotéz. Přesnou výpověď máme pouze z doby historické, kdy pracujeme s písemnými prameny.

Z nich se dozvídáme, že krátce před počátkem křesťanského letopočtu sídlili ve značné části nynějšího Slovenska a zejména Maďarska různé keltské kmeny. Keltové, jak známo, pronikli odtud hluboko na Balkán a dokonce i do Malé Asie. Vtiskli značné části tehdejší Evropy - od Gallie a Británie až po Malou Asii - svůj kulturní ráz a jistou charakteristickou jednotu. V oblasti pozdějších Uher však Keltové zaujímali "pohraniční" území proti jiným starověkým národům. Velká pohroma postihla Kelty v této oblasti zejména jejich konfliktem s východním sousedem, Dáky, kteří sídlili v dnešním Rumunsku, tedy v oblasti ohraničené Tisou, Dunajem, Karpatami a Prutem, podnikali nájezdy až k Dněstru a oblastem při Černém moři. Podle antických zpráv byli Dákové lidem bojovným a divokým. Odívali se v široké spodky a kabáty až po kolena i dlouhé pláště. Jako zbraně užívali palice, křivé šavle a luky. Drak na žerdi byl jejich bojovným symbolem. - Nejslavnějším dáckým králem prvního století před křesťanskou érou byl Boerebista (Burvista). Tento panovník nejprve uspořádal vnitřní poměry dácké říše zavedením jistého druhu ceaseropapismu. Učinil totiž sám sebe nejenom absolutním panovníkem, ale také duchovní hlavou svého národa. Do boje byl schopen postavit kolem dvě stě tisíc dobře vycvičených bojovníků.

Konflikt s Kelty vypukl asi roku 48 před Kristem. Dákové se vydali na výboj západním směrem. Jako Boerebistův odpůrce je v antických pramenech jmenován bójský král Kritasir, jehož vrchní vláda se vztahovala i na keltské kmeny na území pozdějších Uher. K rozhodné bitvě došlo patrně u řeky Ráby. Keltové byli rozhodně poraženi a jejich dosavadní podunajské země (tj. západní Maďarsko a část Rakouska) byly hrozně popleněny tak, že se dlouhou dobu nazývaly v antických pramenech "bójská poušť" (deserta Boiorum). Rozhodného vítězství se však králi Beorebistovi nepodařilo využít k založení velkého středoevropského impéria, protože byl zavražděn od svých vlastních poddaných (dá se těžko prokázat, zda za atentátem stála římská moc) a jeho veliký stát se brzy potom rozpadl.

Oblast Dáků tak zůstala omezena na území dnešního Rumunska. Za císaře Tiberia (98-117) se Dacie stala římskou provincií. Římané v té době v Dacii ukořistili ohromné bohatství. Zejména bohaté doly na drahé kovy v Sedmihradsku poskytly císaři Trainovi finance k jeho velkolepým stavbám po celé říši i k dalším vojenským výbojům.

Z této doby již máme zprávy o účasti židovských finančníků a obchodníků, pro něž byla obrovská římská říše se svou tolerancí vůči všem národnostem neobyčejné výhodná.

Vraťme se k situaci v oblasti vlastního Maďarska. V době Beorebistova vpádu zde sídlil severně od řeky Drávy keltský kmen Skordisků; na pravém břehu Podunají byli usazeni jejich pokrevenci Pannonové (odtud latinský název provincie římského impéria- Pannonia), území mezi Dunajem a Sedmihradskem však bylo záhy osídleno kočovnými Jazygy, kteří měli až dlouho do středověku tu nejhorší pověst. Z porážky, zasazené jim Beorebistou, se Keltové již nevzpamatovali. Většina keltských oblastí byla v celé Evropě podmaněna Římany, část Germány (včetně českomoravského a slovenského prostoru). .

Jak jsem již uvedl, oblast dnešního Maďarska byla ovládnuta Římany, kteří zde vytvořili provincii Rannonia. Římský limes (hranice) se ustálil na Dunaji, v některých obdobích však Římané podnikali výboje daleko na sever. Například za císaře Marca Aurelia (161-180) pronikli Římané až do okolí dnešního Trenčína (latinsky Laugaritio). Během několika staletí proběhl jak v Dacii, tak i v Pannonii asimilační proces různých etnik. Zatímco Rumunsko si však až do našich časů zachovalo románský jazykový ráz (rumunština patří mezi románské jazyky), ve vlastním Maďarsku se situace později vyvinula jinak. Nicméně někteří maďarští nacionalističtí autoři zveličují maximálně význam římské kultury a římských kolonistů v Pannonii, od nichž prý Maďaři v 9. století bezprostředně převzali kulturu. - Toto tvrzení je ovšem vědecky těžko obhajitelné - podobně jako jiné opačné extrémy.

Z hlediska naší thematiky se musíme zmínit o tom, že právě z římského období správy Pannonie máme spolehlivě doloženu přítomnost Židů v této oblasti. Při archeologickém výzkumu starých římských osad se našly náhrobky s hebrejskými nápisy, mimo jiné i na místě dnešního hlavního města Maďarska Budapešti (nedaleko Aquincum) a také v Ostřihomi blízko československo-maďarských hranic. Již v této době působili Židé i na slovenském území. Nemáme však podobných archeologických a epigrafických údajů jako z vlastního Maďarska.

Pro postavení Židů v pannonské oblasti platí totéž, co pro římské impérium jako celek (s některým specifiky, zejména geografickou polohou v blízkosti barbarského - rozuměj neřímského - světa). Židé jsou v římském období doloženi na samých hranicích římské říše i v jiných oblastech. Například z počátku 3. století se zachovaly v dnešním německém Trevíru (lat. Augusta Treverum) hliněné figurky, karikující patrně židovské typy. Je zajímavé, že již v římských dobách není jméno vždy bezpečným dokladem příslušnosti k židovskému národu. Tak např. náhrobním nápisem v Římě je doložen jako Žid muž jménem Sigismundus, původem z Germánie.

Podobně jako v jiných oblastech římského impéria i v Pannonii (Dácie byla pro Římany ztracena již roku 273) se situace pro Židy zhoršila zrovnoprávněním křesťanství roku 313 a jeho pozdějším prohlášení za státní náboženství. Podle nových zákonů nesměli mít Židé trvale křesťanské otroky. Pohanští otroci se občas nechávali křtít i z toho důvodu, aby je jejich židovští páni museli propustit. Je jisté, že z toho židovským majitelům vznikla poměrně značná ekonomická újma, protože na jejich latifundiích, zvláště na Sicílii, ale i v Pannonii a jinde, pracovali právě otroci jako levná pracovní síla. Zákonná opatření, přijímaná s nástupem křesťanství, postupně omezovala obchod s otroky, který byl v této době a ještě dlouho do středověku převážné v rukou židovských obchodníků a finančníků. Nelze se tedy divit, že židovské obce přestaly mít zájem na udržení římské říše, s níž byl ze strany části Židů uzavřen modus vivendi, když se naděje na vítězství v otevřeném boji ukázaly jako nereálné. Židé vítali nově příchozí Germány, kteří vyznávali křesťanství ariánského směru. Např. v době ostrogótské vlády v Itálii (zejména v Ravenně) se tito ariáni chovali k Židům mírně - nedovolili jim ovšem stavět synagogy. Rovněž ariánští langobardi, kteří po určitou dobu ovládali i dnešní Maďarsko, poskytovali Židům širokou volnost.

K zániku římského panství nad Pannonii dochází v souvislosti se stěhováním národů. To bylo způsobeno vpádem Hunů do Evropy kolem roku 375. Hunové vyvrátili gótskou říši na dnešní Ukrajině a zapříčinili rozsáhlé stěhování germánských národů a kmenů do oblasti římského impéria. Kočovným Hunům se zalíbila zejména rovinatá krajina dnešního Maďarska, kde bylo i po jistou dobu centrum vlastní hunské říše. Odtud se v písemných pramenech objevuje označení "Hungaria", které se zachovalo v západních evropských jazycích dodnes pro označení Maďarska.

Hunská říše neměla ovšem dlouhé trvání. Rozpadla se brzy po smrti svého nejslavnějšího panovníka Attily (+453). Jeho hrob dosud marně hledají archeologové i dobrodruzi na různých místech Maďarska, Rumunska i jinde.- Pannonie se stala dočasným sídlem různých germánských kmenů: na východě Gepisů, na západě Maďarska Langobardů a jiných. Od šedesátých let šestého století se oblast Maďarska stává centrem jiné říše kočovníků, pověstných Avarů. Langobardi byli vytlačeni do Itálie, kde po dvě stě let ovládali zejména její severní část. V nepřímé souvislosti s Avary přicházejí do Pannonie také slovanské kmeny (na Slovensko ještě dříve), které strádaly pod avarským útlakem. Jejich nadvláda nad Slovany trvala více než dvě století - na rozdíl od Čech, Moravy a větší části Slovenska, kde Slovany osvobodil král Sámo Veliký ve dvacátých letech 7. století. Objevily se rovněž nepodložené hypothesy, že tento původem Frank byl možná Syřan nebo Žid.

V devadesátých letech 8. století byla avarská říše definitivně vyvrácena vojsky Karla Velikého. Značná část dnešního Maďarska se stala integrální součástí franské říše. Ostřihom (lat. Strigonium) byla například franská pohraniční pevnost.

V souvislosti s rozpadem franské říše na tři části, přichází po různých peripetiích k osvobození Slovanů v Pannonii (Kocel, syn Pribinův, byl zpočátku v lenní závislosti na východofranské říši), Pannonie se stává části říše Svatoplukovy.

Konec devátého století je poznamenán vpádem maďarských kočovníků, kteří se stávají zakladateli středověkého uherského státu.

II. část

V minulé stati jsem objasnil rozdíl v české odborné terminologii mezi pojmem "Uhry" v historickém smyslu a "Maďarskem". Zároveň jsem poukázal na skutečnost, že ve většině evropských jazyků tyto oba pojmy splývají. Po stránce chronologické jsme pak v našem líčení dospěli do okamžiku, kdy na území nynějšího Maďarska, resp. Uher v širším slova smyslu, pronikli předkové nynějších Maďarů.

V dosavadních dějinách teritoria znamenal příchod kočovných ugrofinských kmenů beze sporu důležitý přelom, který se kvalitativně lišil od Hunů, Avarů a jiných. Mám tím na mysli trvalé ovlivnění vývoje v této oblasti. Maďarské etnikum tvoří dnes jistou zvláštnost ve střední Evropě. Maďarský národ nepatří mezi indoevropská ani semitská etnika, a jeho jazyk náleží do skupiny tzv. ugrofinských, k níž bývají řazeny např. finština, estonština a jazyky četných drobných národů ne území Ruské federace. Pravlast Maďarů se s největší pravděpodobností rozkládala na východě středního Uralu. V polovině 9. století kočovali Maďaři mezi Volhou a Dněprem. Byzantská diplomacie jich již tehdy využívala proti Bulharům. - Podle dostupných písemných zpráv byzantské i západoevropské provenience byli tehdejší Maďaři divocí kočovníci, přirovnáváni nebo přímo ztotožňováni s Huny. Nikoli náhodou bylo území státního útvaru, který později Maďaři založili, označováno názvem "Hungaria", které přešlo do většiny západoevropských jazyků. Napomohla tomu i skutečnost, že území Uher bylo bezesporu v 5. století střediskem Hunů. Za své hunské "předky" se Maďaři nestyděli ani v pozdějších dobách. Přímé ztotožnění dnešního maďarského národa s Huny, jak to hlásali a dodnes alespoň částečně prosazují mnozí maďarští autoři, zejména romanopisci 19. století, však v žádném případě nemá vědecký podklad - náleží do oblasti pouhých přání zainteresovaných autorů. (Připomeňme si zde alespoň G. Gardonyie, který bývá přirovnáván k našemu A Jiráskovi).

Vraťme se však nyní ke zprávám o povaze Maďarů v 9. a 10. století. Podle zpráv již sám pohled na ně budil hrůzu a zděšení. Maďarští bojovnici měli oholené hlavy až na tři proudy vlasů, které splývaly s oholených lebek. Živili se lovem, chovem dobytka, rybářstvím a příležitostnými loupežemi. Teprve později se naučili od Germánů, ale především od Slovanů, zemědělství. Svědčí o tom výmluvně i přejatá odborná zemědělská terminologie v současné maďarštině.

Podíváme se krátce na tehdejší politickou situaci, v níž se odvíjí prehistorie Maďarů ve střední Evropě. Roku 888 umírá poslední panovník, který dočasně sjednotil bývalou říši Karla Velikého - Karel II. Tlustý. V Německu vládl tehdy král Arnulf a vedl vleklou válku s velkomoravským panovníkem Svatoplukem (+894). A právě v této době si Arnulf povolal proti Svatoplukovi na pomoc Maďary. V letošním roce od této události uplynulo právě 1.100 let, což nám dává příležitost k jisté historické paralele se současností.

Maďaři, pověstní jako výborní a rychlí jezdci, vpadli roku 892 od východu do Velkomoravské říše. První útok Maďarů se ještě Svatoplukovi podařilo odrazit. Dokud žil slavný velkomoravský panovník, říše se útokům úspěšně bránila. - Povoláním Maďarů si ovšem Arnulf tak říkajíc upletl strašlivý bič i na německé a další západoevropské národy. Po Svatoplukově smrti vpadali Maďaři téměř každoročně - nyní jit ovšem na svůj vrub - do Velkomoravské říše. Roku 896 trvale ovládli Pannonii, tj. přibližně oblast dnešního Maďarska.

Roku 1896 Maďaři velkolepě slavili tisící výročí příchodu do uherské nížiny. V souvislosti s naším tématem je možné vyslovit více než důvodné podezření, že skryté síly tehdejší doby, v jejichž řadách byly špičky židovského obchodního a finančního světa, se přičinily významně o povolání Maďarů do střední Evropy. Navzdory své zkušenosti a informovanosti však tyto síly dobře neodhadly pozdější vývoj, kdy se Uhry po sto letech stávají pevnou oporou papežské politiky a katolicismu na rozhraní střední, východní a jihovýchodní Evropy.

Zůstaňme však ještě v období 9. a 10. století. Přibližně v letech 906-907 vyvrátili Maďaři Velkomoravskou říši. Nezvaní hosté plenili po celé desáté století prakticky celou střední i západní Evropu. - Prvním známým vůdcem Maďarů byl Almus. Jeho syn Arpád se stal praotcem panovnického rodu, který vládl v Uhrách až do roku 1301. Po Arpádovi se stal nejmocnějším panovníkem (nebo spíše snad kmenovým náčelníkem) jeho syn Zoltán (asi 907-947). Na ovládnutí Německa však síly Maďarů nestačily. Roku 933 utrpěli těžkou porážku od Jindřicha I. Ptáčníka u Merseburgu a po dalším debaklu u Augsburgu na řece Lechu roku 955 se zdálo, že maďarské etnikum brzy postihne osud tolika jiných kočovných kmenů - že po nich zůstane pouze nelichotivá zmínka v historických kronikách!

Před tímto osudem zachránili Maďary někteří prozřetelní členové jejich národa ve spolupráci s misionáři křesťanské víry jiných národů (mimo jiných i sv. Vojtěcha). V tomto smyslu bývá některými historiky nedoceňována úloha pátého panovníka z rodu Arpádovců, Gejzy (972 - 997). Byl to muž mírumilovný, který bystře viděl do budoucnosti. Začal do země povolávat cizí kupce a řemeslníky, kteří se v zemi pod jeho ochranou usazovali. Osobní příklad dal tím, že jako první opustil otevřené polní ležení: sídlil na pevných hradech - Ostřihomi, Stoličním Bělehradě a Vesprymu (Veszprem). Gejzovu ideu dokončil jeho syn sv. Štěpán (997- 1038), kterého podle tradice pokřtil sv. Vojtěch. Roku 995 se Štěpán zasnoubil s Giselou, dcerou bavorského vévody Jindřicha. Tehdy přišlo do země mnoho Němců i

příslušníků jiných křesťanských národů, zejména Čechů. Je jisté, že tento směr vývoje nemohl vyhovovat jednak místním maďarským velmožům, kteří byli spjati se starými pohanskými kmenovými tradicemi (původně se Maďaři dělili na sedm kmenů, z nichž pouze jediný se vlastně nazýval "Maďaři"), ale především skrytým silám, které si takto rozhodně nepředstavovaly vývoj tehdejší politiky, to je posilování křesťanství.

Je proto téměř zákonité, že nastoupení katolického panovníka Štěpána na trůn bylo signálem ke všeobecné vzpouře. Štěpán zvítězil proti všem předpokladům roku 998 ačkoli měl mnohem méně přívrženců a spojenců. Svého vítězství Štěpán využil k prosazení křesťanství. Zejména jedním nařízením si znepřátelil maďarské náčelníky a židovské obchodníky. Přikázal totiž, aby byli okamžitě propuštěni na svobodu všichni křesťanští zajatci z cizích národů.

Prozíravý Štěpán se postaral o to, aby vítězství křesťanství bylo opravdu trvalé. Povolal do země veliké množství kněží z ostatních katolických zemí. Kromě toho se snažil, aby Uhry dostaly samostatnou církevní správu. K papeži Silvestrovi II. (999-1003) vypravil za tímto účelem slavnostní poselství a papež prosbě ochotně vyhověl. V Ostřihomi bylo založeno arcibiskupství a deset biskupství tam, "kde se králi ráčiti bude". Papež poslal navíc Štěpánovi zlatou korunu a udělil mu titul "apoštolský král uherský". Štěpán se dal slavně korunovat v Ostřihomi a užil svého práva, nosit jako jediný světský panovník před sebou dvojitý kříž, tzv. patriarší - odtud celouherský znak s arpádskými břevny, trojvrším, patriarším křížem a svatoštěpánskou korunou.

Král Štěpán se rovněž postaral o administrativu uherské země, která se osvědčila na dlouhá staletí. Aby se zabezpečil proti novým vzpourám kmenových náčelníků, (chaganů) rozdělil Uhry na komitáty (župy). V každé župě byl vystavěn královský hrad jako sídlo župy, a župan byl podřízen přímo králi a nejvyššímu dvorskému úřadu. Tím byl úřad tzv. dvorského župana (lat. comes palatinus, mad. nadorsipán). Úřední řečí Uher se stala až do poloviny minulého století latina, což překlenulo národnostní rozpory mezi četnými národy uherského státu. Můžeme zde říci, že Uhry představovaly v tomto směru jistou obdobu "svaté říše římské" v malém provedení - i když ovšem s četnými výhradami, které nelze přehlížet.

Uhry se staly lénem papežů navzdory snahám některých císařů; zejména Jindřicha III. (1039-1056) změnit tento stav ve prospěch Říše. Opatření sv. Štěpána se ukázala jako neobyčejně prozíravá a trvalá, a Uhry se staly výspou latinského křesťanství i přes silné byzantské vlivy politické, jazykové i liturgické (v Uhrách bylo mnoho klášterů byzantského ritu) a přes doznívající relikty pohanství, které byly v Uhrách pochopitelně silnější než jinde.

Těchto zbytků pohanství se snažily využít zejména židovští obchodníci s otroky. Jak výslovně dosvědčuje např. Kosmas prodávání lidi do otroctví z Čech jmenovitě do Uher bylo téměř výhradně v jejich rukou. Peněžní moc pak dobývala Židům přízně i při mnohých župních úřadech v Uhrách. Je zajímavé, že když v době první křížové výpravy (1096-1099) dorazily k uherské hranici tři samostatné skupiny křižáků z německých krajů, kteří před tím aktivně vystupovali v protižidovských pogromech v Porýní, Uhři je do země nepustili. Zmíněné násilnosti proti Židům v Porýní hodnotí britský historik A Duggan takto: "Bylo všeobecně známo, že ve válce na život a na smrt mezi křesťany a muslimy straní Židé muslimům, což snad vysvětluje, ale neomlouvá tento masakr. (Srv. A. Duggan, Křižácké výpravy, Praha 1973, str. 27).

Uhry a Polsko tvořily ve středověku často tranzitní státy, eventuelně přímo útočiště mnohým Židům, kteří uprchli z jiných evropských zemí. O tom svědčí pozdější tradice židovské i nežidovské provenience. Bylo by zajímavé zpracovat tuto problematiku např. na základě pozdějších kronik a zpráv, i když snad nejsou po stránce chronologické zcela exaktní. Např. Václav Hájek z Libočan, který je tolik tupen v povědomí širokých neodborných i odborných vrstev již po dvě století, podává v tomto směru zajímavé podrobnosti. Je totiž příliš povrchní, odbývat jeho zprávy apriorním předpokladem, že si Hájek z Libočan vždy a za všech okolností pouze vymýšlel. Např. k roku 1064 podává V. Hájek z Libočan následující zprávy: "Veliké množství Židův do Prahy přišlo, žádajíce, aby jim Čechové bytu mezi sebou přáli, neb toho času je pro jejich nešlechetné skutky hnali... Pražané, slyšíce jejich snažnou žádost a velikou prosbu, také i dary veliké od nich vzavše. Vratislavovi knížeti svému to oznámili a za ně se skrze mnohé příčiny přimlouvali. Ale on nikoliv nedal sebou hnouti a nechtěl jich do Většího ani Menšího města pražského přijíti a pravil: Poněvadž jsou mezi jinými starobylými křesťany v zemích císařských se nezachovali, není slušné, aby zde mezi námi bydliti měli.- I rozkázal pod pokutou hlavy ztracení, aby všichni ven ze země do dne třetího se vyhostili a odešli. Kteříž vyrozuměvše, že jich tu bytu není, na východ slunce se obrátili... a jak prve v zemích západních, tak i východních svou nepravost provozovali a křesťany trávili." (Srv. V. Řezníček, Židé v zemích Českých, Praha 1900, str.15).

III. část

Minule jsme se seznámili s přehledem historických událostí v oblasti Uher od okamžiku příchodu maďarských kmenů. Poukázal jsem rovněž na to, jak se situace z hlediska taktiky a cílů skrytých sil vyvinula nepříznivě. Navzdory maximální podpoře, které se dostávalo pohanské "oposici", a kterou nelze vysvětlit teorii o tom, že relikty pohanství byly u Maďarů nepoměrně silnější ve srovnání s jinými národy, nebo rozdílným etnickým původem Maďarů a náchylností jejich kmenových náčelníků k lupičství a mnohoženství - stávají se Uhry za vlády sv. Štěpána (997-1038) výspou latinské katolické kultury v tomto důležitém území střední Evropy na hranici východoslovanského a balkánského světa.

Ukázali jsme si zároveň, že díky prozíravé politice krále Štěpána a jeho rádců byly v Uhrách položeny ony základy církevní i politicko-administrativní správy, které se osvědčily po celá staletí prakticky beze změn: Především těmto uvedeným skutečnostem vlastně vděčí maďarský národ za své přežití uprostřed svých indoevropských sousedů, jimiž je ze všech stran obklopen.

Prostřednictvím latiny, která byla v Uhrách úředním jazykem až do minulého století, byla zároveň alespoň do jisté míry realizována myšlenka křesťanského státu (res publica christiana) ve středověkém smyslu. Tehdejšímu pojetí rozhodně nebyl vzdálen patriotismus. Šovinismus v novodobém pojetí, zejména v jeho extrémní podobě "etnické očisty" byl ovšem ve středověku neznámým fenomenem. Rovněž pogromy proti židovské části obyvatelstva v tehdejší Evropě (především v časech křižáckých válek) nebyly neseny ve znamení nějaké národnostní očisty, ale měly náboženský základ, zesílený navíc politickými důvody spolupráce Židů s muslimským světem.

Existovala ovšem i ve středověku jedna výjimka z výše uvedeného pravidla, kterou představovaly špičky tehdejšího judaismu, řídící se učením Talmudu o tom, že nežidovské (gojímské) národy není vůbec možno považovat za lidi.

Vraťme se nyní po malém odbočení k situaci v Uhrách. Vzhledem ke skutečnosti, že maďarská pohanská "oposice" nezvítězila ani na konci 10. století, ani po smrti krále sv. Štěpána (císař Jindřich III. dosadil na trůn krále Petra a zlaté kopí jeho odpůrce Samuela, aby poslal do Říma na znamení, že křesťanství definitivně v Uhrách zvítězilo nad pohanstvím), dostal se do popředí jiný problém - na kterou stranu se přikloní Uhry v konfliktu mezi papežstvím a císařstvím v tzv. boji o investituru. - Nahlédneme-li do běžné historické literatury, eventuelně do slovníků, dozvíme se, že tento název znamená v tehdejším kontextu spor o dosazování církevních hodnostářů. Má například právo císař - jako představitel světské moci- jmenovat biskupy a opaty? - Má se na ně pohlížet jako na pouze duchovní hodnostáře, nebo především jako na držitele velkých feudálních majetků, kteří jsou v případě tohoto výkladu povinováni věrností v první řadě svému světskému pánu, který jim ona léna propůjčil?

Podstata konfliktu však byla mnohem hlubší: jednalo se ve své podstatě o to, zda se západní a střední Evropa vydají směrem, který zvítězil v oblasti pravosláví, tj. podřízení duchovních církevních představitelů světské politické moci (což bývá v historické literatuře označováno jako "caesaropapismus"). - V tomto případě by papež - hlava katolické Církve - byl pouze figurkou v politice císařů tehdejší Svaté říše římské. V okamžiku vítězství této eventuality by se patrně celá oblast katolické Církve dříve či později rozpadla na více méně nezávislé patriarcháty, jak k tomu došlo na Východě, a latina by asi brzy přestala být jednotícím prvkem (jakkoli se o tomto požadavku tehdy ještě výslovně nehovořilo).

Druhý možný směr byl opačný, který representovalo zejména tzv. clunyjské hnutí (podle kláštera v Cluny v jižní Francii), který prosazoval vysokou důstojnost papežství, a podřízení světské moci duchovní.

Jako výrazné typy prvotních směrů bývají uváděni zejména papež Řehoř VII. (1073-1085) a císař Jindřich IV. (1056-1105). - Zmíněný zápas o investituru byl (alespoň formálně) ukončen roku 1122 konkordátem ve Wormsu, který znamenal faktické vítězství Církve. Ke konfliktům mezi císařstvím a papežstvím docházelo ovšem i později.

Po stránce politické stála moc Církve na vrcholu zejména ve 13. století. Konflikt o investituru neprobíhal pouze bilaterálně, tj. papežství : císařství. Byly do něj zapojeny prakticky všechny státy tehdejšího západního latinského světa křesťanství.

Na které straně stály v tomto konfliktu skryté síly, a čí vítězství by jim více vyhovovalo, nemusím snad ani zvlášť zdůrazňovat.

Uhry (podobně jako Polsko) se v tomto tehdejším celoevropském konfliktu přidaly na stranu papežskou, jak to odpovídalo postavení Uher jako papežského léna - pokusy některých císařů v 11. století, zejména Jindřicha III., změnit tento stav Uher a udělat z nich říšské léno, byly ve staletých dějinách pouhou episodou. - Tím se Uhry diametrálně lišily od tehdejšího českého státu, který zejména na Vratislava II (1061-1092) byl pevnou oporou Říše proti papežství. Za tento postoj byl také Vratislav odměněn královskou korunou. Projevilo se to mimo jiné v úplně jiném postavení katolické Církve v Uhrách a v Čechách. Zatím co v Uhrách došlo poměrně brzy k emancipaci Církve

i k poslední roli, kterou sehrávala v životě země, v Čechách se tak stalo až po těžkých konfliktech v první čtvrtině 13. století.

Jaké bylo vlastně postavení skrytých sil judaismu v Uhrách v této době? - Minule jsem se již umínil o skutečnosti, že jisté kruhy tehdejšího židovského finančního a obchodního světa se snažily maximálně využívat, resp. zneužívat zbytků pohanského cítění obyvatelstva tehdejších Uher - zejména ve sféře obchodu s otroky. Židé využívali svých bohatých kontaktů a informovanosti také v případech ohrožení svého postavení a majetku v některém z regionů tehdejší Evropy, jak o tom výslovně svědčí např. Kosmova kronika k roku 1098:

"Doneslo se knížeti Břetislavovi, že jakýsi počet Židů uprchl a že někteří tajně stěhují svá bohatství dílem do Polska, dílem do Uher." - "Kníže, velmi se proto rozhněvav, poslal správce komory své s několika bojovníky, aby je od hlavy k patě obrali ...Ó co peněz toho dne bylo pobráno bídným Židům, tolik bohatství nebylo ani ze zapálené Tróje sneseno na břehu euboiském."

Uhry tedy byly jistým transitem pro značnou část evropských Židů. Není to v rozporu s tím, co bylo řečeno výše o skutečnosti, že Uhry stály na straně nepřátelské konečnému snažení skrytých sil? - Jak ukazují dějiny není, protože na ně nesmíme nahlížet zjednodušeným způsobem, byť i k tomu máme sklony; nic by nám totiž více nezkreslovalo skutečnost a nemožnost jejího pochopení. - Ne nadarmo jsem použil několikrát pro skryté síly také označení "temné". Těmto silám nikdy nebyl a není vlastní otevřený způsob boje, ale blufování a předstírání klamných cílů a úmyslů. Nesmíme zapomínat na skutečnost, že ačkoliv například český a uherský stát se nacházely v boji o investituru na protilehlé straně, ve vztahu k Židům platí po většinu historického období vrcholného středověku slova Františka Palackého:

"Pokládání ...za jmění komory královské a nakládáno s nimi jak se včelami, kterýmž opatrný hospodář ujímá nadbytek medu, kdykoli příhodnou k tomu spatřuje chvíli. Za to ale chráněno jich jako včel, a nedáno jim ublížiti, aby mohli těžiti bez přítrže ku prospěchu hospodářovu."

A podobně jako v Čechách, i Židé v Uhrách mohli svobodně vyznávat své náboženství a měli zde své synagogy. Ostatně v uherském státě před mongolským vpádem (tj. roku 1241) byla relativně větší míra náboženské snášenlivosti než jinde. Například v rámci křesťanství se zde vedle latinského ritu praktikoval také.. ritus slovanský a řecký - to bylo ovšem podepřeno skutečností, že ve vrcholném středověku byl uherský stát po jistou dobu bezprostředním sousedem byzantské říše.

Vnitřní poměry maďarského etnika se však dlouhá desetiletí příliš nepodobaly západoevropskému zvyku. Mnozí Maďaři ještě ve 12. a 13. století bydleli raději v přenosných stanech, kterým dávali přednost před pevnými osadami a stavbami. Teprve král Béla III. (1173-1196) přiměl ve větší míře i obecný lid, aby si stavěl pevné příbytky. Vešlo také v obyčej, že kdo se chtěl soudit, musel svoji žalobu písemně podat soudu, tj. latinsky. Nikoli náhodou se v historických pramenech vláda Bély III. (tj. po našem Vojtěch) hodnotí jako štěstí pro Maďary, a král Béla je stavěn hned vedle sv. Štěpána jako nejlepší panovník rodu Arpádova.- Ondřej II. (1205-1235) se roku 1217 osobně zúčastnil křížové výpravy. Za jeho panování si uherští velmoži vynutili pověstnou Zlatou bullu (1222), která se stala základem uherské zemské ústavy. Zabezpečovala práva zemská i šlechtická. Vzhledem k našemu tématu je zajímavý paragraf 7., který stanovil, že Židé a mohamedáni musí býti z veřejných úřadů odstraněni. - Roku 1233 pak byla vydána opravená Zlatá bulla, kterou vedle šlechty i katolické duchovenstvo nabylo rozsáhlých výsad a práv.

Za vlády nástupce Ondřeje II., krále Bély IV. (1235-1270) postihla Uhry strašná katastrofa v podobě mongolského vpádu, který vylidnil značnou část Uher a přinesl i jisté změny etnického charakteru. Již na počátku vlády Bély IV. našlo v Uhrách nové sídlo 40 tisíc kumánských mužů (podle tehdejšího zvyku se ženy a děti nepočítaly). Jen pro snazší orientaci uvádím, že v ruských historických pramenech jsou Kumáni nazýváni "Polovci".

Protože mongolský vpád znamenal určitý předěl ve starších dějinách Uher, budeme se této záležitosti věnovat v další části.

IV. část

Minule jsme se zabývali vývojem uherského státu od doby oficiálního přijetí křesťanství v katolické podobě až po důležitý mezník starších uherských dějin, kterým je vpád Mongolů roku 1241. Objasnili jsme si zároveň některé indicie, které dávají tušit hlubší vliv skrytých sil judaismu v uherských dějinách - rozhodně významnější, než je na první pohled zřejmé (např. č. 7 pověstné Zlaté bully i roku 1222, který hovoří o tom, že Židé a mohamedáni mají být vzdáleni z veřejných úřadů).

Vpád Mongolů připadá do období dlouhé vlády krále Bély IV. (1235 - 1270). V historických pramenech i v literatuře je hodnocen jako panovník odhodlaný a pevný. Přinutil například všechny velmože, kteří neprávem drželi královské statky, aby je vrátili koruně. Zde pochopitelně nemáme přímých dokladů, ale můžeme logicky předpokládat, že se

král ve svém zápase se šlechtou opíral o "poradce" z řad lidí, kteří přímo nebo nepřímo sloužili skrytým silám, tj. opět osobám z okruhu židovských finančníků a obchodníků - jinak by totiž citovaný článek 7. Zlaté bully Bélova předchůdce neměl smysl. Tyto kruhy židovských finančníků disponovaly mj. výbornou zpravodajskou službou, která neměla v tehdejší Evropě obdoby.

Skryté síly byly nepochybně dávno předem informovány (pokud se dokonce na akci nějak nepřímo nepodílely třeba šířením pověstí o "bohaté kořisti") o chystaném vpádu obrovských mas mongolských kočovníků do Evropy. V plné síle k němu došlo za vlády nástupce Velikého chána Temudžina-Čingischána, chána Oktaje (1227 -1241). Do čela západní výpravy byl postaven nejstarší Temudžinův vnuk, pověstný Batu.

Z ruských měst padla jako první Rjazaň (1237), potom Moskva, Suzdal a Vladimír (1238), pak následovala Perejaslavl, Černigov (1239) a posléze roku 1240 i Kyjev. - Pak se masy mongolských vojsk rozdělily. Jedna část pokračovala v tažení severozápadním směrem proti rozdělenému Polsku, větší část pak vtrhla do Uher. Mongolové si vzali k napadení Uher jako záminku pobyt Kumánů na uherském území. Kumáni (v ruských pramenech Polovic) dosud kočovali po širých prostorách jižní Rusi, resp. Ukrajiny. Byl to národ etnicky tureckého původu. Kumáni byli rovněž chánem Batu poraženi a zahnáni do valašských hor (v dnešním Rumunsku). - Král Béla, který v Kumánech viděl oporu proti maďarské šlechtě, ochotně přijal 40 tisíc kumánských bojovníků i s rodinami na uherské území. Brzy po nich se objevilo v karpatských horách několik desítek tisíc Mongolů, aby připravili cestu hlavním vojskům hordy.

Zde se dostáváme k jedné z pověstných záhad historie. "Kdosi" totiž do poslední chvíle líčil králi Bélovi Kumány jako nejvhodnější možné spojence - najednou se propaganda obrátila a králi bylo ve dne v noci našeptáváno, že Kumáni jsou vlastně tatarští (tj. mongolští) vyzvědači. Nedivíme se tedy, že uherská král nechal zajmout kumánského vůdce s jeho rodinou. To ovšem Kumány odcizilo uherskému králi a mnozí z nich se pak skutečně dali do činné služby ve prospěch Mongolů. - Je velmi těžké uvěřit, že by to byla všechno pouhá náhoda. Někteří historici vytýkají uherskému králi Bélovi IV., že zanedbal obranu země - podle mého názoru nejsou tyto výčitky zcela spravedlivé.

Uherský palatin, vyslaný k obraně hranic, byl Mongoly poražen 12. března 1241, 15. března se již objevili první mongolští jezdci před Peští (dnešní Budapešť. Uherský král poslal své poklady a rodinu k rakouskému vévodovi Bedřichu Svárlivému spolu s prosbou o rychlou vojenskou pomoc. Před Peští bylo zatím svedeno jen několik drobných potyček. Mezi zajatými Mongoly byl i jeden Kumán, což Maďary rozhořčilo natolik, že vzali útokem dům, v němž byl vězněn zajatý kumánský náčelník Kuthe a byl spolu s ostatními rukojmími zabit. Pak už se po těchto nedorozuměních můžeme sotva divit, že Kumáni začali masově přecházet k nepříteli. Je zde jistá paralela s událostmi druhé světové války, kdy v SSSR Ukrajinci i Rusové viděli (byť i nesprávně) v německých armádách osvoboditele od bolševismu, ale byli masakry SS doslova přinuceni postavit se na obránu Stalina.

Počátkem dubna konečně vytrhl uherský král Béla IV. asi se 70 tisíci bojovníky proti více než čtvrtmilionové armádě Mongolů. Uhři byli poraženi - mezi padlými zůstali i arcibiskupové ostřihomský a kaločský, i biskup nitranský. Král Béla se stěží zachránil útěkem. Po této porážce padl i Budín (teprve roku 1873 se Pešť spojila s Budínem v nynější hlavní město Maďarska pod názvem Budapešť). Následoval strašlivý masakr obyvatel dobytého města. Všichni obyvatelé Budína museli nastoupit do dlouhých řad, kolem nichž procházeli vítězní Mongolové a utínali mužům ruce. V ukrutnostech nezůstaly pozadu ani mongolské ženy, které ze žárlivosti zohavovaly zajaté Maďarky uřezáváním nosů a uší. Mongolští vojáci užívali zajatých Maďarů, mužů, žen i dětí jako cvičných terčů k lukostřelbě. Je zbytečné pokračovat v dalším výčtu ukrutností. - Následky pustošení města a okolí byli takové, že i mezi Mongoly vypukl brzy citelný nedostatek potravin, vzdor jejich proslulé organizaci, která bývá i jinak seriosními historiky obvykle zlehčována nebo zamlčována. Skutečností je, že podstatná část Uher byla obrácena doslova v poušť - včetně značné části území dnešního Slovenska s výjimkou nedostupných horských oblastí.

Zdálo se, že veškerému obyvatelstvu Uher hrozí vyhubení, a že zejména Maďary postihne osud, jemuž ušli přijetím křesťanství na přelomu tisíciletí. Pouze v Chorvatsku utrpěli Mongolové dílčí vojenský neúspěch, který ovšem nemohl o ničem zásadním rozhodnout.

Štěstí nakonec přálo Uhrám! Po smrti chána Oktaje (+1241) se Mongolové stáhli ze střední Evropy a spokojili se s nadvládou nad Rusí (do roku 1480). K jejich stažení snad částečně napomohly i další drobnější porážky Mongolů, např. od českého krále Václava I. (1230-1253), který rozhodně patřil k nejprozíravějším panovníkům tehdejší Evropy.

Na tomto místě si můžeme opět položit otázku: Nebylo v tuto chvíli pro skryté síly jistě výhodnější přejít na jinou "formu", než dopustit, aby celý tehdejší známý svět padl do rukou Mongolům? Situace by se dala asi velice těžko kontrolovat a usměrňovat jim výhodným směrem - již vzhledem k odlišné etnicitě Mongolů a Číňanů, kteří představovali značnou část obyvatelstva ohromné mongolské říše. A ještě jednu otázku si můžeme v této souvislosti položit: Nenapomohly tudíž skryté síly rozkladu dosud jednotné mongolské říše? Byly zde pouze přirozené příčiny, o

nichž se může čtenář dozvědět v každé běžné učebnici? Není vyloučeno, že někdo zná odpověď na tyto poněkud teoretické otázky!

Mongolský vpád znamenal ve svém důsledku mimo jiné také významný předěl v etnickém složení Uher. Na "uprázdněná" místa přicházeli kolonisté ze západní Evropy, především z německých oblastí. Počátky německé kolonizace je ovšem možné datovat do doby starší, ale po roce 1241 dosahuje svého vrcholu. Král Béla IV. se po svém návratu do země všemožně snažil pomáhat svým poddaným v obnově. Zakládal vesnice, města, vinohrady a podporoval rozvoj hornictví, včetně těžby drahých kovů. Hranice a cesty od průsmyků byly opevňovány hrady. K naší thematice je vhodné připomenout, že právě v této době byla dána Židům opět občanská práva. Ve vztahu k Židům je období druhé poloviny 13. století ve středoevropských státech (Uhry, Polsko, Čechy, Rakousy) vůbec významným mezníkem. - Béla IV. poskytl Židům obdobná privilegia, jako v tehdejším českém státě jeho současník Přemysl Otakar II. (1253-1278). Středoevropští panovníci se opírali mj. o výklad rozhodnutí papeže Innocence IV. (1243-1254) zejména v tom smyslu, že Židé nemají být nuceni ke křtu. Privilegia přiznaná Židům tehdy v Uhrách, Rakousku a Čechách svým způsobem představují první společný zákoník v teritoriu pozdější podunajské monarchie, což je opravdu téměř neuvěřitelná shoda okolností - tím spíše, že v téže době v západní Evropě např. francouzský král Ludvík IX. Svatý (1226-1270) nechal veřejně pálit Talmud, a z Anglie byli Židé roku 1290 úplně vypovězeni...

V rovině obecné mocenské politiky je panování posledních Arpádovců (Štěpána V., Ladislava N. i Ondřeje III.) charakterizováno zejména konflikty s českým státem. Za těchto bojů pronikla například vojska Přemysla Otakara II. několikrát na dnešní Slovensko, tj. do tehdejších Horních Uher.

Poslední Arpádovec Ondřej III. zemřel 14. ledna 1301 za nejasných okolností - nevylučuje se, že byl otráven. Část uherské šlechty zvolila za svého krále českého panovníka Václava II., který korunu postoupil svému synovi, poslednímu Přemyslovci Václavovi III. Zdálo se, že takto vznikne velká středoevropská federace česko-polsko-uherská. Tento stav věcí však neměl dlouhého trvání: Po několikaletých bojích o trůn se v Uhrách prosadil původem francouzský rod Anjouovců, v té době již pevně etablovaný rovněž v jižní Itálii. Uherským králem se stává Karel Robert (1308-1342). Tento rod měl plnou podporu papežské Kurie (v té době ovšem již avognonské papežství pod vlivem francouzské politiky).

Pouze Matúš Čák, který sídlil na Trenčíně (+1321) odolával dlouho tomuto panovníkovi s oficiálním zdůvodněním, že Karel Robert uvádí Uhry opět pod přímou papežskou poddanost. Papežský legát vyřkl proto proti Čákovi klatbu. Do konfliktu se zapojil i český král Jan Lucemburský, který roku 1315 Matúše Čáka porazil v bitvě u Holíče a přinutil ho k navrácení neprávem zabraných území na Moravě.

Konflikty mezi Polskem, Uhrami a Čechami byly později vyřešeny v uherském Visegradě. Karel Robert zemřel 16. července 1342. Jeho nástupcem se stal poslední mužský potomek anjouovského rodu uherské větve, král Ludvík, kterému uherští letopisci dávají přídomek "Veliký" (1342-1382). Za jeho vlády se zdálo, že dojde ke spojení Uher a Neapolska formou personální unie. Tato snaha krále Ludvíka neměla ovšem nakonec úspěch. Co se týče vnitřního rozkvětu Uher, je možné toto období přirovnat k vládě Karla IV., a to nejenom chronologicky. Obchodu výborně prospívala geografická poloha Uher mezi Polskem a Haličí na jedné straně a pobřežím Jaderského moře na straně druhé. Na obchodu ovšem měli opět hlavní podíl Židé. Je zajímavé, jak skryté síly ovlivňovaly politiku i tohoto mocného křesťanského krále. Ludvík Uherský se vypravil vojensky proti patarénům (srv. články o Balkánu), zmocnil se značného území a přijal titul bána Bosenského - heretiky na bosenském území však násilím nepotlačoval, i když to bylo smyslem papežských výzev k boji proti kacířům v této zemi.

V roce 1367 založil král Ludvík universitu v Pětikostelí, která však na rozdíl od pražské university Karlovy neměla před sebou slavnou budoucnost. Ludvík řečený Veliký zemřel 11. září 1382. Národy Uher - Maďaři, Slováci, Chorvati a další ho počítají mezi své nejslavnější panovníky. Král nezanechal po sobě mužských potomků.

V. část

Minule jsme si ukázali, jaký význam na další osudy oblasti měl mongolský vpád do Uher z roku 1241, mimo jiné i ve vztahu k naší problematice. Zejména jsme si připomněli, že po velké ztrátě obyvatelstva se neobyčejně rozšířila německá kolonizace, a zvláště že i Židé dostali všechna občanská práva. Třináctě století, znamená pro Židy vůbec ve všech středoevropských státech (Uhry, Čechy, Polsko a Rakousko) příznivý obrat ve smyslu dosažených privilegií od místních panovníků.

Po stránce chronologické jsme se minule dostali k roku 1382, kdy umírá významný uherský panovník Ludvík Veliký z rodu Anjou. Zanechal dvě dcery, Marii a Hedviku. Marie byla ustanovena panující královnou uherskou, zatím co Hedvika (Jadwiga) byla povolána na polský trůn. Dvanáctiletá personální unie polsko-uherská (1370-1382) zanikla tedy smrtí Ludvíka Velikého. Nemůžeme v této souvislosti než opět poukázat na některé podezřelé okolnosti: Přáním

krále Ludvíka bylo, aby nástupnické právo Marie bylo uznáno jak v Polsku, tak i v Uhrách. Snoubencem Marie byl nám dobře známý (i když bohužel ve zkreslené podobě) syn Karla IV. a Elišky Pomořanské - tehdy čtrnáctiletý Zikmund. Krátce před svou smrtí vyslal Ludvík Zikmunda do Polska. Tehdy však do dějin opět vstoupily zákulisní intriky. Po Ludvíkově smrti byla sice Marie bez velkých nesnází přijata za královnu v Uhrách, kde se jejím jménem ujala vlády její matka Alžběta (Eliška), v Polsku však vystoupil Semovít, údělný kníže Mazovský. Zikmund si chtěl brzkým sňatkem s Marií pojistit alespoň uherský trůn. Královna vdova však sňatek úmyslné oddalovala návodem svého oblíbence palatina Mikuláše Gáry. - To vyvolalo velké nedorozumění mezi královnou vdovou a jejím budoucím zetěm Zikmundem. Po značném úsilí se nakonec Zikmundovi podařilo roku 1387 nastoupit na uherský trůn.

Do konfliktu v Uhrách se aktivně zapojili také Benátčané, kteří chtěli rozšířit své území v Dalmácii. Zdá se více než jen pravděpodobné, že za událostmi tehdejší doby stály opět skryté síly. Nepodařilo se jim sice úplně eliminovat Zikmunda, měly však nicméně značný úspěch - nedošlo totiž k vytvoření mocného středoevropského polsko-uherského státu. Hedvika (Jadwiga) se roku 1386 zasnoubila s dosud pohanským litevským velkoknížetem Jagelem, čímž byl vytvořen základ unie polsko-litevské. Pouze tak byla šance na pozdější vítězství s mocným řádovým státem Německých rytířů. Skutečnost tohoto sňatku ovšem nijak nepopírá bezúhonnost života Jadwigy, která byla později prohlášena za svatou (+1399). Marie zemřela již roku 1392 jako bezdětná, což opět do jisté míry Zikmundovi zkomplikovalo jeho postavení v Uhrách.

Jak velice byl Zikmund skrytým silám nepříjemný, vidíme i z toho, že byl vůdčí osobností v obraně tehdejší Evropy proti nastupujícímu tureckému nebezpečí. (Připomeňme si zde i velice zkreslené líčení Zikmunda v tzv. humanistickém školství od Masaryka do dnešních dnů!). - Vnitřní oslabení Zikmundovy vlády můžeme chápat jako jednu z příčin neúspěchu výpravy proti Turkům z roku 1396. Zikmund mínil nastupujícímu islámskému nebezpečí (které ohrožovalo i jeho lenní panství, získané Ludvíkem Velikým nad některými zeměmi Balkánského poloostrova) čelit křížovou výpravou. Ta však skončila porážkou křesťanských vojsk u Nikopole.

Naštěstí pro tehdejší Evropu (zejména pro Uhersko) nemohli Turci tohoto vítězství využít. Naopak díky katastrofální porážce Turků od Temerlána roku 1402 se zdálo, že dějiny zapíší osmanskou říši do knihy zemřelých. Tehdy skryté síly podpořily jinou variantu. Mám tím na mysli husitské hnutí, které si od počátku 15. století získalo v českém království pevné postavení. Již ve svých předchozích článcích, věnovaných této tématice, jsem objasnil příčiny nepopiratelné skutečnosti, že totiž husitské hnutí vlastně zachránilo tureckou říši před zánikem a naopak pomohlo později nepřímo k likvidaci křesťanské Byzance. V této souvislosti je nutné se zmínit o tom, že Zikmund vystupoval proti husitství od samého začátku. Husitství je možno globálně označit za útok judaismu proti tehdejšímu křesťanskému kapitálu, i když celá věc má mnoho dalších aspektů. - Není vůbec náhodné, že např. poslední pražský arcibiskup před vypuknutím husitských válek, Zbyněk Zajíc z Hasenburka, se snažil zastavit reformní hnutí, a musel se obávat o svou vlastní bezpečnost. Umírá na útěku k Zikmundovi roku 1411. - Další činnost Zikmundova proti Husovi v Kostnici, a jeho boje s husitskými vojsky jsou relativné dobře známy; nebudeme se tedy těmito historickými fakty zabývat.

Roku 1436 nabyl Zikmund konečné všeobecného uznání i v Čechách - byly to ovšem jiné Čechy, než před rokem 1419. Zejména činnost mnohých tehdejších zbohatlíků až nápadně připomíná pozdější i nejnovější historické epizody. - Zikmund umírá 9. prosince 1437 ve Znojmě bez mužských potomků. Umírá jako korunovaný císař Svaté říše římské, jako král uherský a český, opomineme-li už jeho další vedlejší tituly.

V naší souvislosti je ovšem vyloučeno abychom nepřipomněli, že s hlediska uherských dějin je Zikmund všeobecně hodnocen jako postava veskrze kladná. Není náhodné, že v českém prostředí se dosud nenašel autor, který by věnoval této velké postavě středověkých dějin objektivní monografii, v níž by nestranně zvážil jeho dějinnou úlohu. Jak již řečeno, úplně jinou vzpomínku než v Čechách, zanechal po sobě Zikmund u národů Uher. To se netýká snad jenom etnických Maďarů, ale do jisté míry i Slováků. A možno konstatovat, že právem. Z doby Zikmundovy vlády existují např. první české listiny v tehdejších Horních Uhrách (a nikoli činností husitů nebo dokonce pozdějších "bratříků"). Z výše řečeného vyplývá, že není potřebí být profesionálním historikem nebo archivářem, abych se odvážil konstatování, že Zikmund se po všech stránkách více podobal Karlovi IV., než jeho starší bratr Václav IV.

Nástupcem na uherském a českém trůně se stal manžel Zikmundovy dcery Albrecht Habsburský. A opět není náhodné, že musel v Čechách tvrdě bojovat s opozicí, která preferovala polskou kandidaturu. Albrecht umírá roku 1439, a jeho syn Ladislav Pohrobek se narodil až v únoru 1440. Do roku 1453 se ujal výkonu vlády. Čtyři následující roky měly Uhry a Čechy opět společného panovníka. Po Ladislavově záhadné smrti se králem v Čechách stává Jiří Poděbradský (1458-1471), v Uhrách pak Matyáš, řečený Korvín (1458-1490). Ve vztahu k postavě tohoto uherského panovníka máme opět rozpor mezi maďarskými (event. slovenskými) a českými autory. Po mém soudu kritika Matyáše Korvína za to, že nevrhl všechny síly proti Turkům a věnoval se bojům s "husitským" králem, náleží do

jedné řady s výčitkami, činěnými dr. Háchovi za to, že nebojoval s Německou říší. (Zdůrazňuji, že mi jde o podstatu, nikoli o mechanické srovnávání rozdílných historických situací).

Vláda Matyáše Korvína se vyznačovala (z uherského hlediska nepochybné) úspěchy ve vnitřní politice (rozvoj kultury, spojený s nastupující renesancí, a zejména v zahraniční politice. Po úspěšné likvidaci činnosti "bratříků" na Slovensku se ujal Matyáš realizace křížové výpravy proti Jiřímu z Poděbrad. Přes dílčí neúspěch u Vilémova se Matyáš nechal v Olomouci korunovat na českého krále, a získal pod svou kontrolu všechny vedlejší české země (Slezsko, obě Lužice i Moravu). Dobyl dokonce 1 Vídeň, a ke konci své vlády přeložil své sídlo do tohoto města.

Jak je obecně známo, za válek vždy neobyčejně vzrůstá vliv židovského kapitálu. Bylo tomu tak i v českém prostředí. - O negativním vztahu např. nižších složek husitských válečníků k Židům svědčí známý román A. Jiráska "Bratrstvo" v epizodě s upálením židovských kupců u Bardějova.

Matyáš Korvín umírá roku 1490. Od té doby měly opět Uhry a Čechy společného panovníka v osobě Vladislava Jagelonského (+1526). Za jeho slabé vlády se posílila jednak posice šlechty, jednak kupců - opět převážné židovského původu. Protifeudální bouře v Uhrách na počátku 16. století (tzv. kuruců) znepokojovaly zemi. Nejznámější bylo povstání z roku 1514, vedené Jiřím Dožou. Je opět zcela průkazné, komu tato povstání posloužila. Zmíněného roku 1514 nechal totiž arcibiskup ostřihomský hlásat křížovou výpravu proti Turkům. Místo proti nim se však kuruci (tj. křižáci) obrátili proti svým křesťanským pánům. Na věci nic nemění skutečnost, že ani křesťanská uherská šlechta nebyla zcela bez viny - místy se snažila bránit odchodu pracovních sil a užívala k tomu nevybíraných způsobů. Výjevy z tohoto selského vzbouření připomínají silně Německou selskou válku o deset let později!

Povstalecká "selská" vojska na hlavu porazil Jan Zápolský, který si tím velice zvýšil svoji popularitu mezi uherskou šlechtou. Jan Zápolský dotíral s neobyčejnou prudkostí na krále zvláště od té doby, co uprázdněné místo palatiína bylo přiznáno jeho protivníkovi Štěpánu Báthorymu.

K oslabení Uher přispěly i počátky reformace, které začaly ve dvacátých letech 16. století pronikat na teritorium koruny svatoštěpánské. Šlo tehdy o reformaci lutherského typu - kalvinismus přichází až o něco později! - V dobových pramenech narazíme na zmínky o tom, že Jan Zápolský úmyslně nepomohl králi Ludvíkoví Jagelonskému v boji proti Turkům a zavinil tak nepřímo jeho smrt. Turecké nebezpečí se zvýšilo zejména od té doby, co na sultánský trůn nastoupil energický Soliman II. Velkolepý (1520-1566). Již roku 1521 dobyli Turci Bělehrad. Pro křesťanskou Evropu bylo tím nebezpečnější, že se Soliman již tehdy začal kontaktovat s Francií. To znamenalo nepopíratelný úspěch skrytých sil. Je typické, že na zoufalé prosby krále Ludvíka k okolním panovníkům o pomoc proti Turkům odpověděl pouze Ferdinand I. Habsburský, a papežská kurie. Z Čech byla sice také vyslána pomoc, ale o těchto bojovnících praví starý letopisec případně, že "táhli, aby nedotáhli" - V bitvě u Moháče dne 29. srpna 1529 byl král Ludvík Jagelonský poražen a na útěku z bojiště zahynul v bažinách.

Tragická bitva u Moháče znamená počátek tragédie uherského státu a všeho jeho obyvatelstva. Nastalé situaci v dalším období po bitvě se budu věnovat v příští části.

VI. část

Obsahem minulé části bylo přiblížení situace v Uhrách mezi roky 1382 - 1526, především skutečnosti, že postava císaře Svaté říše římské a krále německého, uherského a českého, Zikmunda, má v maďarském i slovenském pojetí a prostředí úplně jiný "zvuk" než v interpretaci české. Vysvětlil jsem rovněž příčiny této skutečnosti v souvislosti s husitským hnutím a pod. - Podal jsem stručný přehled vlády velkého historického protihráče Jiřího z Poděbrad, uherského krále Matyáše Korvína, i situaci v čase Vladislava Jagelonského a jeho syna Ludvíka, který v mladém věku padl u Moháče. Z předchozích statí také vyplývá, jak byly Uhry velkou překážkou skrytých sil, inspirovaných judaismem - zejména v klíčových dobách 15. století, kdy skutečně představovaly hlavní překážku na jedné straně husitství, a na druhé straně pak osmanské říše.

Bitva u Moháče (29. srpna 1526) tak beze sporu představuje veliký úspěch nejen tureckých mohamedánů, ale zejména skrytých sil. Je zajímavé, že sultán svého vojenského vítězství bezprostředně nevyužil, ale vrátil se počátkem října do Turecka. V historické literatuře to bývá vysvětlováno tím, že jedinou příčinou byla nastávající zima a nedostatek zásob pro vojsko. Nebyla však skutečná příčina poněkud jiná? Skryté síly, které koordinovaly tehdejší světovou politiku, dobře věděly, jaký zmatek vyvolá smrt krále Ludvíka Jagelonského v souvislosti se zápasem o uherský trůn. Okamžitá okupace Uher Turky mohla být v tehdejší situaci předčasná; hrozilo nebezpečí, že by se křesťanská Evropa v tomto případě přeci jen sjednotila proti hroznému nebezpečí. Nesmíme zapomínat ani na skutečnost, že protestantská reformace byla tehdy v samých začátcích a o kalvínismu tehdy ještě nebylo slyšet.

Jak skryté síly předpokládaly, volba nového krále způsobila v Uhrách opravdu různice, bouře a nakonec dlouhé, těžké války. Významné postavení ve státě měl, jak jsem se posledně zmínil, velmož Jan Zápolský, který velice toužil po koruně. V době bitvy u Moháče stál s početným vojskem u Segedína, ale neučinil nic, aby odvrátil katastrofu. Za to ihned po odchodu Turků obsadil (po dohodě se sultánem) Budín, a 10. listopadu 1526 se ve Stoličním Bělehradě nechal zvolit za krále a následujícího dne také korunovat. Velká část uherské šlechty a katolická hierarchie, která si o mravních kvalitách povýšence nemohla dělat sebemenší iluze, se shromáždila kolem královny a palatina na sněmu v Prešpurku (Bratislava) a zvolila králem arcikníže Ferdinanda I. Habsburka, který byl 23. října 1526 zvolen rovněž za krále českého.

Mezi oběma pretendenty došlo ke konfliktu. Vojsko Ferdinandovo postupovalo vítězně, většinou bez těžších bojů, zmocnilo se brzy Komárna, Stoličního Bělehradu, Ostřihomi a Budína. Do rukou Ferdinandových se dostala i koruna sv. Štěpána. Ferdlnand I. Habsburg byl 3. listopadu 1527 korunován uherským králem. - Jan Zápolský a jeho přední stoupenec Štěpán Verbóczy (z Vrbovce) byli po právu vyhlášeni za zrádce země. Zápolský totiž vyslal své poselstvo k sultánovi do Cařihradu, čímž byla odhozena maska do té doby tajné spolupráce. Sultán Soliman slíbil vytáhnout osobně do Uher na pomoc Zápolskému. Byla dokonce uzavřena oficiální smlouva (v únoru 1528), podle níž se Soliman zavazoval dobýti Uher, a na druhé straně se Zápolský zavazoval k uznávacímu poplatku sultánovi.- Cíle skrytých sil byly splněny - Uhry, dosavadní léno papežské Kurie, se zavázaly k lenní závislosti na islámském Turecku! Podobně bylo navázáno jednání s francouzským králem proti Habsburkům.

V červenci 1529 se přivalilo do Uher turecké vojsko v počtu asi čtvrt milionu ozbrojenců. Na moháčském poli vyšel Jan Zápolský sultánovi vstříc a políbil mu obuv. Sklonil se tak symbolicky pod sultánovu vrchní mocí. Před Vídní se Turci poprvé objevili 21. září 1529, ale její obránci hrdinně odrazili všechny útoky. Turecká pěchota (jinak bezesporu dobře vycvičená a odvážná) musela být svými "politruky" hnána biči do nových a nových útoků, které byly ale všechny slavně odraženy.

Jan Zápolský zemřel 22. července 1540. Následujícího roku přitáhl sultán k Budínu a vložil tam svojí posádku. Postupně se situace v Uhrách stabilizovala na příštích zhruba 150 let - část Uher byla obsazena a zabrána bezprostředně Turky (tzv. budínský pašalík), Sedmihradsko si zachovalo formální nezávislost, ale bylo v lenní závislosti na Vysoké Portě (tj. Turecku). Pouze oblast Horních Uher (dnešní Slovensko), nejzápadnější část vlastního Maďarska a Chorvatsko Habsburkové uhájili pro křesťanství.

O turecké správě v budínském pašalíku platí v podstatě to samé, co jsem vylíčil o situaci na Balkáně i jinde pod osmanskou nadvládou.

Hranice mezi křesťanským a islámským světem byla ovšem i v době relativní stability neklidná, přesto že oficiálně byl uznán mír. Skryté síly v zápase s Habsburky použily i dalšího osvědčeného prostředku. Odhlédneme-li v tomto případě od čistě náboženského aspektu (což lze skutečně jen teoreticky), můžeme tento prostředek označit jako "politiku trojského koně". Mám tím na mysli úlohu protestantské reformace v uherském prostředí. O kořenech vzniku protestantství a o úloze judaismu při jeho vzniku jsme si již řekli ve statích, věnovaných této problematice, kde jsem rovněž uvedl specifika Lutherovy a Kavlínovy reformace.

V uherském prostředí nabyla tato reformace i specifické národnostní podoby. Zatím co lutherská reformace se stala vyznáním značné části německého a slovenského obyvatelstva, kalvínismus začala vyznávat ona část Maďarů, která se přimkla k protestantské reformaci. Z hlediska zájmů uherského státu nemůžeme hodnotit úlohu uherské kalvínské šlechty (alespoň ve většině případů) jinak, než jako onu naznačenou politiku "trojského koně". - Ať se už jednalo o úlohu sedmihradských vasalů, kdy již za Rudolfa II. (v Uhrách králem 1576-1608) mohl být učiněn faktický konec tureckému panství!

Místo toho díky konfliktu se Štěpánem Bočkajem a povstáním uherských stavů byl Rudolf zbaven vlády v Uhrách (Moravu, Uhry a Rakousy si přivlastnil mladší Rudolfův bratr Matyáš). Naneštěstí pro záměry skrytých sil byla politika uherské kalvínské šlechty dosti oportunní, např. sedmihradského knížete Betléna Gábora. Tímto způsobem byl v Uhrách i za třicetileté války v podstatě uchován status quo.

K prosazení katolické protireformace došlo v Uhrách zejména díky mravenčí poctivé práci jesuitů. Vítězství Habsburků nezabránila ani další spiknutí uherské šlechty (např. v roce 1671 povstání Fr. Vesselenyiho, který byl popraven), ani povstání Tökölyiho, který se opět veřejně spojil s Turky!

Rozhodující rok z hlediska dalšího vývoje představoval bezesporu rok 1683, kdy 12. září byla turecká vojska u Vídně poražena katastrofálním způsobem spojených vojsk Habsburků a Poláků (Jan Sobieski). Členy protiturecké Svaté ligy byla také papežská Kurie a Benátská republika, zatímco Francie byla pod tlakem papežství tentokrát donucena zachovat alespoň neutralitu. - Křesťanská vojska postupně osvobodila prakticky celé území Uher (např. roku 1686 byl od Turků osvobozen Budín). V roce 1687 porazil Karel Lotrinský znovu turecká vojska u Harkáně, a

roku 1697 mimořádně nadaný vojevůdce Evžen Savojský se vyznamenal ve vítězné bitvě u Zenty. - Vítězství Habsburků nad osmanskými Turky bylo konečně potvrzeno mírem v Karlovcích v roce 1699.

Na přelomu 17. a 18. století vstupují tedy dějiny Uherska - a tím i politika skrytých sil - do zcela nové etapy historického děje. Toto období ale už bude tématem příští statě našeho seriálu.

VII. část

Minule byla popisována situace v uherském státě za časů turecké okupace. Po vrcholném vzepjetí ve středověku se Uhry ocitli v 16. a 17. století na okraji katastrofy. Byly rozděleny na tři části (Budínský pašalík pod přímou správou Turků, Sedmihradsko s vasalským postavením vůči osmanské říši, a pouze západní a severní část země si v tu dobu uhájili katoličtí Habsburkové). Vpády Turků se zapsaly krvavým písmem do paměti všech národů, obývajících historické Uhry. Zmínil jsem se také o negativním dopadu protestantské reformace. Kalvínská šlechta otevřeně kolaborovala s tureckými okupanty.

Tato uherská protestantská šlechta se po roce 1699 stala jedinou reálnou nadějí skrytých sil po té, co Turci byli ke konci 17. století ze země vytlačeni. - Vedle Tökölyho povstání; o němž jsme se krátce zmínil rovněž minule, náleží mezi největší protihabsburská povstání vůbec rebelie Františka II. Rákoczyho v letech 1703 -1711. Tehdejší skryté síly využily maximálně mezinárodně-politické situace ve svůj prospěch. Tehdy totiž byla vedena proslulá válka o španělské dědictví (1700-1714)). Temným silám se podařilo poštvat proti sobě dvě největší katolické evropské monarchie- Francii a Habsburské soustátí. Není jistě náhodné, že válka probíhala již za působení zednářských lóží "nového typu" na anglické půdě (k oficiálnímu založení lóží dochází v Londýně 24. června 1717), a není také náhodou, že Anglie a Holandsko jako přímá manifestace sil reformace stály v této válce na straně Habsburků proti Francii, ale pouze do určité doby! Když hrozilo nebezpečí spojení držav středoevropských Habsburků s obrovskou říší španělskou, přistoupily Holandsko a Anglie na separátní mír s Francií, ve kterém potvrdily Bourbonskou dynastii ve Španělsku. - Karel VI. (1711-1740) ovšem získal tzv. vedlejší španělské země v Evropě (Neapolsko, španělské Nizozemí - tj. dnešní Belgii a Milánsko). Ani Uhrám nebyla dopřána úloha poklidného zázemí. Zmíněné povstání Rákoczyho znamenalo velkou pohromu pro všechny oblasti, kam se hordy povstalců dostaly, navzdory glorifikaci povstání ze strany maďarských nacionalistů, popřípadě marxistických falsifikátorů dějin. Hlavní boje probíhaly na Slovensku, vpádů však nezůstala ušetřena ani východní Morava. Zejména jeden z krutých velitelů povstalců, Oszkay, se do dějin zapsal písmem doslova krvavým - (na Valašsku ještě dlouho strašily matky malé děti slovy: Počkaj, počkaj, počkaj, prijdě na ťa Očkaj!). - Jeho konec byl ovšem rovněž charakteristický pro služebníky skrytých sil. Byl obviněn ze zrady a zastřelen. V české literatuře toto období zpracoval románovou formou například Čeněk Kramoliš (1862-1937). Rákoczyho povstání skončilo neúspěchem. Rozhodující porážku utrpěli tito velezrádci (z hlediska nejen Habsburků, ale i uherských zájmů) u Trenčína roku 1708, kde se proslavil zejména schopný císařský generál Heister. Roku 1710 byl Rákoczy znovu poražen ve stolici Novohradské, a prvního května 1711 byli povstalci donuceni v Szathmaru kapitulovat. Tato kapitulace bývá někdy přirovnávána k Bílé Hoře pro Uhry, ale mechanické srovnání neobstojí. Uherským stavům byl totiž vyhlášen generální pardon (dnes bychom řekli - amnestie) a byla zaručena i náboženská svoboda uherské šlechtě. Nicméně kalvínská reformace si již nemohla od té doby činit naděje, že se stane vyznáním převážné většiny obyvatel Uher.

V Uhrách nastupoval vítězně barok. František II. Rákoczy dokončil svůj dobrodružný život v Cařihradě 8. dubna 1735. Brzy po skončení války o španělské dědictví vypukla znovu válka mezi rakouskými Habsburky a Turky, během níž se vyznamenal jako vojevůdce především Evžen Savojský (1663-1736). Mír v Požarevci roku 1718 přinesl císaři velké územní zisky - kromě Banátu nabyl i Malé Valachie a části Srbska s Bělehradem (do roku 1739). Svoji velezrádnou pověst si uherská šlechta očistila po smrti Karla VI. (1740), kdy se šlechta zasadila rozhodující měrou o vítězství Marie Terezie (1740-1780).

Jak jsem již uvedl v jiné souvislosti, tato panovnice rozhodně nebyla nakloněna Židům, které nikoli neprávem obviňovala z kolaborace s Pruskem. Vypovězení Židů z Prahy však nakonec nebylo uskutečněno - lví podíl při tom sehrál sám manžel Marie Terezie, František Lotrinský, který byl sám členem zednářské lóže!

Ve vztahu k Uhrám je nutné se zmínit o tom, že František Lotrinský (jako císař Svaté říše římské národa německého František I.) podporoval rozvoj průmyslu v Horních Uhrách (manufaktury v Šaštíně aj.).

Významný předěl znamenala i v Uhrách vláda Josefa II. (1780-1790). Jako jinde, ani v Uhrách se Josef II. nezastavil před dávnými tradicemi státního práva. Podobně jako v Čechách, ani v Uhrách se nedal korunovat za krále. (Maďaři mu proto posměšně říkali "kloboukový král"). - Roku 1785 bylo i v Uhrách zrušeno nevolnictví. Neúspěšný byl ve svém pokuse o zavedení němčiny jako úředního jazyka i do Uher. Naopak toto úsilí částečně

vyvolalo v život probouzející se maďarský šovinismus. Latina ovšem zůstala úředním jazykem Uher až do čtyřicátých let 19. století!

Jakobínské ani napoleonské války se uherského území přímo nedotkly, až na dílčí episody (např. neúspěšný pokus uherských jakobínů o spiknutí, nebo zničení prešpurského hradu. Zpočátku byl v čele maďarského "liberálního" hnutí I. Széchenyi, kterého ve čtyřicátých letech nahrazuje pověstný L. Kossuth. Směr vývoje, určovaný skrytými silami, čím dál tím více svojí nespravedlivou národnostní politikou mířil k rozbití pokojného soužití různých národů, jehož pevnými sloupy bylo státní zřízení krále sv. Štěpána s katolickou vírou a universalistickou latinou, které do té doby úspěšně tlumily národnostní rozpory a třenice.

Monarchie v judaistickém pojetí

Petr Mutinský

I. část

Motto: Základním posláním našeho Bohem vyvoleného panovníka jest zničit všechny zlé síly, které se rodí z pudů a nikoli inteligence, z nízkého ducha zvířecího a nikoli z ducha lidského!...

Ony zničily všechen sociální řád za tím účelem, aby z jeho trosek povstal trůn krále izraelského! Jejich úkol však bude skončen, jakmile se tento ujme vlády! Musí se mu proto odklidil z jeho vytýčené cesty, na které nesmí zůstat ani stébla, ani nejmenšího kamínku!

(Basilejský kongres 1897, Sez. XXIII., § 18)

Ve volné sérii článků o historii svého národa se budu věnovat zajímavé otázce, která však vůbec nemá pouze historickou nebo dokonce muzeální platnost. Jedná se o formu vlády, jak se prosazuje v životě společnosti. Je patrné, že monarchistická forma vlády má vždy podstatný podíl na politickém vývoji osobností (ať již v kladném nebo záporném smyslu), stejně jako např. úzké sepětí s náboženstvím má rozhodující podíl na citovém životě.

V některých předchozích článcích jsem nejednou zdůraznil, jakým nebezpečným protivníkem byly pro plány skrytých sil evropské křesťanské monarchie, které se opíraly o staletý sakrální nymbus. Zdálo by se tedy na první pohled, že skryté síly judaismu jsou nejpoctivějšími zastánci republikánského systému vlády. Jak ovšem vyplývá ze shora uvedeného citátu Protokolů sionských mudrců, je pravdou pravý opak. I z tohoto důvodu nebyly jimi v Evropě důsledně odstraněny všechny monarchie, aby lid této formě vlády úplně neodvykl. Cílem je tedy odstranění monarchií, které se více či méně důsledně opíraly o učení evangelia. (V judaistickém pojetí se evangelia nazývají "Gillajon" tj. apokryfy, tedy podvržené texty). Odstranění křesťanských monarchií mělo přirozeně za následek vyvlastnění konkurujícího kapitálu a zřízení přechodné republikánské formy vlády ve většině zemí světa, kterou můžeme s trochou nadsázky nazvat vládou bezvýznamných dočasníků. V konečné fázi plánu skrytých sil má dojít k opětnému návratu monarchie, ale v dialektické spirále - tj. nastolení židovského panovníka.

Ukažme si, jak se historicky vyvíjela, monarchistická idea židovského národa. Obecně můžeme konstatovat tezi, že na idey královlády a monarchie obecně se jakoby koncentruje základní premisa: Jako příslušník vyvoleného národa z hlediska původu mohu pouze uvést - ano, židovský národ byl Bohem ustanoven jako vyvolený, ale většina jeho příslušníků tuto vyvolenost po staletí pouze zneužívala. Je dobře známou zkušeností, že čím kdo více dostane, od toho bude více požadováno a samostatným faktem preference je předurčen k vyšší zodpovědnosti.

Vyjděme ze slovníkové definice monarchie. Pod tímto pojmem řeckého původu rozumíme jedinou vládu, tj. formu státu jehož hlavou je panovník - monarcha. Z našich dějin je dobře známé rozlišení monarchií na tzv. absolutní, v níž má panovník alespoň teoreticky neomezenou moc, a na monarchii konstituční, v níž je moc panovníka omezena např. parlamentem. Zvláštním typem monarchií byla a je monarchie theokratická, v níž je hlava státu současně i nejvyšším představitelem náboženství, obvykle církve. (V Byzantské říši se tato forma theokracie nazývala césaropapismem). Existuje ovšem mnoho přechodných typů vlád, a oficiální název dotyčného státu je pak v mnohém případě pouze matoucím atributem. Např. bývalý SSSR měl sice podle názvu republikánskou formu vlády, v mnohém se však podobal spíše zvrácené theokracii. Uveďme si příklad z dějin evropského raného novověku - Spojené provincie (Holandsko) byly sice rovněž republikou, ale vzhledem k dědičnému držení místodržitelství Oranžským rodem se rovněž silně podobaly monarchii. Naopak kupř. Polsko bylo oficiálně královstvím, ale šlechtou volený král byl skutečnou loutkou. Nikoli náhodou se Polsko-litevská unie v 16.-18. století už tehdy nazývala Rzeczpospolita (polský překlad latinského pojmu res publica, tedy republika). I z tohoto stručného výčtu je zřejmé, že skryté síly podle okolností směšovaly různé formy vlád v zájmu svých cílů.

Vraťme se k historickým kořenům monarchie u starohebrejského národa. Na rozdíl od orientálních despocií (typickým příkladem je např. Assyrie) židovský národ dlouhou dobu myšlenku monarchie nepřijal. V metafyzickém smyslu byl králem Bůh-Hospodin. V Thóře (Exodus) cítíme jasně osten proti egyptskému faraónskému institutu. Je zde zřetelný nový myšlenkový impuls vyvoleného lidu božího proti faraónskému pojetí, které ztotožňovalo zemi s osobou panovníka obětujícího se za pozemský Egypt. Totéž je možno pozorovat v dějinách židovského národa od dobytí Palestiny za Josue proti okolním kananejským sousedům nebo sousedům jiného etnického původu (filištínci aj.). K zásadnímu přelomu v tomto smyslu dochází v 11. století př. Kr. (podle křesťanského letopočtu). Je známo, jak velkým pokušením byla pro starohebrejský národ zbožnost příbuzných semitských národů a kmenů, která spočívá na diametrálně odlišných principech. Proti starohebrejské niterné zbožnosti s přísným zákazem zobrazování Boha zde stály extatické tance Féničanů a Kananejců, světový názor, který usiloval zmocnit se duchovního světa skrze "podvědomé síly". S tímto pokušením sváděli zejména proroci vysilující zápas. Ne vždy zcela úspěšně - alespoň do

babylonského zajetí. Jedním z implantovaných prvků zbožnosti těchto okolních národů, i když pochopitelně v pozměněné podobě, bylo podle mého názoru zavedení královského zřízení u starohebrejského národa. Podobně jako u nově pokřtěných evropských národů, které se necítily "rovnoprávné" pokud neměly vlastní světce, stejně tak tehdejší Židé pociťovali handicap ze skutečnosti, že nemají vlastního krále, který by národní pospolitost reprezentovat před tzv. velkým světem. Z Bible je znám Samuel, který své rodáky varoval před negativy královské formy vlády resp. před možnostmi jejího zneužití. Nicméně tehdejší Židé prosadili svoji vůli po královládě. Samuel tedy alespoň transformoval královský prvek do systému věrouky o poslání židovského národa. Za krále byl pomazán Saul jako první v dějinách starohebrejského národa. Po slibných počátcích se ukázalo, že Samuelovy obavy se naplnily a král Saul byl nahrazen Davidem. Ten je počítán spolu se svým synem Šalamounem za nejslavnějšího krále tisíciletých dějin židovského národa. David dokončil podrobení zaslíbené země (v klasickém judaistickém pojetí není oblíben název Palestina, který je odvozen od již zmíněných Filištínců) dobytím Jeruzaléma. Jeruzalém se od té doby stává věčným pojmem pro celý židovský národ nejenom ve smyslu konkrétním, ale i metafyzickém. Za Davidovy vlády sahal starohebrejský stát od Damašku po Sinaj. Jestliže Šalamoun nepředstihl svého otce ve válečných výbojích, překonal ho daleko svojí moudrostí a důrazem na vnitřní rozkvět státu. Za něho byl vybudován proslulý jeruzalémský chrám. Ke konci Šalamounovy vlády však převážily negativní aspekty silného vlivu Šalamounových žen z okolního fénického i jiného prostředí na státní záležitosti i krále osobně. Po Šalamounově smrti proto dochází ke známému rozdělení státu na severní Izrael (10 kmenů) a jižní Judeu (2 kmeny). Izraelský stát zaniká assyrským vpádem. Na rozdíl od jižní Judei se 10 kmenů zdánlivě ztratilo. Ze světových dějin známe nejrůznější spekulace, které hledaly židovské kmeny u různých národů zeměkoule (např. u středoamerických Maiů aj.). Sám bych v tomto zajímavém faktu, totiž že většina bývalých příslušníků židovského státu nevyužila možnosti návratu za perského krále Kýra, spatřoval do jisté míry řízený program rozptýlení (diaspory) části vyvoleného národa mezi gojímské národy. V dnešním převažujícím pojetí bývá diaspora považována výhradně za "prohru" vyvoleného národa a hodnocena pouze negativně. Pravdou je však spíše pravý opak a mnozí rabíni také hodnotí diasporu v tomto smyslu. Diaspora napomohla židovskému národu stát se řídící složkou celosvětové lidské společnosti. Na počáteční diasporu z období assyrsko-babylonského navázala posléze diaspora údobí antického.

Ještě jeden aspekt z dějin monarchie starohebrejského národa stojí za povšimnutí. S výjimkou uvedených prvních králů netvořil židovský stát (resp. dva státy) velmoc srovnatelnou s Egyptem, Babylonií, Assyrií nebo říší CHatitů. Z toho vyplývalo v politickém smyslu spíše vazalské postavení židovských králů. To ovšem zákonitě povzbuzovalo u Židů představy o budoucím Mesiáši jako o pozemském králi, který nejenom dosáhne, ale i převýší význam Davida a Šalamouna. Relativně známá fakta z dějin starohebrejského národa zde nebudu opakovat - čtenáři TP se s nimi mj. seznámili z několika článků zahraničních i našich autorů. Musím však konstatovat s přihlédnutím k textu evangelia sv. Jana, že tehdejší reprezentanti židovského národa opravdu popřeli vlastní zásady slovy: "nemáme krále, jenom císaře!" (tj. římského Tiberia). Pontiu Pilatovi se zde podařilo bezesporu něco, co žádnému římskému úředníkovi před ním ani po něm, totiž uznání římské vlády de jure. V tomto smyslu můžeme z hlediska formálního práva chápat dobytí Jeruzaléma Římem jako oprávněny trest proti rebelům (odhlédneme-li ovšem od lidského utrpení na obou stranách a od teologického aspektu křesťanských autorů).

Jinou otázkou je ovšem účast židovských bankéřů v ostatních částech římská říše na financování legií proti vlastním palestinským souvěrcům. Od té doby se po celé dva tisíce let nerealizovala myšlenka židovského státu s vlastním monarchou v čele. Jistou výjimku tvoří pouze některé jihoarabské státy v určitých obdobích před islamizací a říše Chazarů s judaismem jako státním náboženstvím. Otázka vzájemného ovlivňování obecné myšlenky judaismu s nadějí na příchod příštího židovského krále dostává poněkud jinou podobu, diktovanou skutečností, že Židé žili v prostředí monarchií nejudaistických. Konkrétně v Evropě se od 4. století jednalo o monarchie křesťanské (islámské prostředí jsem naznačil v sérii pokračování cyklu Historické kořeny současného judaismu).

Podstatný rozdíl mezi monarchiemi křesťanskými a dosavadním judaistickým chápáním monarchie nabyl od té doby jiných dimenzí, což bude námětem dalšího pokračování.

II. část

V první části drobné studie o monarchismu ve vztahu k židovství jsem líčil zajímavou okolnost, totiž jakým způsobem se idea monarchie projevila v dějinách židovského národa do chvíle, kdy se křesťanství stává oficiálním náboženstvím římské říše. V této části úmyslně odhlédnu od nekřesťanských monarchií orientálních a amerických v předšpanělském období např. v Peru, Mexiku aj. K orientálním monarchiím se vrátíme pouze v rozsahu, který je pro naše téma nezbytně nutný.

V období počínajíc přibližně 4. stoletím křesťanského letopočtu nastává kvalitativní zcela odlišná situace. Na jedné straně se ukázalo, že myšlenka rychlé obnovy židovské monarchie ve své čisté podobě je (alespoň z krátkodobého

hlediska) zcela nereálná. To se ostatně projevilo při neúspěšných povstáních v Palestině v letech 66-70 (resp. 73) a znovu v letech 132-135. Jenom dočasně úspěšným pokusem se ukázala snaha o ovlivnění římských pohanských panovníků a vysokých státních úředníku v boji judaismu s křesťanstvím. Jako posledního římského panovníka, který vyznával ideu obnovy novopohanství (ve filosofii se opíral o novoplatonismus) můžeme označit římského císaře Juliána, kterého křesťanští autoři označují přídomkem "Apostata", tj. odpadlík. Tento císař se během své krátké vlády mj. pokusil neúspěšně obnovit židovský velechrám v Jeruzalémě. Vedoucí představitelé židovského národa se museli smířit s myšlenkou, že oficiální ideologií římského státu (a ještě předtím Arménie od roku 301 a o málo později také Ethiopie) se stalo pro ně nepřijatelné křesťanství.

Bylo nezbytné vypracovat novou taktiku boje, která by kombinovala podporu vnějšího nepřítele římské říše s pokusem o (moderně vyjádřeno) ideologickou diversi křesťanství v jeho ortodoxní podobě.

Po dlouhou dobu byla hlavním nepřítelem římské říše (po rozdělení pak v roce 395 její východní části Byzance) tehdejší světová velmoc, sasanovská Persie (od 3. stol. do 7. stol, kdy padla pod nájezdy arabských islámských výbojů). Oficiálním náboženstvím v perské monarchii byl zoroastrismus, nazvaný tak podle Zarahustry řecky Zoroastera. Židé však měli v perské říši silné posice již ve starověku. Král Kyros (Kúruš) dovolil Židům v 6. stol. před křesťanským letopočtem návrat do Palestiny, a perská říše měla v tamnějších Židech poměrně spolehlivé sympatizanty. Nesmíme zapomínat ani na skutečnost, že většina Židů zůstala i po tomto dovolení k návratu do vlasti raději v diaspoře. Ve vděčné paměti židovské tradice zůstala až po naši dobu vzpomínka na čin Ester, která zlikvidovala Hamoniovy intriky proti vyvolenému národu v perské říši. O svátku "Purim" je Židům předepsána děkovná modlitba, kde stojí: "Proklat budiž Haman, požehnán budiž Mardochej! Prokleta budiž Zereš (manželka Hamanova), požehnána budiž Ester, prokleti buďtež všichni Akumové, požehnáni buďtež všichni Židé!" Při každém vyslovení slov: "Proklet budiž Haman" se má tlouci kladívkem na stůl nebo rozbít Hamanova soška.

Již v době pronásledování křesťanů v římské říši se křesťanství začalo šířit i mezi Peršany. Ke křesťanství přestoupila i určitá část Židů, zejména se však křesťanství začalo šířit mezi dosavadními vyznavači zoroastrismu. Hrozilo nebezpečí, že během několika generací bude Persie následovat Arménii a že se křesťanství stane i zde oficielním náboženstvím.

Tehdy vlivní předáci judaismu v Persii užili staletého nepřátelství mezi Persií a Římem, a podařilo se jim přesvědčit Peršany, že křesťanství v Persii představuje "pátou kolonu" římského impéria. Je typické, že v době největší pronásledování křesťanství v Persii zadalo až v době, kdy bylo křesťanství v římské říši oficiálně uznáno. Historicky se jedná o období dlouhé vlády krále Šahpura I. (309-379). Pak pokračovalo pronásledování v několika vlnách. Z nejznámějších mučedníků uvádějí křesťanské prameny zejména staříčkého arcibiskupa Simeona.

Perská vláda užívala při pronásledování diferencovaný přístup - daleko tvrdšímu postihu byli obvykle vystaveni příslušníci kléru, v němž ostatně najdeme podobu s komunistickými režimy. A v ještě jednom směru se v této etapě perských dějin projevil rozdílný přístup - totiž k příslušníkům různých denominací křesťanského vyznání.

Musíme se teď vrátit k naznačenému způsobu boje judaismu ve smyslu "ideologické diverse." Vedle určitých směrů gnose je prokazatelný vliv judaismu při vzniku ariánství (Arius byl po jednom z rodičů Žid). Šlo o snahu zlikvidovat základní křesťanské dogma o Trojjedinosti Boží, které je v absolutním protikladu k judaistickému učení o jedinosti Boží. Z běžné historické literatury je známo, že Arius popíral učení o tom, že Ježíš Kristus (který v rabínském pojetí není Mesiášem, ale podvodníkem), je stejné podstaty s Bohem Otcem. Ariánství ve 4. století zcela převládlo v římské říši až do doby císaře Tehodosia I. Velikého (379-395). Ani potom však zcela nezaniklo. Rozšířilo se zejména mezi nově obrácenými germánskými kmeny. kde přetrvalo místy až do 6. a dokonce 7. století.

Jiný směr křesťanství, který byl přece jen bližší judaistickému pojetí, představovalo nestoriánství. Nestorius, který žil v 5. století, tvrdil, že matka křesťanského Spasitele neporodila Boha, ale pouze člověka Ježíše, do něhož se v jeho třiceti letech vtělil Kristus-Mesiáš. Zatím co v řecko-římském prostředí toto učení získalo jen relativně velmi málo stoupenců, rozšířilo se zato hojně mezi křesťanskými semitskými Syřany. Vlivem rozhodujících judaistických kruhů v Persii začalo být toto učení v určité míře tolerováno, což bylo zdůvodňováno skutečností, že nestoriáni jsou vystaveni strádání v nepřátelské římské říši. Na rozhodující vliv syrských nestoriánů při vzniku koránu a vlastně celé klasické kultury včetně písma jsem poukázal již v jiné souvislosti v článcích o islámu.

S postupujícím rozšířením islámu, jehož ideovými spolutvůrci byli v rozhodující míře opět Židé, se v tehdejší světové politice (pokud jde o Evropu a přilehlé části Afriky a Asie) vyvinula opět jiná situace. Islámu se podařilo zlikvidovat značnou část do té doby křesťanských oblastí. Na ovládnutí celé Evropy a zničení všech křesťanských monarchií však jeho síly přece jen nestačily. Bylo nemyslitelné, aby příslušníci judaismu dávali najevo v regionech pod vládou křesťanských panovníků nesmiřitelný postoj vůči křesťanství. Bylo nutno najít i zde modus vivendi. Židé

se snažili proto vystupovat spíše jako zprostředkovatelé mezi oběma světy. Bohatě k tomu využívali svých diplomatických zkušeností, jazykového nadání, kontaktu se souvěrci v celém tehdejším známém světě a podobně.

Tak se jim podařilo nejenom "přežít", ale i zachovat si určitý vliv (lokálně a časově ovšem nestejné intensity) na politiku křesťanských vládců. Někde se dokonce pokusili o založení vlastní dynastie. Některé teorie hovoří o tom, že proslulý zakladatel Sámovy říše (asi 623-658) byl snad židovský kupec nebo Syřan.

Z dějin je znám příklad, že v čele poselstva Karla Velikého ke dvoru bagdádského kalífa Hanín al-Rašída byl opět Žid. K. politickému vlivu přirozeně napomáhaly finance, přes to, že katolická Církev odmítala lichvu. Peníze rovněž napomáhaly k rozbíjení nepřímé jednoty silných křesťanských monarchií. Osobně bych spatřoval vliv judaismu např. na rozpad franské velmoci po smrti Ludvíka Pobožného (zemřel 840) na tři státní celky- na říši východofranskou (pozdější Německo), západofranskou (Francie) a na Lotharingii (Lotrinsko). Dlouholetá mravenčí práce judaismu tak přinášela bezpečnější plody než příliš nápadná státní forma judaismu, jak se někde vytvořila (jako příklad uvádím říši Chazarů na Ukrajině a přilehlých oblastech Černomoří, která podlehla ruskému útoku roku 965.

Vývoj ovšem nebyl u jednotlivých křesťanských monarchií ani zdaleka přímočarý. Zatím co například v českých zemích se po určitých obdobích pronásledování v časech křížových výprav dostalo významného uznání Židům od krále Otakara II. Přemyslovce (1253-1278) - známé Privilegium Ottacarianum, ve Francii byli v téže době v horším postavení za krále Ludvíka IX. (1226-1270), který nechal veřejně pálit Talmud a z Anglie byli Židé roku 1290 úplně vypovězeni. Jak známo, to trvalo až do vlády O. Cromwella v 17. století.

Za Jana Lucemburského bylí v Čechách Židé chápáni jako "majetek královská komory". Za vlády jeho syna Karla IV. došlo v Praze ke známému masakru, kterému podle dobových zpráv padlo za oběť kolem 3.000 Židů.

O vlivu judaismu na husitské hnutí existují poměrně početné, i když spíše nahodilé zmínky. Známý odborník Stanislav Segert (nar. 1921, po Srpnu odešel na Západ), sledoval například vlivy hebrejské punktace na Husovu reformu českého pravopisu. Mnohé písně, které husité zpívali, mají hebrejský základ. Souviselo to s vlivem rabínů na krále Václava IV., kteří se snažili preferovat jeho oblíbence (milce, jak tehdy říkalo) z nižší šlechty, popř. z měšťanstva, na úkor vysoké rodové šlechty.

Obecně je možné hodnotit husitské hnutí jako útok judaismu na křesťanský kapitál, i když z profesionálního historického hlediska jsou všechny důkazy spíše "nepřímé".

Podobně jako u pozdějšího kalvinismu je v husitství - zejména u kněží táborského směru - nápadný důraz na Starý zákon v křesťanském pojetí. Na tento zajímavý aspekt upozorňoval již prof. Pekař při vysvětlování transmutace dosavadních "pokojných beránků" na "kněze krvavé". Jednalo se o diskuse v počátečním období husitství v letech 1419-1420.

Nahlíženo ze širšího aspektu - husitské hnutí kromě vnitropolitického dopadu mělo i veliký mezinárodní význam. Zdá se, že mj. výrazně napomohlo posílení turecké velmoci a ke konečnému pádu byzantská říše v roce 1453.

Ovlivňování křesťanských monarchií judaismem v období renesance a tématice protestantismu se budeme věnovat v dalším pokračování.

III. část

V minulé části jsem nastínil vztah judaismu v období od 4. do 16. století, to je v době, kdy se rozplynula naděje na okamžité obnovení židovského státu v čele s vlastním panovníkem. Poukázal jsem rovněž na to, jak judaismus kombinoval "vnější" a "vnitřní" taktiku vůči monarchiím, v nichž se oficiálním vyznáním stalo křesťanství. Za první průlom dosud jednotné katolické Evropy jsem označit husitství, které zároveň představovalo formu vyvlastnění značné části křesťanského kapitálu. Není náhodné, že právě v husitství byly jakési náznaky republikánské formy vlády (Čáslavský sněm v roce 1421 počítá s dvaceti hejtmany z různých stavů jako s kolektivním vedením země! Mohli bychom s jistou nadsázkou označit husitské hnutí jako jistou formu zkoušky možností. Podle klasického modelu Sionských protokolů mají být křesťanské monarchie nahrazeny dočasným republikánských zřízením, které má ovšem v konečné fázi ustoupit monarchii pod židovským panovníkem. V tomto světle tedy pohleďme na dějinný vývoj od renesance až do současnosti.

V pasážích věnovaných islámu jsem zdůraznil úlohu Turecka, které dodalo muslimům "čerstvou krev". Největší úspěchy osmanské říše se datují od doby, kdy v Evropě začíná zhruba renesance. V této historické periodě, jež je charakterizována vedla některých kladných jevů především v oblasti kultury, převládl v křesťanském prostředí praktický materialismus nad gotickým spiritualismem. Zevně byla renesance charakterizována návratem ke starým antickým tradicím. Připomínám zde v té souvislosti pozoruhodný postřeh významného českého filosofa 1. poloviny našeho století Emanuale Rádla (1873-1942), který ve své knize "Útěcha z filosofie" poukázal na to, že renesance

vlastně pouze přejímala z antiky zevní formu. Antice byl duchovně naopak bližší středověk, kontinuálně na antiku navazující.

Mimo jiné můžeme právě v období renesance pozorovat narůstající vliv judaismu. Židé financovali nejen panovníky, ale i renesanční papežský dvůr a stavbu římského velechrámu sv. Petra. Za to dostali Židé povolení k vytištění Talmudu (za papeže Lva X. 1513-1521). Není náhodné, že právě v renesanci vzniká proslulý Šulchan aruch (Prostřený stůl). Jeho autor Josef Quaro (Kára) (asi 1488-1577) na tomto díle pracoval po dvacet let. Stejně tak není čistě náhodné, že první vydání vyšlo v Benátkách roku 1565. Nyní měl judaismus jasný návod, jak vykládat celou dosavadní talmudistickou tradici po odstranění některých zastaralých předpisů.

Vraťme se ke státoprávním otázkám v souvislosti s naším tématem, problematikou monarchie. Nejznámějším ideologem renesanční Itálie, který se zabýval touto otázkou, je Niccolo Machiavelli (1469-1527). Ideál státu odvozuje z římských dob. Z rozboru situace udělal reálný závěr, že např. Itálii může sjednotit pouze silný panovník, který je oprávněn použít k zajištění blaha státu i násilí (známá kniha Machiavelliho "Vladař"). Kromě násilí je oprávněn používat i lsti a podvodu. Čteme-li Machiavelliho, máme dojem, jakoby anticipoval Protokoly sionských mudrců.

"Politika nemá opravdu nic společného s morálkou! Vládce, který se dává vésti morálkou, není zkušeným politikem a proto nesedí pevně na svém trůně. Kdo chce za současných neblahých poměrů vládnouti, musí se uchýliti ke lsti a pokrytectví. Poctivost a upřímnost, tyto velké ctnosti v obyčejném životě, stávají se ve světové politice základními chybami, které porazí jakoukoliv zodpovědnou vládu daleko jistěji, než sebemocnější nepřítel. Nechť zůstanou tyto ctnosti znakem vznešených gojímských národů, pro nás se však nesmějí při našem klidném dobývání světa za žádných okolnosti státi vůdčí myšlenkou."

(Basilejský kongres, Sezení I., paragraf 12).

S Machiavellim tak přicházejí do světa zásady, které jakoby byly opsány z jiného ideového světa, než ke kterému se hlásili (alespoň oficiálně) křesťané. O vlivu judaismu na vznik a rozšíření reformace lutherského a zejména kalvínského typu již byla zmínka v jiné souvislosti. Pouze díky pronikání zásad kalvinismu se mohla rozvinout moderní kapitalistická společnost. Lichva ztratila "punc" nemravnosti. Nás nyní ovšem zajímá zejména hledisko státoprávní.

Skryté síly v pozadí se na určitou dobu spokojily s "menším zlem" v podobě absolutistických monarchií křesťanského typu proti universalistické vládě katolické Církve. Jenom tak mohl zesílit a vlastně vůbec vzniknout element nacionalismu, "národních" monarchií v Evropě. Díky rozdělení Evropy na katolickou a protestantskou část (odhlédneme-li zatím od pravosláví) se podařilo rozbít dosavadní křesťanský náboženský klíč. Velký přelom v tomto směru znamenala třicetiletá válka, kdy se katolická Francie přidala z politických důvodů na stranu lutheránského Švédska proti katolickým Habsburkům, španělským i rakouským. V katolických zemích byl nenápadně podporován tzv. "gallikanismus" (maximální nezávislost katolické Církve ve Francii na, papeži), začíná být odstraňován dosavadní absolutní monopol latiny - například v diplomacii je nahrazována francouzštinou a pod. V tomto směru je opět typické, že třicetiletá válka byla poslední velkou válkou, po níž byla mírová smlouva sepsána latinsky (1648). Absolutistické monarchie byly podporovány zejména v protestantské části Evropy. Nikoli ovšem samoúčelně - a už vůbec ne "na věčné časy". Typickým příkladem je zde Anglie, kde byl absolutismus Tudorovců a Stuartovců nahrazen republikou - a po tomto přechodném období stínovou monarchií "nového typu" bez skutečné výkonné moci panovníka, jak je tomu dodnes. U monarchií s králi protestantského vyznání bylo totiž snazší odbourat "sakrální nimbus", než tomu bylo u monarchií katolických a pravoslavných. Zejména však v pravoslavném Rusku bylo pro skryté síly dlouho téměř nemožné proniknout a směřovat politiku státu pro sebe žádoucím směrem.

Podstatná ovšem byla otázka vyvlastnění kapitálu stávajících zemí. Můžeme odpovědně vyslovit teorii, že kdyby se např. v pravoslavném Rusku nebo v habsburském soustátí podařila celková transponace nežidovského kapitálu do judaistických rukou bez nutné předchozí destrukce stávajících monarchistických struktur, nebylo by patrně došlo k odstranění těchto forem monarchií a už vůbec ne jejich existence, ale mnohem spíše také k jejich transformaci podle anglického "modelu"

Ukázalo se ovšem, že tato cesta je navzdory velkému úsilí nereálná. Otázka likvidací zmíněných monarchií, posvěcených sakrálním nimbem staletí se starými křesťanskými šlechtickými rody, se proto stala téměř hlavním programem zednářských lóží po roce 1717. Skutečné cíle byly ovšem maskovány i před "zednářskými masami". Jenom tak se mohlo stát, že do svých řad zednáři získali tolik příslušníků panovnických rodů i nejvyšší šlechty, kteří dostávali formálně nejvyšší stupně zasvěcení - ve skutečnosti však o cílech, metodě a taktice celého hnutí znali pramálo.

Cíl likvidace monarchií křesťanského typu (především katolických) jako reálných nositelů moci se však v plném rozsahu podařilo uskutečnit až za dvě stě let po vzniku zednářské lóže (resp. jejich spojení, k němuž došlo v

Londýně roku 1717 (24. června). Velká pozornost zednářů byla pochopitelné zaměřena na Francii, kde se během revolučního období po roce 1789 (a zejména po roce 1792) zdálo, že cíl bude brzy splněn. Během napoleonského a zejména ponapoleonského období však došlo k částečnému ústupu z posic. Situace byla náhradně vyřešena tím, že zednáři pronikli do služeb monarchií. Například proslulý Klement Václav Lothar Nepomuk Eusebius Metternich (1773-1859), který je považován přímo za zosobnění ztrnulého "rakouského absolutismu" tzv. předbřeznového období (před rokem 1848), byl rovněž významným příslušníkem zednářství. Nedovolil např. jesuitům po obnovení jejich řádu v roce 1814 návrat do českých zemí (do Prahy se jesuité vrátili až roku 1866). Bylo to pochopitelné. Tehdy jesuité představovali nebezpečného protivníka zednářství i judaismu obecně. Z hlediska námi sledovaného problému státoprávního je zajímavé, že mnozí jesuité 17. století vystupovali proti absolutní monarchii tzv. "za každou cenu" a dovolovali i ozbrojený odpor proti tyranovi. Ke skutečnému odnětí značně části pravomocí křesťanských panovníků Evropy dochází zejména v letech 1848-1870. Tehdy byl po roce 1860 odstraněn absolutismus v Rakousku, k podobnému jevu došlo v Prusku i jinde, Francie roku 1870 vůbec ztratila monarchistický charakter.

Jedinou výjimkou z "pravidla" bylo carské Rusko. Nicméně i po transformaci většiny monarchií se nepodařilo skrytým silám splnit své cíle na sto procent. - K zániku monarchií, posvěcených sakrálním nimbem, dochází proto až v období konce první světové války. Tehdy zanikla monarchie v Rusku (1917), v Rakousku-Uhersku (1918), které se navíc rozpadlo na nástupnické státy, v Německu (listopad 1918), o něco později i v Turecku. Již před tím padl král v Portugalsku (1910), bylo odstraněno císařství v Číně (na přelomu roku 1911-12).

Po druhé světové válce pak bylo odstraněno monarchistické zřízení rovněž v Jugoslávii, v Bulharsku, Rumunsku, Albánii (1947) a v Itálii (1946). Specifickou formu mělo Maďarsko, které bylo sice až do roku 1946 oficiálně rovněž monarchií, ale bez krále. Skryté síly (na jejichž pokyn vzniklo zejména Československo a Rumunsko) totiž nedovolily, aby se na trůn vrátil Karel I. (1887-1922).

Zdálo by se tedy, že otázka monarchií skončila definitivně na smetišti dějin, a že s králi, princeznami a podobnými pojmy se lidé různých národů budou stýkat již jen v pohádkách a dějepise. Takovýto vývoj by ovšem nebyl zcela v souladu s cíli skrytých sil judaismu. Jak jsem již uvedl - ideálem judaismu není nějaká světová demokracie republikánské formy, ale naopak judaistická monarchie. Zdá se ovšem, že tento jasně vyjádřený cíl je pro většinu nežidovské populace tak abstraktní a nepochopitelný, že jeho existenci nejsou schopni nebo ochotni ke své vlastní tragédii připustit.

Podle slov H. Chamberlaina: "Správně chápáno, sionismus jest začátkem zřízení království Božího, poněvadž je to Palestina, kde má býti zřízeno království Boží, aby vysílalo své paprsky do celého světa. Jerusalem se stane teprve tehdy hlavním městem světa, spojí-li se zase trůn Davidův s chrámem Věčného, aby již nikdy nebyly od sebe odloučeny. Tento chrám se bude vyvyšovati na hoře Sionu a stane se modlitebnou všem národům, a celým světem bude panovati kníže z domu Davidova..." (H. Ghamberlein, "Ce que les Juifs peuve donner l' humanité", Paris 1934, str. 13). Obhájcům politického sionismu, kteří tento výrok rádi citují, zjevně nijak nevadí skutečnost, že H. Chamberlein byl duchovním otcem rasismu germánského typu.

Národy je ovšem nutno na některou převratnou myšlenku zvykat. Není proto myslitelné, aby monarchie byly odstraněny ve všech státech a staly se jenom historickým pojmem. Naopak je velmi výhodné ponechat některé stínové monarchie, kde ovšem panovníci nemají žádnou skutečnou moc, a už vůbec ne takové monarchie, které by byly založeny na politických principech katolicismu. Například v současné Evropě je čtvrtina až třetina států monarchiemi s poměrně vysokou životní materiální úrovní. Jsou to konkrétně Spojené království Velké Británie a Sev. Irska, Španělsko, Belgie Nizozemí, Dánsko, Norsko, Švédsko. Zde všude je oficiální hlavou státu král. K ostatním drobným monarchiím náleží Lichtenšteinsko, Monako, Lucembursko, Andorra, a zvláštní postavení má Vatikán. Zejména lidem z bývalého východního bloku je presentováno po tzv. revolucích dříve zakázané ovoce - podrobnosti ze života královských rodin, všelijaké "tajné" pohledy do jejich soukromí atd. Docela jiná je ovšem otázka reálného obnovení monarchistického zřízení v těchto zemích v jejich předkomunistické podobě. Zde vždy skryté síly zasáhnou. Dobře to bylo patrné v případě Ruska nebo zvláště nápadně v Rumunsku! Obnova monarchie v podobě židovského vládce se snad může zdát mnohým čtenářům absurdní - není však o nic víc absurdní, než představa rozpadu Sovětského svazu například ještě před několika roky.

První část seriálu o monarchiích jsem uvedl citátem z Protokolů sionských mudrců, který představuje bez nejmenších pochyb klíč k politické analyse současného dění. Na závěr bych rád uvedl ještě jeden charakteristický úryvek z téhož díla:

“Jen samovládce může vypracovat jasné a široce založené plány, které mohou uvést v soulad celé vládní ústrojí. Z toho plyne poučení, že nejdůležitější vládou je ta, která je soustředěna v rukou jediné zodpovědné osoby! Civilizace nemůže existovat bez absolutní moci samovlády, poněvadž tato není řízena masami nevědomého lidu, nýbrž jejich

vládcem... Znovu tedy opakuji: Nejdůležitější vládou jest ta, která je soustředěna v rukou jediné zodpovědné osoby...!”

(Basilejský kongres, Sezení I., par. 22)